FĂ-TE CĂ NU VEZI

JEFFREY ARCHER

EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

FĂ-TE CĂ NU VEZI
Seria William Warwick 3

Traducere: Ana Andreescu
Titlul original: *Turn a Blind Eye*, 2021

Editura Vivaldi, 2022

Versiune ebook: v1.0, iulie 2022

Cuprins

Pentru Sofia

Mulţumiri

Mulţumirile mele pentru sfaturile nepreţuite şi cercetare se îndreaptă spre Simon Bainbridge, Jonathan Caplan QC, Gillian Green, Alison Prince, Catherine Richards şi Johnny van Haeften.

Mulţumiri deosebite sergentului detectiv Michelle Roycroft şi superintendentului-şef John Sutherland.

În timpul bătăliei pentru Copenhaga, din 1901, amiralul i-a transmis lordului Nelson că ar trebui să oprească atacul asupra flotei daneze şi să se retragă.

Nelson şi-a dus la ochiul cu care nu vedea o lunetă şi a spus: „Nu se vede nicio semnalizare.” Nesupunându-se ordinului, Nelson a continuat atacul şi a câştigat bătălia.

Acest incident a devenit cunoscut ca
„fă-te că nu vezi”.

1

19 MAI 1987

Primul a clipit sergentul Warwick.

— Daţi-mi un motiv serios pentru care să nu demisionez, a spus el, provocator.

— Pot găsi patru, a replicat comandantul Hawksby, surprinzându-l pe William.

Acesta putea prezenta unul-două motive, posibil trei, dar, în niciun caz patru, aşa că a înţeles că Hawk îl încolţise. A rămas însă încrezător în ideea că putea demisiona. A scos din buzunar cererea şi a pus-o pe masă, în faţa lui. Un gest ostentativ, cu toate că nu voia să o înregistreze până când comandantul nu-i dezvăluia cele patru motive ale sale. Ceea ce nu ştia William era că tatăl lui îl sunase pe comandant în acea dimineaţă, mai devreme, pentru a-l preveni că fiul său plănuia să demisioneze, ceea ce-i oferise lui Hawk răgazul de a se pregăti pentru întâlnire. După ce ascultase cuvintele înţelepte ale lui sir Julian, comandantul ştia motivul pentru care William Warwick se gândea să se retragă. Nu fusese o surpriză pentru el şi intenţiona să preîntâmpine cuvântarea pregătită de William.

— Miles Faulkner, Assem Rashidi şi superintendentul Lamont, a spus Hawk, servindu-i astfel primele sale argumente, dar nu şi asul.

William nu a comentat.

— După cum ştii, a continuat comandantul, Miles Faulkner este încă fugar şi, în ciuda unei alerte către toate porturile, pare să fi dispărut de pe faţa pământului. Am nevoie să-l scoţi din indiferent ce vizuină s-ar ascunde şi să-l pui după gratii, acolo unde îi este locul.

— Sergentul detectiv Adaja este foarte capabil să ducă la îndeplinire sarcina aceasta, a trimis William mingea înapoi peste plasă.

— Dar şansele lui Faulkner vor fi considerabil diminuate, dacă voi doi lucraţi împreună ca o echipă, cum aţi făcut în operaţiunea Calul Troian.

— Dacă Assem Rashidi este al doilea dvs. argument, a spus William, încercând să-şi recâştige locul de iniţiator al întrevederii, vă asigur că superintendentul Lamont a adunat mai mult decât suficiente dovezi pentru a se asigura că Faulkner nu va mai vedea lumina zilei câţiva ani buni şi, cu siguranţă, nu aveţi nevoie de mine ca să-l ţin de mână.

— Aşa ar sta lucrurile dacă Lamont nu ar fi demisionat în dimineaţa asta, a contraatacat comandantul.

A doua oară, William a fost luat pe nepregătite şi nu i s-a oferit niciun moment pentru a analiza ramificaţiile acestei dezvăluiri, înainte ca Hawk să continue:

— A trebuit să-şi sacrifice drepturile la pensie întreagă, aşa că s-ar putea să nu fie cooperant când va fi cazul să depună mărturie în procesul lui Rashidi.

— Va fi mai mult decât recompensat de banii pe care i-a găsit în sacoşa goală din laboratorul de droguri al lui Rashidi, a replicat William, fără a încerca să-şi ascundă cumva sarcasmul.

— Nu aşa se va întâmpla. Mulţumită intervenţiei tale, banii au fost returnaţi până la ultimul penny. Şi un lucru e clar, cu siguranţă nu am nevoie de două demisii în aceeaşi zi.

15–0, a încuviinţat William, pe muteşte.

— De asemenea, tu eşti, în mod evident, cel ales să iei locul lui Lamont ca martor principal al acuzării, din partea Coroanei, la procesul lui Rashidi.

30–0.

William era încă nedumerit cu privire la ce alt atu mai avea Hawk în mânecă. A decis să tacă până când comandantul îşi va fi expus al treilea motiv.

— M-am întâlnit mai devreme cu comisarul, a continuat Hawk, după o scurtă pauză, şi mi-a cerut să înfiinţez o secţie nouă care să se ocupe de corupţia din interiorul poliţiei.

— Poliţia Metropolitană are deja o unitate anticorupţie, l-a întrerupt William.

— Aceasta va fi mai proactivă şi va lucra sub acoperire. Comisarul mi-a dat mână liberă în selectarea echipei, cu unicul scop de a îndepărta merele putrede din coş, ca să folosesc propriile lui cuvinte. Vrea ca tu să acţionezi ca ofiţer însărcinat cu investigarea, zi de zi, a operaţiunilor şi să-mi raportezi direct mie.

— Ca şi cum comisarul nu m-ar şti de la Adam, a ţinut-o William pe-a lui.

— I-am spus că tu ai fost ofiţerul din spatele succesului operaţiunii Calul Troian.

40–0.

— Cinstit vorbind, e o numire fără valoare, a continuat Hawk. Se va pierde mult timp cu investigarea colegilor care au comis fraude minore. Comandantul a făcut, din nou, o pauză, apoi a dezvăluit următorul său motiv: Cu toate acestea, urmare a incidentului cu Lamont, comisarul nu mai vrea să ignore această problemă, fapt pentru care eu te-am recomandat pe tine.

William nu a avut replică şi a cedat prima rundă.

— Dacă te hotărăşti să accepţi, aceasta va fi prima ta sarcină, a continuat el şi a împins spre William un dosar cu stampila CONFIDENŢIAL.

Conştient că i se întindea o altă cursă, William a ezitat un moment, dar nu s-a putut abţine să nu deschidă dosarul. Pe prima pagină a acestuia, era imprimat cu caractere îngroşate SERGENT DETECTIV J.R. SUMMERS.

Rândul lui William la serviciu.

— Am fost la Hendon cu Jerry. Era unul dintre cei mai buni din echipa noastră. Nu sunt surprins că e făcut sergent. A fost propus spre promovare.

— Şi pe bună dreptate. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să găsim o scuză credibilă pentru ca tu să iei din nou legătura cu el, să-i recâştigi încrederea şi să afli dacă stă în picioare vreuna dintre acuzaţiile făcute împotriva lui de un ofiţer superior.

Greşeală de picior.

— Dar, dacă el ştie că sunt membru al echipei anticorupţie, cu greu mă va întâmpina ca pe un prieten de mult timp pierdut.

— Atâta timp cât pentru toţi cei interesaţi din această clădire tu lucrezi încă la unitatea antidrog, acum te pregăteşti pentru procesul lui Rashidi.

Al doilea serviciu.

— De departe cea mai tentantă însărcinare: să-ţi spionezi prietenii şi colegii. Nu voi fi nimic altceva decât iarbă sub acoperire.

— Nici eu nu m-aş fi putut exprima mai bine, a consimţit Hawk. Dar, dacă contează vreun pic, sergent detectiv Adaja şi sergent detectiv Roycroft s-au înscris deja şi te voi lăsa pe tine să selectezi doi noi poliţişti pentru a-ţi constitui echipa.

0–15.

— Sir, se pare că sergent Roycroft s-a făcut că nu vede când Lamont s-a servit cu acea sacoşă plină cu bani în timpul operaţiunii Calul Troian.

— Nu, nu s-a făcut că nu vede. Sergent Roycroft mi-a dat un raport cuprinzător, destinat numai ochilor mei. Este unul din motivele pentru care am avansat-o din nou la gradul de sergent, a clarificat Hawk situaţia.

0–30.

— Desigur, aşa ceva nu era pentru ochii oricui, a admis William.

— Nu, de vreme ce asta m-a ajutat să-l conving pe Lamont nu numai să returneze banii, ci şi să-şi prezinte demisia.

0–40.

— Va trebui să discut despre oferta dvs. cu Beth şi cu părinţii mei, înainte de a lua o decizie, a adăugat William, făcând apoi o scurtă pauză, cât să ia o înghiţitură de apă.

— Mă tem că nu va fi posibil, a punctat Hawk. Dacă eşti de acord să-ţi asumi această sarcină extrem de sensibilă, nimeni în afara acestui serviciu nu poate avea cunoştinţă de ea. Chiar şi familia ta trebuie să continue să creadă că lucrezi încă în echipa antidrog şi te pregăteşti pentru procesul lui Rashidi. Măcar lucrul acesta are virtutea de a fi adevărat, pentru că, până nu se încheie procesul, tu vei ocupa ambele poziţii, în acelaşi timp.

— Poate fi ceva mai rău de-atât?

— Oh, da! Sunt informat de către un ofiţer superior de la Pentonville că Assem Rashidi are întâlnire în dimineaţa asta cu vechiul nostru prieten, dl Booth Watson, şi ceea ce părea un caz deschis-şi-închis trebuie considerat acum unul în desfăşurare.

Lui William i-au trebuit câteva momente pentru a-şi da seama că Hawk îşi scosese asul din mânecă. A luat de pe masă cererea sa de demisie şi a pus-o înapoi în buzunar.

*

— Ne vedem peste două zile, Eddie, a spus Miles Faulkner în timp ce cobora din maşina neînmatriculată şi începea singura parte din evadarea lui care nu se bucurase de repetiţie.

A coborât cu grijă poteca bătătorită, spre plajă. După aproximativ o sută de yarzi, a zărit strălucirea unei ţigarete aprinse. Un far l-a ghidat pe evadat să se îndepărteze în siguranţă de stânci.

Un bărbat îmbrăcat din cap până în vârful picioarelor în negru se îndrepta pe jos spre el. Cei doi şi-au strâns mâinile, dar niciunul nu a spus vreo vorbă.

Traversând zona cu nisip, căpitanul şi-a condus singurul pasager spre o barcă cu motor ce sălta pe suprafaţa apei. Odată urcaţi, un membru al echipajului a pornit motorul şi s-au îndreptat către yachtul care îi aştepta.

Miles nu s-a relaxat până când căpitanul nu a ridicat ancora şi a pornit strigând *Aleluia* când au ajuns cu mult în afara apelor teritoriale. Ştia că, dacă l-ar prinde, nu numai că sentinţa i-ar fi dublată, dar nu ar mai fi avut o a doua şansă de evadare.

2

Domnul Booth Watson, consilier al reginei, s-a aşezat în faţa clientului său potenţial, a scos un dosar gros din sacul Gladstone şi l-a aşezat pe masa de sticlă din faţa lui.

— Am studiat cu mare interes cazul dvs. dle Rashidi, a început el, şi aş vrea să recapitulăm pe scurt acuzaţiile împotriva dvs., precum şi posibilităţile de apărare.

Rashidi a dat din cap fără a-şi lua ochii de la avocatul aflat în faţa lui. Nu se hotărâse încă dacă să-l angajeze sau nu pe Booth Watson, cum îi spunea acestuia Faulkner. La urma-urmelor, o sentinţă cu închisoarea pe viaţă depindea de această decizie a lui. Avea oare nevoie de un spaniel King Charles, pentru a-i fermeca pe juraţi, încrucişat cu un Rottweiler, care să-i poată rupe în bucăţi pe martorii Coroanei? Oare era Booth Watson acel animal?

— Coroana va fi determinată să dovedească faptul că dvs. Conduceţi un imperiu al drogurilor. Vă vor acuza de importul de cantităţi uriaşe de heroină, cocaină şi alte substanţe interzise, din care vor susţine că aţi avut profit milioane de lire sterline şi că aţi controlat o reţea criminală de agenţi, intermediari, traficanţi şi curieri. Eu voi aduce argumente că nu sunteţi mai mult decât un spectator inocent prins în focul încrucişat al raidului Poliţiei Metropolitane şi nimeni nu a fost mai îngrozit decât dvs. când aţi aflat ce sedii au fost folosite pentru asta.

— Poţi alege juraţii?

— Nu în această ţară, a replicat cu fermitate Booth Watson.

— Dar cu judecătorul cum este? Poate fi mituit? Sau şantajat?

— Nu. Totuşi, am descoperit recent ceva în legătură cu dl Justice Whittaker ce s-ar putea dovedi neplăcut pentru el şi, prin urmare, folositor pentru noi. Dar asta va avea nevoie de o dublă verificare.

— Cum adică?

— Nu doresc să dezvălui asta decât după ce decid dacă vreau să vă reprezint.

Niciodată nu-i trecuse lui Rashidi prin minte că Booth Watson nu putea fi cumpărat. Considerase întotdeauna că avocaţii nu erau cu nimic diferiţi de curvele de pe stradă: Aveai numai de negociat serios preţul.

— Între timp, haide să folosim timpul limitat pe care-l avem la dispoziţie pentru a trece în revistă acuzaţiile, mai în detaliu, şi posibila dvs. apărare.

Două ore mai târziu, hotărârea lui Rashidi era luată. Abordarea juridică a detaliilor şi felul în care Booth Watson putea interpreta legea, ocolind-o fără a o nega, îi clarificase cauza pentru care Miles Faulkner îl aprecia atât de mult pe acesta. Dar, va dori el să-l apere în situaţia în care nu are nici măcar o urmă de talpă, ca să nu mai vorbim de un picior, pe care să se sprijine?

— După cum ştii, Serviciul Urmăriri Penale al Coroanei a stabilit provizoriu procesul dvs. pentru data de 15 septembrie, la Old Bailey, a spus Booth Watson.

— Deci va trebui să te consult cu regularitate.

— Taxa mea e de 100 de lire sterline pe oră.

— Îţi voi plăti zece mii de lire, în avans.

— Procesul ar putea dura câteva zile, posibil câteva săptămâni. Chiar şi răcoritoarele vor costa mult.

— Atunci să fie douăzeci de mii, a plusat Rashidi.

Booth Watson a consimţit dând din cap, în tăcere.

— Mai am un lucru pe care ar trebui să-l ştii. Coroana va fi reprezentată de sir Julian Warwick QC şi de fiica lui, Grace, care va fi asistenta.

— Şi, desigur, fiul lui va fi acolo, în speranţa că va putea depune mărturie.

— Dacă nu o face, tu vei fi pierdut procesul, înainte să înceapă, a spus cu fermitate Booth Watson.

— Atunci, va trebui să sprijinim rămânerea lui în funcţie cel puţin până când îl iei tu la întrebări, în boxa martorilor.

— Se poate chiar să nu-l interoghez pe numitul Corist. De ex-superintendentul Lamont, nu aşa de sfânt, vreau eu să-şi aducă aminte juraţii, nu de sergentul William Warwick, a adăugat Booth Watson, în timp ce uşa se deschidea şi intra în sală ofiţerul de serviciu.

— Încă cinci minute, sir. Aţi depăşit deja timpul.

Booth Watson a dat din cap.

— Domnule Rashidi, mai aveţi vreo întrebare? i s-a adresat el clientului său, după ce uşa s-a închis în urma ofiţerului.

— Ai veşti de la Miles, recent?

— Dl Faulkner nu mai este clientul meu. După un moment de ezitare, Booth Watson a adăugat: de ce mă întrebi?

— Am o propunere de afacere, care ar putea să-l atragă.

— Poate îmi poţi spune mie, pe scurt, despre ce este vorba, a spus Booth Watson, ascunzând faptul că el şi Faulkner erau încă în legătură.

— Acţiunile mele Marcel & Neffe s-au prăbuşit ca urmare a presei negative ce-a urmat arestării mele. Am nevoie de cineva care să cumpere 51% din acţiuni, la preţul actual de pe piaţă, pentru că mie nu mi se permite să tranzacţionez pe piaţa de capital cât timp sunt în închisoare. Îi voi plăti dublu pentru acţiuni, în ziua în care voi fi eliberat.

— Dar s-ar putea ca asta să mai dureze ceva timp.

— Îţi voi plăti dublu, dacă mă scoţi de-aici.

Booth Watson a dat din cap, dovedind că era, într-adevăr, o curvă, de altfel una foarte scumpă.

*

William nu a rezistat tentaţiei de a face călătoria de întoarcere la Brixton cu autobuzul. Totuşi, de această dată, nu a fost acompaniat de 40 de ofiţeri de poliţie înarmaţi, puşi să distrugă cel mai mare lanţ de droguri din capitală, ci de o ceată de gospodine, care se grăbeau spre magazine.

În timpul călătoriei a tras cu ochiul la nişte repere pe care şi le amintea de la operaţiunea Calul Troian, din ziua anterioară. Dar acest autobuz oprea la fiecare staţie, pentru a permite pasagerilor să coboare şi să urce, şi platforma lui superioară nu fusese transformată într-un centru de comandă, de unde Hawk să poată supraveghea cel mai mare raid contra drogurilor din istoria Poliţiei Metropolitane. În peisaj, au apărut două blocuri turn. La staţia următoare, William s-a prăvălit pe scară în jos şi a sărit din autobuz, ca s-o găsească pe colega lui, sergent Jackie Roycroft aşezată la adăpost, aşteptându-l. De această dată, nu se mai vedea niciun paznic bine plasat care să le interzică accesul în clădire.

În timp ce se apropiau de Blocul B, pe lângă ei a trecut o femeie în vârstă, care împingea un cărucior încărcat la refuz cu nişte sacoşe pline. Lui William i s-a făcut milă, dar ceva l-a determinat să se întoarcă şi să se mai uite o dată la ea, înainte de a-şi continua drumul spre clădire. Împreună cu sergent Roycroft a intrat în lift – nicio matahală de om care să le împiedice intrarea – şi Jackie a apăsat pe buton pentru etajul douăzeci şi trei.

— Sediile au fost deja scotocite de SOCO şi n-au găsit nimic, dar Hawk a simţit c-ar trebui să ne uităm cu mai mare atenţie, pentru cazul în care lor le-ar fi scăpat ceva. Au plecat de-aici când se crăpa de ziuă, i-a povestit Jackie.

— Nu am nicio idee despre ce ar putea fi, dar sunt sigur că trebuie să fie ceva extrem de dezagreabil, s-a văitat William.

— Continuă, spune-mi tot, l-a rugat Jackie.

— Sir Harcourt Courtly adresându-se lui lady Gay Spanker, în *London Assurance.* Văzând expresia de pe faţa lui Jackie, William a adăugat: este o piesă de Boucicault.

— Îţi mulţumesc pentru această dovadă convingătoare, a ripostat Jackie, în timp ce coborau din lift şi ieşeau pe coridor, unde o uşă masivă era sprijinită de un perete. Lucrătorului nu-i păsase de nenumăratele lacăte, el îndepărtase pur şi simplu uşa, lăsând la vedere o grotă. Grota lui Aladin?

*

— Bine lucrat, Jim, a spus William, în timp ce intra într-un apartament care nu ar fi arătat deplasat în Mayfair. Mobilier modern stilat în fiecare cameră, un covor atât de gros că te cufundai în el, iar pereţii erau ornaţi cu picturi contemporane, printre care erau lucrări de Bridget Riley, David Hockney şi Allen Jones. Vase Lalique erau aşezate la întâmplare prin apartament, amintindu-i lui William de educaţia franceză a lui Rashidi. William nu putea decât să se întrebe cum un om cu asemenea cultură a putut să ajungă atât de jos.

Jackie a început să caute în salon vreun semn de existenţă a drogurilor, iar William s-a concentrat pe dormitorul principal. Nu i-a luat mult timp pentru a accepta că SOCO făcuse treabă bună, cu toate că era uluit de absenţa obiectelor de zi cu zi pe care s-ar fi aşteptat să le găsească într-un apartament locuit: nu tu pieptene, nu tu perie de păr, nu tu perie de dinţi, nu tu săpun. Numai o bară cu umeraşe pe care erau puse costume marca Savile Row şi o duzină de cămăşi confecţionate manual, de la Pink, din Jermyn Street, care arătau de parcă tocmai ar fi fost aduse de la curăţătoria uscată. Nimic ce Booth Watson să nu poată respinge cu uşurinţă că ar aparţine clientului său. Dar, apoi, a zărit iniţialele A.R. brodate pe buzunarul interior al hainei unuia dintre costume. Va fi în stare

Booth Watson să respingă şi faptul acesta la fel de uşor? William a împăturit frumos haina şi a pus-o într-un sac pentru dovezi. Următorul lucru spre care şi-a întors atenţia a fost o fotografie pusă într-o ramă de argint ornată şi pe care era gravată litera A, aflată pe noptiera care semăna mai mult a Bond Street decât a Brixton. A luat-o de pe noptieră şi s-a uitat cu mai mare atenţie la femeia din fotografie.

— Te-am prins! a spus el, punând rama grea de argint într-un alt sac pentru dovezi.

După ce şi-a notat numărul de telefon de pe cealaltă parte a patului, a început să examineze picturile de pe pereţi. Scumpe, moderne, dar nicicum dovezi, decât dacă s-ar demonstra că Rashidi le achiziționase de la vreun traficant notoriu care să vrea să compară la proces, ca martor al Coroanei, şi să dezvăluie numele clientului său. Greu de crezut! La urma-urmelor, aceasta n-ar fi în interesul lor. Fotografia în ramă de argint rămânea încă cel mai bun pariu.

William s-a oprit să admire un tablou al lui Warhol care o reprezenta pe Marilyn Monroe, tablou pe care SOCO îl amplasase pe podea, pentru a atrage atenția asupra unui seif nedeschis. Imediat, a pornit în căutarea lui Jim meseriaşul, care a scos un set de chei ce l-ar fi impresionat pe Fagin. În câteva minute, seiful era descuiat. William l-a deschis şi a descoperit că era... gol.

— Al dracului bărbat! Probabil că ne-a văzut vorbind.

Brusc, şi-a amintit de geanta doamnei care trecuse pe lângă el mai devreme, împingându-şi căruțul cu cumpărături. Ceva nu i se păruse în regulă cu ea, dar abia acum şi-a dat seama ce anume. Totul părea în regulă cu ea, cu excepția pantofilor. Doamna purta ultimul model de pantofi Nike.

— La dracu! a repetat el, în momentul în care a apărut Jackie în cadrul uşii.

— Ai găsit ceva care să merite? a întrebat ea. Pentru că eu nu am găsit.

Împurpurându-se, William a ridicat sacul de plastic care conţinea fotografia cu ramă de argint.

— Game, set, meci, a spus Jackie, cu un salut prefăcut destinat şefului ei.

— Game, accept, posibil şi set. Dar, atâta timp cât Booth Watson este avocatul apărării pentru Rashidi, la Old Bailey, meciul încă urmează să se joace.

*

Niciunul nu voia să se aşeze la masa lui, până nu se convingeau că el nu se va întoarce.

În a treia dimineaţă de la evadarea lui Faulkner, când Rashidi a coborât la cantină pentru micul dejun, a ocupat locul din capul mesei şi i-a invitat pe doi dintre colaboratorii lui, pe Tulip şi Ross, să i se alăture.

— Cred că Miles a ieşit din ţară, de-acum, a spus Rashidi, când un ofiţer al închisorii a pus în faţa lui o farfurie cu şuncă şi ouă. Rashidi era singurul prizonier a cărui şuncă nu avea crustă. Un alt ofiţer i-a adus un exemplar din *Financial Times.*

Personalul închisorii a acceptat rapid că vechiul rege plecase şi că un nou monarh ocupa acum tronul. Curtenii nu erau alarmaţi. Noul rege era succesorul normal al lui Faulkner şi, mai important, se va asigura că infiltraţii lor erau activi încă.

Rashidi a parcurs lista tranzacţiilor pe bursă şi s-a încruntat. Peste noapte, Marcel & Neffe scăzuse cu încă zece pence, fapt ce-i făcea compania vulnerabilă în faţa unei eventuale oferte de preluare. Nu putea face nimic în acest sens, în ciuda faptului că se afla la numai două mile distanţă de Bursă.

— Nicio veste bună, boss? a întrebat Tulip, luând cu furculiţa un cârnat şi îndesându-şi-l în gură.

— Cineva încearcă să mă elimine din afaceri, a răspuns Rashidi. Dar, avocatul meu are totul sub control.

Marlboro Man a dat din cap. Rareori vorbea el şi, când vorbea, o făcea numai pentru a pune câte o întrebare. „Prea multe întrebări l-ar face suspicios pe Rashidi”, îl avertizase Hawk pe ofiţerul său sub acoperire. „Ascultă numai, şi culege mai mult decât suficiente dovezi, pentru a fi sigur că nu-l vor elibera curând”.

— Cum stăm cu furnizarea mărfii?

— Totul este sub control. Tocmai am câştigat peste o sută pe săptămână, l-a asigurat Tulip pe Rashidi.

— Ce ştii despre Boyle? Pare că este încă furnizorul vechilor lui clienţi, ceea ce-mi mănâncă mie din profit.

— Nu mai este o problemă, boss. Transferarea lui la o închisoare de pe Insula Wight este în curs.

— Cum ai reuşit?

— Ofiţerul de la transferuri a rămas în urmă cu plata ratelor pe ultimele două luni, a răspuns Tulip, fără explicaţii suplimentare.

— Atunci, haide să plătim rata, în avans, pentru luna viitoare pentru că Boyle nu este singurul nostru tovarăş pe care-l vrem transferat şi calea aceasta este mai puţin riscantă decât alternativa. Dar, tu, Ross? Tu când ne vei părăsi? i s-a adresat Rashidi celuilalt aghiotant al sau.

— Voi ieşi cândva, săptămâna viitoare, pentru Ford Open. Asta, în situaţia în care nu vrei tu să rămân.

— Nu. Am nevoie de tine pe străzi cât mai repede posibil. Îmi eşti cu mult mai de folos afară.

3

În închisoare, evreii şi musulmanii sunt singurele etnii care iau religia lor în serios. Cu toate acestea, creştinii sunt cei care obişnuiesc să participe în cel mai mare număr la orice slujbă.

În fiecare duminică dimineaţa, capela închisorii este plină-ochi cu păcătoşi care, nu numai că nu cred în Dumnezeu, ci, în cele mai multe cazuri, nu au participat niciodată, până atunci, la vreo slujbă. Dar, cum participarea la slujbă înseamnă că prizonierul va fi scos din celulă pentru peste o oră, toţi văd lumina şi se alătură celor mai mari congregaţii din Londra, în duminica respectivă. Este nevoie de aproape tot personalul închisorii pentru a-i însoţi pe cei 700 de convertiţi, de la celulele lor la capela din subsolul închisorii, unde capelanul îşi întâmpină turma de oi negre cu semnul crucii şi nu-şi livrează rugăciunea izbăvitoare până când şi ultimul frate nu este aşezat pe locul lui.

Capela este cea mai mare încăpere din închisoare: semicirculară, cu 21 de rânduri de bănci de lemn cu faţa spre altarul dominat de o cruce mare de lemn. Cei mai mulţi prizonieri îşi ştiu locurile. Cele două rânduri de bănci, din faţă, sunt ocupate de cele câteva oi albe care au venit chiar pentru a se ruga. În timpul rugăciunii, acestea cad în genunchi şi strigă *Aleluia,* de fiecare dată când capelanul pronunţă numele Dumnezeu. De asemenea, ascultă cu atenţie slujba. Nu la fel se comportă ceilalţi, care constituie marea majoritate. Aceştia au, de asemenea, fiecare propriul loc, în funcţie de ierarhia în ciugulitul favorurilor, şi, spre deosebire de oricare alt loc de rugăciune, în acea duminică dimineaţă, locurile mai căutate din capela închisorii au fost cele din spate.

Cel mai puternic stă pe ultimul rând şi-şi conduce afacerile cu cei aşezaţi în faţa lui. Assem Rashidi s-a aşezat la mijlocul rândului din

spate, poziţie care, până recent, fusese ocupată de Miles Faulkner. Tulip s-a aşezat la stânga lui, iar Ross, la dreapta lui.

Încontinuu, spre rândul din spate, erau trecute din mână în mână, bucăţi de hârtie pe care erau înscrise, în detaliu, solicitările prizonierilor pentru săptămâna următoare: drogurile, alcoolul, revistele porno fiind cele mai populare lucruri cerute, deşi un prizonier a comandat odată şi un borcan de *Marmite.*

— *Cel ce nu se va teme,* este primul nostru imn, a anunţat capelanul. Îl găsiţi la pagina 211, în cartea de imnuri.

Pelerinii din primele două rânduri s-au ridicat în picioare şi au cântat cu elan, cu inima şi cu vocea, în timp ce traficanţii din spatele sălii, pe care Hristos, cu siguranţă, i-ar fi aruncat afară din templu, continuau să-şi facă tranzacţiile.

— Trei bucăţi de cocaină solidă pentru celula 44, a spus Tulip, în timp ce despăturea o bucată de hârtie. Treizeci de lire.

Atâta timp cât plăţile se adunau la sfârşitul fiecărei săptămâni, Rashidi nu putea furniza prea multe produse. În închisoare, nimeni nu primeşte credit pentru mai mult de o săptămână. Trei dintre gardieni acţionau drept curieri, ceea ce le aducea, zilnic, un câştig mai mare decât salariul lor săptămânal. Doi erau responsabili cu introducerea produselor în închisoare, iar al treilea, cel mai de încredere, strângea banii de la soţii, prietene, fraţi, surori şi, chiar, de la mamele deţinuţilor.

...a fi pelerin...

Adunarea s-a aşezat din nou şi un prizonier indian tânăr a ieşit în faţă pentru a citi prima lecţie...

Şi am văzut lumina...

Tulip i-a înmânat boss-ului o altă comandă, pentru un pacheţel cu heroină.

— Bastardul nu a tuşit deloc, în ultimele două săptămâni. Aplicăm duşul?

— Nu, i-a răspuns, cu fermitate, Rashidi lui Tulip. Încetăm să-i mai furnizăm marfă. În felul acesta, vom afla, în curând, dacă are ceva bani afară.

Tulip a părut dezamăgit.

— Cred că unul din curieri a băgat mâna, pentru că profitul nostru a scăzut cu peste două sute de lire, săptămâna trecută. Ce doreşti să fac în această privinţă, boss? a întrebat el.

— Spune-i clar că, dacă se mai întâmplă aşa ceva, pe biroul guvernatorului va ateriza un raport anonim şi amândouă sursele lui de venit vor seca peste noapte.

— Altceva, boss?

— Da. Săptămâna trecută, cina a fost rece când a ajuns la mine în celulă, aşa că schimbă furnizorii din afara închisorii.

— Mă ocup, a promis Tulip, în timp ce credincioşii se aşezau.

— Textul predicii mele din săptămâna aceasta este din Cartea Exodul, capitolul 34: *Când Moise a coborât de pe Muntele Sinai...*

— Care sunt ultimele noutăţi în legătură cu Sergentul detectiv Warwick?

— Nu mai stă mult pe lumea asta, a răspuns Tulip. Tot ce-mi doresc este să fiu eu cel care face treaba.

— Nu până ce nu se termină procesul. Atunci vei putea să te ocupi de S.D. Warwick. S-o faci încet, să fie o moarte lungă şi dureroasă, în aşa fel încât colegii lui să se gândească de două ori înainte de a mă înfuria.

Ross a simţit că i se face rău.

— Să nu ucizi! a spus capelanul.

— Amin, a spus încet Ross.

— Haide să ne rugăm, a continuat capelanul. Primele două rânduri au căzut în genunchi. *Dumnezeule Atotputernic...*

— La momentul potrivit, să-i trimiţi o duzină de trandafiri văduvei lui şi să nu-i laşi nicio îndoială cu privire la persoana care i-a trimis trandafirii, a spus Rashidi.

Ross a ascultat în tăcere fiecare cuvânt, cu mare atenţie. Va trebui să-i trimită un mesaj lui Hawk, cât mai repede posibil, pentru ca William să poată fi avertizat. Asemenea lui Rashidi, avea şi el, în închisoare, un ofiţer în care avea încredere că putea trimite mesaje în lumea de afară; cu toate că, în cazul lui, nu se aştepta să fie răsplătit. Ross trebuia să se asigure că, în ziua următoare, după micul dejun el va fi cel care va face curat pe coridorul din faţa biroului ofiţerului superior Rose.

— Săptămâna viitoare, când te vor trimite la Ford Open, a intervenit Rashidi în gândurile lui Ross, să iei legătura cu Benson, care are controlul asupra drogurilor în zona aceea, şi să-l previi că, dacă nu-mi primesc partea, nu vor mai fi transferate niciun fel de droguri la Ford.

Ross a aprobat, dând din cap.

— Mai e ceva, boss? a întrebat Tulip.

— Da. Ai clarificat cealaltă problemă a mea? a spus Rashidi, întorcându-şi atenţia spre Tulip.

— Desigur, boss! Dar, nu va fi ieftin, mai mulţi gardieni se vor aştepta la un bacşiş gras.

— Dă-le. Este un lux pe care nu vreau să mi-l sacrific.

— Atunci va fi adusă o prostituată în celula ta, imediat după stingere.

— Vreo veste de la Faulkner? a intervenit Ross, conştient că toate antenele lui Hawk se dovediseră inutile.

— Tocmai mi-au oferit celula lui, aşa că eu cred că putem presupune că a ieşit din ţară. Mâine-dimineaţă, am o altă întâlnire cu avocatul lui, aşa că poate aflu mai multe atunci.

După ce-i adresase lui Rashidi singura sa întrebare, Ross a continuat să asculte.

— Au stabilit data procesului? a întrebat Tulip.

— Pe 15 septembrie. Şi, mâine, voi afla ce dovezi vor apărea, ca urmare a faptului că mi-au perchiziţionat apartamentul.

Ross ştia exact ce dovezi avea poliţia, chiar şi a cui era fotografia în ramă de argint.

— E vreo speranţă să trec eu în celula ta, după ce te muţi în celula lui Faulkner?

— Consider-o ca rezolvată, a răspuns Rashidi, care înţelegea în amănunt valoarea recompensei, la fel de bine ca şi pe cea a pedepsei.

S-a uitat spre un gardian şi i-a făcut semn cu capul, pentru a-l înştiinţa astfel că trebuie să se întâlnească, după slujbă.

— *Binecuvântarea Sf. Treimi, a Tatălui, a Fiului şi a Sf. Duh, să fie cu voi cu toţii!*

— *Amin!*, au răspuns toţi trei.

*

— Ce fac gemenii? a întrebat Christina.

— Eu nu prea dorm în perioada asta, a recunoscut Beth, care împingea căruciorul, în timpul plimbării celor două prin Hyde Park. Par că lucrează în tandem, ori de câte ori vor ceva. Sunt epuizată permanent şi, dintr-odată, plină de admiraţie pentru părinţii mei.

— Eu te invidiez, a spus Christina, uitându-se la gemeni, cu un vag sentiment de regret. Cum se descurcă William cu această nouă responsabilitate?

— Este minunat când este acasă, dar, dacă e să-mi reiau şi eu serviciul, urmează să angajăm o bonă cu normă întreagă, ceea ce va costa la fel de mult cât banii pe care îi câştig eu.

— Merită fiecare bănuţ, a apreciat Christina, mai ales dacă asta îi lasă lui William mai mult timp să-i ia urma soţului meu, care pare să fi plecat pe mare pentru un an şi-o zi.

— Cât timp se pregăteşte pentru procesul lui Rashidi, nu prea are ce face în legătură cu Miles.

— Dacă jumătate din cele ce spun gazetele despre acest om este adevărat, sper să ardă în iad.

— Unde, fără nicio îndoială, se va întâlni cu Miles, a fost de acord Beth.

— Crezi că li s-au intersectat cărările la Pentonville?

— William este convins de asta, mai ales că Booth Watson îl va reprezenta pe Rashidi la proces. Şi el este un om căruia nu i se va permite să participe la funeraliile mamei lui şi aceasta nu pentru că mama lui este cât se poate de vie. Totuşi, William îmi spune că ea nu şi-a vizitat nici măcar o dată fiul, la închisoare.

— Poate va găsi o altă cale să evadeze.

— Nicio şansă. Poţi fi sigură că va fi însoţit de o mică armată în deplasarea de la închisoare la Old Bailey, după evadarea lui Miles.

— Miles a fost întotdeauna cu câţiva paşi înaintea poliţiei. Evadarea lui a fost planificată ca o operaţiune militară şi poţi fi sigură că nu a lăsat nimic la voia întâmplării.

Beth a tăcut. Cu toate că o trata pe Christina ca pe o prietenă, ştia că William nu avea încredere în ea. Când plecase la serviciu, în dimineaţa aceasta, William îi sugerase mai mult să asculte, deoarece Christina ar putea spune ceva ce avea să regrete mai târziu.

— N-a fost o coincidenţă că, înainte cu o zi de a evada, în timp ce se afla la funeraliile mamei sale, yachtul lui Miles a plecat din Monte Carlo şi s-a îndreptat spre coasta engleză, a continuat Christina.

— De unde ştii?

— Unul dintre marinarii săi s-a întors la Monte Carlo, după ce au ancorat la New York, şi, mai târziu, mi-a raportat mie. Pariul meu este că nu vom mai auzi niciodată de Miles.

Beth şi-a amintit că Miles avea un apartament şi în New York.

— Dar cu colecţia lui de artă ce s-a întâmplat? a întrebat Beth.

— Colecţie din care, teoretic, jumătate îmi aparţine. Dac-ar fi să fac o previziune, aş spune că eu nu voi mai vedea niciodată vreuna

din acele comori. Urmăresc fiecare catalog al marilor case de licitaţii, în caz că vreuna dintre lucrări ar fi pusă în vânzare, dar, până acum, nimic!

— Dar apartamentul din Eaton Square? a continuat Beth cu întrebările, când au ajuns la Serpentine.

— Leasingul se încheia peste două luni, dar m-am gândit să-l reînnoiesc.

— Cum îţi permiţi asta, dacă Miles a fugit şi te-a lăsat fără niciun fel de resurse?

— Când a dat foc casei noastre de la ţară, iubitul meu soţ a scăpat din vedere un detaliu minor şi a crezut că m-a lăsat fără niciun sfanţ.

— M-ai pierdut de tot... a mărturisit Beth, când Christine a luat-o, împingând căruciorul, pe Rotten Row.

— M-a sunat agentul meu, săptămâna trecută. Consiliul local a garantat că va solicita permisiunea de a construi o duzină de case pe locul casei noastre. Are deja o ofertă de o jumătate de milion de lire pentru teren şi terenul nici măcar nu a fost anunţat pe piaţă.

— Da! Asta ar trebui să-ţi rezolve problemele imediate.

— Posibil. Dar nu voi sărbători până când Miles nu e adus înapoi în închisoare, preferabil pus la izolare, şi până când jumătate din picturi nu vor atârna pe pereţii apartamentului meu.

— Ca să nu mai vorbim de Vermeer-ul pe care l-a furat de la Fitzmolean, a spus Beth.

Când au ajuns la Albert Crescent, Beth s-a uitat la ceas.

— Să nu uiţi să-i spui lui William să nu-şi piardă vremea cu Miles, i-a reamintit Christine, când s-au despărţit. Să se concentreze pe picturi. Să le găsească şi, poţi fii sigură, că nu va mai pleca departe de casă.

Beth a oprit brusc căruciorul, făcând-o pe Artemisia să izbucnească în plâns. Peter i s-a alăturat, puţin mai târziu. Oare

aceasta era sentinţa pe care o aştepta William şi pe care Christine putea s-o regrete, mai târziu?

*

— William?

William a ridicat privirea şi l-a văzut pe sergentul detectiv Summers trecând prin uşile batante ale cantinei.

— Jerry? Ce faci aici? a întrebat el, cu toate că ştia prea bine totul.

— Presupun că ceea ce faci şi tu. Ţin o cuvântare despre cum este să fii copoi umil şi nu o sculă importantă în Scotland Yard.

— Dificil. Eu ţin o cuvântare introductivă despre droguri, în faţa unor recruţi care tocmai au ieşit de pe băncile şcolii şi habar nu au să recunoască un drog, dacă văd unul.

William a ridicat de jos o servietă şi a aşezat-o pe masă, în faţa lui. A deschis-o şi a scos câteva cutiuţe de plastic care conţineau mostre din toate drogurile ilegale, de la heroină la tablete de ecstasy.

— Impresionant, a spus Summers, servindu-se cu o ceaşcă de ceai. Dar nu la fel de impresionant ca prinderea, în sfârşit, a acelui răufăcător de Rashidi şi punerea lui după gratii. Sper că ai destule probe pentru a-l ţintui deoarece mi s-a spus că este la fel de lunecos ca un ţipar şi poţi fi sigur că va folosi cea mai bună mătase ce poate fi cumpărată cu bani.

— Îl cunoşti?

— Numai după faimă. Dar cunosc vreo două din scursurile lui, care lucrează în Romford şi Barking. Am remarcat că lanţul lor de distribuţie a dispărut recent, datorită ţie şi superintendentului Lamont.

— De unde-l cunoşti pe Lamont?

— A fost primul meu şef, când am început viaţa de patrulare, în Romford. După vreo doi ani, el a fost transferat la Yard şi, de-atunci, nu m-am mai intersectat cu el. Ce mai face bastardul bătrân?

— S-a pensionat anticipat, aşa că nu l-am mai întâlnit în ultima vreme.

— De ce-a făcut asta? a întrebat Summers, adresându-se mai degrabă sieşi. Nu putea să aibă mai mult de un an sau cam aşa ceva, până la împlinirea vârstei legale de pensionare, a continuat el. Şi-a pus două bucăţi de zahăr în ceai, apoi a întrebat: Aşadar, cum este să lucrezi în punctul cel mai fierbinte?

— Jumătate din timp mi-l petrec completând formulare şi arestând drogaţi care ar trebui trimişi mai degrabă la spital, decât la închisoare. Dacă te intersectezi cu noul furnizor din Romford, te rog să mă anunţi, a spus William.

— Ar trebui să fii cu ochii pe familia Payne, a răspuns S.D. Summers. Ei controlează traficul de droguri în parohia mea, dar nu sunt destul de mari ca să preia imperiul lui Rashidi. De fapt, probabil că se roagă ca el să iasă din puşcărie, pentru că fără un rechin, plevuşcă nu are hrană.

William şi-a notat în carnet ceva ce ştia deja şi, în minte, faptul că Summers nu a menţionat familia Turner.

— Şi, felicitări, a continuat Summers, luând un biscuit cu ciocolată. Aud că tu eşti primul dintre colegi care va fi făcut inspector. Nu că s-ar mira cineva...

— Promovarea are dezavantajele ei, a spus William, cu un oftat, care, spera el, nu fusese prea exagerat.

— Cum ar fi? a întrebat Summers, muşcând din momeală.

— Inspectorilor nu li se plătesc orele suplimentare, cu toate că se aşteaptă încă de la ei să le menţioneze în scris.

— Asta face parte din înţelegere, dacă vrei să fii în clasa ofiţerilor, a subliniat Summers. Fapt pentru care eu sunt fericit să rămân la bază. Te-ai căsătorit?

— Da. Şi avem şi gemeni, aşa că, în ciuda promovării, abia ne descurcăm, a răspuns William, sperând să-l tenteze pe Summers să facă şi el o indiscreţie.

— De aceea eu sunt încă burlac, a spus acesta. Mai bine am pleca... Sunt gata în cinci minute, a adăugat, terminându-şi ceaiul şi apucând ultimul biscuit cu ciocolată. Dacă aflu prin zonă cine este noul furnizor, te sun.

Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile, apoi Jerry a plecat în sala de clasă. William nu-şi dădea seama dacă presupusa întâlnire accidentală servise la ceva. Hawk aranjase să se adreseze amândoi nou-veniţilor la Hendon, în aşa fel încât întâlnirea să nu pară prea aranjată. Dar, chiar şi aşa, William a trebuit să stea în cantină, bând ceai rece, timp de peste o oră, înainte ca Summers să apară, în cele din urmă, şi, acum, William nu era convins că va mai auzi de el vreodată.

Hawk îi desemnase deja pe SD Adaja şi pe poliţista Nicky Bailey, un recrut proaspăt, să-l fileze pe Summers, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Bailey patrula pe străzile din Romford ca poliţist, iar Adaja era sub acoperire. La sediul Yardului, sergentul Jackie Roycroft continua să lucreze îndeaproape cu William, împreună cu un alt recrut al echipei, comisarul-adjunct Rebecca Pankhurst care-i ţinea în alertă, permanent.

Hawk voia să ştie cine erau prietenii lui Summers, cu cine se întâlnea după serviciu, dacă exista vreo înregistrare neexplicită în cazierul lui. A avut vreun informator? Cine a fost ultima lui iubită? Era poliţistă?

Adaja şi Bailey au putut răspunde la câteva din aceste întrebări în câteva zile, dar altele au rămas un mister. Se putea ca Summers să fie burlac, dar când depănau poveşti, la cantină, poliţistul Bailey îi spusese ei că nu puţine poliţiste erau fericite să sucombe în faţa farmecelor tânărului detectiv. De asemenea, ea îi spusese lui William despre recordul impresionant ai lui Summers în prinderea

hoţilor şi faptul că recordul lui la arestări nu fusese depăşit de nimeni.

William şi-a scris raportul despre întâlnirea cu Summers, în timpul întoarcerii cu metroul spre staţia Victoria şi voia să-l lase pe biroul comisarului, înainte de a pleca acasă.

Hawk îi spuse că are numai de plantat sămânţa:

— Pentru că, dacă el crede că ai oarecare necazuri financiare, s-ar putea să ia legătura cu tine mai devreme decât te aştepţi.

Eu nu prea cred, şi-a spus în gând William, pentru că cel care îl poreclise Coristul, pe vremea când erau amândoi la Hendon, fusese chiar Jerry Summers.

*

— Superintendentul detectiv Lamont la aparat?

— Cine vrea să ştie?

— Sergent detectiv Summers, sir. Poate că nu vă amintiţi de mine, dar...

— Summers Lunecosul, a spus Lamont, râzând. Cum aş putea să te uit? Datorită muncii tale sub acoperire, am pus pe fugă pe cei mai mulţi din gaşca lui Payne. De ce mă suni?

— Am auzit că v-aţi pensionat, sir.

— Cine ţi-a spus?

— Inspectorul detectiv Warwick. Am vorbit amândoi recruţilor de la Hendon, săptămâna trecută.

— Chiar aşa? Şi ce altceva a mai avut de spus nemernicul mic?

— Nu cine ştie ce. De fapt, după ce i-am mărturisit eu că aţi fost primul meu şef, n-a mai spus nimic.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Mă întrebam dacă v-aţi luat deja altă slujbă, pentru că eu nu vă pot imagina deloc la pensie.

— Mai lucrez în vreo două locuri, dar asta nu înseamnă că nu sunt deschis la oferte.

— Mă bucur să aud asta, sir, pentru că s-ar putea să am ceva ce v-ar atrage. Dar cel mai bine, să nu discutăm la telefon. Poate ne-am putea întâlni undeva, în privat?

4

— Doriţi să luaţi loc? l-a întrebat politicos o tânără.

— Nu, mulţumesc, a spus comandantul, atingându-şi borul pălăriei şi simţindu-şi, dintr-odată, vârsta. La naiba, şi-a spus el în gând, nu am încă şaizeci de ani, cu toate că trebuia să recunoască faptul că fiica lui era mai în vârstă decât tânăra amabilă.

Câţiva pasageri au coborât la staţia următoare, ceea ce i-a permis lui Hawk să se aşeze. Şi-a deschis ziarul de dimineaţă. Titlul de pe prima pagină era POLIŢIA CHEMATĂ SĂ CONTROLEZE PICHETUL LA WAPPING. A început să citească articolul, dar mintea i-a lunecat spre întâlnirea ce urma să aibă loc. Ross Hogan, ofiţerul lui sub acoperire, fusese eliberat recent de la închisoarea Ford Open, aşa că a trecut din nou în revistă întrebările la care aştepta el răspuns. Se simţea ca un copil pe punctul să desfacă, în sfârşit, mult aşteptatul cadou de Crăciun. La staţia următoare, Hawk s-a ridicat şi a oferit locul unei doamne în vârstă, care l-a acceptat cu recunoştinţă. Nu sunt încă mort...

Când trenul a oprit în staţia Victoria, Hawk a fost printre primii pasageri, la coborâre, şi s-a alăturat mulţimii care se îndrepta alergând ca nişte rozătoare spre scările rulante. Şi-a prezentat biletul controlorului de la barieră şi a ieşit în lumina soarelui strălucitor al dimineţii.

A încercat să-şi adune gândurile în timp ce mergea încet pe Victoria Street, înspre Scotland Yard, dar, pe la jumătatea drumului, a luat-o la dreapta, a părăsit trotuarul aglomerat şi a intrat într-o piaţetă dominată de o catedrală magnifică. Neluându-i în seamă pe puţinii credincioşi şi pe simplii curioşi care se îndreptau spre intrarea principală a Bisericii Romano-Catolice, principalul loc de rugăciune din Anglia şi Wales, a mers fără grabă pe partea dreaptă a uriaşei clădiri din cărămidă roşie şi crem şi nu s-a oprit până când

nu a ajuns la intrarea laterală, discretă, care era folosită, în mod normal, de către preoţi şi corişti.

A deschis uşa şi a păşit înăuntru, încrezător că, atâta timp cât arăta ca şi cum ar aparţine locului acestuia, nimeni nu-şi va pune întrebări cu privire la prezenţa lui acolo. În timp ce se îndrepta spre sacristie, o slujnică stând în genunchi, curăţa podeaua de piatră.

Şi-a ridicat privirea spre el:

— Bună dimineaţa, copilă!

— Bună dimineaţa, părinte, a răspuns ea, în timp ce ei şi-a continuat, grăbit, drumul. Ajuns în sacristie, s-a dus la ultimul dulap şi l-a deschis. Şi-a scos haina şi cravata şi le-a înlocuit cu o sutană lungă, neagră, un anteriu alb, guler alb clerical şi eşarfă, transformându-se din comisar în canonic. El chiar era, măcar, romano-catolic şi înşelătoria ocazională fusese aprobată de cardinalul arhiepiscop al Catedralei Westminster, dacă nu chiar de Dumnezeu, Domnul nostru. O scurtă verificare a corectitudinii noii ţinute în oglinda de pe perete, şi şi-a făcut din nou apariţia în corpul principal al catedralei. A înaintat încet către Capela Fecioarei – spre deosebire de poliţişti, preoţii nu merg niciodată repede – şi, în continuare spre nava catedralei, până a ajuns la un relief în bronz familiar, reprezentându-i pe Sf. Benedict, care se uita în jos, la el. S-a simţit uşurat când a constatat că nu era ocupat confesionalul. A intrat înăuntru, a tras perdeluţa roşie pentru a semnala că era liber pentru confesiune şi s-a pregătit pentru o anume persoană din parohie, despre care ştia că va căuta absolvirea de păcate şi că nu-l va lăsa să aştepte.

Câteva momente mai târziu, a auzit că a intrat cineva în confesional şi o voce familiară i s-a adresat prin grilajul care îi separa:

— Părinte, am păcătuit şi caut iertare de la Dumnezeu.

— Când te-ai spovedit ultima oară, fiule?

— În urmă cu peste şase luni, părinte, perioadă în care am comis un păcat grav, participând, în fiecare duminică dimineaţa la slujbă, la Biserica Anglicană.

Comandantul a fost încântat să afle că ofiţerul lui sub acoperire nu-şi pierduse simţul umorului.

— Şi ce-ai învăţat din această experienţă nefericită, fiule?

— Că Assem Rashidi va fi reprezentat de Diavolul încarnat, la procesul de luna viitoare.

— Eram convins de asta, fiule. Domnul lucrează prin căile sale misterioase. Ai aflat cum evaluează dl Booth Watson şansele sale de a-şi scăpa clientul de diferitele acuzaţii?

— Crede că-l va scăpa de cea mai gravă acuzaţie, aceea că ar conduce un cartel ce se ocupă cu traficul de droguri, pentru că este convins că nu aveţi destule probe pentru a-i lămuri pe juraţi.

— Avem mai mult decât destule, a spus Hawk, cum va constata şi el când va vedea lista obiectelor pe care le vom prezenta spre analiză juraţilor.

— Dar Rashidi m-a asigurat că apartamentul a fost curăţat de orice dovadă incriminatoare, chiar înainte de a se întoarce băieţii noştri acolo.

— A lăsat un dulap plin cu costume pe comandă şi o duzină de cămăşi făcute manual şi care, s-a întâmplat, să fie chiar măsura ce i se potriveşte perfect.

— După cum, s-ar potrivi miilor de bărbaţi inocenţi, cum va sublinia Booth Watson. De asemenea, el va sugera că nu aveţi nicio dovadă că Rashidi a deţinut sau ocupat acel apartament.

— Atunci va avea de explicat ce-i cu fotografia găsită pe noptieră, în dormitorul principal.

— Va obiecta, afirmând că nu există nicio dovadă că A este de la numele Assem.

— Nu este, dar tot va trebui să spună ce căuta o fotografie cu chipul mamei lui, pe noptiera aceea.

O fluierătură scurtă a fost urmată de cuvintele lui Ross:

— Auch! Măturătorii vor regreta că au lăsat-o acolo. Asta ar putea însemna o condamnare a lui Rashidi la douăzeci de ani de detenţie.

— Amin, a confirmat comandantul. Ce altceva ai mai aflat de la păgâni, cât timp ai fost cu ei?

— Fabrica de zvonuri din închisoare spunea că Faulkner a ajuns în Statele Unite. Nume nou, paşaport nou şi identitate nouă. Dar că ar fi încă activ în lumea artei, pentru că locuinţa lui din Monte Carlo este scoasă la vânzare şi nu mai există nicio pictură pe pereţii ei.

— Au plecat pe acelaşi vapor cu Faulkner, l-a informat Hawk. Cu toate că, până acum, nimic nu a apărut pe piaţa de artă..

— Faulkner este prea inteligent pentru a face o asemenea greşeală. Va sta cuminte o vreme şi, dacă va vinde ceva, va vinde unui cumpărător privat.

— Ai putut să-i afli noul nume sau să prinzi vreun indiciu despre locul unde ar putea să se afle?

— Nu, părinte. Dar Rashidi credea că nu pare a fi la New York, pentru că acesta ar fi primul loc în care l-ar căuta FBI. În orice caz, apartamentul lui din Fifth Avenue a fost pus în vânzare cu câteva săptămâni înainte de evadarea lui şi... surpriză!, fără corpuri de iluminat şi accesorii.

— Eu cred că picturile sunt toate într-un singur loc. Dar unde?

— N-am idee, boss!

— Atunci lasă asta în responsabilitatea mea. Următoarea ta sarcină va fi să încerci şi să afli cine conduce imperiul lui Rashidi, în absenţa acestuia, ca să poată împărţi celula cu el, în viitorul apropiat.

— Ştiu deja răspunsul la această întrebare, dar, din motive evidente, nu-i voi menţiona numele. Totuşi, v-aş preveni, este o coincidenţă care nu o să vă placă.

— Sunt intrigat.

— Altceva, sir?

— Da. După ce ai comis câteva din cele mai dizgraţioase păcate nepermise în închisoare, noi ne vom întâlni din nou şi-ţi voi spune totul despre un anume sergent-detectiv Summers.

— Cine e?

— Nu acum. Fii binecuvântat, fiule, şi fii sigur că eşti iertat de păcatele tale. Mergi în pace!

Hawk a mai aşteptat, câteva momente rugându-se ca nici un alt păcătos să nu ceară iertarea de păcate în timp ce el îşi răsfoieşte agenda pentru a verifica dacă are răspunsuri la toate întrebările lui.

Satisfăcut, şi-a pus la loc agenda în buzunarul sutanei, s-a strecurat afară din confesional, a pornit spre cutia milei care era înconjurată de lumânări, dintre care multe nu erau aprinse. A tras cu ochiul în jur, apoi a scos din buzunarul de la pantaloni o cheiţă cu care a deschis cu îndemânare cutia, unde a găsit câteva monede, în principal din cupru, şi o cutie de ţigarete Marlboro, fixată într-un colţ. Şi-a ridicat privirile spre Fecioara Maria care se uita în jos, spre el. A zâmbit enigmatic înainte de a scoate pachetul roşu cu alb şi l-a strecurat uşor în celălalt buzunar. A încuiat la loc cutia milei şi a pornit încet înapoi spre sacristie, convins că nimeni nu a asistat la demonstraţia lui de prestidigitaţie. Câteva minute mai târziu, comandantul Hawksby s-a furişat prin uşa laterală a catedralei şi a pornit spre Scotland Yard. Avea două lucruri în minte: cine a preluat conducerea de la Rashidi, un nou conducător suprem al drogurilor şi la ce s-a referit Ross când a vorbit de o coincidenţă care lui nu-i va plăcea. Răspunsul se va lăsa aşteptat până când experţii de la subsol vor desface în bucăţi pachetul de ţigări gol şi vor dezvălui secretul lui tainic.

*

— William a plecat deja la serviciu, a spus Beth, ţinând cu o mână biberonul şi cu cealaltă telefonul. Îi pot transmite eu un mesaj?

— Nu. Vreau să-i spun veştile bune, personal, a refuzat Christina.

— Un indiciu?

— Eşti mai rea decât William.

— De ce nu treci pe la noi diseară, la un pahar? E rândul lui William să le facă baie gemenilor, şi astfel, cu un dram de noroc, va fi acasă pe la ora şapte.

— Chiar că vreau să văd asta. Voi fi la voi cu puţin după ora şapte, a răspuns Christina.

*

Când a ajuns la Scotland Yard, comandantul nu a urcat, ci a coborât treptele care duceau la subsol şi s-a îndreptat cu paşi repezi spre biroul de la capătul coridorului. Nu a bătut la uşă înainte de a *intra în lumea de groază şi mister.*

— Bună dimineaţa, sir, a spus un laborant în halat alb, ridicându-şi privirile de la microscop. Cred că e ceva important, dacă aţi venit personal.

— Este, a răspuns comandantul, în timp ce-i întindea pachetul gros de Marlboro.

— Atunci mă voi apuca de lucru chiar acum şi vă voi trimite rezultatul la birou, imediat ce-l voi avea.

— Voi aştepta aici, a spus comandantul, aşezându-se pe un scaun.

Laborantul a dat aprobator din cap, apoi s-a întors spre masa lui de lucru. Cu o pensetă a extras foiţa subţire argintie din interiorul pachetului de ţigarete şi a pus-o pe o plăcuţă de bronz. Hawk se gândea că-i va rămâne veşnic îndatorat profesorului Abrahams

pentru faptul că-i povestise despre aparatul electrostatic de analiză a documentelor, care, acum, era parte a dispozitivului standard de investigaţii al Scotland Yard-ului şi care se dovedise cu mult mai demn de încredere decât mare parte dintre martori şi aceasta nu în ultimul rând când avusese de dovedit că tatăl lui Beth, Arthur Rainsford, nu era un ucigaş.

Tânărul laborant a pus un film Mylar peste folie, apoi a luat un bureţel de pe etajera de deasupra lui şi l-a plimbat uşor peste toată suprafaţa bucăţii de film, până când au fost îndepărtate toate bulele de aer, apoi şi-a pus o pereche de ochelari negri de protecţie şi a pornit detectorul cu raze infraroşii, pe care l-a fixat la un inch distanţă deasupra plăcuţei de bronz, scanându-i suprafaţa pentru a detecta orice urmă ar exista pe ea. Apoi, a luat ceva ce părea a fi o pipetă şi a stropit folia argintie până când aceasta a fost în totalitate acoperită cu toner pentru fotocopiere. A aşteptat câteva minute, apoi a şters cu grijă surplusul de toner de pe plăcuţă. În cele din urmă, a îndepărtat stratul subţire de film Mylar şi s-a aplecat pentru a vedea dacă experimentul lui produsese ceva care să merite, convins fiind că Hawk era acum în picioare lângă el, aşteptând cu nerăbdare rezultatul. S-a ridicat şi s-a tras într-o parte de la masa de lucru, ca să arate că terminase experimentul şi Hawk s-a uitat lung la literele micuţe care apăruseră pe folia argintie. Nu i-a luat mult timp ca să-şi dea seama care era coincidenţa şi ce abordare va avea Booth Watson, când va prezenta cazul din perspectiva apărării.

— Impresionant! a fost reacţia imediată a lui Hawk. Dar Rashidi tot va avea de explicat fotografia cu ramă de argint, pe care Booth Watson nu va putea s-o respingă aşa de uşor.

*

— Nu s-a întors încă de la Yard, a spus Beth, când a deschis uşa de la intrare, unde se afla Christina, cu o sticlă de şampanie în mână.

— Atunci, asta va avea de aşteptat până când vine el, ceea ce ne va oferi nouă şansa de a le face baie gemenilor, a comentat Christina.

— Dar eu vreau să aud veştile tale, a strigat Beth. Când e vorba de timp, nu poţi conta niciodată pe William. Ca să-l citez chiar pe el, crima nu ţine cont în mod necesar de ora îmbăierii gemenilor. Aşadar, pot presupune că ţi-ai găsit un bărbat nou?

— Nu, dar l-am găsit pe cel vechi, a replicat Christina, în timp ce Beth punea sticla de şampanie în frigider. Şi, înainte de a-mi mai pune alte întrebări, răspunsul meu este NU. Nu, până nu se întoarce William.

— Atunci, s-ar putea să rămâi aici peste noapte.

Au luat fiecare câte un copil în braţe şi au urcat la baia de sus, Artemisa şi Peter fiind foarte mulţumiţi de atenţia deosebită pe care o primeau şi gungurind de încântare. Au auzit amândouă uşa de la intrare trântindu-se şi, câteva minute mai târziu, William năvălea în baie, alăturându-li-se.

— Tocmai ia timp pentru a-i şterge pe micii monştri şi a-i pune în pat, a spus Beth, în timp ce Christina şi cu mine coborâm şi ne bucurăm de câte un pahar cu şampanie.

— Ce sărbătorim? a întrebat William, învelindu-l pe Peter într-un prosop.

— Christina nu ne va spune până când tu nu-i vei adormi pe copii.

— Este în regulă, în ce mă priveşte, a spus William, în timp ce amândouă femeile îl abandonau, lăsându-l să-şi ducă la îndeplinire sarcina casnică. Acesta era momentul lui favorit, din întreaga zi. De fapt, el nu a coborât până când nu a mai citit un capitol din P.C. Plod şi gemenii nu au adormit.

A intrat în camera de zi chiar când Beth umplea cu şampanie paharul Christinei.

— Exact la timp, a spus ea, altfel se putea ca noi să golim sticla, înainte să ajungă Christina să ne spună ce sărbătorim.

— Să presupun că ai un nou iubit? a întrebat William, încercând să pară interesat.

— Nu, să nu presupui nimic, a intervenit Beth, întinzându-i şi lui un pahar cu şampanie. Eu am pus deja această întrebare şi nu sunt deloc mai deşteaptă. Aşa că şşşşt!

— Bine. Atunci, probabil că ai vândut terenul de la Limpton Hall pentru o sumă exorbitantă?

— Fumat! Şşşşşt! a intervenit din nou Beth.

Şi-au întors amândoi privirile spre Christina, evident în aşteptare, dar ea nu s-a abţinut să mai ia o înghiţitură de şampanie, înainte de a spune:

— Miles a murit!

5

— Când şi unde au loc funeraliile? a întrebat comandantul mai înainte chiar ca William să se aşeze.

— La Geneva, sir. Mâine-dimineaţă la ora zece.

— Cum a murit?

— Raportul poliţiei locale spune că a făcut atac de cord, în timpul nopţii. (William şi-a deschis agenda.) O cameristă a descoperit cadavrul, în dimineaţa următoare, devreme. Pe noptiera lui s-au găsit nişte cocaină şi un card de credit.

— Păcat. Speram să aibă o moarte chinuitoare, a spus Hawk. Dar... de ce la Geneva?

— Mă aştept să aibă un cont anonim la o bancă elveţiană serioasă.

— Şi un bancher care nu a pus prea multe întrebări cu privire la ultima lui adresă, a completat Hawk, apoi a păstrat un moment de tăcere. Asta este! Vreau să pleci la Geneva să te asiguri că nu suntem din nou dirijaţi spre o cale înfundată. Nu voi crede că Faulkner a murit, până când nu vezi tu cadavrul pus în pământ şi un preot dându-i ultima binecuvântare. Şi să nu pleci de-acolo, până când nu-şi termină groparii treaba.

— Cred că va fi incinerat, sir.

— Atunci, să aduci cenuşa aici, ca s-o putem expune în Muzeul Ororilor, împreună cu toţi ceilalţi criminali notorii care au ajuns în camera cu orori a Poliţiei Metropolitane.

— Să mai iau pe cineva cu mine?

— Da. Ia-o pe sergent Roycroft. Dacă-mi spuneţi amândoi că Faulkner a murit, atunci s-ar putea să cred.

*

Stabiliseră să se întâlnească pe Aleea Circului, între nouă şi nouă şi un sfert, în seara aceea. Se vor urca în metrou la staţii diferite şi se vor întâlni în ultimul vagon. Întâlnirea nu va dura mai mult de cinci staţii: nu voiau să rişte să fie văzuţi împreună mai mult decât era necesar.

Sergentul detectiv Summers s-a urcat în metrou la staţia Barbican, încântat să constate că ultimul vagon era aproape plin. Dar ora fusese aleasă cu grijă şi nu putea fi descrisă ca aglomerată. Nu a durat mult pentru ca Summers să afle de ce Lamont optase pentru pensionarea anticipată, în ciuda succesului operaţiunii Calul Troian. Expresia *cu mâna până la cot* circula frecvent în cantina poliţiei şi nu i-a luat prea mult timp pentru a i se confirma dependenţa lui Lamont de jocurile de noroc. Câteva întrebări obişnuite la un pahar, după muncă, făcuseră posibil ca el să pună lucrurile cap la cap şi, cum Lamont returnase toţi banii şi, în schimb, comandantul se făcuse că nu vede, să deducă simplu că n-ar trebui să-i fie greu să se întoarcă.

Când metroul a oprit în staţia Aldgate, lui Summers i s-a alăturat fostul său coleg din poliţie, care aşteptase la capătul peronului. Lamont a urcat şi s-a aşezat lângă el, dar nu s-au salutat. Din obişnuinţă, Lamont a scanat vagonul, dar singurul alt pasager se aşezase la celălalt capăt al vagonului şi începuse imediat să citească dintr-o carte broşată. Cu toate că femeia era prea departe de ei pentru a auzi conversaţia, au vorbit în şoaptă.

— Mă bucur să te revăd, Jerry, a spus Lamont. Şi felicitări pentru avansarea ta binemeritată.

— Vă mulţumesc, sir.

— Bruce, spune-mi, te rog, Bruce. Nu uita că nu mai sunt ofiţer activ.

— Mulţumită Coristului...

— Aminteşte-mi de unde îl ştii pe bastardul ăsta.

— Am fost împreună la Hendon. Era primul la toate, cu excepţia băuturii, aşa că eram destinaţi să nu fim prieteni.

— La ce te gândeşti?

— M-am întrebat dacă ai fi disponibil pentru un mic *part-time* bine plătit. Summers s-a scuzat pentru cuvintele bine plătit. Dar, poate că ai găsit deja altă slujbă.

— Adevărul este că sunt prea mulţi ofiţeri de poliţie pensionari care se prezintă drept consultanţi, care se bat pentru aceleaşi câteva slujbe. Eu m-am gândit să deschid o cârciumă: am găsit chiar locaţia ideală în Blackheath, dar, din păcate, nu am putut da avansul.

— Cât au cerut?

— Douăzeci de mii. N-am putut să adun decât zece, dar, cu două soţii şi o rată, n-am putut găsi o soluţie pentru diferenţă.

— Ştiu pe cineva care s-ar putea să vrea să te ajute, în această problemă.

— La ce s-ar aştepta, în schimb?

— La nimic prea exagerat. Şi nu mă pot gândi la nimeni altcineva mai bine plasat decât tine pentru a duce la bun sfârşit ceea ce am să-ţi propun.

— Te ascult.

Summers i-a explicat fără grabă şi cu exactitate ce aştepta contactul său în schimbul unui împrumut de zece mii de lire sterline, bani peşin.

— Va trebui să mă gândesc, a spus Lamont, odată ce Summers i-a spus ce avea de spus.

— Bineînţeles, Bruce. Vei fi informat de data returnării împrumutului.

Trenul s-a oprit într-o staţie şi, când uşile s-au deschis, sergent detectiv Summers a coborât fără măcar să verifice în ce staţie erau. Lamont a continuat călătoria spre staţia Victoria, unde a schimbat cu linia districtului.

Tânăra care citea nu l-a urmat. Dar, poliţista Pankhurst ştia exact încotro se îndrepta superintendentul Lamont.

*

— Vreau să văd cadavrul, a spus William.

— Sunteţi membru al familiei? a întrebat, politicos, preotul în vârstă.

— Nu, părinte, dar am mandat de arest pentru domnul Faulkner, a răspuns William, conştient că autoritatea lui nu trecea dincolo de stâncile de la Dover.

Preotul a studiat mandatul, dar nu a fost impresionat.

— Mă tem că, acum, el nu mai poate fi judecat decât de o autoritate mai înaltă, fiule.

— Sunt sigur că aveţi dreptate, părinte, dar tot trebuie să văd cadavrul înainte de a mă întoarce la Londra.

— Îmi pare rău, inspectare, dar, cum am spus deja, numai membrii de familie pot...

— Eu sunt membru de familie, a spus Christina, făcând un pas în faţă. Şi-a deschis poşeta şi a scos paşaportul, care era încă pe numele Christina Faulkner.

Preotul a studiat documentul, apoi şi-a plecat capul.

— Permiteţi-mi să vă prezint condoleanţele mele sincere pentru pierderea survenită, doamnă Faulkner. Vă rog să mă urmaţi.

— O pot însoţi pe doamna Faulkner? a întrebat William.

— Nu, inspectare, a spus cu fermitate preotul.

William şi Jackie nu au avut altă alegere decât să rămână pe loc, în timp ce preotul o conducea pe Christina spre o uşă laterală a capelei, pe care scria *Intrarea interzisă*. Preotul s-a tras în lateral pentru a-i permite Christinei să intre.

— Aş fi preferat să văd eu însumi cadavrul, a spus William.

— Şi eu la fel, a adăugat Jackie. Dar, dacă există o singură persoană care să fie chiar mai bucuroasă să-l vadă mort decât noi, aceasta este soţia lui îndurerată.

William a dat aprobator din cap.

N-au avut mult de aşteptat până când uşa capelei s-a deschis din nou şi Christina a reapărut cu un zâmbet nepotrivit pe faţă. A traversat biserica pentru a li se alătura, în timp ce preotul plana în ritm, în urma ei.

— Este Miles. Am descoperit chiar eu ceasul lui favorit, a spus ea, ridicând ca să le arate un ceas Cartier Tank cu iniţialele MHF gravate pe capac. L-a pus, apoi, în geantă. Să mergem să-l vedem cum arde în iad, a şoptit ea.

— Dacă veniţi cu mine, doamnă Faulkner, vă duc în strana rezervată familiei, a spus preotul, care i-a condus pe toţi trei spre partea din faţă a capelei şi, odată ce s-au aşezat, el a plecat să se pregătească pentru slujbă.

— Ai remarcat cine tocmai a intrat şi s-a aşezat în spate? a întrebat în şoaptă Jackie.

William s-a întors şi a văzut inconfundabila siluetă a lui Booth Watson, cu capul plecat ca şi cum ar fi fost cufundat adânc în rugăciune.

— Acum sunt convins că Miles Faulkner e mort, pentru că Booth Watson este singura persoană pe care o cunosc care ia taxă pentru participare la funeralii şi apoi trimite factura la moşie. Cine e bărbatul care stă la câteva rânduri în spatele lui?

— N-am idee. Arată ca un pitic suedez. Probabil unul din bancherii lui Faulkner.

— Crezi că Booth Watson ştie unde sunt picturile mele? a intervenit Christina.

— Bineînţeles că ştie, a răspuns William, dar asta nu înseamnă că are de gând să-ţi spună secretul.

— Dar, dacă el este executorul testamentar al lui Faulkner, nu prea are de ales, a spus Jackie.

— Este capabil să găsească o cale de a depăşi această mică problemă, a spus William.

— Coristule, ce se întâmplă cu tine? a întrebat Christina.

— Începem prin a spune *Tatăl nostru,* a anunţat preotul, privind spre puţinele persoane care alcătuiau adunarea.

Tatăl nostru carele eşti în ceruri...

— Locul în care, sigur, Miles nu va merge, a şoptit Christina.

Preotul a continuat ceremonia cu diferite rugăciuni inadecvate momentului, oferite întristaţilor participanţi, care nu stăteau în genunchi.

— Înainte de a avea loc arderea, ştiu că e cineva care doreşte să spună câteva cuvinte în memoria dragului prieten plecat de la noi.

Lui William nu-i venea să-şi creadă ochilor când Booth Watson şi-a croit drum, încet, spre partea din faţă a capelei şi s-a întors cu faţa spre adunare.

— Am avut privilegiul să-l cunosc pe Miles timp de douăzeci de ani, fiind consilierul lui legal şi prieten apropiat.

— Atât timp cât îţi plătea taxele... a şoptit Christina.

— A fost un om dedicat marilor acte de generozitate şi binelui, un om care, întotdeauna, a pus interesele prietenilor mai presus de ale sale.

— Ne gândim la acelaşi om? a murmurat Christina.

— A făcut servicii anonime comunităţii locale şi şi-a dat averea pentru interesul naţional. Prietenii îi vor simţi lipsa.

— Nu văd prea mulţi dintre ei pe-aici, astăzi, a spus Christina, privind împrejur.

— Abţine-te! i-a spus William, în timp ce Booth Watson continua să preamărească virtuţile dragului său client plecat, uitând să spună faptul că jumătate dintre cei ce constituiau adunarea erau ofiţeri de

poliţie de la Scotland Yard. Booth Watson şi-a încheiat cuvântarea: Nu pot spune cât de tare ne va lipsi.

— Ca să nu menţionăm cât ne vor lipsi taxele şi onorariile, a şoptit Christina, în timp ce Booth Watson s-a întors cu faţa spre sicriu, şi-a înclinat uşor capul, apoi a pornit spre locul lui.

William a urmărit cu atenţie cum preotul apasă pe un buton şi sicriul începe să se mişte de-a lungul platformei cu role electronice. Apoi, s-au deschis două uşi şi sicriul a dispărut din vedere, lăsându-se o cortină peste viaţa lui Miles Faulkner.

După câteva momente de tăcere, preotul s-a întors în capelă pentru a da ultima binecuvântare. Aceasta a fost urmată de o înregistrare a corului care interpreta Aleluia, o versiune pe care Handel nu ar fi aprobat-o.

După ce s-a încheiat ceremonia, Christina a ieşit în grădină, însoţită de William şi de Jackie. Booth Watson stătea în picioare în mijlocul aleii înguste, aşteptându-i, în mod limpede, pe ei.

— Mă întreb dac-am putea vorbi în particular, doamnă Faulkner? a întrebat-o acesta, cu solicitudine.

— Tot ce ai să-mi spui, domnule Booth Watson, poate fi ascultat de prietenul meu, inspectorul Warwick, a răspuns văduva, tare pe poziţie.

— Cum doriţi, doamnă Faulkner. Veţi afla că, prin hotărârea de divorţ concepută de sir Julian Warwick, sunteţi îndreptăţită la jumătate din colecţia de artă a defunctului meu client.

— Ştii unde se află?

— În prezent, este adăpostită în seifurile unei bănci private de aici, din Geneva, a spus Booth Watson. Sunteţi liberă să cereţi lucrările când doriţi.

— Astăzi, de exemplu?

— Totuşi, a continuat Booth Watson, ignorând întrebarea ei, ceea ce nu veţi putea şti...

— Ce e scris cu litere mici, a spus Christina.

— Este că fostul dvs. soţ a murit fără testament. Cum divorţul dvs. nu a fost declarat încheiat de un tribunal şi Miles nu are moştenitori de sânge, sunteţi, prin urmare, următoarea cea mai apropiată rudă şi singura moştenitoare a proprietăţilor lui.

— Primesc eu totul? a întrebat Christina cu neîncredere.

— Totul, doamnă, a spus Booth Watson, înclinându-se uşor în faţa ei.

— Acum, chiar cred că a murit, a spus William, în timp ce preotul se apropia de ei, cu capul plecat. Pentru că singurul mod în care ai putea pune mâna pe colecţia de artă a omului ar fi... peste cadavrul său.

— Voi aranja ca toată cenuşa să vă fie trimisă, doamna Faulkner, a spus preotul. Sunt sigur că veţi vrea să o împrăştiaţi undeva unde vi se va părea potrivit.

— În iad? a sugerat Christina.

*

Trei scrisori au aterizat pe covoraş, în acea dimineaţă. Două dintre ele în plicuri maro. Una era extrasul de credit de la Ladbroke, care-i amintea clientului său numele câtorva cai care nu aveau aceeaşi încredere în ei pe cât le acordase el. A doua era o solicitare de plată de la Inland Revenue, cu un avertisment că penalizarea va fi adăugată, dacă nu se plătea întreaga sumă până la sfârşitul lunii. Al treilea plic, unul alb, era de la un avocat a cărui semnătură nu a putut s-o descifreze, care-i amintea că plata pensiei alimentare către a doua soţie era în urmă cu o lună şi ameninţa cu procedurile legale. Acela a fost momentul în care Lamont a luat decizia.

A părăsit apartamentul din Hammersmith la zece fără zece şi, în loc s-o ia la dreapta şi să se îndrepte spre cea mai apropiată staţie de metrou, cum făcuse în fiecare dimineaţă lucrătoare, în ultimii opt ani, a luat-o la stânga. După aproximativ o sută de yarzi, a cotit

iarăşi la stânga şi a continuat să meargă până când a ajuns la o cabină telefonică de la capătul drumului. Privind de jur-împrejur spre a se asigura că nu-l vede nimeni, a împins uşa şi a intrat în cabină. A aşteptat un moment, nehotărât dacă să sune sau nu, dar, când a auzit clopotul unei biserici din apropiere bătând ora zece, a ridicat receptorul şi a format un număr pe care-l ştia pe de rost, pentru că nu-şi permitea să-l scrie şi să lase hârtia pe undeva, să dea soţia de ea. A format cu atenţie şapte numere, conştient că Summers aştepta într-o altă cabină telefonică, în cealaltă parte a oraşului. Acesta a ridicat receptorul după primul apel.

— Alo? Fără nume, fără nimic.

— Accept oferta ta. Dar nu condiţiile tale. Am nevoie de un avans.

— Nu aşa ne-am înţeles.

— Atunci va trebui să găseşti pe altcineva să-ţi facă treaba ta murdară.

A urmat o tăcere prelungită, apoi s-a auzit cuvântul:

— Cât?

— Două mii şi restul la livrare.

— Unde şi când?

— În seara asta, aceeaşi oră, acelaşi loc.

Lamont a închis telefonul şi a pornit înapoi spre casă. Pentru un moment, a avut senzaţia inconfortabilă că tânăra care aştepta în staţia de autobuz de lângă casa lui i se părea cunoscută. Când autobuzul 211 a oprit, detectiv Pankhurst a urcat, întrebându-se dacă el o văzuse. Dacă Rebecca s-ar fi uitat înapoi, ar fi aflat răspunsul.

6

— Azi avem o agendă încărcată, a spus comandantul, aşezându-se pe locul lui, în capul mesei, aşa că nu pierdeţi timpul. Putem începe prin a închide dosarul Miles Faulkner, inspector Warwick?

— Sergent Roycroft şi cu mine am călătorit la Geneva, joia trecută, pentru a participa la funeraliile lui Faulkner. În timp ce el poate nu arde în iad, noi l-am văzut arzând măcar pe pământ. Văduva veselă s-a întors în Anglia câteva zile mai târziu cu ceva mai mult decât cu cenuşa ex-soţului ei, pe care a împrăştiat-o pe terenul din Limpton, aşa că noi putem cu adevărat să închidem dosarul defunctului Miles Faulkner.

— Pari dezamăgit, inspectore, a spus Hawk, ridicând dintr-o sprânceană.

— Sunt dezamăgit, sir. Îmi amintesc cuvintele lui Hilaire Belloc despre moartea unui membru din Parlament: „Aici zace cadavrul politicianului bogat cu înfăţişare ridicolă. În vreme ce toate cunoştinţele lui l-au batjocorit şi alungat, eu lăcrimez pentru că doream să-l văd spânzurat."

Echipa a izbucnit în hohote cu lacrimi şi toţi au bătut cu palmele în masă.

— Şi care sunt planurile doamnei Faulkner, pentru viitor?

— Va rămâne în Anglia până se vând toate tablourile şi, apoi, se va duce să stea cu sora ei în Florida.

— Nu-mi va lipsi niciunul din ei, a recunoscut comandantul în timp ce închidea un dosar şi deschidea altul. Haide să trecem la sergent Summers. Ne-am mai apropiat vreun pic de a dovedi că merită să fie investigat? Pare că deţine primul loc la prinderea de hoţi.

— Şi tot primul loc la a-i scăpa pe alţi răufăcători de ştreang, a spus Paul. Ceea ce ar putea explica de ce are atâta succes.

— Speculaţiile şi dovezile sunt lucruri total diferite, sergent Adaja, i-a reamintit acestuia Hawk.

— De acord, sir, dar atât detectiv Pankhurst cât şi poliţist Bailey vin cu câteva lucruri interesante.

William s-a uitat peste masă la Paul, care de vreo doi ani devenise prietenul lui apropiat pe şi în afara câmpului de bătaie. Nu se uita la ceas când era vorba să lupte contra criminalităţii şi, ca şi Hawk, îi considera pe copoii mânjiţi chiar mai răi decât pe criminalii profesionişti.

— În ultima lună, detectiv Pankhurst a fost umbra lui Summers, în timp ce poliţistul Bailey s-a alăturat diviziei Romford ca femeie – poliţist. Mai presus de sarcinile obişnuite, rolul ei este să nu-l scape din ochi pe Summers şi să afle dacă este el chiar aşa de curat cum ar vrea să credem noi cu toţii.

William şi-a întors atenţia spre cele două poliţiste tinere care se alăturaseră de curând unităţii şi a zâmbit la gândul că nu puteau fi mai diferiţi unul de celălalt.

Detectiv Pankhurst anunţase la interviu că era descendentă a Emmelinei Pankhurst, care fusese arestată de nenumărate ori ca şefă a sufragetelor şi îşi petrecuse mult timp în închisoare din cauză că făcea mereu greva foamei. William o primise fericit în echipa lui pe această tânără sclipitoare şi tenace. A descoperit repede că el şi Paul trebuiau să fie cu ochii mari deschişi pentru a ţine ritmul cu ea. Nu ezita să-i corecteze fără măcar să pară că le era subordonată. În contrast cu ea, Nicola Bailey nu-şi cunoscuse tatăl care petrecuse, de asemenea, mult timp în închisoare. Părăsise şcoala la 14 ani şi trecuse de la o slujbă la alta, înainte de a cere intrarea în poliţie. Fusese refuzată de trei ori, dar Nicky nu era una care să renunţe aşa de uşor. William îi ceruse să intre în echipa lui pentru că, asemenea Rebeccăi Pankhurst, avea mintea la fel de ascuţită ca a oricărui criminal.

— Detectiv Pankhurst, prezintă-ne datele la zi, a spus Paul.

— L-am supravegheat pe superintendent douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, a spus Rebecca. Nu a fost nimic care să necesite să fie raportat până când nu l-am urmărit pe Lamont în metrou, la staţia Aldgate, unde s-a întâlnit cu fostul lui coleg, sergentul Summers.

— Ar putea exista o explicaţie perfect nevinovată pentru aceasta, a intervenit Hawk, făcând pe avocatul diavolului. Nu uita că el şi Summers au fost colegi la Romford, aşa că s-ar putea să fie chiar prieteni.

— Atunci, de ce să se întâlnească la capătul ultimului vagon al unui tren aproape gol, pentru o întâlnire nevinovată, când puteau să iasă la o bere, lângă casă?

— Ce s-a întâmplat, după aceea? a întrebat Hawk, domolit, dar nu potolit.

— Au stat de vorbă vreo cincisprezece minute, nu mai mult, apoi Summers a coborât la Westminster, iar Lamont a călătorit pe distanţa a două staţii şi a schimbat linia la staţia Victoria.

— E tot de ce am nevoie, a spus Hawk.

— Când Lamont a plecat de-acasă, din Hammersmith, în dimineaţa următoare – Rebecca şi-a verificat însemnările – la ora nouă şi cincizeci şi unu de minute, s-a dus la o cabină telefonică din apropiere şi a vorbit la telefon un minut. Mă întreb de ce n-a dat telefon de acasă.

— Probabil nu voia ca soţia să ştie pe cine a sunat, a sugerat Hawk.

— Soţia era la coafor, în acel moment, sir.

— Poate fi ceva mai rău de-atât? a întrebat Hawk.

— Mă tem că da, sir, a intervenit poliţista Bailey. După ce sergent Summers a ieşit din tură, ieri-seară, l-am urmărit până la cea mai apropiată staţie de metrou. A schimbat trenul la strada Liverpool şi, trei staţii mai târziu, s-a mai întâlnit o dată cu Lamont.

— Fără îndoială, într-un alt ultim vagon gol, a spus Paul.

— Da, sir.

— Ce pun ăştia la cale? a întrebat William, mai mult pentru sine însuşi.

— Tot ce vă pot spune, sir, este că Summers i-a dat lui Lamont un plic maro, voluminos şi, la staţia următoare, acesta a coborât.

— Ai continuat să-l urmăreşti?

— Nu, sir. Sergent Adaja îmi spusese să rămân în metrou şi să văd unde coboară Summers.

— Lămureşte-mă, a spus Hawk.

— Monumental. Summers s-a întors la strada Liverpool şi a luat următorul tren spre Romford.

— Detectiv Pankhurst, tu îl urmăreai în continuare pe Lamont?

— Da, sir. El s-a întors acasă, în Hammersmith. A ajuns cu puţin înainte de ora zece.

— Crezi că te-a observat? a întrebat William.

— Este posibil. Dar nu a existat niciun indiciu că m-ar fi identificat.

— Dacă şi-a dat seama că îl urmăreşti, nu vei şti niciodată cu siguranţă. Să nu uiţi că este un profesionist cu experienţă şi foarte capabil să construiască cercuri în jurul tău cu mult timp înainte să ajungi tu pe circumferinţa cercului.

— Aveţi poveşti de acoperire, în cazul în care unul dintre ei s-ar fi apropiat de vreunul dintre voi? a întrebat William.

— Da, sir, a răspuns detectiv Pankhurst. Eu sunt bibliotecar-adjunct la Biblioteca Publică Hammersmith.

— Credibil, a apreciat Paul. Dar nu prea rezistă la o verificare.

— Lucrez acolo ca voluntar, în fiecare sâmbătă dimineaţa, a spus Rebecca, iar bibliotecara şefă ştie exact ce să spună, dacă Summers sau Lamont intră în contact cu ea. Am fost colege la universitate.

Hawk şi-a dus mâna la frunte.

— *Chapeau*! a spus el.

— Şi tu, poliţist Bailey?

— Eu nu am fost niciodată la universitate, sir. Am renunţat la şcoală la paisprezece ani.

Toţi au izbucnit în râs, cu excepţia lui Hawk.

— Răspunde la întrebare, poliţist Bailey, a spus acesta.

— Atâta timp cât Summers continuă să creadă că sunt numai un recrut proaspăt la patrulare, n-aş putea avea o poziţie mai bună.

— De acord, a spus Hawk. Dar, dacă vreunul dintre voi are vreodată cea mai mică senzaţie că a fost dibuit, abandonaţi operaţiunea şi asiguraţi-vă să nu mai fiţi văzuţi vreodată în Romford sau în perimetrul respectiv, iar eu voi înlocui echipa.

— S-a înţeles, a spus Paul. Mai ales că Jackie şi cu mine nu putem risca să fim cumva, prin preajma lui Lamont. Sper, însă, ca poliţiştii Bailey şi Pankhurst să rămână la supraveghere cât mai mult timp posibil.

— Concluzia: niciun risc, a spus, cu fermitate, Hawksby. Acum, trecem mai departe, a continuat el, luând în mână alt dosar. Eşti pregătit total pentru procesul lui Rashidi? a întrebat el, întorcându-şi atenţia asupra lui William. Pentru că va trebui să fii cu mai mult de un yard înaintea acestui om, dacă vrei să ai certitudinea că va fi condamnat.

— Avocatul principal al Coroanei este încrezător că are mai mult decât suficiente probe pentru a-l trimite după gratii pentru mult, mult timp, a spus William, fără a menţiona numele tatălui său.

— Probe solide?

— Rashidi a lăsat în dormitorul principal din apartamentul din Brixton câteva costume pe comandă şi o duzină de cămăşi de la Pink, de pe strada Jermyn.

— Rashidi are 5,9 picioare înălţime şi e de talie medie, a spus Hawk. Booth Watson va afirma că atât costumele cât şi cămăşile puteau fi făcute pentru oricare din mia lor de clienţi, inclusiv pentru doi-trei dintre juraţi.

— Nu cu iniţialele AR brodate pe buzunarul interior şi, potrivit etichetelor, toate costumele au fost confecţionate de Bennett & Reed din Savile Row, a spus William, verificându-şi însemnările. Eu am luat deja legătura cu dl Bennett.

— Vrea să depună mărturie sub jurământ?

— E reticent. Trebuie să trimitem o citaţie, dacă vrem să compară ca martor.

— N-avem altceva mai serios decât costumele şi cămăşile, ca probe?

— O fotografie a mamei lui Rashidi, pe care am găsit-o pe noptiera din dormitorul principal al apartamentului din Brixton, a răspuns William.

— Asta da, pare să fie ce trebuie, a spus Hawk. Şi avem un martor pe care să contăm mai mult decât pe croitorul reticent?

— Da, sir, un domn Gerald Sangster, care a devenit martor al Reginei, în schimbul unei sentinţe mai mici.

— Sper că nu e în aceeaşi închisoare cu Rashidi, a spus Hawk. Pentru că, dacă este, poţi fi sigur că nu va apărea în boxa martorilor.

— Este cazat într-o casă sigură de cinci luni şi nu-l vom aduce de-acolo până în ziua în care începe procesul. Fostul doctor are o dovadă pe care Booth Watson nu o va putea explica cu uşurinţă.

— Anume?

— A fost responsabilul pentru ambalarea drogurilor, înainte de distribuirea lor către vânzători şi Rashidi îi verifica cu regularitate înainte de a li se permite să iasă pe străzi.

Hawk a zâmbit pentru prima oară, apoi a întrebat:

— Cum va fi transportat Rashidi de la închisoare la Old Bailey? Întreb pentru că el îşi va fi dat desigur seama că aceasta este singura lui ocazie de a evada.

— Va fi într-un vehicul blindat însoţit de trei maşini de poliţie şi o duzină de poliţişti pe motociclete, precum şi de un elicopter care va supraveghea fiecare centimetru al traseului.

— La fel a fost şi în cazul lui Faulkner, le-a reamintit Hawk, şi acesta tot a reuşit să ne prostească.

— Dar, spre deosebire de Faulkner, Rashidi nu va trebui să se oprească pe traseu pentru a participa la funeraliile mamei lui.

— Asiguraţi-vă să nu cumva să lăsaţi garda jos niciun moment, altfel Rashidi va avea de participat la funeraliile voastre. Omul ăsta are destule resurse pentru a mitui pe oricine, inclusiv pe şofer şi pe oricine poate instala un semafor. Nu uitaţi că procesul este planificat să dureze câteva zile. Rashidi nu va face nicio mişcare în prima zi, dar, în momentul în care începem să ne relaxăm...

— Suntem stăpâni pe situaţie, l-a asigurat William.

— Tu eşti, de asemenea, pregătit să fii făcut bucăţi de Booth Watson, din clipa în care păşeşti în boxa martorilor?

— Suprapregătit, sir. Mi-am petrecut ultimul sfârşit de săptămână pus pe grătar de sora mea Grace, care nu a dat deloc dovadă de milă.

— Mă bucur să aud asta, pentru că Booth Watson apreciază că poliţiştii joacă cinstit, cu atât mai mult când este vorba de fiul avocatului principal al acuzării.

*

Întâi a trebuit să decidă în ce zi a săptămânii va trebui să opereze înlocuirea, conştient că, acum, avea o umbră. A ales duminica de dinainte de proces. Apoi, ce moment din zi sau din noapte putea fi cel mai potrivit să se facă mai puţin remarcat. A ales ora trei dimineaţa, pentru că, la ora aceea, ar fi la datorie numai un echipaj redus la număr. Şi, în cele din urmă, trebuia să poarte uniformă sau să fie în haine civile? A ajuns la concluzia că cineva şi-ar aduce aminte mai greu de el dacă ar fi îmbrăcat în haine civile.

La ora trei dimineaţa, în duminica următoare, stătea în picioare pe trotuarul din faţa Scotland Yardului, cu un mic pacheţel sub braţul stâng.

Şi-a folosit cartela de acces pentru a deschide uşa de sticlă, apoi s-a apropiat de recepţie, unde se afla o tânără care citea o revistă de modă. Şi-a prezentat legitimaţia.

— Bună dimineaţa, superintendent, a spus tânăra, strecurând revista sub tejghea.

— Trebuie să iau ceva ce-am lăsat pe birou, a explicat Lamont. N-ar trebui să dureze mult.

— Desigur, sir, a spus tânăra, pivotând registrul pentru ca el să poată semna. Numai că el pornise deja spre lift şi ea nu a considerat că-şi poate părăsi postul pentru a alerga după superintendent. Îl va pune să semneze când va ieşi. Lamont a stat cu spatele la ea cât timp a aşteptat liftul şi a intrat în lift imediat ce s-au deschis uşile. A apăsat pe butonul 7, Administraţia, departamentul în care era cel mai puţin posibil să lucreze cineva la ora trei dimineaţa, într-o zi de duminică.

Când uşile liftului s-au deschis, Lamont a ieşit pe coridorul neluminat şi a aşteptat câteva momente înainte de a porni spre capătul acestuia unde a deschis uşa de evacuare în caz de incendiu şi a alergat pe treptele de piatră în jos, spre subsol. A luat-o pe un alt coridor întunecat şi a aprins lumina. Ştia exact unde mergea. A pornit încet de-a lungul coridorului până a ajuns la capătul lui. Pentru că verificase deja cine era de serviciu, a fost sigur că paznicul de noapte fie dormea dus, fie citea Racing Post. Numai cei mai leneşi se ofereau voluntari pentru tura de dimineaţă devreme, ştiind că vor fi plătiţi chiar dacă, ocazional, mai aţipesc câte un pic.

— Bună dimineaţa, Sam, a spus Lamont, grăbindu-se să intre şi deranjând somnul bătrânului poliţist. Trebuie numai să verific ceva. Nu mai mult de câteva minute.

— Sunteţi invitatul meu, domnule super, a spus Sam, sperând că nu va fi menţionat la raport.

Lamont a trecut pe lângă el, a intrat împingând o altă uşă şi s-a îndreptat spre sala cu probe. I-au trebuit numai câteva minute ca să găsească ce căuta şi să facă înlocuirea. Pachetul a intrat perfect în buzunarul fulgarinului său.

— Noapte bună, a spus el când s-a întors şi l-a găsit pe Sam cu capul aplecat, încercând să evalueze caii şi călăreţii din cursa de la ora 4:30, din Kempton Park, din ziua următoare.

— Noapte bună, domnule super, a spus acesta, fără să-şi ridice privirile.

Lamont a pornit să urce spre parter, unde personalul de la curăţenie semna deja de sosire. A traversat rapid holul, îndreptându-se spre ieşirea din clădire, fără să o ia în seamă pe recepţionera care striga în urma lui: „Scuzaţi-mă, sir!” Când i-a venit ideea să alerge după el, Lamont ieşise deja din raza ei vizuală. Când a ajuns la Buckingham Cafe, a chemat un taxi. O cheltuială necesară. Nu putea să rişte să fie recunoscut de cineva pe drumul lung spre Hammersmith. Ofiţerii de poliţie se uită cu mai mare atenţie la tine, la ora aceasta din noapte. S-a instalat pe bancheta din spate, în colţ, unde şoferul nu-l putea vedea în oglinda retrovizoare, şi a zâmbit. Tot exerciţiul fusese efectuat în mai puţin de cincisprezece minute. Mâine-dimineaţă, va mai primi opt mii de lire sterline şi problemele lui se vor rezolva. Dar... pentru cât timp?

7

Beth i-a turnat încă o ceaşcă cu cafea, surprinsă că William nu se atinsese de şuncă şi de ouă. Acesta părea preocupat, chiar neliniştit şi, în momente ca acestea, simţea nevoia să tacă.

A încercat vechiul truc.

— Care-i problema, om al cavernelor? Este ca şi cum nu ai mai fi compărut până acum în boxa martorilor.

— Aceasta ar putea să fie ultima mea apariţie, dacă eu fac un talmeş-balmeş şi juraţii decid că Rashidi este un cetăţean decent şi demn, care a fost arestat din greşeală de către un copoi super-zelos.

— Asta pare puţin cam forţat, a spus Beth, începând să-i hrănească pe gemeni.

— Forţat este obiectivul lui Booth Watson. Şi nu uita ce a insinuat el când l-am înfruntat ultima dată, din boxa martorilor.

— Şi, nu uita că a pierdut procesul, a spus Beth, şi Faulkner a căpătat opt ani de închisoare.

— Ceea ce-l va face şi mai hotărât să...

— Dar tu ţi-ai petrecut toată după-amiaza de ieri suportând interogatoriul surorii tale şi Grace nu ia prizonieri.

— Adevărat. Dar nici chiar ea nu poate ghici cu ce va veni Booth Watson şi eu sunt cel care va trebui să-l înfrunt pe marele inchizitor.

— De ce nu depune mărturie Lamont, în locul tău? La urma urmelor, el a fost şeful tău, în cazul acesta.

— Ultima oară, Booth Watson l-a luat deoparte şi ştie acum cu exactitate de ce s-a pensionat Lamont anticipat.

— Ţi-a dat tatăl tău vreun sfat?

— N-a ieşit din biroul lui deloc, toată după-amiaza. Şi-a pregătit interogatoriul pentru Rashidi. Când am plecat eu tot ce-a spus a fost să fiu atent la mingea lui.

— Ce înseamnă asta?

— Cum niciodată nu ai arătat vreun interes pentru crichet, draga mea, mi-ar trebui o săptămână să-ţi explic, a spus William, luând cuţitul şi furculiţa şi atacând un gălbenuş care se întărise, deja.

— Va fi bine, a spus Beth, încercând să-i liniştească. Juraţii nu vor avea nicio îndoială cine dintre voi spune adevărul. Un baron notoriu al drogurilor sau un poliţist.

— Mi-aş dori să fie aşa de simplu. William a renunţat şi a dat la o parte farfuria. Booth Watson este maestru când vine vorba să sădească îndoiala în mintea unui jurat, pe când tata, ca avocat al acuzării, trebuie să dovedească precis că acest caz este dincolo de orice îndoială rezonabilă.

— Cum se face că Booth Watson îl reprezintă pe Rashidi?

— Din cauza unei greşeli pe care am făcut-o noi, fără să ne gândim de două ori, în acel moment, a spus William, după ce a luat o sorbitură din cafeaua care se răcise. L-au pus pe Rashidi în aceeaşi închisoare cu Faulkner, aşa că a fost numai o problemă de timp până când magnetul să atragă pilitura.

— Mă întreb dacă Rashidi a mâncat şuncă şi ouă, în dimineaţa asta.

*

— Mai doriţi o cafea, domnule Rashidi? a întrebat unul dintre ofiţeri.

Rashidi a dat afirmativ din cap, în timp ce se ocupa de al doilea ou fiert trei minute şi jumătate.

— Ce vrei să fac cât timp eşti tu la Old Bailey? a întrebat Tulip, de-acum un obişnuit la masa şefului.

— Numai să ţii lucrurile în viaţă, în absenţa mea. Vei putea să mă informezi în fiecare dimineaţă, la micul dejun, şi, duminica, la biserică. Între timp, ai avut de-a face cu ofiţerul care fură?

— A fost transferat la altă închisoare. În Wolverhampton.

— Dar ai găsit pe cineva să-i ia locul?

— A fost coadă, boss, şi toţi şi-au asumat consecinţele contactului cu tine.

— Prezintă-mi pe scurt dimineaţa mea de mâine.

— Se poate să nu vă mai întoarceţi, a spus Tulip, rânjind. S-ar putea să fie respins căzul de către tribunal...

— Nu conta pe asta, a spus Rashidi, examinând marmelada să vadă dacă era Frank Coopers Oxford sau nu, înainte de a-i scoate capacul. Cu toate că avocatul meu – avocat al Reginei – spune că problema cea mare a fost rezolvată, fapt pe care Warwick îl va descoperi numai când va fi în boxa martorilor.

— Eu sunt surprins că este încă în viaţă.

— Booth Watson nu mi-a prea dat de ales. Dar, odată ce se încheie procesul...

— Dar cu domnul doctor cum stăm? S-ar putea dovedi încă o problemă?

— Nu şi când juraţii vor descoperi ce nepriceput a fost doctorul Sangster. Eu sunt mai îngrijorat în legătură cu croitorul meu, a spus Rashidi, dregându-şi reverul jachetei, pentru a verifica dacă iniţialele AR au fost cusute pe interior.

— Nu te îngrijora, el a fost cusut bine, a spus Tulip, râzând de propria-i glumă.

— Domnule Rashidi, maşina dvs. a sosit, a spus ofiţerul de serviciu, plasându-se lângă el.

— Nu uita să-i trimiţi nişte flori mamei, a spus Rashidi, înainte de a-şi termina cafeaua.

— Va fi şi ea la tribunal?

— Sper că nu, a răspuns Rashidi.

Rashidi s-a ridicat de la masă.

— Cum arată escorta mea? l-a întrebat el pe unul dintre ofiţerii care-l însoţeau, la ieşirea din cantină.

— Trei maşini blindate, o duzină de motociclişti şi un elicopter. Nimeni nu a mai avut parte de acest fel de tratament de la procesul gemenilor Kray.

— Nu contează cine mă duce acolo. Contează numai cine mă aduce înapoi, a precizat Rashidi.

— Îmi cer scuze, a spus gardianul, punându-i cătuşele prizonierului. Acestea sunt instrucţiunile.

Când Rashidi a păşit în curtea închisorii, doi ofiţeri l-au prins cu putere de braţe şi l-au condus spre a doua din cele trei maşini blindate.

*

Grace a sărit peste micul dejun, pentru a putea ajunge la tribunal, înainte de sosirea tatălui ei acolo. Ştiuse că va trebui să se trezească foarte devreme pentru a reuşi să facă asta. Nu-i era de niciun ajutor faptul că el avea un apartament confortabil la Lincoln's Inn, unde rămânea întotdeauna peste noapte, înainte de un proces important.

Partenera ei, Clare, ar fi certat-o pentru că sare peste micul dejun – *„Pleacă la muncă cu un ou"* era prima povaţă pe care Grace şi-o amintea din vremea când era copil – dar Clare plecase deja la Brent, unde apărea într-un caz de protecţia copilului, aşa că nu va afla niciodată că ea nu mâncase nimic în dimineaţa aceea. Clare o sunase să-i ureze noroc, chiar înainte ca Grace să plece spre tribunal.

Era încă întuneric când Grace a închis în urma ei uşa de la intrarea apartamentului şi a pornit spre staţia de metrou. Când, douăzeci de minute mai târziu, a ieşit la staţia Chancery Lane, soarele tocmai îşi făcea apariţia. A înjurat tot drumul cât a traversat curtea cu piatră cubică a Lincoln's Inn, în pantofii ei cu tocuri înalte, nu din cauza burniţei uşoare, ci din cauza imaginii becului strălucitor de la intrarea în tribunal.

Când a ajuns la Essex Court 1, a urcat alergând treptele până la etajul al treilea şi a bătut la uşa avocatului principal, cum făcea întotdeauna, înainte de a intra pe teritoriul tatălui ei. Ca un orator roman, sir Julian îşi începea cuvântul de deschidere în faţa soarelui ce răsărea.

— Onorată instanţă, membri ai juriului, apar astăzi în faţa dvs. ca reprezentant al Coroanei, în timp ce distinsul meu prieten Booth Watson îl reprezintă pe acuzat. Aş vrea să încep pledoaria Coroanei declarând că, în toţi anii mei la bară, niciodată nu am întâlnit un răufăcător mai mişel.

— Sunt aproape aceleaşi cuvinte ca şi cele de la acuzarea lui Faulkner, a intervenit Grace, în timp ce căuta în geantă copia cuvântării de deschidere.

— E alt judecător şi sunt alţi juraţi, a replicat sir Julian, aşa că nimeni nu-şi va da seama.

— Cu excepţia lui Booth Watson. Iar răufăcătorul mişel sună ca pe vremea reginei Victoria, nu ca pe vremea reginei Elisabeta. Îţi sugerez formularea *individ rău,* a spus Grace.

Sir Julian a aprobat dând din cap şi a făcut schimbarea, apoi a continuat:

— Assem Rashidi este un bărbat bine educat şi inteligent, care ar fi putut avea succes în orice profesiune şi-ar fi ales, dar el a hotărât să-şi folosească talentele neîndoielnice nu în beneficiul prietenilor...

— Şi prietenelor, a sugerat Grace. Vor fi mai multe femei printre juraţi.

— ...prietenilor şi prietenelor, ci ca să le facă rău. Niciodată să nu uitaţi, stimaţi membri ai juriului, unicul şi singurul său scop a fost să...

— Unic şi singur sunt sinonime. Trebuie să renunţi la unul dintre ele.

— Singurul său interes a fost să facă mai mulţi şi mai mulţi bani, în timp ce nu a arătat niciun interes pentru suferinţele pe care le provoca altora.

— Ai folosit cuvântul interes de două ori în aceeaşi frază. *Dorinţă călăuzitoare?* a sugerat Grace.

Tatăl ei a confirmat şi a mai făcut o corectură în original, apoi a continuat:

— Domnul Rashidi a fost preşedintele unei companii respectabile care a făcut întotdeauna mai mult decât suficient profit pentru el, bucurându-se de un fel de viaţă dincolo de cele mai îndrăzneţe vise ale oamenilor. (Notase indicaţia: *Priveşte direct spre juraţi.)* Cu toate acestea, nimic nu a fost destul pentru acest om lacom şi indulgent cu sine, care a preferat să ducă o viaţă dublă. Ziua, un negustor de ceai respectabil şi noaptea, negustor de moarte. Un Ianus modern.

— Crezi că juraţii ştiu cine este Ianus?

— Posibil să nu ştie, dar Înălţimea-Sa ştie. Întotdeauna, este binevenit un element ocazional pentru judecător, a spus sir Julian, înainte de a continua: în fiecare zi de luni, după-amiază, el pleca din biroul său din City şi, fără ştirea cuiva dintre colegi sau a secretarului său, călătorea cu metroul la Brixton, unde intra în cealaltă lume a lui. Dar, atât de mare a fost vanitatea şi aroganţa sa, încât nu a putut renunţa la luxul şi extravaganţa vieţii şi acest fapt se va dovedi, cu siguranţă, a fi căderea lui. În nopţile în care rămânea la Brixton, locuia într-un apartament de milionar în blocul de lângă fabrica lui de droguri. Domnilor juraţi, odată ce veţi vedea voi înşivă fotografiile apartamentului, nu veţi avea nicio îndoială asupra câştigului pe care-l avea el din viaţa alternativă pe care a ales să o ducă. Şi, poate mai important de-atât, cine locuia în acel apartament. La ultimele trei etaje ale blocului de alături, o lume departe de apartamentul lui luxos, se afla mizerabilul sediu al afacerii lui ilegale cu droguri. Nu unul specializat în importul de ceaiuri selectate din Malaiezia şi Sri Lanka, de vândut pe străzile

principale, ci unul care importa heroină, cocaină şi canabis din Columbia şi Afganistan, pentru a fi vândute pe străzile dosnice. În City, avea angajate treizeci de persoane care se întorceau la familiile lor la ora cinci, în fiecare seară, exaltându-i virtuţile. În Brixton, ţinea captivi treizeci de imigranţi ilegal, care trudeau din greu pentru el, noaptea, temându-se că vor fi pârâţi la poliţie, dacă nu-şi făceau norma.

— Nu-i duceau la bun-sfârşit cererile, a intervenit Grace. *Norma* e prea de modă veche. Mai mult F.E. Smith, decât J.N. Warwick.

— În momentul în care voi face o pauză, a spus sir Julian, pauză care-ţi va oferi destul timp pentru a expune pe un panou un plan al fabricii de droguri a lui Rashidi, în aşa fel încât eu să pot prezenta ce se petrece acolo, tu vei putea arăta fiecare din încăperile în chestiune. În acest fel, juraţii vor reuşi să evalueze dimensiunea veritabilă a operaţiunii. Să te asiguri că ai pus panoul într-un unghi la care juraţii şi judecătorul îl pot vedea bine. Nimeni altcineva nu contează, dacă vede bine sau nu.

Grace a aprobat, dând din cap.

— Etajul treizeci al blocului, a continuat Sir Julian, întorcând o filă a scriptului, este cel unde se fac afacerile sordide. Bani peşin din mână în mână şi, în schimb, se furnizează drogurile. Câştigul zilnic mediu este în jur de zece mii de lire sterline. De zece ori mai mult decât ar putea domnul Rashidi să câştige într-o săptămână, ca preşedinte al companiei Marcel & Neffe. Şi, nu uitaţi, niciun penny taxă.

— Aluzia asta m-a neliniştit întotdeauna, a spus Grace. Induce oarecum ideea că tu ai putea aproba vânzarea de droguri, atâta timp cât profitul este taxat. Noaptea trecută, m-am gândit la o alternativă pe care am sperat s-o analizezi.

Sir Julian a ridicat din sprânceană. Grace a continuat:

— În poziţia sa de preşedinte al unei companii respectabile de import de ceai, cu sediul în City, Rashidi şi-a condus afacerile la

vedere, în boardul companiei, în timp ce rolul de baron al drogurilor în Brixton l-a jucat în întuneric şi pe ascuns.

Sir Julian a tăiat pasajul şi l-a înlocuit cu exprimarea asistentei sale.

— Mulţumesc, Grace, a spus el, zâmbindu-i cu căldură acesteia. Onorată Instanţă şi stimaţi juraţi, Coroana va demonstra dincolo de orice îndoială rezonabilă că acest individ cinic şi corupt, în timp ce poza în preşedintele respectabil al unei companii din City, a dus o viaţă dublă ca baron internaţional al drogurilor, folosindu-se de cei vulnerabili şi nenorociţi din societatea noastră. Nu i-a păsat deloc de consecinţe, chiar şi când acţiunile lui aveau ca rezultat pierderea vieţii unor fiinţe umane nevinovate.

— Ai spus deja asta, cu alte multe cuvinte, tata! De ce să repeţi?

— Pentru că asta este imaginea pe care vreau să o las în minţile juraţilor şi care, de asemenea, să fie pe primele pagini ale ziarelor de mâine-dimineaţă. Prin urmare, când Booth Watson va încerca să-i convingă pe juraţi de virtuţile clientului său bisericos şi caritabil, universal admirat şi respectat de către partenerii lui, sămânţa îndoielii va fi fost deja aruncată şi tot ce ar avea de făcut presa va fi numai să ude planta. Deci, dacă Booth Watson alege să sugereze că clientul său nu a fost nimic altceva decât un fumător ocazional în intimitatea propriei lui case şi un reţinut nevinovat aflat în focul încrucişat din noaptea aceea, juraţii vor respinge, pe loc, ideea.

— Presupun că vei întreba de ce Rashidi avea un apartament într-un bloc din Brixton, când ar fi putut locui în West End sau cu mama lui, în The Boltons.

— Ar fi putut chiar să-şi închirieze un apartament mai aproape de City. Abia aştept să aflu cum va încerca Booth Watson să ocolească problema asta. Cu toate acestea, mă tem că nu va permite ca Rashidi să se apropie cumva de boxa martorilor şi nici eu n-aş face-o. Apropo, cum s-a descurcat ieri William, la interogatoriul la care l-ai supus?

— Este întru totul stăpân pe el şi nu am nicio îndoială că juraţilor nu le va fi greu să aleagă între un baron al drogurilor corupt şi un băiat de cor.

— Nu ne putem permite să lăsăm scutul jos cât timp Booth Watson este implicat, a spus Sir Julian, revenind la prima pagină a scriptului. Încă o dată: Onorată Instanţă, stimaţi membri ai juriului, apar astăzi în faţa...

*

Booth Watson era aşezat la masa lui din Savoy Grill şi devora un mic-dejun englezesc, în timp ce citea The Times. Un editorial pe câţiva centimetri le atrăgea atenţia cititorilor ziarului să urmărească procesul Coroana versus Rashidi, care va fi condus de domnul judecător Justice Whittaker, în sala numărul 1 din Old Bailey, în acea dimineaţă. Booth Watson era sigur că, în chiar acel moment, sir Julian îşi repeta unele dintre replicile tăioase, în speranţa că acestea nu numai că-i vor influenţa pe juraţi, ci vor garanta şi nişte titluri agresive în cele mai senzaţionale fiţuici din dimineaţa următoare, în ciuda indicaţiilor judecătorului de a nu proceda astfel. Booth Watson îşi prevenise clientul că, după ce sir Julian îşi va fi prezentat alocuţiunea de deschidere, juraţii vor fi convinşi că el era Diavolul încarnat. Dar, i-a amintit şi că cel care are ultimul cuvânt este avocatul apărării.

— Mai doriţi o cafea, sir? a întrebat chelnerul atent.

Booth Watson a dat afirmativ din cap, înainte de a mai completa şase pătrăţele din cuvintele încrucişate din *The Times.* Despre singurul lucru pe care îl are el în comun cu stimatul său coleg. Era oare posibil ca cele mai intime gânduri ale cuiva să fie sarcastice? se întreba el. Oricare alt client care a remarcat pofta cu care mânca Booth Watson micul dejun, în dimineaţa aceea, ar fi putut fi surprins să afle că, în două ore, el va apărea la Old Bailey ca

apărător al unui bărbat care, la prima vedere, părea că-şi va petrece următorii douăzeci de ani în închisoare. Totuşi, Booth Watson era perfect conştient că numai prima salvă va fi trasă în acea dimineaţă şi nu se aştepta ca el să fie chemat până după-amiază târziu, când îl va interoga pe domnul Cyril Bennett, primul martor al Coroanei – un croitor amărât din Savile Row. Dacă micul complot pe care l-a pus la cale peste noapte cu clientul său va funcţiona, acesta îi va ului pe juraţi şi-i va face să nu mai ştie pe cine să creadă.

Va urma trădătorul care spera să-şi salveze propria-i piele distrugând probele Coroanei, în schimbul unei sentinţe mai uşoare. Cu toate acestea, asistentul său făcuse câteva investigaţii aprofundate cu privire la domnul Gerald Sangster şi descoperise vreo două – trei nestemate care scăpaseră chiar şi Consiliului Medical General.

Următorul personaj care va apărea în boxa martorilor va fi inspectorul detectiv William Warwick, despre care bănuia că va fi interogat de sora lui, nu de tatăl lui. O decizie pe care, spera el, cei doi o vor regreta. Poate că sir Julian credea că are o dovadă incriminatoare de netăgăduit, dar va descoperi contrariul, când Booth Watson va apăsa pe trăgaci. Dacă al doilea său glonţ va lovi ţinta, nu va mai fi nevoie să fie chemat să depună mărturie clientul său, pentru că procesul se va încheia şi Assem Rashidi va fi liber să iasă prin uşa din faţă, moment în care Booth Watson îşi va dubla taxa.

— Încă o cafea, sir?

— Nu, a răspuns Booth Watson, consilier al reginei. Apoi, a împăturit ziarul, s-a uitat la ceasul de la mână şi a spus: Adu nota.

8

Poliţista Pankhurst stătea în colţul staţiei de autobuz aglomerate, dar când Nr. 72 a oprit, nu a urcat. Avea vedere perfectă spre uşa din faţă a casei lui Lamont şi, atâta timp cât era destul de multă lume în staţie în aşteptarea următorului autobuz, indiferent de numărul acestuia, nu era posibil ca el s-o vadă.

Uşa casei s-a deschis imediat după ora şapte în dimineaţa aceea şi, în uşă, a apărut Lamont, care a pornit spre staţia de autobuz. Când numărul 211 a apărut în depărtare, poliţist Pankhurst a decis să-şi asume riscul.

În timp ce autobuzul se apropia de staţie, Lamont a început să alerge, un indiciu suficient pentru ca ea să urce în autobuz. A urcat pe scară la platforma superioară şi s-a aşezat în spate, nevrând să rişte să rămână jos, acum, că el era posibil s-o recunoască.

Rebecca Pankhurst a văzut pe fereastră cum Lamont se uită, pe furiş, jur-împrejur. Îndată ce a fost convins că ea nu se află în zonă, a urcat în autobuz. Rebecca a zâmbit. Planul ei funcţionase. Dar, era încă neliniştită să nu fie cumva descoperită şi să fie înlocuită. Parcă simţea deja mâna Emmelinei Pankhurst strângând-o uşor de încheietura mâinii.

Lamont s-a aşezat pe locul lui obişnuit, pe platforma de jos. Când autobuzul a oprit, Rebecca a urmărit dacă el coboară, cu toate că era convinsă că ştia încotro se ducea.

Dar, în această zi, el nu a coborât unde cobora de obicei şi nu s-a îndreptat direct spre centrul de pariuri. În loc să facă aceasta, a rămas în autobuz până la staţia Victoria. Altă apăsare uşoară pe încheietura mâinii – trebuia să fi anticipat lucrul acesta. La urma urmelor, centrul de pariuri nu se deschidea până la ora nouă.

Se putea să meargă la Scotland Yard? s-a întrebat. Dar, nu, el a luat-o spre metrou. Probabil că se îndreaptă spre linia circulară a

metroului şi spre o altă întâlnire clandestină cu Jerry Summers. Dar, a fost surprinsă, a doua oară, când el s-a oprit la un punct de vânzare a presei şi a cumpărat un pachet de ţigări şi un exemplar din *Daily Mail*. S-a aşezat, apoi, pe o bancă din apropiere, şi-a aprins o ţigară şi s-a prefăcut că citeşte ziarul, în timp ce îşi arunca în mod repetat privirile dincolo de stradă, la treptele ce coborau spre staţia subterană de metrou.

Rebecca a intrat într-o cafenea şi şi-a comandat un cappucino. S-a aşezat lângă o fereastră de la care îşi putea urmări direct ţinta. Se îndoia că Lamont ar putea s-o vadă în cafeneaua aglomerată, însă, niciodată, el nu a privit în direcţia cafenelei. Ochii lui au rămas fixaţi pe intrarea la metrou. În mod evident, aştepta pe cineva. Pe cine, oare?

Şi, atunci, a identificat prada lui Lamont. Comandantul Hawksby a ieşit de la metrou şi a pornit pe Victoria Street, în direcţia Scotland Yard-ului. Poliţista Pankhurst şi-a întors privirile spre Lamont, care îşi stingea ţigara şi îşi împăturea ziarul. S-a ridicat şi s-a luat după Hawk, dar nu a făcut nicio încercare de a-l prinde din urmă.

Rebecca a ieşit din cafenea şi a continuat să fie umbra lui Lamont. Ce naiba punea el la cale? Un hărţuitor hărţuind un hărţuitor. Hawk a continuat să meargă în pas vioi spre Scotland Yard, dar, spre surprinderea Rebeccăi, pe la jumătatea străzii Victoria, a luat-o la dreapta şi a dispărut din vedere. Lamont a menţinut distanţa, ştiind că nu poate risca să se apropie prea mult.

Rebecca a intrat în piaţă şi s-a ascuns în spatele unui grup de turişti japonezi, care se îndreptau spre Catedrala Westminster, cu umbrelele deschise, cu toate că nu ploua. A ajuns exact la timp pentru a-l vedea pe comandant dispărând după vasta clădire. Lamont nu l-a urmat, ci a intrat în catedrală prin uşa principală, lăsând-o pe Rebecca în drum, încă şi mai năucită.

A rămas lipită de grup când a intrat înăuntru şi l-a zărit pe Lamont croindu-şi drum pe culoarul din centru. S-a aşezat în faţă,

printre cei câţiva credincioşi cu capetele plecate, indiferenţi la cei din jurul lor.

Despărţindu-se de turişti, Rebecca s-a strecurat într-o strană din spate, parţial ascunsă după o coloană de marmură, de unde îl putea încă vedea pe Lamont îngenuncheat şi cu capul plecat şi întors uşor spre dreapta. Era în continuare uluită că Lamont îşi urmărise fostul şef până la catedrală şi, apoi, lăsase să-i dispară din vedere. Ce ştia el şi ea nu?

Apoi, a venit a treia surpriză, cu mult mai şocantă, când Rebecca a văzut un bărbat care semăna cu comandantul mergând încet pe culoarul sudic, îmbrăcat în veşminte sfinte. S-a mai uitat o dată, ca să se convingă că era Hawk. O privire scurtă către Lamont i-a arătat că nu era singura persoană care-l urmărea cu atenţie pe acesta. Singura diferenţă era, în mod clar, că el îl aştepta pe Hawk.

Preotul s-a îndreptat spre confesional şi a intrat ca şi cum era pe punctul să-şi facă datoria de cleric. Câteva momente mai târziu, pe uşa laterală a intrat un bărbat, care s-a aşezat şi a tras perdeluţa.

Rebecca ştia acum de ce Lamont se afla îngenuncheat în catedrală, prefăcându-se că se roagă. Era acolo numai pentru a-l identifica pe ofiţerul sub acoperire al comandantului, ca să-l poată preveni pe Summers să fie atent la un bărbat înalt, subţire, de vârstă mijlocie, uşor chel şi cu mustaţă neagră. S-a gândit să-l avertizeze pe şeful ei, imediat, dar şi-a dat seama că acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea, pentru că toţi acoperiţii lor ar fi deconspiraţi. Aşa că a stat şi a aşteptat să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Cincisprezece minute mai târziu, UCO[1] a apărut din nou. S-a înclinat în faţa crucii, ca un credincios adevărat, apoi a pornit spre uşa dinspre apus. Lamont s-a ridicat din genunchi şi l-a urmărit cu prudenţă până în piaţă, cu Rebecca în urma lui, urmărindu-l şi ea de la mare distanţă. UCO era bun. S-a oprit de mai multe ori să

1 UCO (în poliţie) *Under Cover Officer*: un ofiţer care lucrează sub acoperire.

admire vitrinele, un vechi truc pentru a vedea dacă avea coadă. Apoi a dispărut, intrând într-un magazin de bijuterii şi, când a ieşit, avea în mână un pacheţel. A continuat cu cel mai îndrăzneţ plan al lui: a intrat nonşalant într-un boutique-hotel, cu aerul unuia care locuia acolo. Lamont nu l-a urmat în hotel, riscul fiind prea mare. S-a întors, în schimb, la staţia Victoria şi a coborât la metrou. La urma-urmelor, acum ştia cum arăta informatorul – Marlboro Man al comandantului.

Rebecca nu a continuat să-l urmărească pe Lamont, nu pentru că ştia încotro se va îndrepta, ci pentru că trebuia să facă raportul pentru comandant, cât mai repede posibil.

*

Ross a lăsat să treacă puţin timp, înainte de a face următoarea mişcare. Odată ce a fost mulţumit că toţi trei (Lamont, Rebecca şi UCO) părăsiseră catedrala şi nu urmau să se mai întoarcă, s-a îndreptat încet spre confesional şi a intrat înăuntru.

— Lamont v-a urmărit până aici, sir, au fost primele lui cuvinte, după ce a tras perdeluţa. Şi când penitentul nevinovat a ieşit, el l-a urmărit afară din catedrală şi nu s-a mai întors.

— Înseamnă că va avea o călătorie lungă, a spus Hawk. Penitentul era un om de afaceri din Montreal, care voia să mărturisească, înainte de a se întoarce acasă la copii şi la nevastă, că a fost la un club de striptis, noaptea trecută. Dar, de acum înainte, vom schimba adresa şi felul în care vom face schimb de mesaje.

— Am înţeles, a spus Marlboro Man. Apropo de asta, sir, noua fată e bună.

— Noua fată?

— Cea care l-a urmărit pe Lamont afară din catedrală. Până atunci, nu am identificat-o. Va fi interesant să aflăm unde s-a încheiat urmărirea.

Hawksby a zâmbit. Aşa cum se aştepta, poliţist Pankhurst stătea deja în faţa biroului său şi îl aştepta să-i spună ceea ce tocmai văzuse.

— Când ne vom întâlni, data următoare, eu voi fi în mişcare, a spus el. Un mesaj MM codat, înţeles pe deplin. Dar, până atunci, fiule, mergi în pace şi fie ca Domnul să te binecuvânteze, pentru că următoarea ta misiune va fi să salvezi un păcătos care, mă tem, este dincolo de mântuire.

*

Au trecut două săptămâni până când poliţista Nicky Bailey s-a întâlnit cu sergentul Summers, cu toate că mersese regulat la cantina poliţiei, la cea mai mică oportunitate. Începuse să-şi facă o idee despre acest om pe care trebuia să-l ţină sub observaţie, chiar dacă, pentru asta, trebuia să intercepteze conversaţiile colegilor ei, ori de câte ori, în ele, era pomenit numele lui Summers. Niciodată, nu a arătat nici cel mai mic interes pentru comentariile lor şi nu le-a adresat vreo întrebare.

Cuvintele *norocos, viclean şi bun la prinsul hoţilor* erau obişnuite, împreună cu sfatul dat oricărui recrut-femeie de a nu se duce singură în apartamentul lui, mai ales dacă au băut împreună ceva alcool.

Nicky îşi formase o părere cu privire la caracterul lui Summers cu mult înainte ca el să intre în cantină, în dimineaţa aceea, dar realitatea a fost ceva ce ea nu anticipase.

Sergentul Jerry Summers era înalt, bine-făcut, cu un ciuf vâlvoi şi cu ochi albaştri, pătrunzători, care ei i-au amintit de Paul Newman. A încercat să nu se uite încă o dată după el, dar nu a prea avut de ales când acesta a traversat încăperea şi s-a aşezat exact lângă ea.

Deşi s-a simţit flatată, Nicky ştia că a fost numai pentru că ea era fata cea nouă din bloc. A fost totuşi fascinată să afle cum aborda el

fetele: cu subtilitate, cu grosolănie, fermecător? Sau, poate, cu o combinaţie a celor trei.

Sergentul Roycroft îi spusese clar că sarcina ei era să afle cât mai multe posibil despre ce punea el la cale, fără să devină prea apropiată. Jackie o prevenise că, dacă va face asta, va fi înlocuită şi, mai rău de-atât, va fi înlăturată din echipa lui William. Va ajunge, probabil, la circulaţie, undeva, în afara oraşului. Nu acesta era planul lui Nicky.

— Salut! Sunt Jerry Summers.

— Nicky Bailey, s-a prezentat ea, având grijă să nu sune ca şi cum nu-şi dădea seama de cât de important se credea el.

— Eşti nouă pe-aici.

— Dar nu ageamie, a spus ea, pe un ton respingător.

— Atunci va trebui să mă păzesc, nu-i aşa?

— Ar fi înţelept. Mai ales că am deja o relaţie, a spus ea, introducând o nouă direcţie la povestea ei.

— Norocos bărbat! Ei, trebuie s-o şterg. Am de prins nişte răufăcători. Să ai o zi bună, doamnă poliţist.

Nicky avea pregătită a doua sa idee, dar, înainte ca să apuce să şi-o expună, el era deja la jumătatea drumului spre uşă şi a ieşit, fără să se uite în urmă.

9

— În picioare! a spus grefierul.

Domnul Justice Whittaker a intrat în sala de judecată numărul unu, descoperind că aceasta semăna mai degrabă cu seara de deschidere a stagiunii la Teatrul West End, decât cu prima dimineaţă de judecată la Old Bailey. Actorii, criticii şi auditoriul erau la locurile lor şi aşteptau să se ridice cortina.

Judecătorul ştia că era datoria lui să fie neutru şi nepărtinitor şi să se asigure că juraţilor li se oferă toate condiţiile pentru a ajunge la un verdict bazat pe dovezi, dincolo de orice suspiciune. Înainte de numirea sa ca judecător, fusese mulţi ani avocat al Coroanei şi credea că, în decursul vieţii lui profesionale, fusese martor la puţine greşeli serioase, dacă o fi existat vreuna, din partea justiţiei. Dar, după studierea prezentărilor acestui caz, ar fi fost greu să nu-şi formeze o părere nefavorabilă despre acuzat, cu mult timp înainte ca juraţii să-şi fi ocupat locurile. Ceea ce înrăutăţea şi mai tare situaţia, pentru judecător, era faptul că acesta trebuia să se lupte cu propria-i conştiinţă, întrucât fiul său cel mic fusese dat afară de la universitate pentru că fusese prins fumând canabis în cameră. Ştia foarte bine că o mulţime de studenţi experimentau drogurile, dar Roddy avusese nenorocul să fie prins. Îi sugerase lordului cancelar că, date fiind circumstanţele, poate ar fi bine să se gândească la un alt judecător pentru acest caz. Dar, lordul Havers a fost neclintit. El avea nevoie de un judecător experimentat şi respectat, pentru a prezida un proces de o asemenea importanţă.

Domnul Justice Whittaker s-a aşezat în fotoliul de piele cu spătar înalt din mijlocul podiumului, şi-a aranjat roba lungă şi roşie, şi-a potrivit vechea lui perucă asemănătoare cu o cască de jucător internaţional de crichet, care indica la câte jocuri luase parte. S-a

uitat la avocaţii de la bară, prea conştient de faptul că următoarele lui prejudecăţi vor fi mai dificil de ascuns.

Îl admira pe sir Julian Warwick, atât ca avocat, cât şi ca judecător. Un bărbat care ar face tot ce stătea în puterea lui ca să câştige cazul, fără să depăşească vreodată limitele.

Domnul Booth Watson, pe de altă parte, nu avea limite. Singurul lui interes era să câştige cu orice preţ şi judecătorul se temea deja că, pe măsură ce procesul va înainta, avocatul apărării îi va pune la încercare răbdarea, până la limita imposibilului. Cu toate acestea, era hotărât să nu se lase provocat. De-a lungul anilor, Booth Watson reuşise să scape, cumva, de mânia Consiliului Avocaţilor care-i arătase mai multe cartonaşe galbene, dar niciodată unul roşu. Însă acum, cu siguranţă, chiar el trebuia să accepte că era nevoie de un miracol ca să-şi scape clientul de puşcărie.

Judecătorul şi-a întors atenţia spre juraţi şi le-a adresat un zâmbet încurajator. Era important ca ei să creadă că el a fost, întotdeauna neutru, pentru că ştia că, dacă exista un singur lucru pe care juraţii nu-l puteau suporta, acesta era sentimentul că judecătorul luase deja hotărârea chiar înainte de începerea procesului. Şi-a trecut privirea peste cei şapte bărbaţi şi cinci femei care urmau să decidă soarta lui Assem Rashidi, acordându-i o atenţie deosebită bărbatului pe care juraţii îl aleseseră ca preşedinte. Acesta stătea ţeapăn, creând impresia de profesionist care ar fi putut lucra în Square Mile[2]. Arăta ca unul care credea cu fermitate în regula legii şi, la fel de important, că era conştient că aceasta putea să fie printre cele mai importante decizii din viaţa lui şi de necesitatea de a-i ţine pe restul juraţilor lângă el.

---

2 City of London (City sau Square Mile, pentru că are o suprafaţă de 1,12 mile pătrate) este principalul centru financiar al Regatului Unit.

— Doamnelor şi domnilor juraţi, a spus judecătorul. Înainte de începerea procesului, simt că trebuie să vă avertizez asupra unei anomalii în ceea ce priveşte acest caz special...

Ochii celor doisprezece juraţi erau fixaţi asupra judecătorului.

— Coroana va fi reprezentată în acest caz de sir Julian Warwick consilier ai reginei şi de fiica lui, domnişoara Grace Warwick, ca asistentă. Acest lucru nu este neobişnuit. Cu toate acestea, fiul lui sir Julian Warwick, inspectorul-detectiv William Warwick s-ar putea să fie chemat la bară, la un moment dat, ca martor al acuzării. Prin urmare, mi-am asumat eu însumi să-l întreb pe domnul Booth Watson dacă are vreo obiecţie faţă de acest aranjament şi m-a asigurat că nu are. Dar, date fiind circumstanţele, aş dori ca el să confirme acest lucru, în faţa dumneavoastră.

Booth Watson s-a ridicat fără grabă de la locul său şi cu ceva ce putea trece drept zâmbet, a spus:

— Nu am nicio obiecţie, Onorată Instanţă, de fapt, chiar mă bucur.

Expresia de pe faţa avocatului Coroanei n-a dezvăluit nimic, dar sir Julian a trebuit să admită, în sinea lui, că Booth Watson câştigase runda de deschidere, înainte chiar ca fluierul să dea semnalul de începere a meciului.

Judecătorul şi-a întors din nou atenţia către sir Julian, care aştepta răbdător începerea procedurilor. Micul său pupitru de lemn fusese ridicat şi alocuţiunea de deschidere era la locul ei. I-a aruncat o privire lui Booth Watson, care era aşezat la celălalt capăt al băncii şi-şi muşca unghiile afişând o expresie de indiferenţă nonşalantă faţă de tot ce se petrecea în jurul lui.

Grefierul s-a ridicat de la locul său, cu faţa către sală.

— Acuzatul este rugat să se ridice în picioare, a spus el, plin de importanţă.

Rashidi s-a ridicat în picioare. Îmbrăcat într-un costum făcut pe comandă, cu cămaşă albă şi cravată albastră de mătase, semăna

perfect cu preşedintele unei companii din City, care nu ştia unde este localizat Bixton-ul.

— Cum pledaţi faţă de prima acuzaţie, anume, producerea de droguri?

— Nevinovat.

— Şi faţă de a doua acuzaţie, anume, posesie de droguri cu scopul de a le vinde?

— Nevinovat.

— Şi faţă de a treia acuzaţie de posesie de droguri?

— Nevinovat.

Judecătorul a aşteptat ca sala să se liniştească, apoi a spus:

— Sir Julian, vă rog să începeţi, prezentând alocuțiunea de deschidere.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță, a spus avocatul acuzării.

S-a ridicat calm de la locul său, s-a înclinat în faţa judecătorului şi şi-a plecat privirile spre prima pagină a cuvântării, pe care o ştia pe de rost.

— Onorată Instanţă, membri ai Juriului, a început el, apar în faţa dumneavoastră, astăzi, în numele Coroanei, în timp ce stimatul meu coleg, Booth Watson – consilier al reginei, îl reprezintă pe pârât. (Sir Julian abia dacă i-a acordat adversarului său o privire, în niciun caz nu s-a înclinat în direcţia lui.) Deschid expunerea Coroanei spunându-vă că în toţi anii mei la bară...

Juraţii ascultau cu atenţie fiecare cuvânt al lui sir Julian, aşa cum fac întotdeauna juraţii, în prima zi de proces. Judecătorul putea deja spune că avocatul principal al Coroanei era într-o formă special de bună şi remarcile sale concluzive n-ar fi lăsat pe nimeni cu un sentiment de îndoială cu privire la care va fi, cu siguranţă, verdictul.

— Dumneavoastră şi numai dumneavoastră veți decide soarta pârâtului din boxa acuzaţilor, a proclamat sir Julian, privind direct spre juraţi. După ce veţi analiza toate dovezile din acest caz, vreau

să vă imaginaţi că propriul dumneavoastră copil a suferit din cauza acestui bărbat lipsit de scrupule. (Pe judecător l-a trecut un fior dar a sperat că nimeni nu a observat.) Fără nicio îndoială, lumea ar fi mai bună dacă Assem nu s-ar fi născut, a continuat sir Julian. Acum, este în puterea dumneavoastră ca el să nu mai poată niciodată distruge vieţile celor mai vulnerabili şi lipsiţi de ajutor din societatea noastră. A propriului vostru copil, a repetat el, neluându-şi deloc privirea de la juraţi.

Când Sir Julian s-a reaşezat pe locul său, juraţii arătau de parcă ar fi fost fericiţi să reînvie pedeapsa cu moartea, iar jurnaliştii s-au îmbulzit să iasă din sală pentru a le da editorilor titlul de mâine, *Propriul tău copil,* convinşi că tot ce s-a spus în tribunal putea fi imprimat cu majuscule, fără teama de proces de calomnie.

— Vă mulţumesc, sir Julian, a spus judecătorul. Puteţi chema primul dumneavoastră martor.

*

— Dar el ştie că noi ştim că ştie? a întrebat comandantul.

— Nu cred, sir, a spus Rebecca, pentru că am urmărit amândoi pe cine nu trebuia, când a ieşit din catedrală şi s-a oprit la Hotelul Goring. Aşa că niciunul dintre noi nu avem idee cum arată Marlboro Man.

— Hai să trecem peste asta, a spus Hawk.

— Dar de ce vrea Lamont să afle cine este Marlboro Man, a întrebat Paul. Acesta-i adevăratul mister.

— Pariul meu este că bănuieşte că este încă supravegheat după dispariţia unor bani, în urma incidentului cu cele trei sacoşe pline, a intervenit Jackie.

— Banii au fost returnaţi până la ultimul bănuţ, a replicat abrupt Hawk.

— Sau, poate, vrea să intre în contact cu MM, dintr-un cine ştie ce motiv, despre care noi nu ştim nimic, a sugerat Rebecca.

— Nu-i mare lucru să-ţi dai seama din a doua încercare, a spus Hawk. Pentru moment, poliţist Pankhurst, continuă să-l supraveghezi de-aproape pe Lamont, dar, dacă bănuieşti chiar numai pentru o clipă că te-a dibuit, dispari! În momentul în care se întâmplă aşa ceva, trebuie să te înlocuim.

— Am înţeles, a spus Rebecca.

— Tu cum stai, poliţist Bailey? a întrebat Hawk. Ai ceva valoros de raportat?

— Deloc, a recunoscut Nicky. M-am întâlnit, în sfârşit, faţă-n faţă cu Summers, dar nu pot pretinde că a mers bine.

— Ai răbdare, a intervenit Paul, şi, în cele din urmă, îşi va da arama pe faţă. Ai putut să verifici vreuna din cele mai recente investigaţii ale lui?

— Da. Şi sunt destul de impresionante. În ultimul an, a făcut câteva arestări pentru droguri, spargeri de case şi una pentru GBH[3] când a dat dovadă de mult curaj. Este admirat de colegii săi, chiar dacă nu-l prea plac.

— Ai dat peste ceva suspect? a întrebat Jackie.

— Există un borfaş pe care şi l-a făcut informator şi, în câteva situaţii, a venit cu informaţii care au dus la arestări pentru furt din case şi altele pentru trafic de droguri.

— Fantoma asta are nume? a întrebat Paul.

— John Smith. Nu prea original, dar niciun detectiv nu vrea să divulge identităţile informatorilor lui. Odată ce li se cunoaşte numele adevărat, sunt eliminaţi.

— A primit bani pentru serviciile aduse? a întrebat Hawk.

— De câteva ori. La vedere, sume mici, întotdeauna autorizate de controlorul său, un inspector local care rareori iese din Romford.

---

3 Gamma-hydroxybutync acid - drog din Clasa B în Marea Britanie,

— Asta nu-i ceva neobişnuit la mulţi din poliţişti, a spus Hawksby. Bine lucrat, poliţist Bailey. Şi Paul are dreptate. Ai răbdare, pentru că Summers este corupt şi ceea ce-l va da de gol vor fi micile găinării.

— Anume ce? a întrebat Nicky.

— Stilul lui de viaţă, hainele, proprietăţile, chiar şi iubitele. Dar fii atentă, pentru că, dacă este corupt, se poate să fie în vizorul oricui îi este superior. Aşadar, să nu te grăbeşti deloc. Bun! Cu toţii la treabă, acum, şi să sperăm că Booth Watson se împiedică în propriile-i şireturi, a spus comandantul.

— Eu ştiu că poartă pantofi fără... a spus Paul.

*

— Domnul Cyrill Bennett este chemat în boxa martorilor! a anunţat grefierul.

În sala de judecată, a intrat un bărbat scund, îmbrăcat impecabil, care s-a îndreptat spre boxa martorilor. În timp ce depunea jurământul, Grace a remarcat costumul lui format din trei piese care era identic cu costumul purtat de Rashidi.

— Sir, a spus sir Julian, înainte de a începe interogatoriul, aş sublinia că domnul Bennett a trebuit să fie convocat, pentru că a fost reticent în a accepta să depună mărturie.

Judecătorul a dat din cap şi a notat ceva în carnetul lui galben, înainte de a se uita cu mai mare atenţie la martor.

— Vă rog să vă spuneţi numele şi ocupaţia pentru a fi menţionate în registru, a spus sir Julian.

— Mă numesc Cyrill Bennett. Sunt croitor şi proprietar al firmei Bennett & Reed, din Savile Row.

— Deci, ar fi corect să spunem că faceţi costume pentru câteva din cele mai la modă persoane din Londra.

— Şi dincolo de Londra, sir.

— Permiteţi-mi să vă întreb, domnule Bennett, cât ar costa un costum făcut de Bennett & Reed din Savile Row?

— Depinde.

— Cel mai scump.

— Poate ajunge la trei sute de lire sterline.

— Deci, lucraţi numai pentru cei mai bogaţi clienţi?

— Cum spuneţi dumneavoastră.

— Cum trei sute de lire este aproape dublul salariului mediu săptămânal pentru orice muncitor din ţara aceasta, da, aşa aş spune.

— Nu ştiu cât este salariul mediu săptămânal pentru un muncitor din această ţară.

— Sunt sigur că nu ştiţi, domnule Bennett, a spus sir Julian, zâmbind spre juraţi. Acum, vă voi arăta un costum făcut de mână care a fost găsit în apartamentul din Brixton al pârâtului.

Booth Watson s-a ridicat rapid în picioare.

— Obiectez, Onorată Instanţă. Coroana nu are nicio dovadă că a locuit vreodată în Brixton clientul meu, ca să nu mai spunem că ar avea un apartament acolo.

— Îmi cer scuze, Onorată Instanţă, a spus sir Julian. Dar fiţi sigur că vom avea toate dovezile. Cu toate acestea, tot aş vrea ca domnul Bennett să confirme că acest costum găsit în apartamentul din Brixton a fost confecţionat de Bennett & Reed. Proba numărul 9, Onorată Instanţă.

Funcţionarul tribunalului a prezentat juraţilor un costum, aceştia l-au studiat un timp, dar n-au făcut niciun comentariu.

— Dacă priviţi eticheta roşie din interiorul hainei, veţi vedea că acest costum a fost făcut de Bennett & Reed.

Martorul s-a uitat lung la etichetă, apoi a spus:

— Aşa pare.

— Şi observaţi, de asemenea, iniţialele clar cusute pe buzunarul interior?

— Da.

— Puteţi spune asistenţei ale cui sunt aceste iniţiale?

— Habar nu am ale cui sunt aceste iniţiale.

— Dacă aşa spuneţi, domnule Bennett, atunci, poate veţi spune asistenţei ce iniţiale sunt.

— A.R.

Un val de comentarii şoptite, dar susţinute, au erupt printre cei aflaţi în sală. Sir Julian a aşteptat un moment înainte de a se uita direct spre juraţi şi a repetat: A.R. Apoi şi-a îndreptat atenţia spre martorul său reticent şi a întrebat: Pentru cine aţi făcut acest costum, domnule Bennet?

— Habar n-am pentru cine a fost făcut, a răspuns martorul. Aceste iniţiale puteau fi cusute după ce a fost achiziţionat.

— Atunci, haideţi să vă întreb altfel: vedeţi pe vreunul dintre clienţii dumneavoastră, în această sală, acum?

Domnul Bennett s-a uitat fără grabă prin sală. Privirile i-au rămas pentru scurt timp asupra acuzatului, dar s-au deplasat până când, în cele din urmă, s-au oprit asupra judecătorului şi a spus:

— Cred că, în trecut, am făcut costume pentru dumneavoastră, Onorată Instanţă.

Domnul Justice Whittaker a aprobat dând din cap, părând oarecum stânjenit.

— Nu l-aţi văzut niciodată pe prizonierul din boxa acuzaţilor? a întrebat sir Julian, încercând să-şi revină din lovitura neaşteptată.

— Nu, nu l-am văzut, a spus Bennett.

Grace s-a uitat la Rashidi, care s-a înclinat şi a privit fix martorul, ca o mangustă care vede o cobră, A zâmbit când a văzut eticheta roşie de pe interiorul jachetei lui Rashidi. A făcut o notiţă şi i-a dat-o tatălui ei.

— Dar nu negaţi că a fost cusut de compania dumneavoastră, domnule Bennett.

— Confirm că a fost făcut în atelierul meu, dar am cam douăzeci de croitori şi peste o sută de clienţi în registrele mele, inclusiv pe domnul judecător.

— Sunt convins de asta. Totuşi, mă întreb cât de mulţi sunt înalţi de 5,7 picioare, solizi şi au iniţialele A.R. Îmi imaginez că aceste date vor reduce considerabil numărul.

— Nu-mi dau seama.

— Eu bănuiesc că-i ştiţi pe fiecare din clienţii dumneavoastră, domnule Bennett, a spus sir Julian, oftând de exasperare. Nu mai am întrebări, Onorată Instanţă, a adăugat el şi s-a aşezat.

— Domnule Booth Watson, doriţi să-l interogaţi pe martor?

— Numai vreo două întrebări, a răspuns Booth Watson, ridicându-se cu lentoare de la locul său.

— Domnule Bennett, puteţi să confirmaţi că distinsa dumneavoastră companie nu a făcut niciodată un costum pentru acuzat?

— Am verificat registrele înainte de a veni la tribunal, în această dimineaţă, şi nu am găsit nimic care să sugereze că am făcut vreodată vreun costum pentru un domn Rashidi.

Sir Julian a citit notiţa lui Grace şi şi-a dat seama că, dacă Rashidi intră în boxa martorilor, această afirmaţie va fi capcană pentru el. S-a întors şi a dat din cap spre fiica lui.

— Distinsul meu prieten s-a bazat mult pe faptul că pe buzunarul interior al hainei se află iniţialele A.R., a spus Booth Watson. Aţi făcut vreodată vreun costum pentru domnul Arthur Rainsford?

Sir Julian părea luat prin surprindere.

— Nu cu ştirea mea, a spus Bennett, lovind ca la comandă. De ce întrebaţi?

— Acestea se întâmplă să fie iniţialele numelui tatălui nurorii distinsului meu prieten. Dar, permiteţi-mi să asigur Curtea că aceasta este încă una dintre coincidenţe, pentru că, precum domnul

Rashidi, domnul Arthur Rainsford nu are apartament în Brixton, nu are costum de la Bennet & Reed şi nu este traficant de droguri, a spus Booth Watson, îndepărtându-şi braţele într-un gest care sugera oroarea. Nu mai am întrebări, Onorată Instanţă, a încheiat Booth Watson, oferindu-le juraţilor cel mai mieros zâmbet al său.

*

— Intră, iubiţelule, a spus ea dispreţuitor.

Nicky privea prin fereastră cum Jerry Summers intra în cârciumă şi se îndrepta direct spre un coleg de la tejghea, unde îl aştepta deja o halbă de bere.

— Poţi fi însă liniştită, a spus poliţista din faţa ei, sorbind din paharul cu coca-cola. Jerry Summers este interesat numai de blondele cu sâni mari.

Cu greu, Nicky şi-a putut ascunde surpriza. De obicei, Liz Morgan, poliţista-mentor a ei – era un munte de discreţie când venea vorba despre colegii ei, dar, cu siguranţă, nu şi cu această ocazie.

— Vorbeşti din experienţă? a riscat s-o întrebe Nicky.

— A durat vreo două săptămâni, apoi a trecut mai departe.

— Atât de mult? a întrebat Nicky, încercând s-o ia în glumă. Hai să fim corecte, toţi spun despre el că e bun la prins hoţi.

— Cel mai bun, a admis Liz. Mai multe arestări şi mai multe condamnări decât toţi ceilalţi din divizie. Dar, mi s-a spus, asta nu-l opreşte să facă bani pe alături.

— Vrei să spui că e corupt? a întrebat Nicky, prefăcându-se şocată.

— Linia dintre corupt şi corect este foarte subţire. Este ceea ce tu ai putea numi maleabil. Dar nimeni nu se va plânge de Summers, atâta timp cât are un ciripitor care-i livrează informaţii, în mod regulat.

— Aşadar, este în stare să strângă ceva bani în plus. Şi ce-i rău în asta? a întrebat Nicky.

— Bani cu care se laudă. Dar, lucrul acesta nu-l face cea mai populară persoană din pârnaie. Oricum, Inspectorul Castle pare fericit să-i semneze toate formularele necesare pentru a menţine în legalitate şi în afara board-ului micul lor aranjament, a continuat Liz, uitându-se spre tejghea, unde cei doi ofiţeri îşi spuneau bancuri. Ţine minte ce-ţi spun: nu aş fi surprinsă dacă, din când în când, el primeşte mai mult decât o halbă de bere pentru deranj, a adăugat ea, cu amărăciune.

— Ce faci în seara asta? a întrebat Nicky, dorind să schimbe subiectul, pentru că aflase destule, pentru o singură seară.

— Merg la Hornchurch Youth Club. Se tot plâng câţiva localnici de petreceri gălăgioase, care durează toată noaptea. Nu pot spune că-i condamn. Cred că va trebui să facem o vizită acolo şi să-i dăm şefului o palmă peste mână.

— Şi dacă aşa nu funcţionează?

— Vom merge săptămâna următoare, vom face lumină şi-i vom trimite la închisoare pe micii gălăgioşi.

Nicky a râs, şi-a terminat băutura şi a spus:

— E timpul să plecăm, dacă vrem să nu figurăm în raport.

Cele două s-au ridicat şi s-au îndreptat spre uşă. Nicky s-a uitat, scurt, în spate şi l-a surprins pe Summers privind după ea. El i-a zâmbit şi ei nu i-a venit să creadă, dar s-a îmbujorat. A închis repede uşa în urma ei şi a luat-o spre sediul poliţiei.

10

— Sir Julian, îl puteţi chema pe următorul dumneavoastră martor.

— Vă mulţumesc, Onorată Instanţă. Îl chem pe domnul Gerald Sangster.

— Să intre Gerald Sangster, a strigat aprodul şi cuvintele lui au răsunat pe coridor.

Uşa s-a deschis şi în prag a apărut un bărbat de vârstă mijlocie, uşor încovoiat, al cărui păr şi a cărui barbă tunsă scurt erau încărunţite înainte de vreme. A intrat în sala de judecată şi s-a îndreptat spre boxa martorilor. Purta un sacou albastru-marin, vechea lui cravată de elev şi pantaloni de bumbac, frumos călcaţi, ceea ce crea impresia unui profesionist care s-a pensionat recent. Booth Watson l-a considerat mult prea tânăr pentru pensionare.

Aprodul a ridicat un carton şi martorul a citit jurământul cu atitudinea unuia care credea sincer în modesta lui acţiune. Booth Watson şi-a notat ceva în mapa lui galbenă şi i-a dat-o asistentului său, care a ieşit repede din sală.

— Vă rog să vă spuneţi numele şi ocupaţia pentru înregistrare, a spus sir Julian.

— Mă numesc Gerald Sangster şi, în prezent, nu am slujbă. Booth Watson a făcut o a doua notiţă.

— Domnule Sangster, pot reţine pentru registru că, în trecut, aţi fost dependent de droguri?

— Da, este adevărat, sir, dar, acum, sunt curat. Am fost la dezintoxicare şi nu m-am mai atins de droguri de luni de zile.

— Şi, înainte de asta, aţi fost doctor şi aţi practicat cu succes în Harley Street? a întrebat sir Julian.

— Corect.

— Dar, ca urmare a dependenţei, numele dumneavoastră a fost îndepărtat din Registrul Medicilor şi, nu mult după aceea, s-a destrămat, din păcate, şi căsătoria dumneavoastră.

Sangster şi-a înclinat capul.

— Să aducem viorile, a comentat Booth Watson şi nu numai pentru sine.

— Atunci aţi început să lucraţi pentru domnul Rashidi.

— Ceva ce voi regreta tot restul vieţii mele.

— Eu n-aş aştepta atât de mult, a comentat, din nou, Booth Watson.

— Îl vedeţi în sala de judecată pe domnul Rashidi? a întrebat sir Julian.

— Da, sir, a răspuns Sangster, arătând înspre boxa acuzaţilor.

Rashidi s-a uitat alb la el, de parcă nu l-ar fi cunoscut vreodată.

— Vă pot întreba ce rol aţi avut în imperiul domnului Rashidi?

— Sunt licenţiat în chimie şi am putut să-l sfătuiesc pe domnul Rashidi cu privire la concentraţia şi compoziţia drogurilor pe care le distribuia, în special a cocainei.

— Vă rog să ne prezentaţi mai în detaliu ce anume făceaţi, domnule Sangster, pentru că juraţii, ca şi mine, de altfel, înoată în ape tulburi.

— Un plic de cocaină, probabil de două grame, va fi de mai bună calitate şi va costa mai mult pentru un client bogat din Mayfair, decât un plic inferior vândut unui drogat, la un colţ de stradă din East End. Am verificat fiecare lot, după care distribuitorul, ca oricare alt vânzător, decidea preţul, în funcţie de cumpărător.

— Puteţi fi mai explicit cu privire la modul în care făceaţi aceasta?

— Luam cea mai fină cocaină columbiană, care, de obicei, are în jur de 90% puritate şi o amestecam cu praf de copt ca s-o facem să pară mai multă, păstrându-şi asemănarea cu cocaina adevărată. Clienţii mai sofisticaţi gustau şi refuzau s-o cumpere, dacă nu era de

cea mai înaltă calitate. De asemenea, eram responsabil de controlul calităţii pentru heroină, cocaina impură, metamfetamină şi marihuana. Ocazional, dădeam cantităţi din stoc gratis.

— De ce făceaţi acest lucru? a întrebat Sir Julian, ştiind prea bine care urma să fie răspunsul.

— Dacă îi furnizezi unui copil droguri, timp de o săptămână, el va deveni dependent. Atunci va începe să plătească.

— Cine sunt distribuitorii, în aceste cazuri?

— De obicei, alţi copii care lasă marfa pe terenurile de joacă ale şcolarilor.

— Şi aceşti copii continuă şi ajung distribuitori de droguri veritabili, după ce părăsesc şcoala?

— Nu le ia mult timp să constate că, astfel, ei câştigă mai mult decât părinţii lor şi, în plus, adesea, acesta este singurul serviciu pe care-l vor avea vreodată. Niciodată nu a existat un exemplu mai bun de slujbă: din pântec, în mormânt.

— Propriul dumneavoastră copil, a repetat sir Julian uitându-se direct la juraţi, apoi a continuat: şi unde vă îndeplineaţi această activitate, domnule Sangster?

— În fabrica de droguri a domnului Rashidi.

— Puteţi fi mai exact?

— Fabrica sa era la etajele douăzeci şi trei, douăzeci şi patru şi douăzeci şi cinci ale blocului turn din Brixton.

Grace s-a dus lângă un panou pe care era afişat un plan al blocului şi a indicat fiecare etaj menţionat de către Sangster.

— Şi cât de des venea domnul Rashidi la sediu?

— Era acolo cea mai mare parte a timpului, supraveghea întreaga operaţiune din biroul său de la etajul douăzeci şi trei, când nu era în apartamentul său.

— Avea un apartament în aceeaşi clădire?

— Nu. Apartamentul era în blocul alăturat. Dar cele două clădiri erau legate printr-o pasarelă care constituia ruta lui de fugă, în caz că fabrica ar fi fost supusă unei percheziţii.

— A încercat să fugă pe acolo, în noaptea raidului poliţiei?

— Da, sir, dar cred că ieşirea era blocată, pentru că, după vreo două minute, l-am văzut intrând în goană înapoi în cameră, însoţit de doi bodyguarzi ai săi. Nu a avut timp să mai iasă prin uşa din faţă, înainte de apariţia poliţiei.

— Când l-ai mai văzut, după aceea?

— Era în genunchi, în mijlocul camerei, prefăcându-se că este unul dintre muncitori.

— Ai fost acolo când a fost arestat?

— Nu, nu am fost.

De ce nu? a scris Booth Watson în carnetul lui, înainte ca sir Julian să continue.

— La ce etaj lucrai?

— La etajul douăzeci şi patru. Acolo unde sunt pregătite drogurile pentru distribuţie.

Grace a indicat etajul douăzeci şi patru, pe plan.

— Cum erai plătit?

— Cu bani peşin, la sfârşitul fiecărei zile de muncă.

— Şi cât câştigai pe săptămână?

— Cel puţin o mie. Uneori, mai mult.

— Peste cincizeci de mii de lire sterline pe an, a spus Sir Julian, accentuând fiecare cuvânt. De şase ori mai mult decât salariul mediu anual al unui muncitor din această ţară. Şi cine îţi dădea banii?

— Întotdeauna domnul Assem Rashidi. Nimeni altcineva nu avea voie să mânuiască banii.

— Dacă lucrai peste program, primeai bani în plus?

— Bineînţeles. Orele de muncă pentru un vânzător de droguri sunt între ora zece noaptea şi patru dimineaţa. Dacă voiai să lucrezi noaptea şi în weekenduri, îţi puteai dubla veniturile.

— Deci, cât spera un vânzător experimentat să câştige, pe săptămână?

— Vreo două mii.

— Peste 100 de mii pe an, a spus sir Julian, prefăcându-se că nu putea crede aşa ceva.

— Chiar şi un distribuitor aflat încă în şcoală poate face două sau trei sute de lire, pe săptămână. Dar, dacă devii dependent de marfă tu însuţi, nu o duci prea mult. Şi, dacă eşti prins stricând bunurile sau cu mâna în bani, ţi se taie mâna.

— Presupun că e un fel de a spune, nu chiar ţi se taie mâna, a spus sir Julian.

— Ba, chiar aşa se întâmplă, a replicat Sangster. La etajul vânzătorilor, cu toţi ceilalţi vânzători ca martori la aplicarea pedepsei.

Sir Julian a păstrat tăcerea, câteva momente, pentru a le permite juraţilor să rumege ceea ce tocmai auziseră.

— A raportat vreuna dintre victime poliţiei despre aceste atrocităţi barbare?

— Eu cunosc numai una.

— Şi unde este omul acela, acum?

— N-am mai auzit de el şi nu l-am mai văzut, de-atunci.

Sir Julian s-a întors să privească spre juraţi şi a constatat că erau plecate câteva capete, dar nu şi al preşedintelui; el se uita direct spre boxa acuzatului.

— Ar fi corect să spun că dumneavoastră riscaţi mult mai mult decât să vă pierdeţi o mână, acceptând să depuneţi mărturie în acest proces.

— În prezent, sunt sub protecţia poliţiei, a spus Sangster, aşa că mă simt relativ în siguranţă, cât timp Rashidi este în închisoare.

Dar, dacă va fi eliberat, voi fi în primul avion care zboară afară din ţară, a adăugat el, privindu-l direct pe acuzat.

— Şi cine v-ar putea acuza pentru asta? a întrebat retoric sir Julian. Sunt sigur că salutăm cu toţii decizia dumneavoastră curajoasă de a depune mărturie în acest proces, domnule Sangster, ţinând cont de consecinţele ce ar putea urma dacă acuzatul va fi pus în libertate.

— Este puţin din ce putem face, a spus Sangster, întorcându-se cu faţa spre Rashidi. Sper numai că dând mărturie astăzi, voi juca un rol cât de mic în demersul pe care-l face, în sfârşit, poliţia în apărarea victimelor fără ajutor, tineri şi bătrâni, care au suferit de pe urma acestui monstru.

— Puţin cam prea teatral, a comentat Booth Watson, destul de tare încât să audă şi juraţii.

Sir Julian nu a luat în seamă comentariul. Între timp, asistentul lui Booth Watson a dat năvală în sală şi i-a înmânat şefului său un bilet. Booth Watson a zâmbit, în timp ce sir Julian l-a privit pe judecător şi a spus:

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanţă.

*

— Ce otravă preferi? a întrebat el, aşezându-se lângă ea.

— Shandy[4], a spus Nicky. În mod normal, ar fi comandat o halbă de bere, dac-ar fi ieşit cu echipa ei la un pahar. Dar nu în această seară.

Jackie o avertizase să fie precaută, pentru că nu va dura mult până când el va face prima mişcare. Jerry Summers-ii din această lume nu fac curte, o asigurase Jackie. Ei consideră că tot ce poartă fustă este un joc frumos. Era deja o legendă istoria din vremea în

4 Shandy - bere cu aromă de lămâie.

care Jackie era poliţist stagiar, când un inspector şi-a pus mâna pe coapsa ei şi ea i-a tras un pumn. Cu toate că asta nu a ajutat-o să promoveze, a fost singura dată când a fost deranjată de nişte mâini rătăcite.

— Să-l laşi pe el să vorbească, o sfătuise Jackie. Dacă speră să te prindă în plasa lui, va începe să facă pe grozavul, exagerându-şi aventurile. Dar, dacă vei crede, chiar şi pentru o singură clipă, că te suspectează că lucrezi sub acoperire, raportează-mi imediat, şi te voi scoate de-aici, în aceeaşi zi.

— O halbă de bere şi o jumătate de bere cu lămâie, a spus Summers, făcându-i cu ochiul barmanului. Deci, cum e viaţa la patrulare? a întrebat el.

— E foarte distractivă, a spus Nicky, nevrând să recunoască că ura să se întoarcă la uniformă.

— Şi Liz? a întrebat el, cu un anume scop.

— Sunt norocoasă s-o am ca mentor.

— Numai să fii cu grijă. Nu e chiar atât de prietenoasă cum pare.

— Ce vrei să spui?

— Când e vorba de promovare, este nevoită să te considere o rivală.

— Are trei ani mai mult decât mine în poliţie.

— Adevărat, dar, spre deosebire de tine, aceşti trei ani n-au fost petrecuţi la universitate. Cu un grad în plus, ai cu mult mai multe şanse de promovare.

Nicky uitase cât de multe îi povestise Liz despre el.

— Cum e să fii detectiv? a întrebat ea, schimbând subiectul.

— Nu ai niciun moment de plictiseală. Ar trebui să te gândeşti să dai examen. Ai fi un detectiv grozav.

— Sunt în poliţie abia de vreo două luni, dar trebuie să recunosc că nu m-am gândit la asta, a spus ea, sorbind din Shandy.

— Ştii că Liz nu a luat examenul de detectiv, aşa că nu deschide subiectul cu ea.

Nicky chiar ştia şi nu abordase subiectul acesta cu Liz.

— Dar tu cu ce te-ai ocupat astăzi? a întrebat ea.

— Am arestat un vânzător de droguri lângă Midland Bank. Unul mărunt. Nu m-a văzut apropiindu-mă de el.

— Pe stradă?

— Da. Încerca să se facă dispărut când te-a văzut pe tine venind împreună cu Liz şi a luat-o la fugă, nimerind chiar în braţele mele.

— Bună treabă, a spus Nicky. Noi a trebuit să ne mulţumim cu un hoţ din magazine care furase o conservă cu somon.

— Închisoare pe viaţă, a spus Summers, după ce a luat o înghiţitură zdravănă de bere.

Nicky a râs.

— Traficantul tău a opus rezistenţă?

— Nu. Mi-aş fi dorit să se opună, pentru că am centura neagră, aşa că ar fi descoperit imediat că nu trebuie să se pună cu mine.

Nicky s-a arătat impresionantă, chiar dacă ştia că negrul era, de fapt, maro.

— Trebuie să fie interesant să nu ştii niciodată ce sau pe cine vei înfrunta mâine.

— Mâine, voi aresta un hoţ de maşini care a furat cu un Jaguar mai mult.

— Cum poţi fi sigur de asta?

— L-am supravegheat câteva zile. Ştiu chiar şi garajul, modelul şi momentul exact în care intenţionează să dea lovitura, a spus Summers, punând halba jos. Mai ai timp pentru una?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să ajung acasă. Mâine sunt în tura de dimineaţă.

— Unde locuieşti?

— În Peckham. Împart un apartament cu cineva.

— Cu o fată, sper.

Nicky a dat din cap, afirmativ, în timp ce-şi termina băutura.

— Este una de-a noastră?

— Nu. Rebecca e mult prea sensibilă pentru asta, a răspuns ea, regretând imediat scăparea. Este bibliotecară în Hammersmith. Am fost colege de şcoală, a adăugat ea încă un amănunt la povestea ei. Poate ne vedem dimineaţă, a spus Nicky, ridicându-se să plece.

— Ştiu unde aş vrea să te văd eu, dimineaţa, a răspuns el dându-i un sărut pe obraz.

Nicky a tăcut. Dar, în drum spre staţie, nu s-a putut abţine să nu se întrebe...

11

— Domnule Booth Watson, doriţi să interogaţi martorul?

— Cu siguranţă da, Onorată Instanţă, a răspuns avocatul apărării, ridicându-se de la locul lui. Şi-a rearanjat peruca şi şi-a netezit reverele robei negre, apoi s-a uitat la lista lui lungă cu întrebări. Nu s-a grăbit să înceapă să vorbească; o veche şmecherie care-i garanta că toată lumea va aştepta prima lui întrebare.

— Domnule Sangster, a început el fixându-l pe martor cu un ochi sfredelitor ca un burghiu, aş vrea să ne întoarcem la primele dumneavoastră cuvinte de după prestarea jurământului, pentru că intenţionez să vă adresez aceeaşi întrebare ca şi stimatul meu prieten. Vă rog să vă spuneţi numele şi ocupaţia.

Martorul a părut uluit.

— Gerald Sangster, în prezent şomer.

— Când un doctor revine la apelativul domn se întâmplă, de obicei, pentru că a fost numit chirurg sau consultant. În cazul dumneavoastră s-a întâmplat la fel?

— Nu.

— Poate veţi dori să explicaţi Curţii de ce nu vi se mai spune doctor.

— Am spus deja Curţii că mi-a şters numele din registru, Consiliul General al Medicilor.

— V-a dat afară, cred că ar fi exprimarea exactă. Şi care a fost greşeala dumneavoastră, dacă pot spune aşa?

Sangster a ezitat un moment, înainte de a recunoaşte:

— Am fost acuzat că am încălcat jurământul lui Hipocrat.

Booth Watson nu a rezistat să nu facă o altă pauză lungă.

— Încălcat... a repetat el. De fapt, ce înseamnă lucrul acesta?

— Am prescris prea multe medicamente controlate care s-au dovedit dăunătoare pentru câţiva dintre pacienţii mei.

— Câţi pacienţi?

— Au fost trei martori care au depus mărturie. La audieri.

— Nu asta v-am întrebat, domnule Sangster, a spus Booth Watson, în timp ce asistentul său îi dădea un dosar gros.

— Unsprezece, a spus Sangster, mai încet.

— Puteţi să spuneţi Onoratei Curţi care a fost soarta unui pacient anume: domnişoara Amy Watson?

— Din păcate, ea a murit.

— Cum a murit?

— De la o supradoză.

— O supradoză de droguri prescrise de dumneavoastră, domnule Sangster? Câţi ani avea?

— Douăzeci şi trei.

— Şi un alt pacient al dumneavoastră, o anume doamnă Esther Lockhat. Ea cum a murit?

— Sinucidere.

— S-a spânzurat, a precizat Booth Watson, înainte de a întoarce o altă pagină a Raportului Consiliului General al Medicilor. Nu voi intra în detaliile celorlalţi pacienţi fără noroc pe care-i aveaţi în grijă, domnule Sangster, decât dacă dumneavoastră doriţi să fac acest lucru.

Sir Julian s-a ridicat în picioare:

— Onorată Instanţă, nu ştiam că domnul Sangster este dat în judecată pentru aceasta.

— Nu este, Onorată Instanţă, a sărit Booth Watson, înainte ca judecătorul să apuce să răspundă, dar credibilitatea mărturiei lui este şi-i voi lăsa pe juraţi să decidă dacă pot lua în considerare vreo vorbă din ce spune acest martor.

— V-aţi spus părerea, domnule Booth Watson. Treceţi mai departe.

— Cum doreşte Onorata Instanţă, a spus avocatul apărării, înainte de a se întoarce cu faţa spre martor. Domnule Sangster, când aţi fost eliminat din Registrul Medicilor?

Sangster a ezitat, din nou.

— Haideţi, haideţi, nu pot crede că data nu vă este întipărită în memorie.

— Pe 9 iunie, anul trecut.

— Cât timp aţi afirmat că aţi lucrat pentru domnul Rashidi?

— M-am alăturat lui destul de recent.

— Cât de recent?

— Cu câteva săptămâni înainte de raidul poliţiei la fabrică.

— Cu două săptămâni înainte, ar fi mai exact, nu-i aşa, domnule Sangster? Dar exactitatea nu este punctul dumneavoastră forte.

— A fost cu mai mult de două săptămâni înainte.

— Bine, hai să zicem, trei săptămâni. De câte ori te-ai intersectat cu domnul Rashidi, în acele trei săptămâni.

— De câteva ori.

— Şi o dată cu ocazia raidului poliţiei.

— Da, a răspuns cu fermitate Sangster.

— Când aţi şi fost arestat?

— Domnule Booth Watson, procedaţi cu grijă, a intervenit cu fermitate judecătorul.

— Încerc, pur şi simplu, să ajung la adevăr, Onorată Instanţă. Şi... aţi fost acuzat, în acea ocazie, domnule Sangster?

— Da.

— Pentru ce faptă?

— Furnizare de substanţe ilegale.

— În contravenţie cu folosirea Legii utilizării greşite a drogurilor, din 1971. Şi, când cazul a ajuns la tribunal, cum aţi pledat?

— Vinovat, a spus Sangster atât de încet încât abia a putut fi auzit.

— Vreţi să repetaţi, domnule Sangster? Nu sunt sigur că juraţii au auzit.

— Vinovat.

— Şi pedeapsa?

— Doi ani.

— Numai doi ani pentru o faptă pentru care, de obicei, primeşti şapte? Asta pare o sentinţă neobişnuit de blândă pentru o asemenea faptă. Pot să înţeleg că sunteţi încă în închisoare?

— Nu. Am fost eliberat săptămâna trecută.

— Ce convenabil! Exact la timp pentru a fi martor în acest proces.

— V-aţi atins scopul, domnule Booth Watson. Treceţi mai departe.

Booth Watson s-a uitat la juraţi şi a trebuit să fie de acord cu judecătorul. A pus jos dosarul, a luat un altul în mână şi a întors câteva pagini, înainte de a aborda următoarea sa stratagemă.

— Domnule Sangster, mă interesează să ştiu cât de bine îl cunoaşteţi pe domnul Rashidi. De exemplu, îmi puteţi spune numele companiei al cărui preşedinte a fost în ultimii zece ani?

— Marcel & Neffe, a răspuns, triumfal, Sangster.

— Şi cu ce se ocupă?

— Import de ceai.

— Pe care nu cred că-l vom găsi pe lista substanţelor ilegale, în Legea relei folosiri a drogurilor, din 1971.

Câteva persoane au zâmbit, una sau două din rândul juraţilor.

— Şi unde sunt birourile companiei Marcel & Neffe?

— În City.

— Puteţi fi mai exact?

Sangster şi-a muşcat buzele şi nu a răspuns.

— Nu, desigur că nu puteţi, domnule Sangster, şi eu aş sugera că nu ştiţi prea multe despre domnul Rashidi, altceva decât ce aţi citit în ziare sau aţi cules pe când eraţi în închisoare.

— Ştiu unde era fabrica de droguri pentru că am lucrat acolo.

— Nu am îndoială că aţi lucrat acolo, domnule Sangster, ci mă îndoiesc numai că l-aţi văzut vreodată pe Rashidi acolo, cu excepţia nopţii raidului.

— Dar ştiu că avea un apartament în acelaşi bloc.

— În acelaşi bloc? a repetat Booth Watson, cuvânt cu cuvânt, pentru a se asigura că va fi înregistrat.

— Vreau să spun, în blocul alăturat.

— Poate că dumneavoastră aveaţi un apartament în acelaşi bloc, a sugerat Booth Watson, dar a fost întâmpinat de o tăcere mormântală.

Sir Julian s-a încruntat şi i-a dat un bilet lui Grace.

— Aţi vizitat vreodată acel apartament?

— Nu, nu am fost prieten cu Rashidi.

— Atunci, cum se face că ştiţi de acel presupus apartament...?

— Toată lumea ştie.

— Toată lumea ştie că regina Elisabeta I s-a întâlnit cu regina Mary a Scoţiei în Castelul Fotheringhay, dar vă pot asigura că niciodată nu a avut loc o asemenea întâlnire. Aş sugera că dumneavoastră nu l-aţi întâlnit niciodată pe Assem Rashidi şi că toată povestea dumneavoastră nu e nimic altceva decât o încropeală de lucruri pe care le ştie toată lumea, pe care le-aţi cules din închisoare, brodată cu nişte invenţii elaborate proprii, care vă va garanta o sentinţă mai uşoară.

— Nu este adevărat. Am lucrat pentru Rashidi.

— Şi cel care v-a oferit slujba a fost domnul Rashidi?

— Nu, m-a recomandat un traficant.

— Furnizorul dumneavoastră personal?

A urmat o altă tăcere îndelungată până când Sangster a răspuns:

— Da. În trecut, am recunoscut că am fost utilizator *ocazional* de cocaină, dar am lăsat totul în urmă acum.

Booth Watson a luat încă o dată în mână Raportul CGM şi şi-a acordat timpul să găsească fila lămuritoare, apoi a spus:

— *Ocazional* nu a fost cuvântul pe care l-a folosit preşedintele CGM pentru a descrie dependenţa. (Sangster nu a făcut nicio încercare de a obiecta.) În mod clar, sunteţi cineva care numai ocazional este asociat cu adevărul. (Sir Julian s-a ridicat de la locul său.) Dar, înainte ca distinsul meu prieten să protesteze, permiteţi-mi să vă întreb dacă a fost acelaşi furnizor cu care aţi împărţit celula, în timpul perioadei surprinzător de scurte în care aţi fost în pârnaie? (De această dată, ezitarea a fost chiar şi mai lungă.) Şi, tot în această perioadă v-a spus el povestea cu dealerul care şi-a pierdut mâna.

— S-ar putea.

— Caz în care, povestea n-ar fi nimic mai mult decât o bârfă şi juraţii pot respinge mărturia pentru lipsa ei de valoare. Şi, acum, unde este traficantul acela? a întrebat Booth Watson, înainte ca martorul să-şi poată reveni.

— El este încă în închisoare.

— Un alt martor nedemn de încredere, pe care, îmi imaginez, sir Julian nu-l va chema să depună mărturie în acest proces, a spus Booth Watson şi s-a întors înspre juraţi. Deci, permiteţi-mi să sintetizez mărturia domnului Sangster. Aţi fost doctor înainte de a fi radiat din Registrul Medicilor, pentru violarea codului de conduită profesională. Sunteţi un dependent de droguri fericit să depună o mărturie sub jurământ, care s-a dovedit a fi un zvon auzit de la alt prizonier, în timp ce vă aflaţi în închisoare. Aţi lucrat la fabrica de droguri timp de numai două săptămâni, posibil trei şi, cu toate acestea, afirmaţi că-l cunoaşteţi pe acuzat de ceva timp considerabil. Aţi fost exclus pentru că le-aţi făcut rău pacienţilor dumneavoastră prescriindu-le medicamente periculoase şi, mai târziu, aţi primit o surprinzător de îngăduitoare sentinţă de doi ani în închisoare, şi, cumva, aţi ajuns să staţi în închisoare mai puţin de un an. Măcar acest lucru este cunoscut de toată lumea.

— Îmi răstălmăciţi vorbele, a strigat Sangster.

— Eu cred că sunt deja răstălmăcite, domnule Sangster, dar sunt fericit să vă dau şansa de a le îndrepta, înainte ca eu să vă mai adresez alte întrebări.

Booth Watson s-a uitat impasibil la martorul-star al Coroanei, aşteptând un răspuns, dar nu a urmat nimic.

— Adevărul este, domnule Sangster, că sunteţi un super-ciripitor, fără nimic substanţial de ciripit. Pot numai să sper că avocatul Coroanei va chema nişte martori mai demni de încredere pentru cazul lor şi aşa destul de subţire.

Judecătorul nu părea încântat.

— Mai aveţi alte întrebări pentru martor, domnule Booth Watson, a întrebat el.

— Niciuna care să cred că ar produce un răspuns onest, Onorată Instanţă, a spus avocatul apărării, reluându-şi locul pe bancă, cu un oftat exagerat.

*

— *Nimic nu e rău în a vrea să devii milionar, a spus Marty.*

Jerry şi-a pus braţul în jurul umerilor lui Nicky şi a tras-o cu blândeţe spre el.

— *Este foarte bine, dar eu n-am un sfanţ.*

— *Atunci, va trebui să înveţi să furi de la cei bogaţi şi fii sigur că nu dai nimic înapoi celor săraci.*

Ea şi-a pus capul pe umărul lui.

— *Dar este imoral.*

El s-a întors cu faţa spre ea şi a zâmbit, fără ca Nicky să-i vadă zâmbetul, în întunericul sălii de cinema.

— *Unde tragi linie când e vorba despre încălcarea legii*?

El s-a aplecat şi a sărutat-o uşor pe buze.

— *Nu pun. Îl las pe avocatul meu să ia aceste decizii.*

Limbile li s-au atins.

— Deci, cum intri în clubul celor lacomi?

Ea s-a desprins şi şi-a îndreptat atenţia spre ecran, deşi pierduse firul intrigii.

— Întâi, identifici o companie de familie cu active solide, care este acum condusă de a treia generaţie.

El i-a pus mâna pe coapsă.

— Ce fel de active?

Ea i-a îndepărtat cu blândeţe mâna.

— Pământ, proprietăţi, picturi, bijuterii chiar. Orice de care poţi dispune repede.

El a sărutat-o din nou cu o încredere câştigată din practică, ceea ce a făcut-o să nu aibă nicio îndoială că aceasta nu era prima oară când stătea el pe ultimul rând. Posibil, pe acelaşi scaun.

— Care-i următoarea mişcare?

Mâna lui s-a strecurat sub sarafanul ei.

— Începi să cumperi acţiunile companiei sub nume diferite, dar nu multe deodată, altfel îşi vor da seama ce pui la cale.

El i-a desfăcut sutienul.

— Şi dacă reuşeşti?

El a mângâiat-o uşor pe sâni.

— Înlocuieşti conducerea şi dai afară toţi muncitorii.

— Cum se va sfârşi asta?

Sfârcurile i s-au întărit.

— Vinzi toate activele şi comiţi o crimă, înainte ca deţinătorii de acţiuni să afle ce ai făcut.

Acum ea nu a mai opus rezistenţă.

— Cum se numeşte asta?

— Despuierea de active.

*

— Putea să fi mers mai bine, a spus William.

— Lămureşte-mă, a spus comandantul, cufundându-se în fotoliul lui preferat de lângă şemineu şi ascultând cu atenţie.

— Tata a început cu specialistul criminalist care a prezentat câteva lucruri din fabrica de droguri, care, în mod clar, aveau pe ele amprentele lui Rashidi.

— Nu cred că Rashidi a negat că a fost acolo, a spus Hawk.

— Dr. Webb, şefa secţiei droguri din guvern, a fost următoarea. Aceasta a fost convingătoare în tot ce a spus şi nu a lăsat niciun jurat în dubiu în ceea ce priveşte anvergura operaţiilor pe care le conducea Rashidi. Booth Watson nu s-a deranjat nici măcar să o interogheze.

— Sună ca şi cum am fi avansat mult...

— Până când a apărut domnul Bennett, croitorul de Savile Row. Mă tem că el nu a fost de ajutor. A spus că nu-şi putea aminti nici măcar să-l fi întâlnit vreodată pe Rashidi, ca să nu mai vorbim de faptul de a-i fi făcut vreun costum.

— Înseamnă că are o memorie foarte selectivă, a comentat Hawksby.

— Mai ales că eu cred că Rashidi purta unul din costumele făcute de el, chiar în sala de tribunal.

— Dacă aşa stă situaţia, va fi demascat în momentul în care intră în boxa martorilor.

— Dacă intră în boxa martorilor, ceea ce eu nu prea cred, pentru că nu va recunoaşte a cui fotografie a fost găsită pe noptiera din apartamentul lui.

— El şi Booth Watson au pregătit asta de săptămâni bune şi presupunem că, acum, vor veni cu o altă explicaţie.

— Nu vor reuşi să scape cu sugestia că eu am plantat acolo fotografia. În primul rând, cum să fi putut eu să pun mâna pe ea?

— Când ai fost în casa mamei lui din The Boltons, pentru a o interoga.

— Din momentul arestării, ea a refuzat să mai aibă vreun contact cu el, aşa că se poate ca el să nici nu ştie că eu am fost la ea.

— Ea are un şofer şi o menajeră plătiţi de Rashidi, aşa că ştie, a subliniat Hawk. Dar, cum a fost cu Sangster? E sigur că juraţii au considerat mărturia lui convingătoare?

— După ce tata şi-a încheiat interogatoriul, juraţii păreau a nu avea nicio îndoială că Rashidi a fost şeful lui Sangster. De fapt, am crezut că noi suntem stăpâni pe situaţie până când s-a ridicat Booth Watson în picioare.

— Nu din nou!

— Trebuie să recunosc că interogatoriul lui a fost letal. Când s-a aşezat, juraţii puteau fi iertaţi că se întrebaseră dacă nu Sangster ar fi trebuit să fie în boxa acuzaţilor.

Hawk a oftat lung.

— Aşadar, William, de tine depinde să faci totul ca, după ce vei depune mărturie, mâine, juraţii să treacă înapoi de partea îngerilor.

— Nu prea am şanse.

— Aminteşte-le cum ai aflat că Rashidi ducea o viaţă dublă, a spus Hawk, de parcă nici n-ar fi auzit comentariul lui William, temându-se că ar putea primi, din belşug, variante ale acestuia. Şi să închei cu ce s-a întâmplat în noaptea percheziţiei. Apoi, îi putem lăsa pe juraţi să decidă pe cine cred – pe baronul drogurilor sau pe Corist.

— Dacă voi reuşi, a spus William, Rashidi s-ar putea chiar să depună mărturie el însuşi, într-o ultimă încercare disperată de a evita să fie trimis înapoi în închisoare.

— Booth Watson îl va sfătui să nu facă ceva atât de nebunesc. Totuşi, bănuiesc că s-ar putea ca Rashidi să nu ia în seamă sfatul acestuia. Este un om care riscă până la ultima aruncare a zarurilor, care crede că îi poate convinge pe juraţi de nevinovăţia lui, indiferent de şanse.

— Nu poate fi atât de prost!

— Nu. Dar ar putea fi atât de arogant.

— Ai vreun sfat despre cum să-l manevrez pe Booth Watson?

— Dacă-ţi faci treaba cum trebuie, bănuiesc că nici măcar nu se va deranja să te interogheze. Va dori ca mărturia Coristului să fie ştearsă din memoria juraţilor, cât mai repede posibil. Dar, ai grijă să dormi bine la noapte, pentru orice eventualitate, a adăugat comandantul, înainte de a pune telefonul în furcă.

— Slabe şanse, a spus William, în timp ce, în cameră, intra Beth.

— Slabe şanse să ce? a întrebat ea.

*

În dimineaţa următoare, Nicky s-a trezit imediat după ora cinci. A clipit când a realizat că se afla într-un loc ce nu-i era familiar.

După filmul din care nu-şi putea aminti prea mult, au ieşit să împartă o Margherita, la pizzeria locală şi, apoi, s-au dus la el acasă. Regula numărul unu – nerespectată. După vreo două pahare care s-au dovedit a fi o sticlă întreagă de vin, ea i-a spus c-ar trebui să plece acasă, dar pe cine încerca ea să păcălească? Primul efort de a face dragoste – haine rupte înainte de a ajunge în dormitor – s-a terminat cu ei îmbrăţişaţi, epuizaţi, pe podea. Gândul ei a fost că ar putea prinde ultimul tren spre casă, dar, nu mult după asta, a adormit în braţele lui. Stătea acolo întinsă, dureros de conştientă că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să recunoască fapta în faţa inspectorului Warwick. Nu va trebui numai să demisioneze, ci se putea foarte bine să trebuiască să-şi caute o slujbă, eventual în comerţ, să aranjeze mărfurile pe rafturi la Tesco. Parte a poveştii ascunse, care, curând, putea deveni o poveste comentată de toţi. Nu-i venea să râdă. Nicky nu voia să admită nici măcar în faţa Rebecăi că nu simţise aşa ceva pentru nimeni, de multă vreme. Spera să se confirme că Jerry şi-a asumat, ocazional, riscuri, dar că nu putea fi considerat un poliţist corupt.

S-a uitat în jur, oprindu-şi privirile asupra televizorului uriaş care se odihnea pe o consolă din crom elegantă, care n-ar fi arătat nepotrivit nici într-un duplex din West End. În mod clar, nu toate bunurile furate pe care le recuperase Summers ca urmare a impresionantului număr de arestări pentru furt din locuinţe ajunseseră în depozitul poliţiei. Măcar atâta lucru ar fi meritat să-i raporteze lui Jackie când a văzut-o mai târziu, în acea dimineaţă, cu toate că nu ştia cum să explice că ajunsese în pat cu suspectul.

— Ai timp pentru micul dejun? a întrebat-o el când s-a dat, în sfârşit, jos din pat şi s-a îndreptat spre baie.

— Nu, trebuie să ajung acasă ca să-mi schimb hainele. Nu pot apărea aşa la serviciu.

— Dacă mergi împreună cu mine, nu va fi o problemă.

Lui Nicky nu-i venea să creadă ce tocmai auzise şi s-a întrebat dacă nu era pur şi simplu un text pe care el îl folosea cu toate cuceririle lui. Când a plecat, el a mai sărutat-o o dată. Nu un sărut pentru o poveste de o noapte. Ea s-a simţit extrem de ruşinată pe drumul de la casa lui Jerry până la staţie şi a fost uşurată că nu s-a întâlnit cu niciunul din colegii ei, pe drum. A avut destul timp să se gândească la consecinţe, în călătoria lungă de întoarcere în Peckham. Oare Jerry chiar credea ce spusese?

Când, în cele din urmă, trenul s-a oprit în staţia ei, a coborât şi a alergat tot drumul până acasă. A ajuns în faţa uşii apartamentului ei imediat după ora şase. A răsucit cu grijă cheia în broască, sperând să intre în camera ei, fără ca Rebecca să o vadă. A închis repede uşa, şi-a scos pantofii cu toc şi a urcat în linişte la etaj, uşurată să vadă lumină pe sub uşa camerei Rebeccăi. Câţiva paşi încă şi gata! Odată ajunsă în siguranţă în cameră, şi-a scos hainele din noaptea trecută şi şi-a pus halatul. Câteva momente mai târziu, era în baie şi făcea al doilea duş din ziua aceea.

Au trecut una pe lângă cealaltă cu un *Bună dimineaţa!* degajat, apoi Nicky s-a întors în dormitor şi s-a îmbrăcat. Jerry era permanent în gândurile ei.

În timpul micului dejun, au discutat despre orice altceva decât despre muncă, o regulă de aur, apoi au pornit împreună spre întâlnirea de dimineaţă cu comandantul. La ora şapte şi cincizeci şi cinci de minute, erau aşezaţi cu toţii în jurul mesei din biroul şefului şi-l aşteptau pe Hawk să înceapă procedurile.

— Haideți să începem cu poliţist Bailey, a spus comandantul, pentru că ştiu că trebuie să se întoarcă în Romford la timp pentru schimbul de după-masă. Informează-ne despre progresul tău cu Summers.

— Nu am prea multe de raportat, sir. Seara trecută, m-a invitat să bem ceva împreună, dar nu s-a mai arătat.

— Tipic, a comentat Jackie. Strategia face parte din planul lui pe termen lung, aşa că rămâi pe poziţie.

— Cât timp te-a lăsat să aştepţi? a întrebat Paul.

— Cam o oră. Apoi, am renunţat să mai aştept şi am plecat acasă.

Rebecca a fost surprinsă de răspunsul lui Nicky, dar a decis să nu-i spună nimic lui William până când colega ei de apartament nu va pleca spre Romford. Chiar şi atunci, tot nehotărâtă a fost.

12

William a luat Biblia în mâna dreaptă şi a spus jurământul cu o încredere pe care, de fapt, nu o simţea.

Grace Warwick s-a ridicat de la locul ei de pe banca avocaţilor, şi-a netezit reverele robei sale negre şi şi-a potrivit peruca pe cap, imitându-şi în mod inconştient tatăl.

— Inspector Warwick, vă rog să vă spuneţi numele şi ocupaţia, pentru a fi înregistrate, a început ea, zâmbindu-i cu căldură fratelui său.

— Mă numesc William Warwick şi sunt detectiv-inspector în divizia contra-droguri a Scotland Yard-ului.

— În noaptea despre care vorbim, dumneavoastră, inspector Warwick, aţi fost ofiţerul care l-a arestat pe domnul Rashidi, ca urmare a raidului poliţiei la fabrica de droguri din Brixton?

Booth Watson s-a ridicat de la locul său şi a spus, cu o expresie de mirare pe figură, înainte ca William să aibă şansa să răspundă:

— Onorată Instanţă, trebuie să obiectez. Încă nu s-a stabilit cine este posesorul proprietăţii şi afirmaţia distinsei mele prietene i-ar putea determina pe juraţi să creadă că proprietarul este pârâtul, în timp ce, de fapt, nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr.

— Îmi cer scuze, Onorată Instanţă, dar, dacă îmi este permis să-mi continui Interogatoriul, juraţii ar putea înţelege, fără nicio îndoială, cine era responsabil de fabrica de droguri, în noaptea aceea, şi cine ocupă apartamentul spaţios din blocul alăturat.

Sir Julian şi-a permis un zâmbet, în vreme ce Booth Watson s-a cufundat înapoi în fotoliul său.

— Domnule Warwick, a continuat Grace, aruncând din nou o privire la lista cu întrebările pregătite ale căror răspunsuri era convinsă că le cunoştea cu exactitate, ca urmare a arestării sale, l-aţi interogat pe domnul Rashidi la sediul din Brixton al poliţiei?

— Da, doamnă, a răspuns William, adresându-se în acest fel surorii sale pentru prima oară şi întrebându-se dacă se va obişnui vreodată cu lucrul acesta. Şi, ca urmare a acestui interogatoriu, l-am pus sub acuzare pentru trei fapte, conform punctelor patru şi cinci din Legea pentru utilizarea greşită a drogurilor, din anul 1971.

— Vă rog să le spuneţi juraţilor numele substanţelor incriminate.

— Punctul patru al Legii se referă la producerea de droguri, iar punctul cinci la posesia de droguri, cu intenţia de a le furniza altor persoane şi, mai puţin grav, simpla posesie de droguri.

— Cum a reacţionat pârâtul când l-aţi acuzat de aceste fapte ilegale?

— La sfatul reprezentantului său legal, a preferat să nu spună nimic.

— Nimic altceva decât dreptul său legal, a mârâit pentru sine Booth Watson.

— Şi aţi găsit vreo substanţă ilegală asupra lui?

William a ezitat.

— Un pachet mic de canabis.

— Nimic altceva?

— Şapte lire sterline şi un bilet de autobuz.

Booth Watson a zâmbit şi a notat: *Bilet de autobuz,* pe iPadul galben, aşezat pe genunchii săi.

William a continuat:

— A susţinut că era în drum de la locul de muncă spre casă şi că trecuse pe la apartament ca să cumpere puţin canabis pentru uz propriu, în timpul weekendului şi că s-a trezit prins într-un iureş, a spus William, citind din carnetul lui cu însemnările făcute în cursul operaţiunii.

— Pârâtul a folosit cuvântul *iureş*? a întrebat judecătorul.

— Da, Onorată Instanţă, a răspuns William.

Judecătorul şi-a notat ceva.

— Vă rog să continuaţi, domnişoară Warwick, a spus el.

— Înainte de a avea loc raidul poliţiei, îl urmăreaţi deja pe domnul Rashidi?

— Da, doamnă. De aproape şase luni, noi îi monitorizam îndeaproape activităţile zilnice.

— Noi?

— În vremea aceea, conduceam o mică echipă de ofiţeri cu înaltă specializare, care au stabilit în cursul investigaţiilor făcute că pârâtul trăia o viaţă dublă. În timpul zilei, poza în preşedinte al unei companii de import de ceai respectabile, o afacere de familie cu sediul în City – Londra, iar, noaptea, conducea o fabrică ilegală de droguri, aflată la ultimele trei etaje ale blocului turn din Brixton.

— Cum aţi putut intra în acea fabrică fără ştirea lui Rashidi, dat fiind că fabrica era situată la ultimele trei etaje ale unui bloc turn şi, se presupune, era bine păzită? a întrebat Grace.

— Într-adevăr era bine păzită, dar echipa mea a iniţiat o operaţiune sub acoperire, cunoscută sub numele de Calul Troian. Cunoşteam foarte bine ce forţe serioase de securitate fuseseră amplasate în jurul blocului A, clădirea în care se afla fabrica de droguri. Acestea includeau patru paznici staţionaţi la parter, în afara intrării în clădire, ceea ce făcea imposibil pentru oricare din ofiţerii mei să acceadă şi să ajungă la ultimul etaj, înainte ca domnul Rashidi să poată fi avertizat de prezenţa noastră, oferindu-i-se, în acest fel, mai mult decât suficient timp să ajungă în siguranţă în apartamentul său de la etajul 23 al clădirii alăturate – blocul B, care este legat de blocul A printr-o pasarelă, la acelaşi etaj.

Booth Watson a scris cuvintele *Bloc B,* pe iPadul lui cu suport galben.

— Domnule inspector, luând în consideraţie toate aceste realităţi, cum putea spera o trupă de ofiţeri de poliţie înarmaţi să ajungă la etajul 23 al blocului A, înainte ca pârâtul să poată fugi şi ascunde în apartamentul lui din blocul alăturat?

— Onorată Instanţă, distinsa mea prietenă a ajuns, din nou, la problema nerezolvată, a spus Booth Watson, ridicându-se rapid în picioare. Nu s-a stabilit defel că apartamentul din blocul alăturat aparţine clientului meu. De fapt, martorul principal al Coroanei a afirmat că pârâtul locuia în acelaşi bloc, Blocul A, după cum sunt sigur că vă amintiţi.

Judecătorul şi-a notat această observaţie, cum a făcut, de altfel, şi preşedintele juraţilor.

— Şi distinsul meu prieten a ajuns şi el, din nou, la aceeaşi problemă, a replicat Grace. Dacă va fi puţin mai răbdător, va constata că-i voi furniza toate dovezile pe care le solicită.

Booth Watson s-a aşezat, iar sir Julian cu greu s-a stăpânit să nu aplaude.

— După ce aţi stabilit existenţa unei căi de trecere de la fabrica de droguri din blocul A la apartamentul din blocul B, cum aţi depăşit acest impediment?

— Cu câteva momente înainte de declanşarea operaţiunii, un tâmplar care aştepta deja pe palierul de la etajul 23 al blocului B blocase accesul spre pasarelă. Acest lucru le-a oferit destul timp oamenilor mei să ajungă la fabrica de droguri înainte ca Rashidi să poată trece, pe pasarelă, şi să acceadă în blocul B.

Grace s-a întors cu faţa spre Booth Watson şi i-a dăruit un zâmbet cald, la care acesta nu i-a răspuns în niciun fel.

— Şi, după ce l-aţi arestat pe domnul Rashidi, l-aţi dus, în baza acestor premise, la sediul poliţiei din Brixton, unde a fost reţinut peste noapte?

— Da, doamnă.

— În dimineaţa următoare, aţi căpătat acces într-un apartament din blocul B. În ce scop aţi făcut această vizită, domnule inspector?

— În baza articolului 18 din PACE, am avut autoritatea de a percheziţiona orice apartament din acea clădire, în scopul de a

stabili *dacă* aceasta fusese locuinţa domnului Rashidi, ori de câte ori acesta se aflase în Londra.

Booth Watson a zâmbit şi şi-a notat cuvântul *Dacă.*

— Şi aţi putut stabili lucrul acesta, domnule inspector.

— Am găsit în dormitor un garderob plin cu costume confecţionate la firma Bennett & Reed din Savile Row, împreună cu o duzină de cămăşi lucrate manual la firma Pink's de pe strada Jermyn, care, s-a întâmplat să i se potrivească perfect pârâtului.

— Mai degrabă, un aranjament, a spus Booth Watson, ridicându-se în picioare. Onorată Instanţă, ilustrul meu prieten a uitat, oare, în mod convenabil, că patronul firmei în chestiune a confirmat că domnul Rashidi nu a fost clientul său?

— Haide să trecem la o probă pe care nici chiar distinsul meu prieten nu o va putea respinge aşa de uşor. Domnule inspector, a spus Grace, întorcându-se cu faţa spre fratele ei, în timpul percheziţionării apartamentului luxos din blocul B, aţi găsit ceva care să dovedească dincolo de orice îndoială rezonabilă că cel care îşi petrecuse nopţile acolo, în timpul săptămânii, a fost domnul Rashidi?

— Da, doamnă. Pe o noptieră din dormitorul principal, am găsit o fotografie pe a cărei ramă de argint era gravată litera A.

— Şi aţi presupus că este A de la Assem.

— Da.

Booth Watson a sărit rapid în picioare, dar Grace a continuat, înainte ca el să apuce să intervină:

— Cu toate acestea, ulterior, s-a dovedit că nu era aşa?

— Corect, doamnă. Mai târziu, am aflat că A venea de la Asprey, o bine-cunoscută companie de pe Bond Street care produce obiecte de lux.

— Atunci, ce v-a făcut să credeţi că există o legătură între acea fotografie şi pârât?

— Fotografia o reprezenta pe mama domnului Rashidi.

Un tumult de comentarii a izbucnit în sala de judecată şi Grace a trebuit să aştepte ceva timp, înainte de a putea să pună următoarea întrebare.

— Fotografia face parte din probele Coroanei, Onorată Instanţă, şi a fost acceptată de ambele părţi, a spus Grace. Apoi, i-a adresat un zâmbet lui Booth Watson, şi a adăugat: şi, cu permisiunea dumneavoastră îi voi cere aprodului să o arate martorului pentru ca acesta să confirme că este fotografia pe care a găsit-o pe noptiera din dormitorul apartamentului spaţios din blocul B.

Judecătorul a dat aprobator din cap şi aprodul a extras fotografia cu ramă de argint dintre celelalte probe, a traversat sala spre boxa martorilor şi i-a dat-o inspectorului detectiv Warwick.

— Domnule Inspector, puteţi confirma că aceasta este rama de argint pe care aţi găsit-o pe noptieră, în apartamentul din blocul B, a întrebat Grace.

— Da, pot, a răspuns William.

— Recunoaşteţi femeia din fotografie? a întrebat Grace.

În sală, s-a făcut linişte totală, în timp ce Curtea aştepta răspunsul lui William.

— Nu, nu o recunosc, a spus acesta, în cele din urmă, uitându-se uluit la fotografie. Probabil că cineva a înlocuit fotografia originală!

Când s-a restabilit ordinea în sală, Booth Watson era din nou în picioare.

— Onorată Instanţă, mă întreb dacă s-ar permite ca juraţii şi chiar şi dumneavoastră şi eu să vedem fotografia cu pricina, de vreme ce inspectorul pare să nu mai creadă că ea dovedeşte vinovăţia clientului meu... Booth Watson a făcut o pauză, apoi a continuat:...dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Domnul Justice Whittaker a ezitat, apoi a dat aprobator din cap. Aprodul a dat fotografia judecătorului, dar, după ce a studiat-o, acesta nu a părut deloc mai lămurit. I-a înapoiat-o aprodului, care, la rândul său, i-a dat-o preşedintelui juraţilor. Acesta şi-a acordat

răgazul de a se uita atent la fotografia unei doamne în vârstă, apoi a arătat-o colegilor săi juraţi.

Grace şi sir Julian au fost următorii care au analizat proba, înainte ca aceasta să ajungă şi la domnul Booth Watson, care a aruncat numai o privire superficială spre fotografie, apoi a dat-o înapoi aprodului curţii. Sir Julian s-a aplecat şi i-a şoptit fiicei lui instrucţiuni clare care reprezentau opinia sa.

— Onorată Instanţă, a spus ea, mă întreb dacă mi-aţi aproba o scurtă pauză, în scopul de a formula poziţia Coroanei.

— Vă voi acorda treizeci de minute, domnişoară Warwick, a spus judecătorul. Nu mai mult. Completul va fi înapoi, fiecare la locul său, la 11:15.

*

Rebecca nu se putea stăpâni să nu se gândească la ce se întâmplase mai devreme în acea dimineaţă, când Nicky se strecurase în apartamentul comun imediat după ora şase, sperând, în mod evident, să nu fie văzută. Când se alăturase colegei ei de apartament la micul dejun, Nicky nu spusese unde îşi petrecuse noaptea. De obicei, era deschisă cu privire la bărbaţii din viaţa ei şi, deseori, Rebecca râsese în hohote când ea îi povestise despre posibilii ei Romeo. Jurnalul lui Nicky era întotdeauna plin, în timp ce al Rebeccăi era plin... de pagini albe. Ori de câte ori mama ei aborda problema iubiţilor, ceea ce se petrecea aproape în fiecare weekend, Rebecca îi povestea că era dificil, din cauza slujbei şi a orelor suplimentare. Cei mai mulţi bărbaţi dădeau înapoi, explica ea, odată ce descopereau că ea era poliţistă. Ai grijă, asta nu pare s-o stânjenească pe Nicky să aibă o viaţă plină. Rebecca spera că asta se explica prin încă o întâmplare de o noapte şi drumul lung de întoarcere de la Romford. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, de ce Nicky nu... Rebecca s-a aşezat la birou şi a început să scrie raportul.

*

— Când ai văzut, ultima oară, această fotografie? a întrebat sir Julian, în timp ce închidea uşa unei încăperi destinate consultărilor private.

— Cu vreo două zile în urmă, în prezenţa asistentului lui Booth Watson şi a ofiţerului răspunzător de exponate, când am şi căzut de acord cu privire la probele destinate urmăririi penale, a răspuns Grace. Presupun că, în weekend, a înlocuit cineva fotografia.

— Evident. Dar cine? a întrebat sir Julian, bătând cu pumnul în masă.

— Cineva plătit de Rashidi care a putut intra şi ieşi din Scotland Yard neobservat. Habar n-am cine e doamna din fotografie, a spus Grace, uitându-se mai îndeaproape la fotografie dar, îţi pot spune un lucru. Nu este doamna Rashidi.

— Asta-i sigur! a fost sir Julian de acord, dar am sentimentul că suntem pe punctul să aflăm cine este.

*

— Asta-i tot ce-mi trebuie, a spus Hawk, odată ce a terminat de citit raportul Rebeccăi.

— Să sperăm că am greşit eu, sir.

— Dar, dacă ai dreptate, îi vom juca pe degete, în propriul lor joc.

— Sergent Roycroft, tu ce crezi? a întrebat Hawk.

— În viitor, va trebui să ţinem două adunări separate, una la care să fie prezentă Nicky şi o a doua la care ea să nu participe, şi să avem două agende diferite.

— Dar, cum o supraveghem când este la Romford, fără ca asta să fie evident! a exclamat Paul.

— Va trebui să-l însărcinez pe Marlboro Man să facă treaba asta, a răspuns Hawk. Te las pe tine, sergent Roycroft, să iei legătura cu el şi să fixezi o întâlnire, cât mai curând posibil. Jackie a încuviinţat, dând din cap. Hawk a continuat: şi, detectiv Pankhurst, aş înţelege perfect, dacă te-ai simţi incapabilă să-ţi spionezi prietena.

— Încă sper că am făcut o greşeală groaznică, sir, şi că Nicky şi-a petrecut noaptea cu un alt tip. Dar, mă tem că totul conduce spre Summers.

— Sunt de acord cu tine. Aşa că, pentru moment, mă gândesc la ce-i mai rău. Şi, pentru că am vorbit despre schimbarea taberei, care sunt cele mai recente date despre Lamont? a întrebat Hawk.

Rebecca şi-a deschis carnetul de notiţe.

— Ieri, a plecat de acasă imediat după ora nouă şi a luat metroul spre Moorgate, unde şi-a petrecut ziua aşezat pe ultimul rând de scaune din galeria pentru public a sălii de judecată numărul unu de la Old Bailey.

— Ce căuta acolo? a întrebat Hawk, dar nimeni nu a oferit vreo părere.

*

Sir Julian şi Grace s-au întors în sala de judecată cu numai câteva clipe înainte de reapariţia judecătorului.

Grace părea resemnată când fratele ei a trecut pe lângă ea, în drum spre boxa martorilor. A aşteptat până când s-a aşezat toată asistenţa, apoi s-a ridicat şi a spus:

— Onorată Instanţă, Coroana nu mai are alte întrebări pentru acest martor.

William a tras aer în piept şi, ca un boxer de categorie grea, şi-a ocupat poziţia în mijlocul ringului şi a aşteptat ca Booth Watson să înceapă lupta cu un prim pumn. A fost un pumn de fraier.

— Doriţi să-l interogaţi pe acest martor, domnule Booth Watson? a întrebat aprodul.

Booth Watson nu s-a grăbit să răspundă. Într-un târziu, a răspuns:

— Nu, Onorată Instanţă. Vă mulţumesc, a spus el, abia ridicându-se în picioare.

— Sunteţi liber, domnule inspector-detectiv Warwick.

William a părăsit boxa martorilor nesigur dacă se simţea uşurat că a scăpat sau supărat că nu i se permisese să se bată.

Grace s-a ridicat din nou în picioare, dar a aşteptat ca fratele ei să iasă, apoi s-a adresat Curţii.

— Onorată Instanţă, nu mai avem martori, aşa că, pentru acuzare, cazul se încheie.

— Vă mulţumesc, domnişoară Warwick. Judecătorul şi-a îndreptat atenţia spre celălalt capăt al băncii avocaţilor. Domnule Booth Watson, puteţi să chemaţi primul dumneavoastră martor.

— Vă mulţumesc, Onorată Instanţă. Avocatul apărării şi-a acordat destul timp pentru a studia lista cu nume, apoi a spus: îl chem pe domnul Tony Roberts.

William nu-şi putea ascunde furia, în timp ce ieşea din sala de judecată numărul unu şi se îndrepta spre cel mai apropiat telefon. Cumva, cineva schimbase singura probă care ar fi dovedit juraţilor că Rashidi este vinovat şi că trebuie pus după gratii pe viaţă.

În timp ce ridica receptorul şi forma numărul, încă încerca să-şi dea seama cine putea fi ultimul recrut plătit de Rashidi. Care din *scutierii* lui Rashidi avusese acces în Scotland Yard sau în Old Bailey?

— Hawksby, a spus vocea cunoscută.

— Am fost trădaţi, a spus William.

Nu a fost nevoie să folosească carnetul de notiţe pentru a relata cuvânt cu cuvânt ce se petrecuse în sala de judecată numărul unu, în dimineaţa aceea.

— Pare că Rashidi este la fel de plin de resurse ca şi Faulkner şi că a găsit propria-i cale de a scăpa, a spus comandantul.

— Îl are de asemenea de partea lui pe Booth Watson, iar schimbarea fotografiei se poate dovedi cea mai mică dintre problemele noastre.

— Aşa că, mai bine te întorci în sala de judecată şi afli cine este Tony Roberts. Sună-mă când se încheie sesiunea de azi, pentru că a mai apărut o problemă care ne poate exploda în faţă.

— Daţi-mi un indiciu, sir.

— Nu. Vreau să afli cine este Tony Roberts, înainte de a-ţi împărtăşi această noutate.

Comandantul a pus telefonul în furcă, a deschis dosarul din faţa lui şi a mai citit o dată raportul detectivei Pankhurst. Încruntarea nu i s-a şters de pe faţă, în tot acest timp.

13

— Vă rog să vă spuneţi numele şi ocupaţia, pentru a fi înregistrate, a spus Booth Watson.

— Mă numesc Tony Roberts şi sunt proprietarul unui lanţ de chioşcuri de distribuţie a presei, pe malul sudic al fluviului.

— Adresa locuinţei, vă rog?

— Napier Mansions, numărul 97, Brixton.

— Domnule Roberts, pot să confirm că apartamentul dumneavoastră este la etajul 23 al Blocului turn B?

— Da, sir.

— De când locuiţi acolo?

— De peste zece ani. Patru ani cu chirie, apoi, când guvernul a permis cumpărarea, în urmă cu şase ani, l-am cumpărat.

Sir Julian a făcut o notiţă în carnet, subliniind cuvintele *zece ani.*

— Şi apartamentul dumneavoastră este mai spaţios decât oricare altul din bloc.

— Corect. Am obţinut permisiunea să unesc două apartamente, formând unul singur.

Sir Julian a scris pe un bilet cuvintele: *Verifică numele de pe aprobarea de modificare a planului* şi i l-a dat lui Clare, care stătea pe banca din spatele lui.

— Aşadar, afacerea de vânzare a presei este una de mare succes.

— Nu mă pot plânge. Am preluat magazinul de la bătrânul meu, când acesta s-a pensionat. Şi, de atunci, afacerea a crescut ca Topsy, neaşteptat de repede.

— Şi câte magazine aveţi astăzi?

— Unsprezece şi încă vreo două în perspectivă.

— Cum afacerea are un asemenea succes, v-aţi gândit vreodată, domnule Roberts, să deschideţi un magazin şi pe cealaltă parte a fluviului?

Sir Julian a trasat o cruce peste una din întrebările pe care intenţionase să le pună.

— Eu nu sunt un aristocrat ca dumneavoastră, a spus Roberts. M-am născut în Brixton, am făcut şcoala secundară modernă (a funcţionat după război până în 1970) din Brixton, m-am căsătorit cu o fată din Brixton şi, când îmi va veni vremea, voi fi înmormântat în Brixton.

— Dar... probabil că, ocazional, traversaţi fluviul? a insistat Booth Watson. Pentru că nu pot crede că au fost achiziționate din Brixton costumele pe care le purtaţi.

Sir Julian a mai tăiat o întrebare din lista sa.

— Este costumul meu de duminică, a răspuns. Soţia mea a considerat potrivit să-l port cu ocazia apariţiei în sala de judecată.

— Vă pot întreba cine este croitorul?

Roberts şi-a desfăcut haina pentru a arăta eticheta roşie a firmei Bennett & Reed din Savile Row.

Sir Julian a mai notat ceva pe lista lui de întrebări.

— Domnule Roberts, vă voi arăta o fotografie care a fost găsită pe noptieră, în dormitorul din apartamentul dumneavoastră.

Încă o dată, aprodul a scos fotografia din rama de argint dintre probe şi i-a dat-o martorului.

— O recunoaşteţi pe doamna din fotografie?

— Bineînţeles că o recunosc. Este iubita mea mamă, plecată de la noi. Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

Grace a notat ceva pe un bilet şi i-a dat tatălui ei.

— Unde eraţi în noaptea în care poliţia a făcut percheziţia în blocul A?

— La Rose & Crown, cu nişte prieteni, la un pahar.

— Deci, nu aţi ştiut de percheziţie?

— Atunci, nu, dar, când am ajuns acasă, amândouă blocurile erau înconjurate de poliţişti. Erau aşa de multe uniforme, încât am crezut că a început Al Treilea Război Mondial!

Vreo două persoane din asistenţă au râs, inclusiv unul dintre juraţi.

— Nu ştiaţi că în blocul alăturat funcţiona o fabrică de droguri?

— Am auzit zvonuri, desigur. Dacă este adevărat, sper ca nenorociţii să-şi primească ce merită, a spus Roberts, uitându-se direct la Rashidi.

— Sclipitor! a şoptit Grace. Nici chiar un actor de la Teatrul Naţional nu putea declama asta mai convingător.

— De acord, a spus sir Julian, dar, haide să vedem cum se comportă la interogatoriu, când nu are pregătit un text pe care să se sprijine şi nici încurajările ocazionale din laterale.

— Aş vrea să trecem la ziua de după raidul poliţiei, când aceasta a obţinut mandatul de percheziţie a apartamentului dumneavoastră, a spus Booth Watson. În urma percheziţiei, poliţia a plecat din apartament cu un număr de costume şi de cămăşi, precum şi cu fotografia mamei dumneavoastră, pe care tocmai aţi identificat-o.

— Ca să nu mai menţionăm suma de bani care lipseşte din seiful meu.

— Lipsesc bani? a întrebat Booth Watson, simulând surpriza, în timp ce privea direct spre juraţi. Vă pot întreba ce sumă?

— Cu câţiva bani mai puţin de 700 de lire sterline, pe care voiam să-i depun la bancă, în dimineaţa următoare.

De data aceasta, Clare a făcut o notă şi i-a dat-o avocatului.

— Presupun că aţi făcut plângere oficială la poliţie?

— La ce bun, de vreme ce chiar ei au luat banii?

În sală a izbucnit un vacarm grozav, în timp ce jurnaliştii au început să scrie o poveste pe care nu o anticipaseră. Booth Watson a aşteptat cu răbdare să înceteze vociferările, apoi a pus următoarea întrebare:

— Aţi putut afla ce ofiţer a răspuns de desfăşurarea percheziţionării apartamentului, în lipsa dumneavoastră?

— Da! Am un coleg care lucrează la secţia de poliţie din Brixton. El mi-a spus că nu era cineva din zonă, ci unul din cealaltă parte a fluviului. Nici mai mult, nici mai puţin decât de la Scotland Yard.

— Ţi-a spus un nume?

— Sigur că da. Inspector-detectiv William Warwick.

Câteva persoane au întors capetele şi s-au uitat lung la William. Numai juraţii au rămas nemişcaţi şi cu capetele plecate, continuând să-şi ia notiţe.

Sir Julian a fost în picioare, instantaneu.

— Trebuie să protestez, Onorată Instanţă!

— Bineînţeles că trebuie, a spus Booth Watson. La urma urmelor, el este fiul tău.

Acum, jurnaliştii aveau titlul-bombă şi acesta era încă PROPRIUL TĂU COPIL. A durat ceva timp până când vacarmul s-a domolit destul de mult pentru ca să se audă unii cu alţii. Domnul Justice Whittaker se uita fix la avocatul apărării.

— Nu era nevoie de asta, domnule Booth Watson, a spus el, abia stăpânindu-şi furia.

— Îmi cer scuze fără rezerve. Îmi cer mii de scuze, a spus avocatul apărării, cu o aproape insesizabilă înclinare a capului în faţa judecătorului. Totuşi, Onorată Instanţă, trebuie să subliniez că eu nu l-am întrebat cine a furat banii, ci numai cine a condus percheziţia.

Judecătorul clocotea încă de mânie, dar a reuşit să se controleze.

— Foarte bine. Puteţi continua, domnule Booth Watson.

— Permiteţi-mi să vă mai întreb o dată, domnule Roberts, cât timp aţi locuit în apartamentul dumneavoastră din blocul B?

— Puţin peste 10 ani.

— Şi, acum, vă rog să vă uitaţi cu atenţie la bărbatul din boxa acuzaţilor. Martorul l-a privit pe Rashidi. L-aţi văzut vreodată înainte de ziua de azi?

— Nu, niciodată, a răspuns Roberts, fără ezitare.

— Vă mulţumesc, domnule Roberts, a spus Booth Watson, care s-a întors, apoi, spre judecător şi a spus: Onorată Instanţă, nu mai am întrebări pentru acest martor. După aceea, s-a cufundat în fotoliu, satisfăcut pe deplin de prestaţia sa, din acea după-amiază.

Grace, care, aparent, rămăsese calmă în timpul schimbului amar de replici, s-a înclinat şi i-a şoptit tatălui ei:

— Ai remarcat că Roberts şi Rashidi poartă costume identice?

Sir Julian s-a uitat cu mai mare atenţie la cei doi, apoi a spus:

— S-ar putea să ai dreptate. Dar nu pot folosi deloc aceasta decât dacă Rashidi depune mărturie şi nici nu-mi imaginez că Booth Watson ar permite acest lucru.

— Intenţionaţi să-l interogaţi pe acest martor, sir Julian? a întrebat judecătorul.

— Cu siguranţă, Onorată Instanţă, a răspuns avocatul principal al Coroanei, în timp ce se ridica de la locul lui. Apoi, s-a adresat martorului: Domnule Roberts, dacă acesta este numele dumneavoastră real, a început el interogatoriul, uitându-se direct la martor.

— Unde vreţi să ajungeţi? a întrebat Roberts, sfidător.

— Mă întreb numai dacă Tony Roberts a fost numele de pe certificatul de naştere. Gândiţi-vă serios înainte de a răspunde la această întrebare, pentru că sunt convins că judecătorul îmi va permite o pauză în care să pot merge la Oficiul de Înregistrare a Naşterilor pentru a vedea documentul original.

— OK, m-am născut Tony Burke. Şi ce-i cu asta?

— Şi când v-aţi schimbat numele în Roberts?

— Nu-mi amintesc data exactă.

— S-ar fi putut să se fi întâmplat cam cu zece ani în urmă?

— S-ar putea.

— Aţi făcut aceasta cu un anume motiv special?

— Nu-mi plăcea să mă numesc chiar nesuferit, atât e de simplu. Martorul s-a lăsat pe spate, aşteptând-se ca cineva să râdă, dar nimeni nu a râs.

— Eu nu cred că a fost atât de simplu, a spus sir Julian, pentru că iniţialele cusute pe interiorul hainei de la costumul pe care-l purtaţi...

— AR, Anthony Roberts. Mama mea, cu frică de Dumnezeu, nu mi-a zis niciodată Tony. Mi-aş dori să fie vie astăzi, ca să vă poată spune acest lucru ea însăşi.

— Şi eu mi-aş dori, a spus sir Julian, pentru că aş fi putut să-i pun câteva întrebări despre fiul ei.

— De exemplu? a întrebat Roberts, sfidător.

— Dacă ştia drumul spre Savile Row.

— V-ar fi spus că da.

— De obicei, când plecaţi de acasă, din Brixton, pentru a merge la croitorul dumneavoastră la o probă, pe ce pod treceţi?

— Nu ştiu. Iau un taxi. (Pauză) E pe undeva în West End, dacă ţin bine minte.

— Undeva în West End, a repetat sir Julian, privind către juraţi. Deci, permiteţi-mi să vă întreb despre o adresă cu care păreţi a fi mai apropiat: Rose & Crown.

— Localul meu.

— Aţi spus Curţii că în noaptea raidului poliţiei la fabrica de droguri din blocul A, eraţi la *un pahar cu nişte prieteni.*

— Da. Şi, mai mult de-atât, pot da numele fiecăruia dintre ei.

— Sunt sigur că puteţi, a spus sir Julian. Cu toate acestea, aţi continuat să afirmaţi că, atunci când aţi ajuns acasă, în acea noapte, ambele blocuri erau înconjurate de poliţişti. Aţi crezut că a început Al Treilea Război Mondial, dacă-mi amintesc eu cu exactitate cuvintele dumneavoastră.

— Aţi reţinut măcar ceva cu exactitate.

— La ce oră aţi părăsit localul?

— Cu puţin înainte de ora douăzeci şi două. Nu uitaţi că deţin câteva agenţii de presă şi trebuie să mă trezesc devreme.

— Şi ce distanţă este între cârciumă şi casa dumneavoastră din Napier Road?

— Cam o jumătate de milă.

— Deci, în zece, poate cincisprezece minute, probabil că aţi ajuns acasă.

— Sună corect.

— Trebuie să vă informez că poliţia nu a apărut în Napier Road până la ora douăzeci şi două şi treizeci de minute, în noaptea aceea, conform raportului operaţiunii. Deci, cum explicaţi cele aproximativ cincisprezece minute diferenţă?

Pentru prima oară, pe faţa martorului a apărut o expresie de îngrijorare, dar, apoi, a izbucnit:

— Oh, da, am uitat. Am plecat de la local însoţit de numai unul dintre prietenii mei şi m-am oprit la el acasă pentru încă un pahar.

— Vă amintiţi numele şi adresa acestui prieten, domnule Roberts?

— Nu pot spune că da, dar s-a întâmplat cu mai mult de şase luni în urmă.

— Dar, cu numai câteva momente în urmă, aţi spus Curţii că puteţi spune numele fiecăruia dintre prietenii cu care aţi fost la cârciumă, în seara aceea.

Martorul şi-a ţuguiat buzele, dar nu a încercat defel să răspundă.

— Bine, haideţi să trecem la ceva ce păreţi a vă aminti în detaliu. I-aţi spus distinsului meu prieten că poliţia v-a făcut o vizită acasă, în dimineaţa de după razie şi a luat de acolo un număr de costume Savile Row, o duzină de cămăşi şi o fotografie în ramă de argint, care o reprezenta pe mama dumneavoastră, precum şi vreo 700 lire sterline, după cum aţi constatat când aţi cercetat seiful din casă.

— Exact. Şi aş vrea să ştiu cine a furat banii.

— La fel şi eu, a spus sir Julian, pentru că aţi spus, de asemenea, Curţii că banii erau încă în seif, când v-a percheziţionat poliţia locuinţa.

— Posibil că mi s-a-ntâmplat şi mie o dată să uit.

— Atunci, permiteţi-mi să vă întreb ceva ce nu este posibil să uitaţi, dacă, după cum afirmaţi, aţi locuit în acel apartament în ultimii zece ani: Care este numărul dumneavoastră de telefon fix?

— Doi – şapte – patru... a început Roberts, apoi s-a oprit şi s-a uitat lung şi fără expresie la sir Julian.

— Nu este o întrebare – capcană, domnule Roberts. Îmi imaginez că toţi juraţii îşi pot aminti numărul telefonului fix de acasă, mai ales cei care locuiesc la aceeaşi adresă de zece ani.

Sir Julian a fost răsplătit cu un gest de confirmare prin aplecarea involuntară a capului de către juraţi.

— Cred că se poate ca numărul să fi fost schimbat recent, a spus Roberts.

— Nu şi potrivit Telecomului Britanic, a spus sir Julian, arătând Curţii o scrisoare. Şeful pentru zona Brixton mă asigură că acest număr nu a fost schimbat din 1976, când a fost instalat, a spus el, citind cuvintele din scrisoare pe care le subliniase Grace.

— Dacă aşa spuneţi...

— Nu eu spun aşa, domnule Roberts, ci Telecomul Britanic. Sir Julian nu a mai continuat până când nu a fost sigur că juraţii şi-au dat seama că martorul nu are nicio intenţie de a răspunde la întrebarea pusă. Aş vrea să revin la rama de argint Asprey găsită în apartamentul dumneavoastră, în care se afla fotografia regretatei dumneavoastră mame.

— Dumnezeu s-o odihnească, a spus Roberts.

— Într-adevăr, a spus sir Julian, pentru că, dacă ar trăi, i-aş mai adresa o întrebare. Cât de des mergea la Asprey pentru a cumpăra cadouri pentru fiul ei?

— Ce vreţi să sugeraţi?

— Exact cum am aflat mai devreme că nu ştiţi unde este Savile Row, în ciuda faptului că aveţi un dulap plin cu costume din Savile Row, am sentimentul că mama dumneavoastră nu a vizitat niciodată Bond Street.

— Nu puteţi dovedi acest lucru.

— Aveţi dreptate, nu pot. Roberts a afişat o expresie arogantă, până când a venit următoarea întrebare a lui sir Julian: Credeţi în coincidenţe, domnule Roberts?

— La ce vreţi să ajungeţi?

— Permiteţi-mi să vă explic exact la ce vreau să ajung. Cu zece ani în urmă, v-aţi schimbat numele, aţi închiriat un apartament într-un bloc recent construit şi aţi făcut achiziţii de la un croitor care lucrează pe comandă, cu toate că nu sunteţi sigur unde este localizat Savile Row. În vremea aceea, eraţi proprietarul unei singure agenţii de difuzare a presei şi, acum, deţineţi şapte, cu încă două în perspectivă.

— Ce dovedesc toate acestea?

— Că sunteţi un bărbat cu multe resurse, domnule Roberts. Dar juraţii s-ar putea să le considere o coincidenţă, întrucât toate acestea s-au petrecut în acelaşi timp în care domnul Assem Rashidi s-a instalat în zonă şi a deschis fabrica de droguri în blocul de alături. Atunci s-ar fi putut să aibă nevoie de un localnic care să se poată muta în apartamentul său, într-un anume moment, şi să pară că a locuit acolo în ultimii zece ani, în ciuda faptului că nu ştie nici măcar numărul telefonului fix din apartament.

— Acesta a fost întotdeauna apartamentul meu, nu este al lui Assem, a strigat Roberts, arătând cu degetul spre acuzat.

— Să-i lăsăm pe juraţi să decidă dacă este apartamentul dumneavoastră sau al lui Assem, a spus sir Julian, permiţându-şi un zâmbet. Nu mai am întrebări, Onorată Instanţă!

14

Taxiul a ieşit de la Scotland Yard, a virat la stânga şi a luat-o spre Westminster. Anunţul LIBER fusese stins în caseta taxiului, dar aceasta nu i-a împiedicat pe vreo doi grăbiţi plini de speranţă să încerce să-i facă semn să oprească. Şoferul i-a ignorat, pentru că avea deja o comandă.

S-a îndreptat spre Victoria Street, lăsând Westminster Abbey pe partea sa dreaptă şi, pe stânga, Centrul de Conferinţe al Reginei Elisabeta II – QEII – care fusese deschis recent, de către regina însăşi. Ca de obicei, traficul din Parliament Square era aproape de paralizare, dar asta folosea scopului şoferului. El a privit spre Big Ben exact când emblema Angliei a bătut de douăsprezece ori şi clopoţeii îi răspundeau ca un ecou pe deasupra pieţei. A traversat spre aleea interioară şi a încetinit. Ritmul lui trebuia să fie perfect. Când el a virat la stânga, semaforul s-a colorat în roşu. El s-a oprit la Whitehall şi a permis mulţimii de pietoni să traverseze. La Whitehall nu există marcajul cu zebră, pentru că, dacă ar exista, traficul ar fi blocat în permanenţă ca şi în zona guvernului. Remarcând că se stinsese culoarea galbenă a semaforului şi că pe bancheta din spate nu stătea nimeni, o femeie i-a bătut în geam.

— Sunteţi liber?

— Nu, doamnă. Am comandă.

Doamna a fost surprinsă când cineva, care nu semăna a pasager, a deschis portiera din spate a taxiului şi s-a urcat în el. Semaforul s-a colorat în verde.

În timp ce punea maşina în mişcare, şoferul a privit scurt în oglinda retrovizoare şi a văzut cum se instala pe bancheta din spate un individ neîngrijit şi neras, pe care l-ar fi refuzat mai mulţi şoferi de taxi.

Dar nu şi comandantul.

— Bună dimineaţa, sir, a spus clientul, în timp ce lăsau în urmă Foreign Office.

— Bună dimineaţa, Ross, a răspuns Hawk, continuându-şi traseul pe banda de autobuz.

— Conform instrucţiunilor, am fost cu ochii pe fostul nostru coleg, superintendentul Lamont, şi îmi pare rău să raportez că cele mai rele temeri ale dumneavoastră s-au confirmat.

Comandantul a oftat adânc când treceau pe lângă Cenotaph şi se îndreptau spre Trafalgar Square.

— Să nu mă menajezi ascunzându-mi detalii, Ross, a spus comandantul.

— După ce aţi pus presiune pe el ca să returneze banii sustraşi sau măcar cea mai mare parte din ei, care au dispărut temporar după razia de la laboratorul lui Rashidi, el a decis, după cum ştiţi, să demisioneze din poliţie, mai degrabă decât să treacă printr-un interogatoriu. Ca rezultat al acestei decizii, a sfârşit prin a face datorii considerabile. S-a gândit chiar să deschidă o cârciumă în Blackheath, dar soţia lui s-a opus. Mă tem că e într-o situaţie proastă şi lui Summers i-a fost foarte uşor să se folosească de asta.

— De ce, anume?

— O problemă sâcâitoare, sir, cauzată de o soţie foarte cheltuitoare şi de resursele reduse.

— Să nu faci economie la detalii.

— Soţia sa, Lauren, crede că Harrods este singurul magazin unde ea trebuie văzută frecventându-l şi Caprice, singurul restaurant care merită patronajul ei.

— Sărmanul de el.

— Şi sărman este şi rezultatul, pentru că ori de câte ori, ocazional, câştigă la cursele de cai, sărbătoreşte evenimentul şi uită cu totul de pierderile care sunt tot mai frecvente.

— Până recent?

— În ultimele două săptămâni, şi-a plătit toate datoriile la casele de pariuri şi câteva alte datorii substanţiale care nu sunt uşor de explicat, a spus Ross, în timp ce taxiul ieşea din Trafalgar Square şi se îndrepta spre Mall.

— Cum ar fi? a întrebat Hawk, când Buckingham Palace a intrat în raza lor vizuală.

— Recent, a plătit un acont pentru o casă mai mare în Fulham, ceea ce aduce cu sine o rată şi mai mare. Soţia o echipează cu mobilier de la Harrods şi el conduce un Audi nou, pe care l-a plătit cu cash. Cu siguranţă, banii aceştia nu sunt din pensie.

— Noi avem oarecare idee despre cine este trezorierul lui, a spus Hawk. În timpul ultimei luni, Lamont s-a întâlnit de trei ori cu sergentul Summers. Au urcat şi au coborât la staţii de metrou diferite şi niciodată nu au petrecut mai mult de câteva minute împreună. O singură dată, ofiţerul nostru sub acoperire a văzut un plic maro gros trecând dintr-o mână în alta. Ceea ce nu ştiu este ce oferă Lamont în schimb, deşi bănuim că el este responsabil de schimbarea fotografiei care a distrus dovada principală a Coroanei, la procesul lui Rashidi. (Hawk a apăsat puternic pe frână şi a tras o înjurătură, când un tip care făcea jogging a trecut fix prin faţa taxiului.) Ştim, deja, de legătura dintre Lamont şi Summers, a gândit cu voce tare Hawk, sintetizând, dar care este legătura dintre Rashidi şi Summers?

— E uşor de explicat, a spus Ross. Familia Turner. Ei controlează aducerea drogurilor în Romford şi sunt printre cei mai buni clienţi ai lui Rashidi. N-aş fi surprins dacă Summers ar fi pe statul lor de plată.

— Atunci, haide să ne concentrăm pe sursa banilor, pentru că, întotdeauna, ei sunt cel mai bun motiv pentru acţiune. Altceva nou, prin Romford?

— Poliţist Bailey şi-a petrecut ultimele trei nopţi acasă la Summers. Sunt informat de o sursă demnă de încredere că cele mai

multe relaţii ale lui Summers durează o săptămână, în cel mai bun caz, două. Dacă ea apucă a treia săptămână, s-ar putea să aveţi o problemă serioasă.

— Este estimarea anului. Un ofiţer din echipa mea de investigaţii se culcă cu persoana pe care trebuie s-o urmărească. Cum îi voi explica eu comisarului acest fapt?

Marlboro Man nu a oferit nicio opinie.

— Rămâi cu ochii pe amândoi, a reuşit să mai spună Hawk în cele din urmă. Şi haide să ne întâlnim peste o săptămână. Aceeaşi perioadă de timp, acelaşi loc. Dacă afli ce pune la cale Lamont, ia legătura cu Jackie şi adu-i imediat la cunoştinţă.

Comandantul a oprit la semaforul opus faţă de Army & Navy Store. Pasagerul a sărit din taxi, fără să plătească şi a dispărut printre cumpărătorii matinali.

— Mă poţi duce până la Guards Club, bunul meu domn? a întrebat un domn în vârstă, bătând uşor cu bastonul în geamul lateral.

— Nu, nu pot, a spus Hawk şi a accelerat, îndepărtându-se.

— Nu înțeleg ce se întâmplă în țara asta, a mormăit domnul în vârstă.

Hawk s-a întors la Victoria Street, încercând să înţeleagă ce aştepta Summers de la Lamont, în schimbul plicului maro, gros. În timp ce parca pe locul rezervat de la Scotland Yard, a spus cu voce tare:

— Nu pot crede că a coborât atât de jos!

*

— Doctor Goddard, vă rog să spuneţi Curţii care este ocupaţia dumneavoastră, a spus Booth Watson, zâmbindu-i cu căldură următorului martor.

— Sunt doctor clinic al unui centru de reabilitare după consumul de droguri, din Bromsgrove.

— Şi cum l-aţi cunoscut pe acuzat?

— Mi-a fost pacient, dar sunt fericit să spun că acum este recuperat pe de-a-ntregul.

— Doctor Goddard, cât timp a fost domnul Rashidi pacientul dumneavoastră, la clinică?

— A fost la reabilitare timp de vreo două luni.

— Şi, în acest interval de timp, aţi văzut vreodată o fotografie pe noptiera lui?

— Da, o fotografie a mamei lui, care îl vizita cu regularitate la clinică.

— Şi, în partea de sus a ramei, exista gravat un A mare?

— Da, sir, a răspuns Goddard, arătând surprins.

— Ştiţi ce însemna acest A?

— Asprey. Dar, am descoperit asta numai când mi-a spus mama lui că ea cumpărase rama de pe Bond Street.

— Şi, când s-a externat, domnul Rashidi a luat fotografia cu el?

— Da.

— De ce sunteţi aşa de sigur?

— Pentru că am văzut-o din nou când am luat ceaiul acasă la mama lui, în The Boltons.

— După ce a fost externat, domnul Rashidi a continuat să se intereseze de activitatea nepreţuită a clinicii dumneavoastră?

— A fost mai mult decât interesat. L-aş descrie ca pe unul dintre cei mai interesaţi susţinători. Nu numai că a vizitat clinica în mod regulat, dar, în ultimii zece ani, compania sa de familie a făcut, anual, o donaţie de 100 de mii de lire sterline în sprijinul activităţii noastre.

— Exact preţul unui card ieşi-din-închisoare-liber, a mormăit sir Julian, *sotto-voce,* în timp ce Clare şi-a notat cuvintele *Zece ani.* O altă coincidenţă?

— Deci, în acest timp, clinica dumneavoastră a beneficiat de suma de circa un milion de lire sterline mulţumită generozităţii domnului Rashidi, a continuat Booth Watson.

— Peste un milion, a spus Goddard, pentru că, recent, a mai făcut o donaţie, când am avut nevoie să construim un sediu.

— Fără îndoială, după ce a fost arestat, a spus sir Julian, nu chiar aşa de *sotto-voce.*

— Doctor Goddard, care a fost reacţia dumneavoastră când aţi auzit că domnul Rashidi a fost arestat şi acuzat că este traficant de droguri?

— Am presupus că poliţia îşi va da seama rapid că a arestat omul greşit şi-l va elibera. Şi la urma-urmelor, nimeni nu putea face mai mult pentru a le ajuta pe nefericitele victime ale drogurilor.

— Şi, în primul rând, nimeni nu se putea să fi făcut mai mult ca să le ducă pe ele în locul acela, a murmurat sir Julian.

— Spuneţi că domnul Rashidi este recuperat complet după dependenţă, dar, când a fost arestat, avea în posesie o cantitate mică de canabis.

— Assem a spus întotdeauna că îi face plăcere, ocazional, o ţigaretă de marijuana, în weekenduri, dar peste cinci milioane de oameni din această ţară fac acest lucru. Poate ar trebui să fie trimişi cu toţii la închisoare? Cu toate acestea, vă pot asigura, domnule Booth Watson, că domnul Rashidi nu s-a atins de nimic mai serios, de peste zece ani.

— A vândut numai celui care oferea mai mult, a murmurat sir Julian, în barbă.

— Doctor Goddard, nu mai am alte întrebări şi sunt sigur că vă suntem, cu toţii, recunoscători pentru contribuţia dumneavoastră. Dar, vă rog să rămâneţi în boxa martorilor, pentru că bănuiesc că distinsul meu prieten, făcând atât de multe observaţii din poziţia aşezat, va dori să vă pună în continuare întrebări.

— Cu siguranţă voi pune întrebări, a spus sir Julian şi era pe punctul să se ridice, când Grace şi-a pus mâna pe braţul lui:

— Tata, stai pe loc, i-a şoptit ea. Acesta este numai un lingău nevinovat şi, spre deosebire de Tony Roberts, nu vom câştiga nimic din interogarea lui.

— Dar, cum rămâne cu rama? Cred că e aceeaşi...

— Posibil, a spus Clare, aplecându-se de pe rândul de scaune din spate, dar directorul de la Asprey mi-a spus că modelul ramei este unul dintre cele mai populare modele ale lor. Au vândut peste 200 de bucăţi, în ultimul an.

— Dar, cum să-şi permită Rashidi să plătească peste un milion de lire pentru clinica lui Goddard, când singura lui sursă oficială de venit este profitul declarat din mica companie de import de ceai?

— Este posibil ca Goddard să nu cunoască răspunsul la această întrebare, a spus Grace.

— Dar, l-aş avea cel puţin înregistrat, a insistat sir Julian.

— Economiseşte-ţi gloanţele pentru Rashidi; atunci vor fi deosebit de utile.

— Asta, presupunând că Booth Watson îi permite să pună piciorul în boxa martorilor.

— Este obligat, a spus Grace, dacă are vreo speranţă să întoarcă sorţii, după mărturia dezastruoasă a lui Tony Roberts.

Sir Julian s-a lăsat înapoi în fotoliu.

— Nu pot decât să mă mir de unde sunteţi voi aşa de înţelepte, a remarcat el, cu o idee de zâmbet pe buze.

— Sir Julian, îl veţi interoga pe acest martor? a intervenit judecătorul.

— Nu, Onorată Instanţă, a răspuns avocatul acuzării, ridicându-se scurt din fotoliul său.

*

Marlboro Man a pornit cu maşina spre Romford, la puţin timp după ce se despărţise de comandant. Nu a riscat să ia trenul, chiar dacă ştia precis unde se aflau Lamont, Summers şi Bailey, în acel moment. Lamont stătea în spatele galeriei pentru public a sălii de judecată numărul unu, din Old Bailey şi-şi lua notiţe; Ross nu putea înţelege pentru ce. Summers îl interoga pe un borfaş mărunt specializat în furtul de maşini marca Jaguar, în timp ce poliţista Nicky Bailey era la patrulare şi nu avea să se întoarcă la bază cu mult înainte de ora şase. Pentru a patra zi la rând, a parcat maşina chiar pe strada de la sediul poliţiei din Romford. Nu avea o rază de vedere perfectă, dar avea avantajul că nu prea putea fi reperat. Poliţista Bailey s-a întors la bază imediat după ora şase şi, după cincisprezece minute, a reapărut îmbrăcată în haine civile. A coborât din maşină şi a început s-o urmărească, păstrând distanţa regulamentară. Prima surpriză, ea nu s-a îndreptat spre staţie, ci spre cârciuma lor favorită.

El a traversat drumul şi s-a strecurat într-o cafenea mică, unde şi-a cumpărat o cafea neagră şi o baghetă cu brânză şi roşii. „Bagă în gură ceva, ori de câte ori ai ocazia”, obişnuia să-i spună fostul lui antrenor-sergent de la Serviciul de Acţiuni Speciale. S-a aşezat lângă fereastra care-i permitea o vedere directă spre cârciumioară. Şi-a mâncat sendvişul un pic cam prea repede, dar, nu putea şti când se va pune din nou în mişcare.

Summers a intrat fudul în cârciumă cam cincisprezece minute mai târziu. Ross a presupus că Jaguar Man a fost probabil pus deja, în siguranţă, sub lacăt, într-o celulă, pentru o noapte.

Au mai trecut vreo douăzeci de minute până când cei doi au reapărut ţinându-se de mână şi au pornit în direcţia apartamentului lui Summers. Marlboro Man s-a întors la maşină şi a ales un alt loc de unde să aibă vedere direct spre ferestrele de la etajul al patrulea, în ciuda faptului că aceasta era slujba lui, încă se simţea ca unul care trage cu ochiul, în special când spiona un coleg. Nu a dat drumul la

motor până după ora şapte, când, în sfârşit, s-a aprins lumina în dormitor.

În mod normal, ar fi plecat acasă şi ar fi încercat să apuce câteva ore de somn, dar, în loc de asta, a decis să se îndrepte spre apartamentul lui Jackie, din Lambeth, ca să poată, astfel, să treacă la cele mai recente informaţii. Spera ca ea să fie ghemuită în pat, singură.

A parcat maşina pe marginea străzii, exact după miezul nopţii şi, pentru un moment, s-a gândit să n-o trezească, dar ştia că nici comandantul nu ar dori să aştepte o săptămână pentru a descoperi că poliţista Bailey părea că s-a instalat permanent în locuinţa lui Summers. Ori, cel puţin asta era scuza lui, în acel moment. A urcat pe scara de incendiu ca un hoţ profesionist: încet şi în linişte. Când a ajuns la etajul al treilea, a tras cu ochiul prin mica deschizătură a draperiei. A văzut-o, dar nu s-a putut lămuri dacă era singură sau nu.

A bătut uşor în geam, trei, unu, trei, ca ea să ştie că este el. După câteva momente, a apărut o mutră somnoroasă, care a tras draperia şi a deschis fereastra.

— Afaceri sau plăcere? a întrebat Jackie, zâmbind oarecum.

— Speram să ne putem ocupa de amândouă, i-a răspuns ofiţerul sub acoperire.

*

— Nu prea mai avem ce să facem în seara asta, a spus sir Julian, când orologiul din turla bisericii apropiate a bătut miezul nopţii.

— Nici chiar în dimineaţa asta, a remarcat Grace, uitându-se la lista lungă de întrebări pe care o pregătiseră, cu speranţa că-l vor încolţi pe Rashidi.

— Booth Watson ar fi încântat să ştie că ne-am petrecut jumătate din noapte pregătind interogatoriul unui acuzat pe care el nu are niciun motiv să-l cheme în boxa martorilor.

— Dar, cu siguranţă, după contribuţia sumbră a lui Tony Roberts, nu va avea altă posibilitate decât să vrea să spună juraţilor versiunea poveştii lui, oricât de improbabilă ar fi ea.

Sir Julian a scuturat din cap.

— Poate că Roberts nu i-a ajutat, dar doctorul Goddard a fost convingător, iar proba pe care am prezentat-o noi, care ar fi putut îndepărta orice îndoială a juraţilor privitoare la vinovăţia lui Rashidi, s-a risipit, în mod convenabil pentru ei, în văzduh. Tot ce pot spune este că, dacă Rashidi ar fi clientul meu, nu i-aş permite să se apropie de boxa martorilor.

— Dar, nu uita că Booth Watson i-a spus judecătorului, după ce Goddard a coborât, că, în dimineaţa asta, îşi va chema ultimul său martor, i-a amintit Grace tatălui ei. Deci, dacă acesta nu este Rashidi, cine ar putea fi?

— Mama lui Rashidi.

— Nu, ea e de partea îngerilor, deci Booth Watson nu ar risca s-o cheme ca martor.

— Atunci, sunt de acord, posibil că ultimul martor va fi Rashidi.

— Dacă aşa stau lucrurile, abia aştept să aflu unde a dormit el în timpul săptămânii, în ultimii zece ani, dacă nu în apartamentul din Brixton.

— Într-un apartament la Savoy ar fi pariul meu, a spus sir Julian. Şi, poţi fi sigură că Booth Watson va prezenta toate facturile necesare pentru a dovedi acest lucru. Încă o cale de scăpare prin poliţa lui de asigurare cuprinzătoare şi integral achitată.

Sir Julian s-a ridicat de la birou, şi-a strâns hârtiile şi a pornit spre uşă.

— Booth Watson va avea de explicat ce făcea clientul lui în Brixton, în noaptea aceea pentru a lua două jointuri, când există o

duzină de cârciumi în City care i le puteau oferi, cu drag, peste tejghea, pentru că se poate afirma cu greu că se întorcea la casa lui de la ţară din Oxfordshire, un drum foarte lung de făcut, a spus Grace, în timp ce tatăl ei o ajuta să-şi pună haina.

— Să nu-i spui asta lui William, pentru că va pune câinii pe ei, a spus sir Julian.

— Ai hotărât ce faci dacă Rashidi va purta mâine acelaşi costum pe care l-a purtat în prima zi de proces? a întrebat Grace, în timp ce coborau pe treptele scârţâitoare de lemn.

— Se poate să nu fac nimic, a răspuns sir Julian. Cinstit vorbind, nu cred că merită riscul.

— Dar Clare a văzut o etichetă roşie cu iniţialele AR pe interiorul hainei lui.

— Poate că asta a fost chiar intenţia lui Booth Watson şi a lui Rashidi – ca ea să se vadă, a spus sir Julian. Niciodată să nu pui o întrebare, dacă nu poţi fi sigură de răspuns, i-a reamintit el, în timp ce traversau Lincoln's Inn Fields. Haide să ne întâlnim şi să mai trecem o dată peste întrebări, în dimineaţa asta mai târziu, a sugerat el. Poţi fi tu Rashidi şi eu te voi interoga.

— Dar omul ăsta este atât de viclean încât nu-mi pot imagina la ce mă pot aştepta de la el.

— Încearcă să gândeşti ca el, cu toate că tot nu sunt convins că Booth Watson va risca să-l aducă în boxa martorilor.

— Atunci, cine altcineva ar putea să fie? a întrebat Grace, frisonând din cauza frigului nopţii şi încheindu-şi nasturii la haină.

— Nu uita să aduci un recipient cu cafea şi un baton cu şuncă. Şi... nici să nu te gândeşti să-i spui ceva mamei tale.

Grace a râs în timp ce tatăl ei se îndrepta spre apartamentul lui de pe cealaltă parte a pieţei, iar ea a continuat să caute un taxi. Rashidi şi Booth Watson au fost cu ea tot timpul, pe drumul înspre vestul Londrei. În gândurile ei.

15

În acea dimineaţă, sir Julian şi Grace au sosit la Old Bailey imediat după ora nouă.

În timpul nopţii, Clare formulase câteva întrebări mai incisive despre care simţea că-l vor prinde pe Rashidi cu garda jos şi sir Julian a părut puţin încrezător că Booth Watson rămăsese fără altă opţiune decât să-i permită clientului său să intre în boxa martorilor.

Când au ajuns la tribunal, Booth Watson îşi pregătise deja taraba, pentru ultimul martor. Sir Julian ar fi vrut să arunce o privire pe lista cu întrebările pe care le pregătise pentru Rashidi, dar a acceptat că trebuia să aştepte ca toţi ceilalţi, până la ora zece.

Când privirile li s-au întâlnit, cei doi gladiatori de-abia şi-au ridicat vizierele.

Următorul care a intrat în arenă a fost pârâtul, care şi-a ocupat locul în boxa acuzaţilor. Booth Watson a privit în jur şi i-a acordat un zâmbet cald. Nu era niciun semn că Rashidi avea emoţii pentru că depune mărturie în propria lui apărare.

— Sunt sigură că poartă acelaşi costum pe care l-a purtat în ziua deschiderii procesului, s-a aventurat să spună Grace, după ce a aruncat priviri repetate în direcţia lui Rashidi.

— S-ar putea să ai dreptate, a spus sir Julian, dar tot nu sunt convins că merită riscul. La urma-urmelor, a doua întrebare a lui Booth Watson este cu totul altceva decât am făcut noi, până acum.

Aprodul a intrat în arenă, cu lovitură de mai. Domnul Justice Whittaker s-a înclinat în faţă, înainte de a-şi ocupa locul în fotoliul cu spătar înalt de pe podium şi a aşteptat ca cei şapte bărbaţi şi cele trei femei să intre în şir şi să-şi reia locurile în boxa juraţilor. Grace a simţit că toţi păreau deosebit de precipitaţi în acea dimineaţă, anticipând, fără îndoială, atracţia principală.

William s-a strecurat câteva momente mai târziu şi s-a aşezat pe un loc în fundul sălii de judecată, chiar când procedurile erau pe punctul să înceapă.

— Domnule Booth Watson, îl puteţi chema pe următorul dumneavoastră martor, a anunţat judecătorul, privind în jos, de la înălţimea podiumului său.

— Vă mulţumesc, Onorată Instanţă, a spus avocatul apărării, care s-a uitat încă o dată spre Rashidi, apoi a continuat: îl chem pe domnul Bruce Lamont.

William a fost, pentru moment, uluit, iar cei din jurul său au început să vorbească toţi deodată. Chiar şi aşa, până nu l-a văzut pe tatăl lui ridicându-se în picioare, a presupus că acesta nu fusese luat prin surprindere.

— Onorată Instanţă, Coroana nu a fost informată despre posibilitatea ca acest martor să depună mărturie şi, prin urmare, nu a avut timpul necesar să se pregătească pentru aşa o eventualitate. Noi am presupus că ultimul martor al apărării va fi domnul Rashidi.

— Nu îmi pot închipui de ce asta? a spus Booth Watson cu un aer de inocenţă. De fapt, eu am înregistrat intenţia mea de a-l chema pe acest martor împreună cu aprodul, ieri după-masă, ca urmare a apariţiei unor probe noi, şi l-am rugat pe aprod să vă informeze pe Înălţimea-Voastră, neapărat.

— Lucru pe care l-a şi făcut, a spus judecătorul. Poate că ar fi fost elegant să fi fost informată, de asemenea, şi Coroana, de intenţia dumneavoastră.

— Asta mi-a scăpat, Onorată Instanţă, a spus Booth Watson. Mă voi asigura să nu mai fac această greşeală, pe viitor.

— Nu a fost o greşeală, a spus Grace, incapabilă să se mai stăpânească.

— Ce, eu sunt gardianul surorii mele? a spus Booth Watson, cu un oftat.

— Pentru că martorul aşteaptă să fie chemat, voi permite avocatului apărării să înceapă interogatoriul. Dacă veţi dori, sir Julian, aveţi mult timp pentru a analiza depoziţia martorului, vă voi garanta, desigur, o amânare, înainte de a-l interoga, la rândul dumneavoastră.

— Cum doreşte Onorata Instanţă, a spus sir Julian, fără a părea deloc încântat. A împins la o parte lista lui lungă cu întrebările pregătite pentru care Grace nu dormise toată noaptea trecută şi le repetaseră dimineaţa, în schimbul unui blocnotes cu suport galben şi al unui stilou. A fost mulţumit să vadă că atât Grace, cât şi Clare aveau creioanele pregătite. William încă se agita, în fundul sălii de judecată, când a văzut intrând o figură familiară, care s-a îndreptat spre boxa martorilor. Lamont era îmbrăcat cu o jachetă la două rânduri, de culoare albastru-închis, o pereche de pantaloni gri, proaspăt călcaţi, cămaşă crem şi cravată marca Poliţia Metropolitană. William şi-a reamintit de predica des repetată a lui Lamont: „Întotdeauna să te îmbraci elegant, când intri în boxa martorilor. Te ajută să-i atragi pe juraţi de partea ta”.

Aprodul i-a dat lui Lamont o Biblie, pe care acesta a pus mâna dreaptă. A recitat jurământul cu convingere, fără a-l citi de pe cartonul oferit şi a adăugat cuvintele: „Aşa să-mi ajute Dumnezeu”.

*

— Care este singura întrebare din raportul lui Marlboro Man care ţi-a atras atenţia, sergent Roycroft? a întrebat comandantul.

— Că au mai petrecut încă o noapte împreună în apartament, a spus sergent Jackie.

— Nu. Pe mine asta nu m-a surprins. Altceva.

Jackie a parcurs, încă o dată, repede, raportul de două pagini al lui Marlboro Man, dar nu şi-a dat seama nici acum unde voia să ajungă Hawk.

Şi-a recunoscut neputinţa.

— Că cei doi se ţineau de mână când au ieşit din cârciumă. Summers nu este tipul care să le ţină pe femeile lui de mână, aşa că trebuie să presupunem că este vorba de o relaţie mai serioasă decât am crezut la început. Ceea ce ne pune în faţă o altfel de problemă.

— Planul B? a sugerat Paul.

— Nu prea avem de ales, sergent Adaja, a spus comandantul. Având acestea în minte, toate întâlnirile viitoare ale echipei vor fi ţinute numai când poliţist Bailey este la datorie, în Romford. De asemenea, va trebui să ne bazăm pe detectiv-poliţist Pankhurst pentru a ne informa cu privire la mişcările lui Nicky, dacă nu există pericolul ca aceasta să devină suspicioasă. Poate că e naivă, dar proastă nu e.

Rebecca a aprobat dând din cap, dar nu a comentat.

— Singura excepţie vor fi întâlnirile obişnuite de luni dimineaţa, care încă pot continua, cu prezenţa poliţistei Bailey. Aceasta poate să ne prezinte rapoartele săptămânale, care ar trebui să se dovedească lămuritoare.

— Poate că se va dovedi curată şi va recunoaşte ce greşeală teribilă a făcut, a spus Rebecca.

— N-aş paria cu salariul tău pe lucrul acesta, detectiv Pankhurst, a spus Hawk.

*

— Vă rog să vă spuneţi numele şi ocupaţia, pentru a fi înregistrate, a spus Booth Watson, după ce martorul a depus jurământul.

— Mă numesc Bruce Lamont şi, până de curând, am fost detectiv-superintendent al Secţiei Antidrog de la Scotland Yard.

— Şi dumneavoastră aţi fost ofiţerul responsabil de succesul operaţiunii cunoscute sub numele de Calul Troian, care a descoperit fabrica de droguri din Brixton?

— Da, sir.

— Şi dumneavoastră sunteţi cel care l-a arestat pe clientul meu, domnul Assem Rashidi?

— Nu, sir, eu eram în autobuz, în acel moment, fiind responsabil de strategia generală a operaţiunii.

William a fost bucuros că Hawk nu era în sală ca să audă aceste afirmaţii.

— O operaţiune care a fost ovaţionată de presă şi de public, ca un succes răsunător.

— Aşa am crezut cu toţii, la momentul acela, dar, câteva zile mai târziu, am început să am îndoielile mele.

— Dar, echipa dumneavoastră arestase 28 de răufăcători, în acea noapte, printre care erau câţiva fabricanţi de droguri, dealeri, distribuitori şi, cel mai important, domnul Assem Rashidi, omul despre care aţi crezut că-i controlează pe toţi.

— Aşa am crezut atunci, dar, după investigaţii amănunțite, am început să mă întreb dacă am arestat pe cine trebuia.

Sir Julian nu s-a putut abţine să nu noteze că juraţii sorbeau fiecare cuvânt al lui Lamont.

— Nu mai sunteţi convins că şeful organizaţiei drogurilor a fost printre cei arestaţi şi acuzaţi, în acea noapte?

— Nu, sir, nu mai sunt convins.

— Credeţi c-ar fi putut scăpa?

— Nu, sir. Nu cred că a fost acolo, când am ajuns noi.

— Cum se poate aşa ceva, când operaţiunea fusese atât de meticulos planificată, timp de câteva luni?

— Am ajuns, împotriva voinţei mele, la concluzia că cineva l-a avertizat înainte de sosirea noastră.

— Este posibil să fie cineva din echipa dumneavoastră?

— Probabil, dar încă nu vreau să cred asta.

— Aveţi vreo idee despre cine ar putea fi această persoană?

— Am suspiciunile mele, a spus Lamont, uitându-se direct spre William.

— Dar, suspiciunile nu trebuie niciodată să fie suficiente pentru un poliţist bun.

William simţea tensiunea cum îi cuprindea trupul, dar a acceptat că nu putea face nimic în afară de a sta şi a aştepta să vadă ce va urma.

— Cu toate acestea, a continuat Booth Watson, clientul meu a fost arestat şi acuzat de fapta mârşavă de fabricare şi distribuire de substanţe ilegale. De ce l-aţi arestat?

— Nu eu, sir. Cel care l-a arestat a fost inspectorul-detectiv William Warwick, care a formulat şi acuzaţia. Părea convins că îl are pe vinovat. Dar, apoi, i-au confecţionat domnului Rashidi, în mod convenabil, un portret care se potrivea cu profilul unui baron al drogurilor.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vreţi să spuneţi, domnule superintendent, a spus Booth Watson, deşi înțelesese totul foarte bine.

— Un imigrant algerian care conducea o companie de import avusese, anterior, o problemă cu drogurile şi s-a întâmplat să se afle în clădire, la momentul nepotrivit. Am crezut că am luat potul cel mare, dar, pentru mine, totul a părut un pic cam prea convenabil. Aşa că am început să investighez mai adânc, eu însumi.

— Dar, domnule superintendent, cu siguranță, trebuie să fi fost tentat să păstraţi tăcerea şi să vă bucuraţi de succesul operațiunii.

— Tentat, da, a spus Lamont, dar m-am gândit apoi la cât de neplăcut ar fi pentru un om nevinovat să fie trimis la puşcărie, pentru o crimă pe care nu a comis-o.

— Şi, în cursul investigaţiei, aţi descoperit ceva ce ar explica de ce s-a întâmplat ca domnul Rashidi să fie în clădire tocmai în timpul raziei?

— Se ducea spre casă, plecând de la un mic depozit din Battersea, pe care îl verifică, în fiecare vineri seară.

— În ce scop?

— Compania familiei domnului Rashidi importă ceai şi domnul Rashidi verifică întotdeauna comenzile pentru săptămâna următoare vinerea seara, înainte de a pleca la casa lui de la ţară.

— Aceasta nu explică ce făcea el la fabrica de droguri, mai târziu, în noaptea aceea.

— Echipa mea de supraveghere a putut stabili că, ocazional, Rashidi venea să inspecteze şi fabrica, dar nu rămânea niciodată mai mult de câteva minute, acolo. Am ajuns la concluzia că el era, pur şi simplu, un consumator ocazional şi nu bărbatul pe care-l căutam noi.

— Dar putea să găsească oricâte droguri dorea în City. De ce să facă tot drumul până la Brixton?

— Nu toată lumea vrea să facă pipi în propria-i curte din spate, dacă îmi scuzaţi exprimarea, a spus Lamont, privind spre judecător.

— Coroana ne va face să credem că, în timpul săptămânii, domnul Rashidi locuieşte într-un apartament luxos din blocul alăturat blocului în care se află fabrica de droguri.

— Am investigat şi această posibilitate şi am stabilit repede că acuzatul se întorcea la casa lui din The Boltons, în fiecare noapte, după ce îşi încheia ziua de muncă în City.

— Aţi găsit pe cineva care să confirme acest lucru?

— Da, sir, menajera şi şoferul, un veteran Falklannds, şi amândoi doresc să depună mărturie.

Clare a notat: *cum rămâne cu mama lui?* pe iPadul cu suport galben şi i l-a dat lui sir Julian.

— Poate că este relevant faptul că locuința este pe numele domnului Rashidi, a continuat Booth Watson.

— Bineînţeles că este, a murmurat Grace, şi ghici cine plăteşte salariile menajerei şi şoferului?

— Nimic din toate acestea nu explică afirmaţia domnului inspector Warwick că a găsit fotografia mamei domnului Rashidi, pe o noptieră din acel apartament din blocul B.

— Dacă a găsit aşa ceva, eu nu am văzut-o niciodată. Singura fotografie peste care am dat în apartament a fost cea a mamei domnului Roberts, prezentată Curţii drept probă. Totuşi, am verificat posibilitatea ca rama de argint să fie rară sau chiar unicat.

— Şi aceasta a fost situaţia?

— Nu, sir. Asprey m-a informat că vând în jur de 200 asemenea rame, în fiecare an. Este unul dintre cele mai populare obiecte ale lor.

Clare a dat din cap. Sir Julian s-a încruntat şi William abia dacă s-a putut stăpâni. S-a gândit că tatăl lui abia aştepta să-l facă bucăţele pe Lamont.

— Şi seiful gol în care domnul Roberts afirmă că existau 700 de lire, a punctat Booth Watson, despre aceasta ce aveţi de spus?

— În momentul acela, am crezut ce-a spus inspectorul Warwick şi am considerat că seiful era gol.

William şi-a dat seama că aproape toţi cei aflaţi în sală se uitau, acum, insistent, la el.

— Aţi spus vreunuia dintre superiorii dumneavoastră că s-ar putea ca domnul Rashidi să fie nevinovat?

— M-am reţinut de la a face aceasta pentru că toţi, inclusiv comisarul Poliţiei Metropolitane erau convinşi că Operaţiunea Calul Troian era un succes copleşitor. Într-adevăr, curând după arestarea lui Rashidi, sergentul Warwick a fost promovat la gradul de inspector. Aşa că, ar fi de înţeles, dacă el s-ar fi făcut că nu vede.

Mărturisesc că am făcut şi eu aceeaşi greşeală pe când eram sergent şi, de atunci, am regretat în permanenţă fapta aceasta.

— Sclipitor! a şoptit sir Julian. Nu numai că a făcut ca aceste afirmaţii să fie înregistrate, dar le-a şi întors în avantajul lui.

— Dar, domnule superintendent, v-aţi făcut chiar şi dumneavoastră că nu vedeţi?

— Da, sir, la început. Însă, îndată ce mi-am dat seama că nimeni nu doreşte să se gândească la posibilitatea că aceasta ar fi **o gravă greşeală a justiţiei,** am făcut ceea ce am crezut că este singura continuare onorabilă a acţiunii, în circumstanţele date, şi mi-am dat demisia din Poliţia Metropolitană.

Sir Julian şi-a luat capul în mâini, în timp ce William, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, nu putea decât să se uite lung la Rashidi, care, în mod clar, constata că banii lui îşi făcuseră treaba.

— Domnule Lamont, este adevărat, de asemenea, că, dacă aţi fi rămas în poliţie încă optsprezece luni, aţi fi beneficiat de pensie întreagă şi nimeni nu ar fi considerat că nu ar fi fost mai înţelept?

— Este corect ce spuneţi, sir. Dar, atunci, am fost convins că un om nevinovat a fost acuzat de o crimă pe care nu a comis-o şi nu am vrut să am aceasta pe conştiinţă câte zile mai am de trăit.

— Este de înţeles, domnule Lamont, a spus Booth Watson. Vă aplaud pentru tăria morală şi curajul de care aţi dat dovadă prezentându-vă aici, pentru a clarifica lucrurile, în loc să vă eschivaţi. Nu mai am alte întrebări. Dar, vă rog să rămâneţi în boxa martorilor, pentru că sunt sigur că distinsul meu prieten va dori să vă interogheze.

Sir Julian s-a ridicat de la locul său şi era pe punctul să ceară o amânare, când Booth Watson s-a ridicat din nou în picioare şi a spus:

— Îmi cer scuze, Onorată Instanţă, dar mai am o întrebare pe care aş dori s-o adresez acestui martor.

Judecătorul şi-a dat acordul şi sir Julian s-a reaşezat, fără tragere de inimă.

— Domnule Lamont, mai devreme, în cursul acestui proces, Coroana a pus mare accent pe faptul că clientul meu poartă un costum făcut în Savile Row la firma Bennett & Reed şi, ştim cu toţii, inspectorul Warwick a ridicat mai multe asemenea costume din apartamentul din blocul B, ca probe că domnul Rashidi locuia acolo. Investigaţia dumneavoastră a inclus şi această afirmaţie?

— Da, sir. Şi, în ciuda scotocirii locaţiei Savile Row la nesfârşit, nu am putut găsi pe nimeni care să fi auzit vreodată de domnul Rashidi, ca să nu mai vorbim de a fi confecţionat vreun costum pentru el.

— Aţi putut afla unde îşi făcuse domnul Rashidi costumele?

— Da, sir. În cursul investigaţiilor mele, în timp ce o interogam pe mama domnului Rashidi pentru a confirma că, în timpul săptămânii, el locuieşte în The Boltons, am întrebat-o dacă ştie unde îşi face el costumele. Ea mi-a răspuns... Lamont a făcut o pauză, s-a uitat direct spre judecător, apoi a continuat: îmi permiteţi, vă rog, să-mi consult însemnarea pe care am făcut-o, atunci, Onorată Instanţă?

Domnul Justice Whittaker a dat din cap, aprobator, şi curtea a aşteptat în timp ce Lamont şi-a răsfoit carnetul de însemnări până a găsit pagina pe care o căuta.

— Cuvintele exacte ale doamnei Rashidi au fost: *cred că Assem îşi ia costumele de la Harrods. Are o măsură obişnuită şi nu-i place să arunce cu banii.*

Sir Julian a început să facă o însemnare.

— Şi atunci...

— Iertaţi-mă că vă întrerup, domnule Booth Watson, a intervenit judecătorul, dar problema aceasta n-ar putea fi rezolvată mai simplu rugându-l pe acuzat să ne arate eticheta din interiorul hainei pe care o poartă?

— Onorată Instanţă, nu credeţi că ar fi mai potrivit de făcut atunci când clientul meu va fi interogat în boxa martorilor?

— Aş fi de acord cu dumneavoastră, domnule Booth Watson, dacă nu i-aţi fi spus deja aprodului că domnul Lamont este ultimul dumneavoastră martor. În afară de asta, dacă acuzatul ar depune mărturie ca martor, ar avea mai mult decât destul timp ca să-şi schimbe costumul acesta cu un altul.

— Mai bine nu se putea să fie exprimat, a şoptit Grace. Sir Julian părea convins.

— Bineînţeles că nu aveţi nicio obligaţie de a arăta eticheta costumului pe care-l purtaţi, domnule Rashidi, a spus judecătorul, privindu-l pe acuzat. Cu toate acestea, dacă vă simţiţi în stare să ne arătaţi eticheta, i-aţi ajuta pe juraţi în cursul deliberării.

Brusc, toţi ochii s-au îndreptat în aceeaşi direcţie. A fost clar după expresia de pe figura lui Rashidi că avea o reţinere în a da curs sugestiei judecătorului.

— Te-am prins, a murmurat William, când privirile li s-au întâlnit pentru a doua oară, încântat să vadă că zâmbetul de mulţumire dispăruse de pe faţa lui Rashidi.

Rashidi s-a ridicat încet de pe locul său din boxa acuzaţilor şi-a desfăcut nasturii, a deschis haina, lăsând la vedere o etichetă cu verde şi auriu obişnuită pe care scria Harrods. Nici urmă de iniţialele AR.

Sir Julian a cerut o pauză, fapt cu care judecătorul a fost de acord.

*

— Cu cât crezi că a fost plătit Lamont ca să facă sperjur? a întrebat William.

— Al naibii mai mult decât 30 de piese de argint, a răspuns Grace, cu simţire considerabilă.

— Nu uita că acesta este acelaşi om care a furat un sac plin cu bani, a spus William, şi probabil cel care a făcut schimbul de fotografii.

— Nu avem nicio dovadă că a făcut asta, a spus sir Julian, în ciuda faptului că recepţionera a raportat că în noaptea aceea l-a văzut pe superintendent intrând şi ieşind, dar ofiţerul de serviciu nu a putut confirma că a fost Lamont.

— Nu a putut sau nu a vrut? a întrebat Grace.

— Fie ce-o fi, a spus sir Julian. Nu am putut să nu remarc faptul că mai mulţi juraţi arătau convinşi de mărturia sinceră şi din suflet a lui Lamont. Ca lucrurile să stea şi mai rău, cu toate că a fost o chestiune aranjată, eticheta de la Harrods nu ne-a făcut nicio favoare.

— Mea culpa, a spus Grace. M-am bazat pe micul şiretlic din ziua de deschide a procesului, când Rashidi a purtat un costum cu eticheta B&R, pe interior.

— Se poate ca juraţii să fi fost de asemenea sub iluzia că asistau la o premieră, căci reprezentaţia avea toate elementele unei producţii repetate cu seriozitate, cu Booth Watson ca director, Lamont ca actor principal şi niciunul dintre ei nefiind plătiţi din capitalul propriu, a spus sir Julian.

— Dar asta-i împotriva legii, a intervenit William. Avocaţii nu au voie să-i antreneze pe martori.

— Coristule! au spus Grace şi Clare, la unison.

— Dac-am putea s-o aducem ca martor pe doamna Rashidi, încă am putea să dovedim falsitatea mărturiei lui Lamont, a spus Grace.

— Posibil, dar când William a interogat-o, după percheziţie, ea a fost categorică în hotărârea de a NU depune mărturie împotriva fiului ei, oricât de mult dezaproba activităţile lui criminale, a subliniat sir Julian. Dacă i-aş trimite citaţie, faptul s-ar putea întoarce împotriva noastră, pentru că simpatia juraţilor ar merge spre o doamnă în vârstă demnă de încredere căreia i se cere, de

către un bătrân prejudiciat care încearcă să-şi salveze fiul, i se cere, deci, să-şi condamne propriul fiu.

— Dar noi ştim că ea nu i-a spus niciodată lui Lamont că Rashidi stătea acasă la ea, în fiecare noapte, în timpul săptămânii, a spus Clare.

— Fără îndoială. Dar menajera va spune că el stătea acolo şi şoferul va confirma că-l ducea de la The Boltons la City, în fiecare dimineaţă, şi îl aducea înapoi, în fiecare seară, în timpul săptămânii. Mai mult decât atât, pot conta pe faptul că Booth Watson îi va aduce pe amândoi în boxa martorilor, pentru că, până atunci, juraţii vor fi uitat mărturia lui Roberts. Nu, va trebui să ne petrecem weekendul trecând toate mărturiile lui Lamont prin sita deasă şi încercând să identificăm orice inconsistență, pentru că puteţi fi sigure că Booth Watson va face acelaşi lucru, pentru că ei încearcă să anticipeze fiecare întrebare pe care aş putea eu să i-o pun. S-ar putea chiar să fie nevoie să analizez asumarea riscului ocazional.

Grace nu era sigură că-l auzise bine pe tatăl ei.

16

— Domnule Lamont, aş dori să încep întrebându-vă de ce v-aţi dat demisia din poliţie cu numai câteva luni înainte de a vă putea pensiona la termen, beneficiind, astfel, de pensie întreagă.

— Aşa cum am afirmat sub jurământ, a fost o problemă de conştiinţă, sir Julian. Nu puteam sta acolo să văd cum un om nevinovat este acuzat de o crimă pe care nu a comis-o.

Clare, care, ca avocat consultant, stătea pe rândul din spatele avocaţilor Coroanei, a trasat un X peste întrebarea numărul 1.

0 la 1.

— Aţi spus Curţii că domnul Rashidi se întorcea acasă în The Boltons, în fiecare seară, în timpul săptămânii, şi că rămânea acolo peste noapte, iar dimineaţa era dus cu maşina la muncă, în City.

— Aşa mi-a spus mama lui şi nu am avut niciun motiv să nu o cred.

— Când v-aţi întâlnit cu doamna Rashidi? Momentul exact, vă rog.

Lamont s-a uitat la judecător.

— Onorată Instanţă, îmi pot consulta însemnările făcute atunci? Judecătorul a aprobat, dând din cap. Lamont şi-a deschis carnetul, l-a răsfoit şi a spus: pe 12, 14 şi 19 mai. L-am interogat, de asemenea, pe menajera şi pe şoferul domnului Rashidi.

Grace a marcat cu X a doua întrebare.

0 la 2.

— Aţi spus de asemenea Curţii că aţi fost ofiţerul responsabil pentru Operaţiunea Calul Troian. Precizaţi, vă rog.

— Am răspuns de planificarea pe zile a acţiunii, dar i-am raportat comandantului Hawksby, care, ca şef al serviciului, ni s-a alăturat, în noaptea raziei. La rândul său, el a raportat comisarului adjunct al Poliţiei Metropolitane.

— Cu răspunsul ăsta a scăpat din clenci, a admis Clare. 0 la 3. Clare trebuia să recunoască că, până acum, sir Julian nu marcase niciun punct.

— De asemenea, aţi informat Curtea că investigaţia dumneavoastră personală a dezvăluit că, în noaptea raidului, domnul Rashidi a mers la un depozit din Battersea, lucru pe care-l făcea în fiecare vineri seara. După aceea, a mers la fabrica de droguri ca să cumpere o cantitate mică de canabis pentru uz personal şi aţi sugerat că aceasta explică de ce se afla acolo când a avut loc percheziţia.

— Corect.

— Ce distanţă este între depozit şi fabrica de droguri?

Pentru prima oară, Lamont a avut o ezitare.

— Cam o milă, a spus el, judecând după costul biletului de autobuz pe care l-am găsit în buzunarul lui, în momentul arestării.

— De ce a trebuit domnul Rashidi să ia autobuzul până la fabrica de droguri, când avea maşină şi şofer?

Pentru a doua oară, Lamont arăta de parcă nu se aşteptase la o asemenea întrebare. S-a uitat disperat spre Booth Watson, care stătea acolo cu capul plecat. 1 la 3.

— De vreme ce se pare că nu aveţi răspuns la această întrebare, voi trece mai departe. La ce oră s-a închis depozitul, în seara aceea?

— Nu ştiu, a recunoscut Lamont.

— Dar nu dumneavoastră aţi spus Curţii că aţi desfăşurat o investigaţie completă, după ce v-aţi convins că Rashidi a fost arestat pe nedrept? (O altă întrebare, care, în mod clar, nu era pe copiuţa lui Booth Watson.) 2 la 3. Permiteţi-mi atunci să vă spun eu, a continuat sir Julian. Un anunţ afişat la poarta depozitului informează că depozitul se închide la ora şase. Sugeraţi că domnul Rashidi a stat în staţia de autobuz timp de trei ore, aşteptând autobuzul 127, când putea să facă drumul dus-întors între cele două puncte, de mai multe ori, în acest interval?

Lamont nu a exprimat nicio părere, şi Clare a trasat un X pe întrebarea următoare. 3 la 3.

— O dată în plus, domnilor juraţi nu le-a scăpat faptul că nu aţi reuşit să răspundeţi la întrebarea adresată, a punctat sir Julian. Aşa că trec mai departe. Domnule Lamont, aţi spus Curţii că atunci când, după percheziţie, aţi mers la locaţia despre care poliţia presupune că este apartamentul domnului Rashidi, din blocul B, singura fotografie pe care aţi văzut-o a fost cea a mamei domnului Roberts.

— Corect, a spus Lamont, din nou pe drumul cel bun.

— Acum îl voi ruga pe aprodul Curţii să vă arate o altă fotografie şi aş dori, domnule Lamont, să-mi spuneţi dacă aţi mai văzut vreodată această fotografie, până în acest moment.

Sir Julian i-a dat aprodului fotografia cu ramă de argint şi acesta i-a dat-o lui Lamont. Acesta a studiat imaginea câteva momente, apoi a admis:

— Da, am mai văzut această fotografie, înainte. S-a aflat în salonul domnului Rashidi din locuinţa din The Boltons, când am interogat-o pe mama sa.

— Pe asta a văzut-o, a şoptit Clare şi a mai adăugat un X pe lista ei. 3 la 4.

— Atunci, permiteţi-mi să vă întreb de unde are poliţia o copie a aceleiaşi fotografii, care se întâmplă să fie şi într-o ramă identică?

— Habar n-am. Dar am sentimentul că fiul dumneavoastră ar putea răspunde la această întrebare.

Unul sau doi dintre juraţi au zâmbit şi Clare a pus un X peste această întrebare. 3 la 5. S-a uitat la întrebarea următoare şi a simţit oarecare speranţă.

— De câte ori l-aţi interogat pe domnul Rashidi, în timpul investigaţiei dumneavoastră personale?

— De trei ori.

— Observ că nu a fost nevoie să vă consultaţi notiţele, de această dată. 4 la 5.

— Nu m-aţi întrebat datele exacte, a replicat Lamont. Numai de câte ori. 4 la 6.

— Atunci, mă văd obligat să vă întreb de câte ori l-aţi văzut pe domnul Rashidi, de când aţi demisionat din poliţie?

— Niciodată, a răspuns Lamont, cu încredere.

— Şi cu domnul Booth Watson?

Booth Watson a fost instantaneu în picioare.

— Onorată Instanţă, pot să răspund eu la această întrebare.

— Sunt sigur că puteţi, a spus domnul Justice Whittaker, dar juraţii vor să audă răspunsul domnului Lamont, nu pe al dumneavoastră.

Booth Watson s-a reaşezat, fără tragere de inimă. 5 la 6.

— De două ori, a răspuns Lamont, fără să pară prea sigur de sine. Când i-am dat scriptul mărturiei mele sub jurământ, în prezenţa unui martor.

— Aţi fost recompensat pentru deranj?

— Sugestia aceasta este ruşinoasă, a spus Booth Watson, chiar înainte de a fi avut timpul să se ridice în picioare.

— Posibil, a spus judecătorul, dar, încă o dată, aş vrea să audă juraţii răspunsul martorului.

— Nu, sir, a răspuns Lamont, întorcându-se cu faţa spre judecător. Nu am primit nimic în schimbul faptului că am spus adevărul. 5 la 7.

— Atunci cât aţi primit în schimbul faptului că aţi spus minciuni? a întrebat sir Julian.

În timp ce Curtea a izbucnit, sir Julian s-a întors spre Clare, care i-a dat un plic maro mare. El l-a deschis fără grabă şi a extras din el trei fotografii, la care s-a uitat pe îndelete.

— Noaptea trecută a fost una din locaţiile în care l-aţi vizitat pe distinsul meu prieten?

Booth Watson a sărit în picioare.

— Luaţi loc, domnule Booth Watson, a spus judecătorul, sau vă pierdeţi consideraţia mea.

Booth Watson s-a arcuit ca o pisică gata să facă o săritură, dar, în cele din urmă, s-a ghemuit în fotoliu.

— Permiteţi-mi să vă mai întreb o dată, a spus sir Julian. V-aţi întâlnit noaptea trecută cu domnul Booth Watson, ceea ce, după cum bine ştiţi, este interzis prin lege, atâta timp cât continuaţi să depuneţi mărturie în proces?

6 la 7.

Lamont s-a uitat la Booth Watson, care avea privirile în pământ.

Sir Julian a aşteptat ceva timp, apoi a spus:

— Onorată Instanţă, cum domnul Lamont nu pare doritor să răspundă la întrebări, aş fi mulţumit ca distinsul meu prieten să confirme sau să nege că o asemenea întâlnire a avut loc. 7 la 7. Timp suplimentar.

Booth Watson nu a mişcat. Sir Julian a pus cele trei fotografii, care-l reprezentau pe William ca băiat în cor, înapoi în plicul maro, apoi i-a dat plicul lui Clare. 8 la 7.

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanţă.

Lamont a ieşit din boxa martorilor şi a părăsit rapid sala de judecată, fără a se uita la Rashidi sau la Booth Watson. Fluier final!

*

Lamont anticipase aproape fiecare întrebare a lui sir Julian, până în momentul în care acesta scosese acele fotografii. Dar nu le arătase Curţii. Oare blufa? Lamont fusese pe punctul să blufeze şi el şi să spună că nu se văzuse cu Booth Watson în noaptea precedentă, dar, în ultimul moment, s-a întrebat dacă nu cumva Marlboro Man nu se ţinuse după el şi nu-l văzuse întorcându-se de la întâlnirea clandestină. Dacă Marlboro Man făcuse asta, nu numai Rashidi ar fi

ajuns în închisoare, pentru că Booth Watson ar fi fost săltat din fața Baroului, pentru ultima dată în viață. Aşa că Lamont decisese să urmeze un alt sfat înțelept oferit de Booth Watson: dacă ai îndoieli, nu spune nimic. Unsurosul consilier al reginei n-ar fi putut să-şi exprime mai clar poziția, când se întâlnise cu Lamont, în noaptea trecută. Dacă Rashidi scapă de acuzația principală, Lamont va fi generos recompensat. Dar, dacă nu...

Lamont şi-a dat seama că mai are încă o ultimă şansă să-i influențeze pe jurați şi să îndrepte lucrurile cu Booth Watson. Din fericire, judecătorul oprise procedurile până luni dimineața, când urma să-şi expună concluziile.

Deja făcuse o cercetare amănunțită despre cei doisprezece jurați, tocmai pentru cazul în care lucrurile ar lua o întorsătură proastă. Şi lucrurile merseseră cât se poate de prost. Cu toate acestea, nu era totul pierdut când Lamont a descoperit că-i putea mitui pe doi dintre ei, la preț de unu.

Cum procedurile fuseseră amânate până săptămâna următoare, el se luase după juratul numărul trei, când aceasta a părăsit Curtea, şi a fost surprins când ea a întrat într-un hotel. Câteva momente mai târziu, a apărut juratul numărul şapte şi a intrat în acelaşi hotel. Lamont s-a învârtit în zonă, pe cealaltă parte a străzii, pe un frig de-ți înghețau oasele, timp de peste o jumătate de oră, când a reapărut juratul numărul şapte. Acesta s-a îndreptat grăbit spre cea mai apropiată stație de metrou.

Câteva minute mai târziu, juratul numărul trei a ieşit din hotel şi a pornit în direcția opusă.

Lui Lamont nu i-a luat prea mult timp ca să-şi dea seama că cei doi aveau o căsnicie fericită, cu cinci copii, dintre care unul, o fată, anunțase de curând că fusese angajată la *Farnham Gazette.* Celălalt spera să fie ales preşedinte al clubului de golf local, la Adunarea generală anuală, din luna următoare.

Lamont ştia deja unde locuiau cei doi şi traseele lor zilnice de la tribunal spre casă. În seara aceasta, se va afla în acelaşi tren cu juratul numărul şapte.

17

— Este datoria dumneavoastră, a început domnul Justice Whittaker, privind în jos către juraţi, ca atunci când analizaţi verdictul, să ţineţi cont numai de mărturiile şi probele pe care le-aţi auzit şi văzut în această sală de tribunal. Trebuie să ignoraţi orice aţi citit în presă şi orice opinie exprimată de prietenii sau de familiile dumneavoastră. Aceştia nu au ascultat tot ce s-a prezentat aici. Nu vă grăbiţi. Timpul nu vă presează. Viitorul unui om este în mâinile dumneavoastră. Odată ce vă retrageţi pentru deliberări, singurul verdict pe care îl pot accepta este un verdict acceptat în unanimitate. Permiteţi-mi să vă reamintesc că povara dovedirii vinovăţiei acuzatului, dincolo de orice îndoială rezonabilă, este în sarcina avocatului acuzării. Acum, vă veţi retrage în sala juraţilor pentru a decide verdictul. Judecătorul a dat afirmativ din cap către aprodul curţii, care stătea în picioare în faţa juraţilor şi care a declarat:

— Jur pe Dumnezeu Atotputernic că voi duce şi voi ţine aceşti juraţi într-un loc izolat şi potrivit. Nu voi permite nimănui să le vorbească, nici eu nu voi vorbi cu ei nimic, cu excepţia faptului că le voi adresa întrebarea dacă au ajuns la un verdict.

Apoi, aprodul i-a condus pe cei doisprezece juraţi afară din sala de judecată, spre sala juraţilor.

Cei şapte bărbaţi şi cinci femei petrecuseră deja zece zile împreună şi ajunseseră să se cunoască destul de bine unul pe celălalt. Se dezvoltaseră prietenii şi ieşiseră la suprafaţă rivalităţi, nu în ultimul rând când venise momentul selecţiei celui care să fie numit preşedintele juraţilor. Domnul Anscombe triumfase împotriva domnului Parish, dar domnul Parish se dovedise a fi un tip care nu ştia să piardă.

Anscombe nu avea nicio îndoială că Rashidi era vinovat de toate cele trei acuzaţii. Totuşi, ca preşedinte, a simţit că era datoria sa să nu-şi impună părerea faţă de ceilalţi juraţi, ci să asculte cu atenţie opiniile acestora.

În timpul vieţii sale active, fusese director de şcoală tot timpul, şi-şi încheiase cariera ca director al şcolii elementare din Kent. Dar, aceasta nu era o reuniune a personalului şcolii pentru a decide dacă un elev trebuia pedepsit sau chiar exmatriculat. Ei aveau de determinat dacă un bărbat trebuie pus în libertate sau trimis în închisoare pentru timp îndelungat.

Odată ce şi-au ocupat cu toţii locurile, el a privit în jurul mesei, încercând să-şi amintească numele fiecăruia, cum făcea întotdeauna cu elevii săi. Deşi crezuse că ajunsese să-i cunoască destul de bine în cursul procesului, a fost pe punctul să descopere că, de fapt, nu-i cunoştea pe toţi.

— S-ar putea să ne ajute dacă votăm şi aflăm dacă avem cu toţii aceeaşi părere şi, prin urmare, putem ajunge la un verdict destul de repede, a spus el, odată ce şi-au ocupat locurile.

— Întru totul de acord, domnule preşedinte, a spus o voce din celălalt capăt al mesei. Alţi câţiva juraţi au aprobat, dând din cap, şi a fost chiar un: *Auzi! Auzi!,* care exprima acordul şi surpriza plăcută.

— Atunci, voi începe prin a vă întreba câţi din dumneavoastră consideră că acuzatul este vinovat, a spus domnul Anscombe. Fiind preşedintele dumneavoastră, ca să nu exercit nicio influenţă nepotrivită asupra cuiva, nu voi vota, de această dată. A numărat mâinile ridicate şi, încercând să-şi ascundă surpriza, a scris numărul 8 pe blocnotesul din faţa lui. Cine consideră că Rashidi este nevinovat?

Imediat, s-au ridicat două mâini. Câteva momente mai târziu, a ridicat mâna şi doamna Parish.

În timp ce scria cifra 3 pe blocnotes, şi-a amintit cuvintele preşedintelui: *Singurul verdict valabil este cel dat în unanimitate.*

— Să începem prin a asculta părerile celor trei dintre noi care-l consideră pe domnul Rashidi nevinovat de toate cele trei acuzaţii?

*

Beth aştepta cu nerăbdare lângă uşă, când William a sosit, întorcându-se de la Old Bailey.

— Vinovat sau nevinovat? a întrebat ea.

— Te referi la mine sau la Rashidi?

— La Rashidi, bineînţeles.

— Juraţii nu au deliberat, încă.

— Şi tu?

Expresia de pe faţa lui William nu i-a permis vreo îndoială cu privire la faptul că asta nu era ceva despre care se putea discuta în prag. William şi-a condus soţia spre camera din faţă şi a aşteptat ca ea să se aşeze, apoi i-a povestit ce se petrecuse în sala de judecată şi care era decizia comandantului.

— Dar de ce? a protestat ea, cu furie.

— Nu a avut nicio alternativă decât să mă suspende şi pe mine, după ce Lamont, care era ofiţerul superior responsabil de Calul Troian, n-a găsit altceva decât să mă acuze pe mine că am furat şapte sute de lire dintr-un seif din apartament.

— Aşadar, ce urmează să se întâmple? a întrebat Beth.

— Suspendarea mea este numai temporară, în aşteptarea unei anchete.

— Dar cât va dura asta?

— Cel mult trei sau patru luni. Şi, înainte să mă întrebi, voi continua să fiu plătit integral şi Hawk crede că tot episodul va fi considerat ridicol şi respins de către tribunal, cu mult înainte.

— Poate ar trebui să procedezi ca Lamont.

— Poftim?! Să devin un escroc? a exclamat William, obosit.

— Nu. Să demisionezi. În acest caz nu va mai fi nicio anchetă şi tu îţi poţi lua o slujbă care oferă salarii mai realiste pentru orele pe care le prestezi, şi vei lucra cu colegi în care poţi avea încredere.

— Dar asta ar fi echivalent cu a admite că sunt vinovat, ceea ce nu mi-ar permite să-mi găsesc o altă slujbă atât de uşor.

— Presa se va ţine după tine? a întrebat Beth, pe un ton neliniştit.

— Pentru moment, nu cred. Hawk a emis o circulară internă prin care mă sprijină şi a dat personal câteva telefoane corespondenţilor de frunte din Fleet Street, îndepărtând orice îndoială din partea lor cu privire la piatra sub care să caute, în timp ce le-a reamintit cu eleganţă de legea privitoare la afectarea reputaţiei persoanei. Şi, dacă se dovedeşte că eu chiar trebuie să emit o citaţie împotriva lor, Poliţia Metropolitană va suporta costul. Încă o dată, reputaţia mea ca băiat de cor a lucrat în favoarea mea.

— Dar, cu siguranţă fapta de care te-a acuzat Lamont este o fărădelege?

— Deja Hawk a lămurit că nu se ia în consideraţie declanşarea unui proces. Este modul său de a-i face pe toţi, inclusiv presa, să ştie că sunt nevinovat şi că a fost arătat cu degetul cine nu trebuia.

— Ce ai de gând să faci în următoarele trei sau patru luni? a întrebat Beth, stăpânindu-şi lacrimile care luaseră locul furiei.

— Voi ajunge în sfârşit să stăpânesc arta de a schimba pampers, hrănind două coşuri de gunoi umane în acelaşi timp.

— Nicio şansă, a spus Beth, recăpătându-şi calmul. Nu ai supravieţui nici trei zile, ca să nu mai vorbim de trei luni. Dar, te rog, promite-mi un lucru.

— Orice, iubito.

— Poate că ai uitat că mergem la Fitzmolean, mâine-seară, pentru dezvelirea tabloului lui Vermeer. Te rog să nu le spui părinţilor mei despre suspendare şi nici la ai tăi, altfel ceea ce aşteptam să fie o ocazie veselă s-ar putea transforma într-un eşec.

— Nu voi scoate niciun cuvânt până nu vom lua masa cu părinţii mei, în weekend. Cu toate că tatăl meu şi Grace şi-au dat seama că e posibil să fiu suspendat, aşa că, pentru ei, nu va fi cine ştie ce surpriză. De fapt, s-au oferit să acţioneze ca echipă a apărării, cu Clare ca avocat al meu.

— Să sperăm că nu se ajunge la asta, a spus Beth, arătând încă şi mai neliniştită.

William a luat-o în braţe. Cât de mult dorea să-i poată spune adevărul!

*

Comandantul Hawksby a luat loc în capul mesei pentru a prezida întâlnirea de luni dimineaţă. Pentru că William nu a putut participa, nu a deschis cu salutul său cald, obişnuit.

— După cum ştiţi, ca urmare a depoziţiei făcute de ex-superintendentul Lamont sub jurământ, inspectorul Warwick a fost suspendat, în aşteptarea anchetei.

— E o mizerie, a spus Paul. Este ca eliminarea lui Churchill, după ce a câştigat Al Doilea Război Mondial.

— Ceea ce este exact ce a făcut poporul britanic, i-a reamintit Hawk. Dar, nu uita, el s-a întors în triumf, în 1951, şi a mai lucrat încă peste patru ani. Cu toate acestea, comisarul a spus clar că nu trebuie să continuăm cu investigarea lui Lamont şi Summers, cât timp ancheta Warwick este în curs de desfăşurare. Astfel, detectiv Pankhurst va fi transferată şi va primi alte sarcini, la care voi ajunge imediat. Poliţist Bailey va rămâne la Romford, pentru moment, până când voi găsi un prilej potrivit pentru a o transfera înapoi la Yard.

— Poate că e cel mai bine, pentru că eu încă mai am până mă conving că Summers este corupt, a spus Nicky. Numai săptămâna

trecută a făcut două arestări, inclusiv a unui răufăcător care fura maşini marca Jaguar, pe care băieţii noştri îi vânau de ani de zile.

Restul echipei a ascultat în tăcere. Nicky a continuat:

— Există zvonul că Summers este aproape de a fi propus pentru o altă medalie. Eu încep să mă întreb dacă informatorul nostru nu este decât un alt Lamont, care caută răzbunare.

— Dimpotrivă, a spus Hawk. Deci, voi încerca şi te voi aduce la Yard, fără a fi prea evident ce era să faci.

— Vă mulţumesc, sir, a spus Nicky. Abia aştept să mă alătur echipei.

Nu toţi au zâmbit.

— Alte veşti de la sala de judecată numărul unu, a întrebat Jackie, schimbând subiectul.

— După tamponarea maşinii lui Lamont, nu pot crede că le va lua aşa de mult timp juraţilor, pentru a ajunge la un verdict. Dar noi va trebui să fim pregătiţi pentru surprize, dacă Rashidi va reuşi cumva să scape, astfel că unul dintre voi îl va urmări permanent, pentru că, odată ce este liber, sunt sigur că ne va conduce direct la noul laborator. Şi la fel stau lucrurile cu Tony Roberts sau cum l-o chema, despre care am sentimentul că a condus operaţiunea Rashidi, în lipsa acestuia.

— Nu este destul de inteligent pentru asta, a spus Paul. Cel mult ar putea să o ţină în viaţă, până la întoarcerea lui Rashidi.

— Dacă lucrurile stau în acest fel, a spus Hawk, am putea să punem mâna pe amândoi. Dacă Roberts se gândeşte şi numai la deschiderea unui nou laborator, eu îl voi pune la pământ înainte de a-i furniza droguri primului său client. Atunci îl vom închide într-o celulă cu mult mai mică decât apartamentul în care afirmă că locuieşte de peste zece ani şi, de această dată, nu va mai avea de ţinut minte niciun număr de telefon. Dar, acum, haideţi să nu mai pierdem niciun moment încercând să ghicim verdictul, a spus el, dând fiecăruia un dosar.

— Mă iertaţi, sir, a spus Nicky, eu ar trebui să plec. Sunt aşteptată la Romford, cam în două ore.

— Nu pentru mult timp, a spus Hawk, în timp ce ea îşi strângea dosarele. Odată ce Nicky a închis uşa în urma ei, Hawk a aşteptat un moment, apoi a spus: acum că ea nu ne mai stă în cale, haideţi să revenim la agenda noastră obişnuită. Pentru început, inspectorul Warwick nu a fost suspendat. Totuşi, eu chiar am nevoie ca Lamont, Summers şi nu mai puţin poliţista Bailey să creadă că a fost suspendat. Cu acestea în minte...

*

Preşedintele a verificat tabelul cu numele fiecărui jurat. A marcat numărul şapte.

— Domnule Pugh, poate că aş putea să încep prin a vă întreba de ce îl consideraţi pe domnul Rashidi nevinovat.

Preşedintele a fost uimit că Pugh îşi schimbase hotărârea când, mai devreme, în timpul săptămânii, îi spusese că închisoarea pe viaţă era de departe prea uşoară pentru cei ca Rashidi şi că nenorocitul trebuia spânzurat. Dar a stat şi l-a ascultat, sperând că va explica revelaţia pauliană prin care se pare că trecuse.

— Aş vrea să încep prin a aminti fiecăruia că tot ce ştim ca sigur despre Assem Rashidi este că este preşedintele unei companii respectabile din City şi că nu a avut niciodată vreo condamnare, în toată viaţa lui. Nici măcar o amendă pentru parcare, după cum a subliniat domnul Booth Watson.

— De aşteptat, de vreme ce are şofer, a sugerat un alt jurat.

— Nu e cazul de frivolităţi, l-a plesnit Pugh. Şi sunt obligat să adaug că eu consider mărturia lui Sangster neconvingătoare, cel puţin. Avem oare voie să permitem construcţia unui caz pe cuvintele unui dependent de droguri care a fost radiat din registrul medicilor pentru că a administrat substanţe ilegale pacienţilor săi?

— Poate că aşa stau lucrurile, dar eu nu am nicio îndoială că el a lucrat pentru Rashidi, a spus un alt jurat.

— În acelaşi timp, eu consider mărturia sensibilă a doctorului Goddard, a continuat Pugh, neluând în seamă întreruperea. Un profesionist care ne-a spus că domnul Rashidi a donat un milion de lire sterline pentru clinica sa. Cu greu o faptă a unui lord al drogurilor. Şi veţi fi observat că sir Julian nici măcar nu s-a deranjat să-l interogheze pe acest martor.

— Dar ce spuneţi despre domnul Roberts? În mod evident, el a minţit, din prima clipă în care a intrat în boxa martorilor. Nu vi s-a părut ciudat că el s-a referit la Rashidi cu prenumele Assem, în vreme ce a spus că nici măcar nu îl cunoştea?

— Aţi condamna un om să-şi petreacă restul vieţii în închisoare, bazându-vă pe asemenea mărturie superficială? a întrebat doamna Parish, intervenind pentru prima oară. Copiii mei se referă la toată lumea folosind prenumele, chiar şi la personalităţi pe care nu le-au întâlnit niciodată.

— El nu a ştiut numărul de telefon al apartamentului în care a afirmat că locuise continuu, în ultimii peste zece ani! a intervenit juratul numărul 8.

Aceasta a făcut-o să tacă pe doamna Parish, dar numai pentru un moment.

— Nu uitaţi, a revenit ea, că au încercat să-l prindă pe Rashidi introducând în discuţie locul de unde şi-a cumpărat costumele şi asta le-a explodat în faţă în mod spectaculos.

— Dacă Rashidi este nevinovat, a întrebat o altă femeie, de ce nu l-a înfruntat pe sir Julian din boxa martorilor?

— Judecătorul ne-a spus să ignorăm acest fapt, i-a reamintit Pugh. Este dreptul lui legal să nu depună mărturie.

— Dar, dacă nu el conducea fabrica de droguri, ce făcea acolo la miezul nopţii? a întrebat juratul numărul doi.

Mai mulţi juraţi au aprobat întrebarea, dând din cap.

— Eu cred că el este o persoană necinstită, s-a băgat în discuţie juratul numărul nouă, despre care preşedintele crezuse că doarme.

— Aşa cum a arătat superintendentul, i s-a făcut, în mod convenabil, profilul unui baron al drogurilor.

— Sunt obligat să spun că eu nu am fost convins că Lamont a spus întreg adevărul, a spus juratul numărul doi.

— Încercaţi să nu uitaţi, a intervenit doamna Longstaff, a treia dizidentă, că Lamont a preferat să-şi sacrifice cariera decât să vadă un om nevinovat în puşcărie.

— Asta e povestea lui, dar eu am sentimentul că e mai mult decât atât, în această decizie a lui.

— Cum ar fi? a întrebat doamna Longstaff.

— Nu ştiu, a recunoscut juratul numărul şase.

— Judecătorul ne-a spus să ne bazăm decizia pe probele prezentate în sala de judecată, nu pe speculaţii, le-a reamintit preşedintele.

Aceasta i-a redus pe toţi la tăcere, pentru câteva momente, până când un alt jurat a luat cuvântul.

— Dacă Rashidi nu a fost decât un client obişnuit de weekend, de ce s-a prefăcut să este un muncitor imigrant?

— Eu am fost prins odată într-un bordel, a spus Pugh. Vă pot mărturisi că aş fi făcut orice pentru a mă asigura că nu află soţia mea.

— El nu are soţie, a replicat scurt acelaşi jurat.

— Dar are o mamă, a continuat doamna Longstaff.

— Mamă care nu a vrut să vină la tribunal să confirme că fiul ei locuieşte cu ea în The Boltons, le-a reamintit preşedintele.

— În plus, Rashidi nu arată a baron al drogurilor, după părerea mea, a adăugat doamna Longstaff.

Câţiva juraţi şi preşedintele şi-au dat seama că ajungerea la un verdict unanim s-ar putea să nu se dovedească aşa de uşoară, cum crezuseră la început. Preşedintele nu a simţit nicio diferenţă, după

pauza de prânz. Aceleaşi argumente au fost exprimate, iar şi iar, în cursul după-amiezii, după ce preşedintele a afirmat cu claritate că fiecăruia trebuie să i se permită să-şi exprime opinia. Cu toate acestea, el nu se referise la aceeaşi opinie, de mai multe ori.

Preşedintele s-a uitat la ceasul de la mână şi când, o oră mai târziu, niciunul dintre cei trei dizidenţi nu au dat vreun semn că-şi schimbă părerile, el a sugerat să încheie ziua şi să reînceapă dezbaterile în dimineaţa următoare. În cele din urmă, găsise ceva asupra căruia au putut fi cu toţii de acord.

*

— Este imaginaţia mea sau William nu s-a obosit să se radă astăzi? a întrebat Sir Julian.

— Cred că vei afla că asta este barbă la modă, dragul meu, a replicat soţia lui. Mofturi.

— Nu în Nettleford. Hai măcar să fim recunoscători că nu e aici comandantul Hawksby.

— Dar este, a spus Marjorie. El şi soţia lui sunt pe cealaltă parte şi admiră lucrările lui Rembrandt.

— Aminteşte-mi numele ei, i-a şoptit Sir Julian.

— Josephine. Şi pe copii îi cheamă Ben şi Alice.

— Nu ştiu ce m-aş face... a început să spună sir Julian, în timp ce veneau lângă ei părinţii lui Beth.

— Bună seara, Arthur, Joanna, a spus sir Julian, sărutând-o pe mama lui Beth pe obraz. Aţi văzut că William a uitat să se radă, astăzi?

— Şi asta este o crimă capitală? a întrebat Arthur, zâmbind.

— În familia noastră, da, a spus Marjorie. Dar, mai important decât, ce face Beth? Pare preocupată de ceva.

— Şi de ce n-ar fi? a spus sir Julian. Nu în fiecare zi dezveleşte muzeul o lucrare de Vermeer şi cea care a făcut posibil acest lucru este chiar ea.

— Adevărat, a spus Arthur. Dar, ca şi tine, Marjorie, am impresia că e ceva ce nu are de gând să ne spună.

— Ar putea fi, din nou, însărcinată? a întrebat Joanna. Eu chiar sper asta, pentru că îmi place mult să fiu bunică.

— Şi mie, a spus Marjorie. Gemenii cresc aşa de repede. Numai ieri...

— Ce complotaţi cu toţii pe la spatele meu? a întrebat Beth, alăturându-li-se.

— Poate că ne poţi explica de ce... a început sir Julian.

— Şşş, a făcut Marjorie, în timp ce un chelner îi dădea un pahar cu şampanie.

— Vorbeam despre gemeni, a spus mama ei, şi despre cât de repede cresc.

— Artemisia aproape că a început să meargă de-a buşilea, în vreme ce fratele ei pare...

O bătaie puternică de ciocănel pe un pupitru i-a făcut pe toţi să se întoarcă şi să-l vadă pe directorul muzeului în picioare pe platforma puţin înălţată, zâmbind asistenţei.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor, a început el. Vă mulţumesc că sunteţi împreună cu noi în această ocazie de bun augur. În câteva momente, vom dezveli cea mai recentă achiziţie a galeriei, *Gulerul alb de dantelă*, de Vermeer, o achiziţie devenită posibilă prin generozitatea deosebită a binefăcătoarei noastre, doamna Christina Faulkner.

A urmat o rundă de aplauze călduroase şi William a căutat-o prin sală cu privirile pe Christina care stătea în picioare lângă un domn distins care trebuie să fi avut cu o idee mai mult de şase picioare şi era considerabil mai în vârstă decât soţii ei obişnuiţi.

Purta barbă albă, avea părul cărunt şi faţa bronzată sugera că-şi petrecuse mai mult timp pe mare decât pe uscat.

— Dar, înainte de a dezveli această capodoperă, am de făcut un anunţ. Sam Waterstone, conservatorul picturilor, se va pensiona la sfârşitul acestei luni, după peste treizeci de ani de serviciu la Fitzmolean, aşa că m-am gândit că este potrivit să facă el dezvelirea.

Beth a zâmbit când şeful departamentului s-a deplasat la microfon, arătând ca un institutor dezordonat. Acesta le-a acordat oaspeţilor o privire academică, ca şi cum ar fi fost un grup de elevi indisciplinaţi.

— Îţi mulţumesc, Tim, a început el. Johannes Vermeer din Delft a fost fără îndoială unul din cei mai importanţi maeştri olandezi ai secolului al şaptesprezecelea. Din păcate, a trăit numai până la vârsta de patruzeci şi trei de ani şi numai treizeci şi patru dintre picturile sale au supravieţuit, aşa că suntem cu adevărat privilegiaţi să deţinem una dintre ele.

Fără alt cuvânt, el a făcut un pas în spate şi a tras de o sfoară. Draperiile de catifea s-au tras în lături pentru a dezvălui lucrarea *Gulerul alb de dantelă.*

Exclamaţiile au fost urmate de aplauze.

— Îţi mulţumesc, Sam, a spus directorul şi, întorcându-se spre audienţă, a adăugat: înainte de a vă lăsa să continuaţi să vă bucuraţi de această ocazie specială, mai trebuie să fac un anunţ şi unul care bănuiesc că va fi chiar o surpriză pentru unii din dumneavoastră. Este pentru mine o mare plăcere să vă spun că succesorul lui Sam, va fi foarte iubita şi foarte speciala noastră Beth Warwick.

De această dată, aplauzele au fost şi mai puternice şi câteva persoane s-au întors să-i zâmbească noii conservatoare.

— Beth, a continuat directorul, a jucat un rol major în recuperarea a trei dintre capodoperele muzeului: Rubens-ul pierdut de multă vreme, faimosul Rembrandt şi, acum, acest Vermeer magnific. Când Sam a recomandat-o pe Beth pentru a-i lua locul,

mi-a trebuit o nanosecundă pentru a fi de acord şi comitetul a confirmat numirea, în această dimineaţă.

William i-a întins mâna lui Beth.

— Sunt atât de mândru de tine, doamnă Conservator, a spus el, în timp ce restul familiei s-a adunat să o felicite.

— Nu puteam face nimic fără tine şi fără Christina, a şoptit ea.

— Ca să nu mai vorbim de domnul Miles Faulkner, care a murit când trebuia, a spus William.

— Şi eu am jucat un oarecare rol, le-a reamintit comandantul Hawksby, în timp ce-i strângea mâna lui Beth şi a adăugat felicitările sale.

— Sau, cel puţin, asta este ce i-am spus eu comisarului Poliţiei Metropolitane, a spus William, cu voce reţinută. Imediat, a regretat, până când toată lumea, inclusiv Hawk au izbucnit în râs.

— Arsenal versus Chelsea, aceeaşi oră, acelaşi loc, i-a şoptit Hawksby lui William, înainte de a se îndepărta pentru a privi mai de aproape lucrarea lui Vermeer.

— Felicitări, draga mea, a spus o voce din spatele ei. Beth s-a întors pentru a-i vedea pe Christina şi pe distinsul domn ce o acompania, strecurându-se prin mulţime către ea.

— Îţi mulţumesc, Christina. Şi galeria îi va fi îndatorată etern celui mai generos binefăcător al ei.

— Totul a fost posibil mulţumită lui William, a replicat Christina. Dacă el nu ar fi dovedit că picturile lui Miles nu au fost distruse în incendiul de la Limpton Hall, eu aş fi rămas o văduvă fără niciun sfanţ.

— O stare care, cu siguranţă, nu ţi s-ar potrivi, a spus William, aplecându-se şi sărutând-o pe amândoi obrajii.

— Vreau să vi-l prezint pe căpitanul Ralph Neville, a spus Christina. Partenerul ei a făcut un pas în faţă şi a dat mâna cu William şi cu Beth, destul de oficial.

— Permiteţi-mi să adaug şi eu felicitările mele pentru numire, doamnă Warwick, a spus el. Dar, cinstit, după tot ce mi-a povestit Christina despre dumneavoastră, asta nu este o mare surpriză.

— Christina! a exclamat directorul, apărut brusc lângă ei. Cum să încep să-ţi mulţumesc?

— Plăcerea e a mea, Tim. Permite-mi să ţi-l prezint pe oaspetele meu, căpitan Ralph Neville.

— Bună seara, sir, a spus Neville, în timp ce William şi Beth s-au retras, pentru a privi de aproape pictura lui Vermeer.

— Şi eu care credeam că numai eu puteam ţine un secret, a spus William. Nici măcar o aluzie n-ai făcut că ai putea fi numită în funcţie sau că prietena noastră are o nouă escortă.

— Nu am fost destul de convinsă ca să-ţi spun despre promovare şi abia de curând am aflat de căpitanul Neville. De fapt, e prima oară când îl întâlnesc.

— Îmi place forma nasului său, s-a maimuţărit William, folosind una din expresiile dragi tatălui său.

— Ce potrivit. Aparent, Ralph a fost căpitan în Marina Regală şi s-a pensionat recent.

— Şi, în mod clar, arată de parcă i-ar plăcea să coboare ancora, dacă nu cumva a coborât-o deja, a adăugat William.

— Stăpâneşte-te, om al cavernelor, a spus Beth, privind în jur să vadă ce fac Christina şi căpitanul; aceştia stăteau încă de vorbă cu directorul.

— Un pic de contrast cu fostul, neregretatul ei soţ, a spus William.

— Ca să nu mai vorbim de şirul de băieţi-jucărie care au tapat-o recent.

— Cred că ea a ştiut întotdeauna ce obţinea în schimb.

— Acesta arată un pic mai promiţător, a spus Beth. Aşa, hai să fim fericiţi pentru ea.

— Pentru că se pare că ascunzi de mine atât de multe lucruri, să îndrăznesc să te întreb dacă toate celelalte picturi i s-au returnat, de asemenea, Christinei?

— Întreaga colecţie, îmi spune ea. Eu cred că plănuieşte să le vândă şi să trăiască într-un fel la care puţini dintre noi visează.

— Atunci, hai să sperăm că acest căpitan Neville nu se dovedeşte încă un căutător de aur, a spus William, uitându-se mai atent la noul bărbat din viaţa Christinei.

*

— Plecăm la Monte Carlo, pentru câteva zile, îi spunea Christina directorului. Ralph abia aşteaptă să-mi vadă mica ascunzătoare.

— Nu aşa mi-a prezentat William casa ta din Monte Carlo, a spus Tim. Mi-a prezentat-o mai degrabă ca pe un palat plin cu capodopere.

— Ei, trebuie să-i mulţumesc dragului meu soţ plecat de la noi pentru asta. Cum picturile nu vor mai fi în zonă pentru multă vreme, trebuie să vii să le vezi cât mai ai ocazia.

— Nimic nu-mi va face mai mare plăcere, a spus Tim, care fusese deja prevenit de Beth că, într-adevăr, Christina intenţiona să vândă întreaga colecţie.

— Mă tem că noi va trebui să plecăm, a spus Christina. Trebuie să ajungem la aeroport mâine-dimineaţă devreme, pentru primul zbor spre Nisa şi nu ne întoarcem până după Crăciun. Dar, la începutul Noului An, plănuiesc să organizez o petrecere pentru prieteni şi sper că vei putea să ni te alături.

— Abia aştept, a spus Tim, înclinându-şi uşor capul în faţa ei, înainte de a-i lăsa să se amestece printre ceilalţi oaspeţi.

— Hai s-o ştergem, a spus Christina. Am stat aici destul de mult.

Ea şi căpitanul s-au luat de mână, au traversat încet sala, au părăsit galeria coborând pe scara largă acoperită cu covoare şi au ieşit în stradă.

Şoferul Christinei a deschis portiera din spate a Rolls-ului pentru ca ei să urce, apoi s-a întors la locul lui. A demarat uşor şi a intrat în traficul de seară, dar abia după ce a virat după colţ, Christina s-a uitat la partenerul ei şi a spus:

— Crezi că ne-am descurcat?

18

— Bună dimineaţa, doamnă Faulkner. Mă bucur să vă văd.

Christina a trebuit să admire felul în care Booth Watson putea sta întins aşa, fără jenă, în timp ce îşi păstra faţa neclintită. Ea era aşezată pe locul din faţa lui, dar nu i-a răspuns la salut.

— Miles a simţit că noi trebuie să ne întâlnim pentru a evita pe viitor orice posibile neînţelegeri.

— Ce drăguţ din partea lui, a spus Christina.

— După cum ştiţi, el este mulţumit dacă vă face viaţa cât de confortabilă se poate, a spus Booth Watson, ignorând remarca ironică, dar în schimb va aştepta să respectaţi anumite reguli.

— Cum ar fi?

— Vă va cumpăra o casă la ţară, va continua să vă plătească chiria pentru apartamentul din Chelsea şi să vă asigure un venit de o mie de lire pe săptămână. Şi, desigur, veţi putea să păstraţi maşina şi şoferul.

— Cum rămâne cu jumătatea de milion, cum am fost de acord, prin certificatul de divorţ?

— Un acord care, din păcate, nu a fost niciodată parafat. În orice caz, recent, aţi vândut terenul din Limpton Hall pentru, a verificat cifra, suma de o sută şaptezeci de mii de lire, aşa că nu sunteţi chiar falită, a adăugat el.

— Eu voi avea nevoie de cel puţin două mii de lire pe săptămână pentru a-mi acoperi cheltuielile uzuale. Şi asta se menţionează în certificatul de divorţ, în caz că aţi uitat.

— Miles a anticipat că aţi putea spune asta şi, fiind un bărbat generos, va fi de acord cu o mie cinci sute de lire, pe săptămână.

— Cum rămâne cu picturile? Jumătate dintre ele îmi aparţin.

— Posesiunea reprezintă nouă zecimi din lege. Şi, acum, asta este cu mult dincolo de posibilităţile dumneavoastră.

— Două mii pe săptămână.

— Foarte bine. Atâta timp cât nu faceţi nicio încercare de a cere înapoi Vermeer-ul de la Fitzmolean, în cazul în care, pentru vreun motiv oarecare, veţi avea greutăţi.

— Numai dacă Miles este de acord să nu fure, a doua oară, pictura de la galerie.

— Improbabil să facă asta, a spus Booth Watson, pentru că nu i-ar lua prea mult timp poliţiei să descopere, astfel, că el este încă în viaţă.

— Dacă eu chiar sunt de acord cu aceste condiţii, el la ce se aşteaptă, în schimb?

— Veţi continua să susţineţi mitul că el este mort, în special faţă de prietena dumneavoastră Beth Warwick şi de soţul ei. Atâta timp cât ei continuă să creadă că el este căpitanul Neville, un ofiţer marinar recent pensionat, va putea să se ocupe de afacerile sale, fără teama de a fi dat în vileag.

— Nu i-ar lua mult timp lui William să descopere că n-a existat niciodată un asemenea ofiţer în Marina Regală.

— Ah, dar a existat, a spus Booth Watson, şi s-a pensionat recent cu o pensie cu mult mai mare decât ar fi crezut el că e posibil înainte de a-l întâlni pe Miles, cu singura condiţie să nu mai pună niciodată piciorul în Anglia.

— Şi, dacă refuz să respect planul vostru şi decid să-l demasc? a întrebat Christina, cu impertinenţă.

— Casa de la ţară nu va mai fi niciodată a ta, apartamentul de la Londra va ajunge la o chirie pe care tu nu ţi-o vei permite şi indemnizaţia săptămânală va seca, peste noapte.

— Ai uitat maşina şi şoferul, a spus Christina pe un ton sarcastic.

— Şoferul va fi concediat, Rolls Royce-ul va fi implicat într-un accident nefericit, amintindu-le prietenilor tăi că, după ani de zile în care ai avut şofer, nu mai eşti în siguranţă pe drum.

Christina a avut un frison involuntar.

— Nici chiar Miles nu ar merge atât de departe, a reuşit ea să spună, în cele din urmă.

— Se poate să ai dreptate, dar, cu siguranţă, ar trebui să te gândeşti la asta de fiecare dată când te urci în maşină.

Christina a încercat să nu se gândească la asta.

— Şi mai e ceva ce trebuie să menţionez, de vreme ce suntem la capitolul despre viitorul tău. Picturile nu mai sunt la Monte Carlo şi toate acţiunile lui Miles au fost depuse în câteva conturi înregistrate în Zürich, Geneva şi Berna, aşa că, dacă nu vrei să-ţi închei viaţa la Asigurările Sociale, îţi sugerez să ai grijă de partea ta din înţelegere.

— Asta înseamnă că nu mă mai pot vedea cu Beth Warwick, pentru că ea este cam singura prietenă pe care o am?

— Dimpotrivă, noi vrem să continui să te vezi cu Beth Warwick. Numai să te asiguri că ea rămâne convinsă că eşti văduvă, pentru că în clipa în care nu mai este, tu ai putea deveni.

— Se aşteaptă, de asemenea, de la mine să trăiesc cu Miles?

— Nu, ăsta-i ultimul lucru pe care-l vrea el. Nu are nicio obiecţie să-ţi continui stilul de viaţă anterior, atâta timp cât eşti discretă. Cu toate acestea pot exista situaţii în care va trebui să fiţi văzuţi în public împreună, pentru a continua cu prefăcătoria.

— Chiar crede Miles că va continua în acest fel?

— Aşa sper, de dragul tău. Îmi spune că a suportat testul dezvelirii tabloului lui Vermeer cu deosebit succes, aşa că, în mod clar, chirurgul plastician elveţian a făcut o treabă excelentă. Şi, nu uita, nimeni nu l-a privit de două ori, când a stat pe rândul din spatele meu, la propriile-i funeralii. Mai ai vreo întrebare? a întrebat Booth Watson, abrupt.

— Cum voi şti când voi fi chemată să-mi joc rolul?

— Voi lua eu legătura cu tine. Voi încerca să te anunţ cu cel puţin douăzeci şi patru de ore înainte.

— Ce amabil din partea ta!

— Sper că vei accepta rapid, doamnă Faulkner, că acesta este un aranjament prietenesc, care le va conveni ambelor părţi. Totuşi, dacă vei avea nevoie vreodată de asistenţă juridică, ai libertatea să mă soliciţi.

— Ce drăguţ din partea ta, domnule Booth Watson, dar, din fericire, sir Julian îşi îndeplineşte acest rol, în mod admirabil.

— Nu şi în viitor, a spus Booth Watson, apăsat.

— Te temi de el, a spus Christina, simţind că, în sfârşit, marcase şi ea un punct.

Booth Watson a ezitat un moment.

— Nu mi-e frică, a spus, în cele din urmă, dar am un oarecare respect pentru calităţile lui profesionale. Aşa că nu vei mai face apel niciodată la serviciile lui. Christina era gata să protesteze, când Booth Watson a adăugat: nerespectarea acestei condiţii atrage ruperea oricărei înţelegeri între noi doi.

Christina n-a mai avut cuvinte.

Booth Watson a rotit fila cu înţelegerea între ei, i-a dat Christinei un stilou şi a spus:

— Semnează aici, aici şi aici. Apropo, a adăugat el, consider performanţa ta de la funeralii sclipitoare. Dar, întotdeauna a fost în interesul tău să-l convingi pe inspectorul Warwick că Miles este mort.

*

Sesiunea de dimineaţă din următoarea zi mersese mai bine, odată ce doamna Parish acceptase, în cele din urmă, că singurul motiv pentru care Rashidi ar fi putut să fi vizitat fabrica de droguri, după miezul nopţii, fusese pentru a cumpăra nişte droguri. Cu toate acestea, ea nu s-a clintit când a venit vorba de crima principală, aceea de a fi distribuitor de droguri şi mintea din spatele întregii operaţiuni.

Preşedintele a cerut din nou să se voteze toate cele trei acuzaţii şi pe cea mai mică dintre ele, aceea de posesie de droguri, şi, în sfârşit a reuşit să obţină verdictul de vinovat, cu zece voturi la două. Dar, pentru celelalte două acuzaţii mai serioase, votul a rămas nouă la trei.

Preşedintele a dat ocol cu privirea în jurul mesei rotunde şi, apoi, a sugerat confraţilor lui extenuaţi că:

— Poate a venit timpul să trimitem o notă judecătorului şi să-l întrebăm dacă ar fi de acord cu un verdict bazat pe majoritate.

Nimeni nu a obiectat.

Domnul Justice Whittaker l-a ascultat cu atenţie pe preşedintele juraţilor şi problema de nedepăşit cu care se confrunta.

— Vă voi cere să vă retrageţi din nou şi să vă străduiţi încă o dată să ajungeţi la un verdict susţinut în unanimitate. Dacă nu puteţi să faceţi acest lucru, voi accepta verdictul cu care sunt de acord cel puţin zece dintre juraţi.

Preşedintele s-a înclinat şi executorul judecătoresc a prezentat din nou acuzaţiile în sala juraţilor.

Judecătorul s-a întors în biroul său şi a căutat prin lungul şir de volume legate în piele de pe rafturile bibliotecii din spatele biroului său. A extras un volum, apoi s-a aşezat şi a consultat indexul acestuia. A deschis apoi la pagina 213 şi a verificat sentinţa maximă pe care o putea impune pentru posesie de canabis şi dacă existau oarecare circumstanţe agravante care să-i permită să mărească pedeapsa. S-a încruntat. Recitea paragraful relevant, când a fost întrerupt de o bătaie în uşă, după care, aprodul a intrat în încăpere.

— Vin juraţii, domnule, a spus el, ţinând uşa deschisă.

*

Poliţista Bailey era afară, bătând străzile, în schimbul de la zece la şase, când William a pornit cu maşina spre Romford. Ea ajunsese

târziu la sediu, pentru că întâlnise un accident rutier. A fost numai o sperietură, dar unul dintre şoferi nu avea permis, şi când în sfârşit s-a întors la bază, au fost de completat mai multe formulare.

Nu a ieşit până la 6:32 p.m. Era îmbrăcată în haine civile şi s-a îndreptat spre apartamentul sergentului Summers, oprindu-se pe drum ca să ia un costum de-al lui de la curăţătorie. La 6:58, a întrat în casă.

*

William a pus jos pixul, după ce a completat ultimul paragraf în jurnalul său zilnic. A pornit radioul şi a ascultat ştirile de la ora şapte.

Drogurile lui Rashidi erau încă subiectul principal şi singura informaţie nouă era că judecătorul va pronunţa sentinţa în cursul dimineţii.

— Doi ani este perioada maximă pe care o poate impune judecătorul pentru posesie de droguri, îi amintise tatăl lui când vorbiseră la telefon, în acea după-amiază.

— Ceea ce înseamnă că, literal, a scăpat de acuzaţia de omor, a spus William. Şi, amintind că deja a executat peste şase luni, va fi eliberat în câteva săptămâni şi noi încă nu ştim unde este noua lui fabrică.

— Sunt sigur că te va conduce chiar el la ea, în ziua în care este eliberat, a fost opinia lui Hawk.

Gândurile lui William s-au întors la Lamont, care era la fel de vinovat ca şi Rashidi, pentru că lucrase cu mâinile înmănuşate împreună cu Booth Watson pentru a-l scoate din închisoare. Dar, una din expresiile favorite ale ex-superintendentului fuseseră: *Crima plăteşte, băiete,* şi William nu se îndoia că Lamont câştiga acum mult mai mult ca lacheu al lui Booth Watson, decât câştigase vreodată servind în Poliţia Metropolitană.

Parcă o auzea pe Beth întrebând din nou dacă a sosit timpul să se gândească să demisioneze şi el încă nu ajunsese la un răspuns convingător.

Când s-a aprins lumina la etajul al treilea, William a încercat să se concentreze. După cinci nopţi de supraveghere, îşi dăduse seama, în mare, de dispunerea apartamentului lui Summers. Nicky probabil că era acum în bucătărie, pregătind cina.

Ştirile au fost urmate de *Arcaşii*; mai mult din asta ar fi însemnat că devenise deja dependent. Ascultă *Dosarul de la patru,* unde se dezbătea renunţarea la calitatea ereditară de *peer* în Camera Lorzilor, când l-a zărit pe Summers intrând în clădire. Câteva momente mai târziu, se uita la cei doi îmbrăţişaţi, înainte ca Nicky să tragă draperiile. William îşi dorea numai să fi putut să le asculte conversaţia.

Hawk ceruse un mandat de percheziţie a apartamentului, dar cererea fusese respinsă de către comisarul adjunct de la Operaţii Speciale, considerând o asemenea operaţiune ca o ieşire la pescuit. ACSO a sugerat ca ei să furnizeze ceva probe coroborate mai convingătoare, înainte de a se apropia din nou de el. L-a menţionat comandantului Legea interceptării comunicaţiilor din 1985.

O a doua cerere privitoare la ascultarea telefonului lui Summers a fost, de asemenea, refuzată. Marea Britanie nu era un stat poliţienesc, i se amintise lui Hawksby de către comisar. William nu a putut să nu fie de acord cu el, chiar dacă asta i-a făcut sarcina mult mai dificilă.

*

— Cina va fi gata în câteva minute, a spus Nicky, aşezându-se pe sofa, lângă Jerry, care se uita la meciul de cupă FA: Aston Villa cu Chelsea.

Deşi Jerry fusese născut în Birmingham, el şi-a dorit întotdeauna să intre în Met, aşa că s-a îndreptat spre visul lui a doua zi după ce a plecat de la şcoală. Dar a sprijinit-o în continuare pe Villa.

— Cam de pe la vârsta de cinci ani, îi explicase el lui Nicky, decizi ce echipă sprijini. Şi rămâi cu ea, la bine şi la rău, tot restul vieţii.

Nicky se gândea la restul vieţii ei, când el a tras-o mai aproape.

— Este un televizor fantastic, a remarcat ea nefiind interesată de meci.

— Face parte din afacere, a spus Summers, punându-şi un braţ în jurul ei. L-am arestat pe tipul ăsta cu vreo două luni în urmă; avea vreo jumătate de duzină, în camera din faţă. Numai cinci au ajuns în depozitul secţiei.

— Eu am văzut patru.

— N-aş fi surprins dacă unul nu s-a pierdut înainte ca sergentul de la recepţie să completeze fişa cu acuzaţia.

— Nu te temi că, într-o bună zi, te va da de gol un hoţ? a întrebat Nicky, încă o dată luptându-se cu conştiinţa, cum făcuse mult, în ultima vreme.

— Puţin probabil, a spus el, cu ochii pe ecran. Orice răufăcător sensibil ar fi acuzat mai degrabă de furtul a patru televizoare decât de şase şi, în orice caz, ar fi cuvântul lui împotriva cuvântului meu.

*

William a ascultat dezbaterea cu privire la viitorul TRIDENT, dintre Tony Blair şi Michael Heseltine – ambii priviţi ca potenţiali lideri ai respectivelor partide – când lumina s-a stins în camera de zi a lui Summers, la ora 10:41. A închis radioul şi a mai scris un paragraf în jurnalul său zilnic. Câteva minute mai târziu, s-a aprins lumina în dormitor. Încă o dată, au fost trase draperiile şi, încă o dată, el şi-ar fi dorit să audă despre ce vorbeau cei doi.

Conversaţiile cu capul pe pernă ar putea fi încă şi mai relevante decât o caterincă la televizor şi, în ciuda faptului că William ascultase la Ştiri că Chelsea câştigase cu 2–1, ceea ce l-a bucurat, se gândea că Summers putea deveni mai scump.

*

— Cui trebuie să-i mulţumim pentru noul HI-FI? a întrebat Nicky, începând să se îmbrace, încă nesigură de ce parte era.

— John Smith, a răspuns Summers, punându-şi costumul pe umeraş.

— Politicianul? a întrebat Nicky, zâmbind.

— Nu, informatorul meu numărul unu, care face posibil pentru mine să am câteva lucruri de lux.

— E o legendă, la cantină.

— Şi aşa trebuie să fie. Este important ca eu să-l încolţesc pe Ted Payne, când transportul de cocaină intră în Brixton.

— Acum, că jumătate din familia Payne este la loc sigur, îţi vei concentra atenţia spre familia Turner?

— Nu atâta timp cât îmi furnizează informaţii despre toţi răufăcătorii din zonă.

— Dar sunt nişte nenorociţi, a spus Nicky, în timp ce se urca în pat.

— Uneori trebuie să te faci că nu vezi, dacă vrei să păstrezi mandatul de arestare pregătit.

— Deci John Smith este membru al familiei Turner?

— Hai să zicem că e relaţie apropiată, a răspuns Summers, luându-o în braţe.

*

El alesese adresa. Undeva unde ea nu mai fusese niciodată. În timp ce intra printre uşile batante, l-a zărit pe fostul ei şef aşezat într-un separeu puţin luminat, la celălalt capăt al cârciumii, cu spatele spre ea. Pe masa din faţa lui, erau două halbe. Nu s-a ridicat în picioare când s-a apropiat.

— Am scăpat? au fost primele cuvinte ale lui Lamont.

— Da, a răspuns ea, după ce-a sorbit din bere. Hawk mi-a spus că nu are sens să te urmărim. Gândindu-se că ai returnat toţi banii din a treia sacoşă, crede că ai suferit destul. Îmi place să cred că mi-am jucat rolul. A fost operaţiunea „atinge şi pleacă”, pentru că Warwick crede în continuare că ar trebui să fii arestat şi pedepsit.

— Continuă să încerci să-l convingi pe micul nemernic de contrariu şi voi face să merite timpul folosit astfel. Sunt mai mult decât destui bani **care se scurg prin canalul acela,** pentru noi amândoi. Bineînţeles, numai dacă nu eşti în tabăra lui Warwick.

— Nu prea l-am văzut în ultima vreme, a spus Jackie. A fost suspendat pentru perioada în care unitatea anticorupţie investighează dispariţia a 700 de lire din seiful lui Roberts.

— Tu vei depune mărturie?

— Probabil. Dar, nu te îngrijora, nu voi ajuta această cauză.

— *Nu am fost în cameră, în acel moment,* te va scăpa din clenci, a spus Lamont.

— Nu uita, cel care m-a oprit să-mi recapăt tresele de sergent a fost Warwick.

— Eu te-aş fi promovat înaintea lui, a spus Lamont.

— Ştiu, Bruce. Asta este un alt motiv pentru care doresc ca tu să fi fost încă membru al echipei noastre.

Lamont şi-a terminat berea.

— Hai să continuăm să ne vedem din când în când, ca să ne informăm unul pe celălalt cu ultimele noutăţi.

— Sigur. Dar mie ce-mi revine?

El a scos un plic din buzunarul de la piept şi l-a împins spre ea, pe masă.

— Sunt mai mulţi în locul de unde vin ăştia, a spus el.

Ea a strecurat pachetul în geantă şi a zâmbit.

— Mai bine aş pleca, a spus ea. Iau din nou legătura cu tine, când am ceva important de raportat.

*

Lumina din dormitor s-a stins imediat după 11:30 şi William a mai deschis un paragraf în jurnal. Nu-i plăcea munca sub acoperire şi, cu siguranţă, nu-i plăcea să spioneze un coleg. Cu toate acestea, Hawk subliniase că dacă are de gând să îi aresteze pe poliţista Bailey şi pe Summers, va avea nevoie de confirmarea rapoartelor lui Marlboro Man. William s-a lăsat pe spate, s-a gândit la Beth şi la gemeni şi a adormit aproape imediat.

*

Sunetul îndepărtat al unui claxon, l-a smuls din somn. S-a frecat la ochi şi s-a uitat la ceas. Era un pic peste ora patru. A privit spre etajul al treilea, uşurat să constate că apartamentul era cufundat încă în întuneric. Mai erau vreo două ore până să se aprindă o veioză.

*

— Deci, azi cu te ocupi? a întrebat Nicky, înăbuşindu-şi un căscat.

— Trebuie să fiu martor la tribunal, la ora zece. Bărbatul Jaguar apare în faţa magistratului local.

— Cât va lua?

— E primul lui delict, aşa că probabil va primi o sentinţă cu suspendare, iar eu voi fi proprietarul unui Jag la mâna a doua, cu numai şapte sute de mile la bord.

— Nimeni nu va dori să ştie cum îşi poate permite un sergent un Jaguar?

— Le voi reaminti că este la mâna a doua, spre deosebire de Volvo al inspectorului.

— Voi doi sunteţi ca într-un vodevil, a spus Nicky, însoţindu-l la duş.

— Dacă vrei vreodată să fii în echipa noastră, te rog numai să-mi spui.

— La ce-ar fi bun un boboc de la patrulare?

— Eşti pe stradă, culegi informaţii care ar putea duce la o arestare şi asta s-ar putea dovedi că este profitabil, mai ales dacă domnul Smith ajunge să audă asta înainte de a-ţi face tu raportul.

Încă o dată, Nicky s-a gândit să rămână curată şi să facă raportul complet despre ce ştia acum despre sergent Summers, dar şi-a dat seama că, dacă face acest lucru, îl va pierde şi pe el şi slujba ei.

— Dar tu, ce faci azi? a întrebat el, ieşind din duş şi luând un prosop.

— Zi liberă. Îi fac o vizită mamei, la Tooting, şi o scot în oraş, la prânz. Ar trebui să fiu înapoi în jur de ora şase.

— Când te voi lua la o cursă în noul meu Jaguar.

*

William a pornit radioul să asculte ştirile de la ora şapte. Nu se schimbaseră multe, peste noapte. A mai scris un paragraf în jurnal, când Summers a ieşit din clădire, la 7:34 şi a pornit în direcţia secţiei locale de poliţie, în timp ce radioul lui a prins viaţă. A ascultat cu atenţie ce a avut Paul de raportat şi a spus că trebuie să vorbească cu el, imediat ce va fi înapoi la birou.

Poliţista Bailey a apărut şi ea, câteva minute mai târziu şi, spre surpriza lui William, s-a îndreptat în direcţia staţiei de metrou. A aşteptat până când s-a urcat în primul tren spre centrul Londrei, apoi a coborât din maşină şi a traversat până la o cabină telefonică, de pe cealaltă parte a străzii.

Rebecca a ridicat receptorul, după vreo două apeluri.

— E în drum spre Londra, a spus William. Ar trebui să ajungă la tine cu mult înainte de sosirea mea.

— Nicio problemă, a spus Rebecca. Nicky crede că azi sunt liberă, aşa că nu va fi surprinsă că mă găseşte acasă.

— Între timp va trebui să îl supraveghezi încă şi mai îndeaproape pe Lamont. Jackie tocmai l-a sunat pe Paul să-i spună că, urmare a întâlnirii lor de noaptea trecută, el crede că este în siguranță, că nu e supravegheat. A primit un plic maro, gros, pentru deranjul ei, pe care l-a lăsat pe biroul meu.

— Jackie e cea mai tare, a spus Rebecca. Nu-mi doresc decât să pot spune asta şi despre Nicky.

— Nu renunţa în privinţa ei. Poate îşi vine totuşi în simţiri, a spus William, apoi a închis telefonul.

A revenit la maşină şi a făcut însemnarea finală în jurnal. Cu siguranţă, încă cinci nopţi la rând vor fi suficiente pentru a-l convinge pe comandant că Nicky a schimbat echipele între ele. Dar a acceptat că Hawk are motivele lui ca să nu renunțe încă la acoperire. William a închis carnetul, a întors cheia în contact şi a pornit înapoi spre Londra. Trecea pe lângă Tower Hotel când Nicky a descuiat uşa de la intrare şi Beth a fost trezită de gemeni.

*

Rebecca spăla vasele când a auzit deschizându-se uşa de la intrare.

— Vrei micul dejun? a întrebat ea când Nicky a intrat în bucătărie.

— Nu, mulţumesc, voi lua un castron cu cereale, apoi plec la mama.

— Să îndrăznesc să te întreb? a spus Rebecca, zâmbindu-i.

— Cred că acesta ar putea fi un pic special. Niciodată n-am simţit aşa, până acum.

— Detalii, detalii, a insistat ea, fără să se întoarcă cu faţa spre ea.

— Este agent imobiliar, caută în principal proprietăţi de închiriat, magazine, birouri în zona Croydon, şi tocmai a devenit partener în afacere.

Prea multe detalii, prea gândit şi prea moale expus, s-a gândit Rebecca.

— Are un nume acest Domnul Perfect?

— Alan Mitchell. E din Nottingham, dar, acum, locuieşte în Romford.

— Când îl cunosc şi eu? s-a aventurat Rebecca.

— Nu încă, a spus Nicky. Vreau să fiu absolut sigură. Dar, că tot suntem la acest subiect, viaţa ta amoroasă cum e?

— Ce pot să-ţi spun? Eu sunt micşuneaua originală. Sunt surprinsă că nu mă auzi măcar o dată pe săptămână.

— La muncă cum e? Ţi-a dat Hawk ceva interesant de făcut, acum că nu mai eşti umbra lui Lamont?

— Investighez un sergent din Centrala West End. Credem că e posibil să ia mită de la proprietarul unui club de noapte local, care speră să obţină licenţă pentru lichior, în schimb.

— Sună interesant, a spus Nicky, turnându-şi nişte lapte peste fulgii de porumb.

De fapt, este destul de trist şi puţin sordid, dacă ar fi ştiut adevărul. Rebecca simţea că povestea ei sub acoperire era mai credibilă decât cea despre Alan, agentul imobiliar care lucra în

Croydon, care tocmai devenise partener minoritar în afacere şi, s-a întâmplat să locuiască în Romford.

*

— Inculpatul este rugat să se ridice în picioare.

Assem Rashidi s-a ridicat de la locul său din boxă şi s-a uitat la judecător, cu o expresie de indiferenţă studiată, pe faţă.

Domnul Justice Whittaker a deschis dosarul său cu copertă roşie de piele şi s-a uitat la cuvintele pe care le scrisese mai devreme, în acea dimineaţă.

— Domnule Rashidi, aţi fost găsit vinovat de posesie de cinci uncii de marijuana şi sentinţa este doi ani de închisoare, maximum pe care-l permite legea pentru acest delict, a adăugat el, incapabil să ascundă dispreţul pentru un bărbat pe care l-ar fi trimis fericit la închisoare pe viaţă.

Judecătorul a închis dosarul şi era pe punctul să părăsească sala de tribunal, când Rashidi a spus:

— Vă mulţumesc Onorată Instanţă. Vă rog să-i transmiteţi cele mai bune urări din partea mea fiului dumneavoastră.

— Trimiteţi prizonierul jos, a mormăit judecătorul.

19

— Este mândria colecţiei Fitzmolean, a spus Beth, în timp ce admirau amândouă tabloul lui Vermeer.

— Şi nu i se putea găsi o casă mai bună, a spus Christina. Dar trebuie să-ţi spun că, de la moartea lui Miles, comercianţii de artă şi casele de licitație au făcut cărare spre uşa mea vrând să ştie ce intenţionez să fac cu restul colecţiei.

— Dacă te decizi vreodată să vinzi una din picturi, vom fi fericiţi să te asistăm. Este cel mai mic lucru pe care l-am putea face în schimbul generozității tale.

— Drăguţ din partea ta, a spus Christina, dar nu de asta te-am invitat la masa de prânz.

— Monte Carlo? a întrebat Beth, ridicând din sprânceană.

— Mai perfect nu se putea, a spus Christina, ca o pisicuță care toarce. Ralph a fost aşa de bun şi grijuliu şi un aşa bun companion! Ca între fete, nici sexul nu a fost rău.

— Bun, mă bucur pentru tine. William a fost un pic îngrijorat că...

— Că Ralph ar fi interesat numai de bani?

Beth arăta în dificultate.

— De ce nu veniţi la noi la cină, într-o seară? L-ai cunoaşte un pic mai bine.

— Nu vreau să fac presupuneri... A început Beth. Numai că, întotdeauna, William...

— Gândeşte ca un poliţist. Apropo, ce face el?

— Urmăreşte ceva, a răspuns Beth, încercând să evite o asemenea discuție. Dar nu ştiu ce.

— O altă femeie? a sugerat Christina, râzând.

— Nu, după felul cum arată, în acest moment, numai dacă ea nu doarme pe stradă. Tu te mai gândeşti să te muţi în Florida? a întrebat Beth, hotărâtă să schimbe subiectul.

— Nu mai am nevoie. Am încheiat cu apartamentul din Mayfair, vila şi yachtul, ca să nu menţionez un căpitan care este nerăbdător să navigheze.

— Pare ceva destul de serios cu Ralph.

— Da, este. Mi-a schimbat întreaga viaţă. Sinatra avea dreptate, iubirea e mai frumoasă a doua oară. Dar îţi mai povestesc în timpul prânzului, a spus Christina, luând-o de braţ pe Beth şi ieşind împreună din galerie.

*

S-a uitat la ceas: 2:20 p.m. La 3:00 demarează. Patruzeci de mii de fani îndreptându-se cu toţii în aceeaşi direcţie. Majoritatea purtând eşarfe roşu cu alb, deşi un contingent mare purta albastru cu alb. Cele două galerii rivale aveau numai un lucru în comun: fiecare era convinsă că susţinea echipa câştigătoare.

O figură lungă, cu eşarfă roşu cu alb, a trecut fără grabă pe lângă staţia de metrou Arsenal, în timp ce încă şi mai mulţi suporteri treceau ca un şuvoi neîntrerupt pe Gillespie Road. Câteva momente mai târziu, s-a alăturat unei alte eşarfe roşu cu alb.

— Ascult, i-a spus comandantul unui tânăr neîngrijit care părea mai curând să fi fost eliberat din închisoare decât să fi fost promovat recent inspector la Unitatea Anticorupţie.

— Dacă analizezi numai dosarul, a spus William, Summers face o treabă impresionantă. Păcat că e la fel de răsucit ca un tirbuşon.

— El şi poliţista Bailey sunt încă un subiect?

— Rebecca aşa crede, dar cine ştie cât va mai dura? Bazându-ne pe modelul anterior al lui Summers privitor la relaţii, are şi ea un termen de expirare.

— Îmi imaginez că el are un sistem pe care-l consideră infailibil, ca orice parior.

— Până când trebuie să se îndoiască.

— Lămureşte-mă.

— Există două găşti importante de delincvenţi care operează în Romford: Turner şi Payne. Sunt convins că sergentul Summers este plătit de Turner şi, nu în ultimul rând pentru că în timp ce jumătate din familia Payne este închisă curent la Wormwood Scrubs, Turner-ii au ocazional câte o înfăţişare la tribunalul local, dar, rareori, primesc mai mult de o amendă sau o sentinţă cu suspendare, a spus William, când stadionul Highbury s-a profilat neclar în faţa lor şi nemulţumirile vastei mulţimi au devenit chiar şi mai vocale, cu fiecare pas pe care-l făceau.

— Există vreo şansă să penetrăm ierarhia familiei Payne şi să-l aranjăm pe Summers prin propriul lui joc? a întrebat Hawk.

— E o familie foarte unită şi poţi fi sigur că nu există niciun poliţai pe lista lor de invitaţi la sărbătoarea de Crăciun.

Hawk a dat din cap când au trecut de intrarea principală a stadionului, ignorând porţile automate.

— Cu toate acestea, a continuat William, eu am întâlnit un membru al familiei care avea o slujbă normală. Adam Payne lucrează la departamentul locativ al Consiliului din Barking şi Dagenham. Este căsătorit, are doi copii şi e considerat oaia neagră a familiei. Ceea ce trebuie să facă lucrurile puţin incomode pentru el este că tatăl lui, Reg, conduce reţeaua ilegală de droguri din Romford şi fratele lui este distribuitor.

— Păstrează legătura cu vreun alt membru al familiei?

— Numai cu mama lui. O vizitează la fiecare două săptămâni, când restul tribului poate fi găsit la White Hart Lane, să susţină echipa Tottenham.

— Încearcă şi contactează-l şi află dacă ar fi doritor să-i ducă un mesaj mamei lui în care să ceară o întâlnire cu Reg Payne. E cu bătaie lungă, dar merită încercat.

William a aprobat dând din cap, dar nu părea convins.

Au mai mers câţiva yarzi împreună, apoi William a întrebat:

— Ce face restul echipei în lipsa mea?

— Rebecca este încă umbra lui Lamont, care pare să aibă iar datorii la pariuri, în vreme ce Jackie încearcă să afle de ce este el încă în contact cu Summers. Toţi cei care lucrează pe teren cred că tu ai fost suspendat şi te pregăteşti de proces.

— Dacă mă găseşte vinovat comitetul dvs. fantomă, a spus William, mă gândesc să intru în banda Turner-ilor. Plata e mult mai bună şi orele de lucru mai puţine.

— Nici măcar să nu glumeşti cu asta, a spus Hawksby, pentru că, mă tem că este exact ce a făcut Lamont. Bănuiesc că acum el lucrează direct cu Summers, care este plătit de familia Turner, unul dintre numeroşii distribuitori ai lui Rashidi. Omul acesta are o reţea de comenzi de care ar fi mândru orice general.

— Când va fi eliberat Rashidi?

— Cam peste o lună, când aş vrea ca tu să laşi totul şi să-i urmăreşti fiecare pas, din clipa în care părăseşte închisoarea, până când îl aducem înapoi, în siguranţă, în celulă. Asta îţi va oferi, de asemenea, destul timp ca să-l contactezi pe Adam Payne. Dar, niciodată să nu uiţi, dacă tatăl lui crede pentru un singur moment că îl supraveghezi, te va face felii, ca pe o bucată de salam.

— Mulţumesc, sir, e încurajator ce-mi spuneţi, a replicat William, când au ajuns înapoi la intrarea principală a stadionului.

— Ne vedem peste două săptămâni, când jucăm cu Leicester, a spus Hawk. Dar nu ezita să mă suni acasă, dacă afli ceva care merită.

Hawk s-a îndreptat spre cea mai apropiată poartă electronică, iar William a pornit spre staţia de metrou Gunners, unde a urcat într-un tren gol, înapoi spre Fulham.

*

— Dacă tribunalul află că eşti în viaţă şi că eu încă lucrez pentru tine, voi fi, fără nicio îndoială, eliminat din tribunal şi voi sfârşi, probabil, în închisoare, a spus Booth Watson.

— De aceea nu mă plâng de taxele tale exorbitante, Booth Watson.

— Cu toate acestea, Miles, tot ce vom face noi în viitor va avea de-a face cu căpitanul Ralph Neville, pentru că, în ceea ce mă priveşte pe mine, Miles Faulkner este mort. Ştiu asta, pentru că am participat la funeraliile lui.

— Aşa şi eu, a spus Miles, şi nimeni, cu excepţia ta, nu mi-a aruncat o a doua privire. De fapt, asta mi-a dat încrederea de a trece la etapa a doua a planului meu pe termen lung. Acum, a venit momentul pentru a treia etapă. Dar, mai întâi, cum a mers întâlnirea ta cu Christina?

— S-a luptat, dar nu prea tare. A acceptat două mii pe săptămână, după ce i-am explicat care sunt alternativele.

— Bun, atunci e stabilit. Continuăm, pentru că a apărut o altă problemă.

Booth Watson a deşurubat capacul stiloului său şi s-a pregătit să noteze.

— Sunt încă în posesia tuturor picturilor mele care valorează câteva milioane, dar, dacă ar fi să vând fie şi numai una dintre ele pe piaţa liberă, s-ar putea ca vreo entitate băgăcioasă să se întrebe dacă sunt încă în viaţă, nu în cele din urmă inspectorul Warwick, cu toate că şi el a participat la funeraliile mele.

— De ce să n-o lăsăm pe Christina să le ducă la licitaţie? În felul acesta, nimeni nu va deveni suspicios.

— M-am gândit deja la asta, dar sunt riscuri prea mari. Înţelegerea mea cu Christina îmi dă siguranţa că ea îşi respectă partea ei atâta timp cât crede că, dacă nu o respectă, singura ei sursă de venit îşi va închide robinetul. Dacă ar pune mâna pe una din picturile mele, ca să nu mai vorbim de toată colecţia, va băga banii

în buzunar şi va dispărea de pe faţa pământului, dar nu înainte de a-l vinde pe căpitanul Ralph Neville şi de a se asigura că el a căzut peste bord.

— Dacă nu se pune problema pieţei libere, ce crezi despre piaţa închisă? a sugerat Booth Watson. Eu reprezint câţiva clienţi care au cash mult şi, conform indicaţiilor recente ale guvernului privitoare la spălarea de bani, nu pot dispune cu uşurinţă de aceste sume mari de bani blocate.

— Nu mă pot gândi la alt exemplu mai potrivit de mecanism cerere şi ofertă, a spus Miles. Unul dintre clienţii tăi ar putea cumpăra o pictură de la mine cu ceva din surplusul lui de cash, l-ar pune la licitaţie, apoi ar primi un cec legitim, pe care l-ar putea face depozit la orice bancă alege el, în timp ce eu capăt cel puţin cincizeci la sută din această afacere.

— Cum rămâne cu problema originii lucrării?

— Poate spune că a cumpărat-o de la doamna Christina Faulkner şi că este din proprietatea defunctului ei soţ.

— Ea se va aştepta la un procent.

— Zece la sută din preţul de vânzare şi promisiunea că va mai primi ceva de la sursă, atâta timp cât îşi respectă obligaţiile asumate. Nu are absolut niciun interes cu privire la colecţia mea, dar banii îi plac. Acum, tot ce avem noi de făcut este să decidem cine va fi viitorul meu client.

— Prietenul tău Assem Rashidi iese din închisoare cam într-o lună. Se întâmplă să ştiu că stă cu fundul pe milioane de lire peşin, păstrate într-un seif la o bancă, pe care nu-i poate transfera într-un cont normal, nu în ultimul rând pentru că, în momentul în care este afară, autorităţile vor fi cu ochii pe el ca nişte vulturi.

— Un confrate fără noroc, a spus Miles. De ce nu aranjezi o întâlnire?

— Asta va crea o altă problemă.

— Anume?

— Dacă vă invit pe amândoi la cabinetul meu, l-am putea invita la fel de bine şi pe William Warwick, ca să-şi ia notiţe.

— Dar Christina mi-a spus că a fost suspendat şi că îl aşteaptă o audiere disciplinară.

— Asta nu înseamnă că stă degeaba, cu mâinile în sân, aşteptându-l pe Godot. Nu, trebuie să alegem un loc care să nu le vină în minte şi cred că eu ştiu locul ideal de întâlnire. Dar, chiar şi aşa, o întâlnire cu domnul Rashidi va crea totuşi o problemă.

— Cum ar fi?

— Va fi pus pe lista celor care ştiu că tu eşti încă în viaţă.

— Assem e un prieten şi, în cazul meu, este în interesul lui să-şi ţină gura.

— Până când încetează să-ţi mai fie prieten, a spus Booth Watson, şi este în interesul lui să deschidă gura; în acel moment ne va avea la degetul lui cel mic.

— Atunci, voi aranja eu o întâlnire, imediat ce este eliberat şi îţi voi spune unde şi când, pentru că, desigur, nu va fi la cabinetul meu. Apropo, cum ai lucrat cu Rashidi, cât timp el a fost în închisoare?

— L-am plăcut, dar n-aş avea încredere în el nici cât negru sub unghie.

— Amuzant. El a spus acelaşi lucru despre tine.

20

William stătea în fundul camerei, aşteptând cu răbdare momentul potrivit. În dimineaţa aceea, erau disponibili trei ofiţeri, aşezaţi toţi în spatele unui ecran de sticlă groasă, ca funcţionarii bancari.

Sosise la primărie când s-au deschis uşile, la ora nouă, dar era deja o coadă lungă. Îi explicase femeii de la informaţii cine era.

— Spune adevărul, ori de câte ori e posibil, îi sfătuise Hawk. În felul acela, este mai puţin posibil să fii demascat de cine ştie ce greşeală prostească.

— Sunt însurat, am doi copii (adevărat) şi acum locuiesc în Fulham (adevărat). Tocmai mi s-a oferit o slujbă la Compania Ford Motor, din Dagenham (neadevăr) şi caut ceva unde să locuiesc (neadevăr).

Femeia i-a dat un formular lung, un creion scurt şi un mic disc de lemn cu numărul 26 săpat în el.

— Completaţi formularul, a spus ea, şi când este strigat numărul dumneavoastră, daţi-i discul ofiţerului disponibil.

William a luat loc pe al doilea rând de scaune, în faţa lui Adam Payne. După ce a completat formularul, i-a privit cu atenţie pe cei trei ofiţeri. Ştia că avea numai o şansă din trei să ajungă la ghişeul corect, aşa că a încercat să-şi dea seama cum putea reduce hazardul.

— Numărul treizeci şi trei.

William a remarcat că Payne nu se grăbea, când vorbea cu clienţii. Avea un comportament plăcut, liniştitor, care-i făcea pe clienţi să se simtă în largul lor, cât timp el asculta ce probleme aveau. Îşi făcea notiţe, adesea le arăta fotografii şi fiecare persoană pleca mulţumită. Va putea oare să facă acelaşi lucru pentru William?

— Numărul douăzeci şi patru

O femeie însărcinată s-a deplasat greu şi s-a aşezat în faţa lui Payne.

I-a dat actele pe sub geam şi a început să-i explice situaţia. William calculase deja că, în medie, Payne petrecea cam unsprezece minute cu fiecare aplicant, în timp ce femeii în vârstă, care arăta epuizată, i-a acordat numai în jur de şapte şi tânărului din dreapta, cam opt.

— Numărul douăzeci şi cinci.

Un cuplu de tineri cu un copil în braţe s-a ridicat şi a pornit în direcţia ghişeului din stânga. William s-a uitat la ceas. Era sigur că tânărul va termina discuţia cu clientul său înainte ca Payne să fi încheiat cu femeia însărcinată.

— Numărul douăzeci şi şase.

Deşi era rândul lui, s-a aplecat spre domnul în vârstă din stânga lui şi i-a spus:

— Eu nu mă grăbesc, sir, mergeţi dumneavoastră în locul meu.

— Mulţumesc, a spus acesta. Au schimbat discurile de lemn şi domnul în vârstă a mers încet spre ghişeul unde lucra ofiţerul cel tânăr.

— Numărul douăzeci şi opt.

William s-a grăbit şi s-a dus repede la ghişeul lui Payne, lăsând numărul douăzeci şi opt fără altă posibilitate decât să meargă la femeia de la ultimul ghişeu.

— Bună dimineaţa, a spus Payne. Cu ce vă pot ajuta?

William i-a dat formularul. Payne a citit detaliile fără grabă, înainte de a-şi exprima părerea.

— Mă tem că nu puteţi fi considerat o prioritate, a spus el, dar vă pot pune totuşi pe o listă de aşteptare a consiliului. Cu toate acestea, mă tem că nu vom putea să vă oferim o locuinţă potrivită, pentru o perioadă de cel puţin un an.

A scos din sertar un alt formular şi a început să-l completeze.

— Există vreo cale să nu stau la coadă? a întrebat William.

— Nu, sir, a răspuns Payne cu fermitate. Fiecare caz este evaluat cum merită, aşa că veţi avea de aşteptat, ca toţi ceilalţi, până va deveni disponibilă o locuinţă potrivită nevoilor dumneavoastră.

— Chiar dacă am fost prieten cu tatăl dumneavoastră?

Payne s-a oprit din scris, incapabil să-şi mascheze stânjeneala.

— Îl cunoaşteţi pe tatăl meu?

— Nu, dar trebuie neapărat să-l cunosc.

— Atunci, este timpul să plecaţi de aici, domnule... s-a uitat să citească în formular... Warwick. Aţi ales omul greşit.

— Ar putea fi în beneficiul reciproc.

— Dacă nu ieşiţi imediat, domnule Warwick, nu voi avea altă cale decât să chem poliţia, a spus el şi a pus mâna pe telefonul de alături.

— Eu sunt poliţia, a spus William, prezentând legitimaţia, ceea ce a provocat scurgerea sângelui de pe faţa lui Payne.

— Cum vă pot ajuta, domnule inspector? a întrebat el. Rolurile se schimbaseră, brusc.

— Am nevoie să discut cu tatăl dumneavoastră, pentru o problemă personală.

— Nu am niciun contact cu el, de ani de zile.

— Ştiu asta. Dar, vă vedeţi cu mama dvs. la fiecare două săptămâni, aşa că, poate, mi-ar putea aranja o întâlnire.

— Niciodată, a spus Payne, cu hotărâre. Nu vreau să am nimic de-a face cu lumea tatei.

— Înţeleg, dar, dacă mă puteţi ajuta, vă pot asigura că asta ar face diferenţa.

— Două rele nu fac un bine, domnule inspector. Va trebui să vă rog din nou să plecaţi.

William a scos din buzunar o carte de vizită şi a strecurat-o pe sub geam.

— Dacă te răzgândeşti, nu ezita să mă suni, oricând.

— Niciodată.

William s-a ridicat de la locul lui fără tragere de inimă, în timp ce funcţionarul rupea cererea lui în bucăţele şi o arunca la coş.

— Numărul treizeci.

William şi-a croit drum spre ieşire prin holul aglomerat şi s-a oprit în capul scării să analizeze ce se întâmplase. Abia aştepta să-i spună lui Hawk că apropierea de singurul membru al familiei Payne care respectă legea eşuase. Atunci, a văzut-o. S-a ascuns după o coloană până ce ea a trecut pe lângă el. Hawk va fi dezamăgit să afle că nu reuşise să-l convingă pe Adam Payne să-i ajute şi că trebuia să admită că fusese identificat de poliţista Bailey...

*

— Ce fac gemenii? a întrebat Josephine Hawksby, după ce chelneriţa le adusese ceaiul de după-amiază.

— Nu se opresc din mâncat! a spus Beth. William şi cu mine trăim din resturile de la ei.

Josephine a zâmbit şi i-a turnat musafirei ei o ceaşcă cu ceai.

— Şi, apoi, e vorba de haine. Când am fost eu copil, am purtat o uniformă gri până la şaptesprezece ani, când am primit primii mei jeanşi, cu care tata nu a fost de acord şi nu-ţi pot spune ce a zis când a descoperit fustele mini.

— Prima mea rochie îmi ajungea aproape până la glezne, a spus Josephine, după ce şi-a ales un sendviş cu castraveţi.

— Îţi aduci aminte de pantofi? Au râs amândouă. Aşa că, iartă-mă dacă mănânc toate sendvişurile, înainte de a merge acasă să-i hrănesc pe copii.

— Cine are grijă de copii când eşti la serviciu?

— Amândouă mamele noastre sunt minunate, a spus Beth. Avem şi o bonă, care lucrează atât de mult peste program, încât câştigă aproape la fel de mult ca mine.

— Sunteţi un cuplu modern, a comentat Josephine, luând încă un sendviş cu castraveţi. Jack nu mi-ar permite să mă întorc la muncă.

— Credeţi că mai există undeva în lume un loc unde sendvişurile cu castraveţi mai sunt în meniu?

— Împreună cu tartele şi smântâna, a spus Josephine. Probabil numai Wimbledon şi asta numai pentru două săptămâni. Dar, am un sentiment că nu meniul este cel pentru care ai vrut să ne vedem.

— Aşa e, a recunoscut Beth. M-am gândit că tu ai putea să umpli una sau două piese care lipsesc în cel mai recent puzzle şi am sperat că şi comandantul Hawksby ar putea să fie puţin mai empatic decât William.

— Nicio şansă. Când Jack este acasă, lasă Scotland Yardul în urmă. Nici nu ţi-ai da seama că este poliţist. Dar, spune-mi ce piesă din puzzle crezi că lipseşte, şi voi vedea dacă te pot ajuta.

— Ştiu că William a fost suspendat temporar şi nu se poate întoarce la muncă până când tribunalul nu îl dezincriminează.

— Ori de câte ori apare acest subiect, *temporar* este cuvântul pe care-l repetă Jack.

— Asta-i o uşurare, a spus Beth. Dar îmi poţi explica de ce lipseşte de-acasă nopţile, se rade numai în weekend şi se îmbracă ca un grădinar, când noi nu avem grădină?

Josephine a pus nişte gem de căpşuni pe o chiflă, apoi a răspuns:

— Singura dată când Jack care poartă exclusiv costume la două rânduri s-a îmbrăcat cum spui a fost când lucra sub acoperire. Mai ai vreun indiciu?

— Numai că, atunci când am călcat o pereche de pantaloni ai lui, săptămâna trecută, am găsit în buzunar o chitanţă pentru o masă în Romford.

— Nu te pot ajuta, în această privinţă.

— Şi sâmbăta trecută, când a plecat de-acasă, după masa de prânz, a purtat o eşarfă cu roşu şi alb, care m-a surprins oarecum, pentru că el ţine cu Chelsea.

— Ah, prima lor greşeală, a spus Josephine, pentru că Jack ţine cu Gunners şi o face de când era copil.

— Nu m-am luminat deloc.

— Mi-a povestit totul despre Bob Wilson şi Frank McLintock, la prima noastră întâlnire.

— Acum, sunt cu totul pierdută.

— Sâmbăta trecută, Arsenal a jucat cu Chelsea acasă, aşa că, acum ştim unde şi-au petrecut băieţii noştri după-amiaza.

— Dar eu am crezut că nu au voie să fie în contact unul cu celălalt, în timp ce William este investigat.

— Ce dovadă ai că este sub investigaţie?

Beth s-a gândit un timp şi a răspuns:

— Niciuna, în afară de ce mi-a spus el.

— Bărbaţii îţi vor spune întotdeauna ce cred ei că vrei să auzi şi politicienii sunt chiar mai răi. Eu bănuiesc numai că te ocupi de puzzle-ul greşit. Dar, dacă el recunoaşte vreodată că niciodată nu a fost investigat, să nu cumva să-i spui că ştiai. Între timp, pentru o mamă nehrănită, pot recomanda o prăjitură cu ciocolată.

*

— Corect, a spus comandantul. Cum poliţista Bailey a plecat la Romford, probabil că mă poate cineva pune la zi cu activităţile ei. Haide să începem cu tine, inspector Warwick.

William şi-a deschis carnetul.

— Poliţista Bailey şi-a petrecut fiecare noapte din ultima săptămână în apartamentul sergentului Summers din Romford. Nu numai că-i face cumpărăturile şi-i spală rufele, ci are un set de chei de la apartamentul lui. Joi, a cumpărat două bilete pentru o vacanţă în Malaga, luna viitoare, aşa că eu cred că putem presupune fără să greşim că sunt un cuplu.

— Poliţist Pankhurst, ai ceva de adăugat? a întrebat Hawk, întorcându-şi atenţia spre cealaltă latură a mesei.

Rebecca nu a avut nevoie de carnet.

— Nicky nu a dormit în apartamentul nostru în ultimele două săptămâni. A apărut pentru scurt timp sâmbătă dimineaţa, când mi-a spus mai multe despre ultimul ei iubit, care nu seamănă deloc cu sergentul Summers.

— Ai cerut detalii? a întrebat Paul.

— Da. A spus că-l cheamă Alan Mitchell şi că lucrează pentru un agent imobiliar din Croydon, dar nu a adăugat un nume.

— Nu insista mai mult, a atenţionat-o Paul. Acum, ştim adevărul, nu e nevoie să-i trezim suspiciuni.

— Am înţeles, sir, a spus Rebecca, părând uşurată.

— Sărmana Nicky nu ştie care e diferenţa între a face dragoste şi a face sex, a constatat Jackie.

— Bine, William, a spus Hawk fără să comenteze, poţi să-ţi închei sarcina de noapte şi să te ocupi de activităţile zilnice ale sergentului Summers. Sunt nerăbdător să aflu mai multe despre informatorul lui, John Smith, şi dacă el există cu adevărat.

— Cu siguranţă, există, a spus Rebecca. Altfel, unde se duc banii?

— Direct în buzunarul lui, a spus Jackie, pentru că el nu e nimic mai mult decât o născocire a imaginaţiei lui Summers.

— Cum funcţionează asta? a întrebat Rebecca.

— Nu e ceva necunoscut, a spus Hawk, pentru un poliţai corupt să inventeze un informator care vine regulat cu informaţii despre care el ştie deja, aşa că atunci când e vorba să-şi plătească informatorul, e vorba numai de mituire.

— Recent, am întâlnit o variantă a acestei înşelătorii speciale, a spus Paul. După ce a fost comis un delict major, poliţaiul corupt antedatează un raport mai vechi, creditându-şi informatorul cu furnizarea informaţiei iniţiale. Este un sistem cunoscut ca dublu sau nimic.

— Cred că îmbătrânesc, a spus Hawk, pentru că nu am întâlnit niciodată asta.

— Toţi borfaşii devin mai sofisticaţi şi la fel şi poliţiştii corupţi, a spus Jackie.

— Aşa trebuie şi noi, a spus Hawk, dacă vrem să le ţinem piept.

— Ei, asta ar putea explica noul Jaguar al lui Summers, costumele elegante şi vacanţa în Malaga, a spus William. Dar asta ne va ajuta să dovedim că Summers este corupt, dacă suntem capabili să arătăm că John Smith nici măcar nu există.

— Eu cred că poate am aflat cum putem face măcar asta, a spus Hawk. Le-a dat fiecăruia câte o foaie de hârtie. Voi permite la trei dintre voi să studieze o săptămână planul meu, sau încă şi mai bine, să-l îmbunătăţească, astfel că, lunea următoare, când ne vom întâlni să-i pot acorda inspectorului Warwick autoritatea de a pune în mişcare întreaga operaţiune. Ceea ce-mi aminteşte să vă spun că, pentru toţi cei din afara acestui birou interesaţi şi asta o include şi pe poliţista Bailey, inspectorul Warwick este încă suspendat şi procesul lui nu se va judeca pentru cel puţin încă şase săptămâni. Deci, ştiţi cu toţii exact cât timp avem pentru a-i condamna pe Rashidi, Lamont, Summers şi Roberts. Alte întrebări?

— Da, sir, a spus Jackie. Dacă Lamont îmi mai dă un plic maro, îmi pot cumpăra o vacanţă în Malaga?

21

Rebecca l-a urmărit pe Lamont pe scara rulantă aglomerată, cu Marlboro Man la câţiva paşi în urma ei. Lamont nu o văzuse şi niciunul dintre ei nu-l remarcase pe Ross.

Când Lamont a ajuns la peron, a pornit spre capătul îndepărtat al acestuia şi nu a avut mult de aşteptat înainte să vină, şuierând, următorul tren. S-a urcat în ultimul vagon şi, cu toate că acesta era aproape gol, s-a aşezat lângă un bărbat care citea *Evening Standard.* Nu s-au salutat unul pe celălalt.

Rebecca a găsit un loc la celălalt capăt al vagonului şi-a deschis cartea, dar nu a început să citească.

— Ai vrut să mă vezi, sir, a spus Summers. Încă nu putea să scape de obiceiul de a i se adresa fostului şef cu sir.

— Nu ai cumva ceva la care să te pot ajuta? a întrebat Lamont. Sunt un pic cam strâmtorat, în acest moment.

— Nu prea curând, dar, în câteva săptămâni s-ar putea să fim amândoi înapoi în afaceri.

— Nu se poate mai repede? a insistat Lamont, încercând să nu pară disperat. Am una sau două facturi pe care nu le mai pot amâna.

— Îmi pare rău să aud asta, a răspuns Summers, care era încântat, de fapt, pentru că asta îi dădea lui un avantaj. Altceva special? a întrebat el, ca orice bun detectiv.

— Am avut ghinion la curse, în ultima vreme, şi pariurile încep să-mi sufle în ceafă.

— Şi au o respiraţie aşa de grea.

— De asemenea, casa cea nouă se dovedeşte a fi mult mai scumpă decât am prevăzut eu şi soţia mă va ucide dacă trebuie să renunţăm la casă şi s-o punem din nou în vânzare. A făcut o pauză, apoi a întrebat: nu eşti căsătorit, nu-i aşa?

— Nu. N-am găsit fata potrivită.

— Eu am găsit trei, a spus Lamont, şi niciuna dintre ele nu s-a dovedit să fie cea bună. Trebuia să ţin seamă de sfatul lui Jimmy Goldsmith: dacă zboară, pluteşte sau e uşuratică, închiriaz-o.

Summers a izbucnit în râs, ceea ce a făcut-o pe Rebecca să se uite în jur, dar nu şi pe MM.

— Eu nu am această problemă, a spus Summers. Sunt multe fuste în secţia de poliţie care să-mi satisfacă nevoile, ca să nu le punem la socoteală şi pe cele de pe stradă.

— Am crezut că ai o iubită, a spus Lamont, aruncând o privire spre celălalt capăt al vagonului.

— Nu pentru mult timp. E aproape să ajungă la data expirării.

— Eu am mai văzut femeia aceea undeva, a şoptit Lamont.

Summers s-a uitat în direcţia Rebeccăi.

— Ne e genul meu.

— Crezi că s-ar putea să ne urmărească pe noi?

Summers s-a uitat la Rebecca cu mai mare atenţie.

Rebecca şi-a dat seama că cei doi bărbaţi sunt interesaţi de ea, şi s-a simţit inconfortabil. Trebuia să coboare la următoarea staţie şi să-l informeze pe William că a fost descoperită. El îi spusese deja că era surprins că acoperirea ei durase atât de mult. A dat pagina la carte, dureros de stânjenită pentru că era acelaşi roman pe care-l citea, de fiecare dată când călătorea pe linia circulară.

Când trenul a oprit în staţia Green Park, Rebecca a coborât şi nu s-a uitat deloc înapoi. MM nu s-a mişcat de pe scaunul lui.

— Poate că e numai imaginaţia mea de vină, a spus Lamont, în timp ce Rebecca ieşea din peisaj.

— Eu cobor la următoarea, a spus Summers. Te contactez imediat ce soseşte transportul, a adăugat el, când trenul s-a oprit şi în timp ce se deschideau uşile a întrebat: sir, mai ai vechea uniformă?

*

— Plec la meci, a spus William.

De ce te deranjezi să minţi? a vrut să-i întrebe Beth. Oare consideră că ea nu şi-a dat seama, când şi un şcolar ar realiza că nu merge la niciun meci? Chelsea juca la New Castle, aşa că William nu putea să spere să fie la ora trei acolo, decât dacă ar fi avut la dispoziţie un elicopter. Şi, pe urmă, mai era şi eşarfa roşu cu alb, pe care începuse s-o poarte la fiecare a doua sâmbătă. Josephine Hawksby i-a povestit că acestea erau culorile echipei al cărei suporter era soţul ei şi pe care William n-o plăcea. Aşa că probabil mergea acolo să se întâlnească cu comandantul. Sau era vorba doar de o altă înşelătorie?

Beth s-a gândit să-l urmărească, dar a renunţat, din două motive: ar fi fost descoperită înainte ca el să o ia la dreapta sau la stânga la colţul străzii, şi, mult mai important, avea încredere în el. A presupus că e vorba de o activitate sub acoperire despre care William nu-i putea vorbi. Dar el era suspendat şi nu era permis să fie implicat în treburile poliţei, până când situaţia lui nu se clarifica în tribunal. Sau era şi asta o altă minciună şi Josephine avusese dreptate tot timpul?

William a deschis uşa de la intrare, în timp ce, în hol, suna telefonul.

— Dacă e pentru mine, spune-i să mă sune după meci, i-a strigat ei lui Beth, care ieşea din bucătărie. Nu vreau să pierd începutul partidei.

Beth a ridicat receptorul:

— Alo?

— Vreau să vorbesc cu soţul tău, a spus o voce dură.

— Mă tem că tocmai a ieşit, dar îl puteţi suna mai târziu...

— Eu nu voi mai suna a doua oară.

— Rămâneţi, vă rog, la telefon, a spus Beth, simţind că apelul putea să aibă legătură cu minciunile elaborate ale lui William. Să

văd dacă-l prind. A pus telefonul jos şi a ieşit alergând pe uşă, ca să-l vadă pe William îndepărtându-se în grabă.

— William! a strigat ea din toţi rărunchii, dar el nu s-a oprit din mers. A început să alerge după el, strigându-l, până când, în sfârşit, el s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre ea.

— Vrea cineva să vorbească cu tine la telefon, a spus ea, încercând să-şi recapete suflul. A spus că nu mai sună a doua oară.

William a început să alerge spre casă, întrebându-se dacă nu cumva la telefon era Adam Payne, care să fi vorbit cu mama lui. A trecut glonţ prin uşa deschisă, a apucat telefonul şi a spus:

— William Warwick.

— De ce vrei să te întâlneşti cu mine? a întrebat o voce neprietenoasă pe care William nu o cunoştea, deşi a ştiut exact cine era la telefon.

— Domnul Payne! În prezent, lucrez sub acoperire într-o investigaţie care nu vă implică pe dumneavoastră sau familia dumneavoastră, ci implică clanul Turner şi pe asociaţii lor.

— Pe sergentul detectiv Summers, fără îndoială, a spus vocea, împreună cu colegul lui.

William a rămas fără cuvinte. Reg Payne îl avea deja la degetul mic.

Beth a închis în linişte uşa de la intrare şi s-a îndreptat spre bucătărie, unde a lăsat uşa întredeschisă.

— Înţeleg că pentru moment sunteţi suspendat, inspectore. Aşa că ce urmăreşti, de fapt?

William, încă recuperându-se după prima lovitură, a decis că numai adevărul îl va face pe acest bărbat să fie de partea lui.

— Avem motive să credem că Summers şi colegul lui sunt mână în mână cu familia Turner.

— Care, recent, au recrutat-o pe poliţista Bailey, în gaşca lor, cu toate că eu încă nu sunt sigur de care parte este ea, de fapt, a spus Payne.

William nu putea decât să se mire de cât de multe lucruri ştia acest bărbat.

— Altă chestie pe care nu pot să mi-o clarific este locul unde se situează ex-superintendentul Lamont, în această schemă. Bineînţeles, ştiu că a fost inspector cu baza în Romford pe vremea când Summers era încă la patrulare, dar asta a fost înainte de a fi transferat la Yard, în echipa antidrog. Dar, pe neaşteptate, el a demisionat fără nicio explicaţie, în ciuda succesului operaţiunii Calul Troian. Presupun că, după toate porcăriile pe care le-a spus la procesul lui Rashidi, a fost recompensat frumos. Dar eu vă asigur că banii nu durează mult, pentru că acum este iarăşi falit. Nimic surprinzător, dacă ne amintim cum reuşeşte el să piardă sume atât de consistente, la aproape fiecare cursă de cai la care participă.

— Domnule Payne, este ceva ce nu ştiţi? a întrebat William, forţând.

— Da. De ce vrei să ne întâlnim?

— Vreau să organizez un flagrant ca să-i prind pe Summers şi pe Turner-i şi să-i scot din afaceri pentru foarte mult timp.

— Deci cauţi un hoţ care să prindă un hoţ.

— Cam aşa ceva, a recunoscut William, care a continuat să-şi expună în detaliu planul. Payne nu l-a întrerupt, decât cu întrebări subtile, ocazionale.

— Impresionant, a spus, când William a terminat. Eu nu m-aş aştepta la nimic mai puţin de la Hawk. Înainte de orice, trebuie să vorbesc cu familia şi îţi voi comunica decizia mea.

Linia telefonică a murit. William a pus telefonul în furcă şi s-a uitat la ceas. Nu va putea să ajungă la meci la timp şi va trebui să-l sune pe Hawk acasă, după joc. Măcar, de această dată, va avea ceva valoros să-i comunice comandantului.

S-a dus în bucătărie, unde erau Beth şi gemenii.

— Nu mai plec la meci, a spus el, fără altă explicaţie.

— De ce? Nu ţi-a sosit elicopterul la timp?

William a rămas fără cuvinte, pentru a doua oară, în acea zi.

— Nu crezi că e timpul să-mi spui ce se întâmplă? a întrebat Beth. Pentru că este evident că nu ai fost suspendat.

William a acceptat că urma să fie una din acele zile în care el era în permanență cu un pas în urmă.

*

— Vom adopta un copil, dacă putem, a spus Grace. Numai că, pentru moment, nu e posibil.

— Păcat, a spus Marjorie. Orice copil ar fi norocos să te aibă pe tine şi pe Clare părinţi.

— E drăguţ din partea ta că spui asta, dar, din păcate, nu mulţi oameni sunt de acord cu tine. De fapt, judecătorul mi-a spus, destul de recent, că s-a gândit că asta nu este în firea lucrurilor.

— Un membru liberal, luminat, al parlamentului are o propunere de lege care să facă legală adopţia unui copil de două persoane de acelaşi sex, a spus Clare.

— Dar mi s-a spus că nu va fi o a doua citire, a spus Grace. De fapt, pare că vor trece ani, până când propunerea va deveni lege, şi, atunci, va fi prea târziu pentru noi.

— Preferaţi un băiat sau o fată? a întrebat sir Julian, surprinzând întreaga familie.

— Pentru noi nu contează, a spus Grace, uitându-se la Clare. Ca în cazul bomboanelor Liquorice Allsorts, luăm ce putem şi le iubim până la moarte.

Toţi au izbucnit în râs.

— Puteţi lua gemenii, până fac şase ani, a spus William.

— De ce şase? a întrebat Marjorie.

— Atunci vor începe să joace fotbal, a explicat Beth.

— Peter va merge la echipa Chelsea, a spus William, care, a reuşit, cumva, să piardă cu 3–0 la Southampton, săptămâna trecută.

— În timp ce noi ne ocupăm de echipele câştigătoare, s-a stabilit o dată pentru procesul tău? a întrebat sir Julian.

— Nu încă, a spus William exprimând un răspuns bine gândit.

Beth i-a privit pe toţi membrii familiei cu interes, ca să vadă cum vor reacţiona.

— Cu cât te întorci la muncă mai curând, cu atât mai bine. Dacă-mi trimiţi documentele relevante, mă uit pe ele şi-ţi spun părerea mea. Fii liniştit, cazul tău este atât de subţire, încât chiar şi Grace te-ar scăpa de acuzaţii.

— Mulţumesc, tata, pentru votul de încredere. Totuşi, Clare şi cu mine am fost deja rugate să-l reprezentăm pe pârât şi noi n-am cerut un asistent.

— *Touché*, a spus sir Julian, liniştindu-se.

— Mai important este, a intervenit Marjorie care stătea pe podea cu gemenii, că Julian şi cu mine am decis să înfiinţăm un fond fiduciar, pentru educaţia lui Peter.

— Dar cu Artemisia cum rămâne? a întrebat Grace.

— Această responsabilitate a fost deja asumată de părinţii lui Beth. De fapt, ideea a fost a lui Arthur şi a Joannei.

— Norocoşi copii, a spus William, ciufulindu-i părul lui Peter.

— Eu m-am gândit la Colegiul de fete Eton şi Cheltenham, a spus sir Julian, conştient că agita o grenadă de mână în mijlocul încăperii.

— Iar eu, că Fulham are condiţii care s-ar potrivi perfect pentru amândoi, a comentat Beth.

— Ce amuzant, a spus Marjorie. Iată ceva pentru care să ne luptăm fără încetare, până ne omorâm, în cele din urmă, unul pe altul.

— S-a decis deja, a hotărât Beth, aşezându-se lângă copii, pe podea.

— Nu aşa mergeau lucrurile, când eram eu copil, a spus sir Julian, scoţând siguranţa grenadei de mână.

— Tu n-ai fost niciodată copil. Te-ai născut de vârstă mijlocie, a spus Marjorie.

Sir Julian a rămas fără cuvinte, ceva ce restul familiei nu experimentase prea des, aşa că William s-a folosit de situaţie.

— Ar trebui să plecăm. A fost o zi lungă pentru copii.

Odată ce Peter şi Artemisia au fost legaţi cu centurile pe locurile din maşină, şi-au luat la revedere, şi William a pornit uşor să conducă în sunetul melodiei lui Harry Chapin, *Un loc mai bun unde să fii*.

— Cred că tatăl tău ştie perfect că nu va fi niciun interogatoriu şi că tu nu ai fost cu adevărat suspendat, a spus Beth, în timp ce maşina ieşea pe drumul principal.

— Ce te face să spui asta?

— Dacă ar fi crezut şi o clipă că ai necazuri, ar fi fost un şuvoi nesfârşit de întrebări, şi, cât timp mai respiră, cu siguranţă nu ar permite să te reprezinte Grace, în tribunal.

22

— Assem Rashidi va fi eliberat de la Pentonville mâine-dimineaţă, la ora zece, a anunţat Hawk. Mă aştept la o petrecere de bun-venit organizată pentru el. Trei dintre voi îl vor urmări douăzeci şi patru de ore, şapte zile. Dacă Rashidi se gândeşte numai să meargă oriunde altundeva decât la biroul lui din City sau la casa mamei lui din The Boltons, vreau să fiu anunţat imediat. L-am informat deja pe superintendentul Watts, noul şef al brigăzii antidrog, cu privire la planurile imediate. El va avea şaizeci de ofiţeri pregătiţi să se poată deplasa în momentul în care sunt anunţaţi. De această dată, vom opri operaţiunea lui Rashidi chiar înainte de a-i da şansa să otrăvească primul său client.

— În acelaşi timp, trebuie să-i arestăm pe acei asociaţi ai săi care au ţinut în viaţă afacerea, în absenţa lui, a spus Paul.

— Nu va fi nevoie să configurăm o operaţiune Calul Troian pentru a face lucrul acesta, pentru că îl vom acuza în faţa uşii de la intrare. Încearcă să nu-ţi mai suceşti glezna, de această dată, sergent Adaja.

Paul arăta stânjenit.

— Cum ţi-ai luxat glezna, sergent? a întrebat Rebecca, cu inocenţă, deşi i se spusese toată povestea cu Calul Troian, de mai multe ori.

Jackie şi-a suprimat un zâmbet.

— A fost înainte de era ta, poliţist Pankhurst, a fost tot ce-a avut Paul de adăugat legat de acest subiect.

— Superintendentul Watts crede că nu e o coincidenţă că transportul mare de droguri din Columbia a sosit la Felixstowe numai cu câteva zile în urmă, a spus Hawk, aşa că a alertat toate porturile.

— Alte informaţii? a întrebat Paul, la ţanc.

— Numai că el crede că oamenii lui Rashidi vor distribui cantităţi mari de cocaină şi heroină în toată Londra, în următoarele câteva zile. Am o listă întreagă de potenţiali primitori, a spus Hawk, deschizând un dosar voluminos. Unul dintre ei este în zona Romford. O familie numită Payne. Cred că ştii despre ei, poliţist Bailey.

— Da, a spus Nicky. Un adevărat mănunchi de răufăcători, dar, mulţumită sergentului Summers, sunt mai mulţi dintre ei în închisoare decât cei care se bucură de confortul unei mâncări pregătite acasă.

— Mă bucur să aud asta. Bun, hai să ne asigurăm că suntem cu toţii pregătiţi pentru eliberarea de mâine-dimineaţă a lui Rashidi şi aştept să mă informaţi în permanenţă cu evoluţia lucrurilor.

Toţi şi-au strâns documentele, au ieşit din biroul comandantului şi s-au întors la birourile lor, cu excepţia poliţistei Bailey, care a semnat de ieşire şi a plecat spre Romford. Poliţista detectiv Pankhurst părăsise mai devreme clădirea şi era pe poziţie dincolo de stradă, de unde putea vedea intrarea la staţia de metrou Parcul Sf. James.

Nu a avut mult de aşteptat până când a apărut Nicky şi a coborât în fugă scările intrând în staţie. Rebecca s-a întors la Yard şi i-a raportat sergentului detectiv Adaja. Cincisprezece minute mai târziu, echipa s-a adunat din nou în biroul comandantului, unde îi aştepta William.

— Iepurele a scăpat din cursă, a spus Hawk, dar câinii de vânătoare trebuie să îl lase să mai alerge de vreo două ori în jur, înainte ca noi să ne punem în mişcare.

— Ce aveţi în minte, sir? a întrebat Jackie.

— Marlboro Man va livra marfa acasă la Reg Payne vineri dimineaţa la ora unu, a spus Hawk. Nu mai curând, pentru că nu vreau ca Summers sau Bailey să devină suspicioşi.

— Ne punem în mişcare imediat ce ei sunt înăuntru? a întrebat Paul.

— Nu, a răspuns cu fermitate Hawk. Dacă facem asta, Summers va susţine că tocmai îl aresta pe Payne când am apărut noi şi are destul tupeu să încerce să câştige credit din ambuscadă. Nu, va trebui să-l lăsăm să-şi pună singur laţul în jurul gâtului, înainte de a deschide trapa secretă. Odată ce MM a livrat un kilogram de cocaină şi zece mii de lire cash, vom aştepta să vedem dacă Summers îl arestează pe Payne, confiscă marfa şi o duce la secţie. Dacă lasă acolo mai puţin de zece mii şi nu întreaga cantitate de droguri pe care le-am dus noi la Payne, suspiciunile noastre vor fi confirmate.

— Acela este momentul în care noi facem prima mişcare? a întrebat Jackie.

— Nu, a răspuns William. Încă e nevoie să fim prudenţi. Vreau să aflu câţi oameni sunt implicaţi şi cum distribuie ei cocaina şi dispun de sume aşa de mari de bani peşin. Şi, nu uitaţi, am notat seriile tuturor bancnotelor.

— Dacă Summers îl arestează pe MM, când acesta iese din casa lui Payne? a întrebat Jackie.

— Atunci vom şti că este curat. Dar dacă este corupt, nu va fi interesat de băiatul care furnizează marfa, ci numai de marfa furnizată.

— S-ar putea să aranjeze ca cineva să-l urmărească pe MM, a sugerat poliţista Pankhurst, şi, în cazul acesta, ar putea afla că el este unul de-al nostru.

— Nu te teme de aşa ceva, Rebecca. MM va dispărea înainte ca ei să ajungă la primul colţ. Dar asta nu înseamnă că nu vor fi ceva surprize pe drum, pentru că Summers este un operator perspicace şi se asigură să aibă un plan de rezervă care să-l transforme din răufăcător în erou. Să fiţi pregătiţi să acţionaţi în momentul anunţului, chiar dacă e miezul nopţii.

— Şi poliţista Bailey? a întrebat Rebecca.

— Ea poate fi prinsă la mijloc, a spus Hawk. Dacă va fi aşa, va avea de suportat consecinţele.

— Ar mai fi ceva ce trebuie să ştiţi, sir, a spus Rebecca.

Toţi şi-au întors atenţia spre poliţista-detectiv Pankhurst.

— Nicky este însărcinată.

*

Summers a fost încântat când Nicky i-a spus noutăţile.

— Spui că livrarea va avea loc vineri dimineaţă, devreme?

— Da, a răspuns Nicky, întorcând friptura în tigaie.

— De unde ai aflat o aşa importantă informaţie?

— De la un borfaş de pe stradă, în schimbul faptului că m-am făcut că nu-l văd.

— Înveţi repede, a spus Summers, aşezându-se la masă.

— E unul din informatorii tăi? a întrebat Nicky, punându-i o friptură în faţă.

— Doamne, nu! a spus Summers. E unul pentru noi. În felul acesta treaba va fi cu mult mai profitabilă.

Nicky s-a aşezat în faţa lui, pe cealaltă parte a mesei şi a meditat la răspunsul primit. Îi dăduse o altă şansă să scape şi ea ar fi putut s-o facă, dacă el nu ar fi luat-o pe nepregătite.

*

William stătea pe bancheta din spate a taxiului care nu era de închiriat. Ochii lui nu se dezlipeau de poarta închisorii, cu toate că ştia că Rashidi nu va fi eliberat decât peste cel puţin încă o jumătate de oră. Se uita la ceas la fiecare câteva secunde, dar uşa de lângă intrarea principală rămânea cu încăpăţânare închisă.

Pe lângă ei a trecut un Mercedes albastru-închis care s-a oprit lângă închisoare, ca şi cum ar fi fost clădirea unui club de ţară.

— E aceeaşi maşină? a întrebat William.

— Nu, sir, a spus Danny. Are acelaşi număr pe plăcuţă – AR1 – dar este cel mai recent model, abia scos de pe linia de producţie.

— Dar şoferul este acelaşi? a întrebat William, încercând să se uite mai bine.

— Eu sunt şofer. Dacă te îmbraci aşa, cred că vei afla că eşti *chauffeur*. Dar, da, este acelaşi bărbat.

William a râs, deşi nu era o dimineaţă în care să-ţi permiţi să râzi.

S-au auzit zece bătăi de clopot de la turnul unei biserici din apropiere, dar uşa tot nu s-a deschis.

— Poate că-i place locul aşa de mult încât nu vrea să plece. Ideea de umor a lui Danny.

În sfârşit uşa s-a deschis şi prin ea a păşit un bărbat musculos acoperit cu tatuaje, care căra un sac negru de piele.

— Hoţ din locuinţe, a spus Danny, fără a-i arunca o a doua privire. Proaspătul prizonier eliberat s-a uitat la Mercedes, i-a făcut semnul V şoferului, înainte de a porni spre cea mai apropiată staţie de autobuz.

Alţi doi prizonieri s-au strecurat prin uşă. William nu putea să nu se întrebe cât de mult timp vor fi în libertate. Unii dintre ei tratau puşcăria ca pe o a doua lor casă, în special dacă dormeau pe-afară, şi o crimă minoră însemna că-şi puteau petrece iarna într-o celulă încălzită, cu trei mese pe zi şi televizor.

În sfârşit, a apărut silueta inconfundabilă a lui Rashidi. William nu a avut nevoie să spună *El este,* pentru că spre deosebire de colegul lui, el slăbise, nu pusese pe el. Purta un costum elegant similar, cămaşă albă şi cravată de mătase, cum purtase în ultima zi a procesului său. William s-a întrebat dacă, pe interiorul hainei, era o etichetă Harrods. Putea fi guvernatorul puşcăriei, cu excepţia

faptului că guvernatorul îşi conducea singur maşina – un Morris Minor – spre a merge acasă.

Chauffeur-ul a sărit şi a deschis portiera din spate a Mercedesului pentru şeful său, de parcă ar fi fost o luni dimineaţă obişnuită şi Rashidi ar fi fost luat de la casa lui de la ţară şi dus la serviciu. În timp ce Rashidi luneca pe bancheta din spate, el şi-a atins cozorocul caschetei. William s-a ghemuit să nu fie văzut, când maşina a trecut uşor pe lângă taxiul în aşteptare şi a virat la stânga.

Danny a întors taxiul şi a avut grijă să ţină distanţa. S-a aşezat în spatele unui alt taxi negru, de câte ori a fost posibil, pentru ca *chauffeur*-ul să nu-şi da seama că au coadă.

— S-ar putea îndrepta şi spre Brixton şi spre The Boltons, a spus William, uitându-se prin parbriz, în timp ce ei rulau pe Upper Street.

Mercedesul nu a traversat fluviul, ci a continuat să meargă spre est şi peste treizeci de minute au trecut pe lângă doi dragoni de argint cu scuturi de fier, semn că intraseră în City, în Londra.

— Cred că merge la birou, a spus William.

Mercedesul s-a oprit în cele din urmă în faţa clădirii Marcel & Neffe. Din nou *chauffeur*-ul a sărit din maşină şi a deschis portiera din spate pentru şeful său.

În timp ce intra în Casa de Ceai, Rashidi a primit un al doilea salut de la un alt bărbat cu caschetă, de parcă niciodată el nu ar fi fost plecat.

William nu l-a urmat înăuntru, dar a ştiut că el se va duce la biroul lui de la etajul al unsprezecelea. Era mai interesat să vadă când şi pe ce ieşire va părăsi Rashidi clădirea. Mercedesul a plecat.

— Rămâi pe loc, Danny, a spus William, şi nu-ţi lua ochii de la intrarea în clădire. Dacă reapare Rashidi, contactează-mă pe radio şi eu mă întorc imediat. Dacă îl pierzi, poţi începe să-ţi stabileşti un tarif, pentru că sunt singurii bani pe care-i vei mai câştiga,

săptămâna asta, a adăugat el, în timp ce deschidea portiera taxiului şi cobora.

Danny nu a râs deloc, în timp ce William alerga în direcţia staţiei de metrou Moorgate.

Trecuse ceva timp de când William descoperise cum îşi părăsise, cu discreţie, Rashidi biroul, fără ca cineva să observe. S-a aşezat în locul lui preferat de lângă un mic chioşc de presă de unde putea observa pe oricine ieşea din Ceainărie prin uşa pe care puţini o ştiau, dacă nu lucrau în clădire.

S-a resemnat că s-ar putea să piardă ceva timp, dacă Rashidi venise pentru a i se prezenta la zi evoluția afacerii companiei, pe durata absenţei lui. Poate chiar îşi schimbase caracterul, după cum îi promisese judecătorului că va face, deşi William credea că e puțin probabil.

Poate că Danny îl va apela în jur de ora şase şi îl vor urmări pe Rashidi spre The Boltons, unde va cina împreună cu mama lui şi-şi va petrecere prima noapte de libertate la ea acasă, mai ales dacă ar crede, chiar şi pentru un moment, că fusese urmărit.

S-a scurs o oră, timp în care, prin uşa secretă s-au strecurat câțiva lucrători în City, dar Rashidi nu a fost printre ei. William începuse să se plictisească şi s-a gândit să se întoarcă la taxi şi să stea cu Danny câteva minute la căldură, pe bancheta din spate, dar, cu siguranţă, acela ar fi momentul pe care Rashidi l-ar alege să plece de la muncă, în căutarea unui angajament alternativ.

În a treia oră de aşteptare, a cumpărat un exemplar din *Evening Standard* cu 20 de penny, dar nu a trecut mai departe de titlul de pe prima pagină, înainte de a privi spre uşa secretă.

— Ai de gând să mai stai mult aici? l-a întrebat un polițist de la trafic.

— Atât cât trebuie, a spus Danny, prezentându-şi mandatul.

Polițistul şi-a dus mâna la cozoroc, surprins că şoferul de taxi era de la Poliția Metropolitană, nu de la cea din City.

*

William a rămas fixat pe loc oră după oră, făcându-i-se din ce în ce mai frig, până când omul a apărut la uşa laterală, îmbrăcat într-un trening gri lăbărţat şi cu o glugă pe cap. O ţinută pe care William n-o putea uita. S-a alăturat navetiştilor de seară care se îndreptau spre scările rulante. William nu îi putuse vedea faţa, dar era, în mod clar, acelaşi trening şi acelaşi mers. Însă, cel mai important lucru, aceleaşi mânuşi negre de piele.

*

Rashidi a pus piciorul pe scara rulantă, în timp ce William s-a strecurat în spatele unui bărbat cu umeri largi care era ca un scut ce-l proteja de prada lui. Când William a ajuns pe treapta de sus, Rashidi deja nu mai era în raza lui vizuală. Nu că William ar fi avut prea multe îndoieli cu privire la locul spre care acesta se îndrepta. William a luat-o spre peronul de sud al liniei Northern şi a ajuns acolo exact când trenul se oprea. L-a zărit pe Rashidi, la celălalt capăt al platformei, urcând în tren şi s-a strecurat şi el în vagonul cel mai apropiat.

Cu toate că William era sigur că ştia unde va coborî Rashidi, era foarte atent la fiecare staţie. Şi a avut dreptate, pentru că Rashidi nu a coborât din tren până la staţia Stockwell, unde a traversat spre Victoria station, pentru a călători o staţie până la Brixton.

William i-a permis ţintei lui să dispară din nou din vedere, pentru a doua oară, pentru că era convins că ştia exact unde se ducea. A coborât pe peron şi s-a amestecat cu pasagerii care aşteptau la celălalt capăt. Nu intenţiona să meargă mai departe. Acum, fusese restabilit vechiul model, Paul va prelua şi-l va aştepta

pe Rashidi în afara staţiei, a doua zi după-masă, cu speranţa că acesta îl va conduce la noul laborator.

Aruncând o privire spre dreapta, William l-a văzut pe Rashidi dând mâna cu un bărbat pe care l-a recunoscut imediat şi care avea lângă el doi bodyguarzi musculoşi, unul de fiecare parte a sa. Rashidi se întorsese deja în cealaltă lume a lui.

O pală de vânt dinspre tunelul întunecat a anunţat sosirea următorului tren. William voia să se întoarcă la Yard, când Rashidi a făcut un pas în faţă şi, înainte să poată avea el o reacţie, cei doi bodyguarzi l-au înşfăcat fiecare de un braţ şi, cu o mişcare violentă, l-au aruncat pe şine.

Trenul s-a oprit scrâşnind din frâne, dar a fost prea târziu. Oribilul sunet al coliziunii corpului cu metalul i-a făcut pe câţiva pasageri să ţipe, în timp ce alţii au luat-o la fugă.

William a ţâşnit în direcţia celor trei bărbaţi, dar aceştia erau deja aproape de ieşire şi, când William a ajuns la scările rulante, ei se aflau pe treapta de sus, croindu-şi calea printre ceilalţi călători uluiţi. El a forţat urcând câte două trepte deodată, dar când a ajuns în capul scărilor, ei erau aproape la ieşirea din staţie.

Bărbatul mai în vârstă respira cu greutate, încercând să ţină ritmul cu bodyguarzii tineri şi antrenaţi. William aproape că l-a prins şi era pe punctul să se arunce asupra lui, când a simţit două braţe cuprinzându-l şi a fost placat înainte să marcheze. Braţele i-au fost răsucite la spate de unul dintre bărbaţi, în timp ce celălalt îi punea cătuşele.

— Eşti arestat! a spus o voce.

*

Când William a ajuns înapoi la Yard, l-a informat imediat pe comandant de uciderea violentă şi premeditată a lui Assem Rashidi şi despre felul în care el a ajuns să fie arestat, din greşeală.

— Cel puţin, asta rezolvă una dintre problemele noastre, a spus Hawk, surprinzându-l pe William. Rashidi nu mai poate face rău, de-acum. Dar ce vreau eu să ştiu, inspectore, este dacă l-ai recunoscut pe bărbatul cu care a dat el mâna.

— Da, sir. Era Tony Roberts, proprietarul celor unsprezece magazine de presă, care a afirmat la proces că locuieşte în apartamentul lui Rashidi de peste zece ani. Cred că el a condus imperiul lui Rashidi, în absenţa lui, şi, în mod clar, a decis că vrea să preia afacerea cu un partener mort.

— Greşeală prostească, a spus Hawk. Roberts este în cel mai bun caz numărul doi şi, ucigându-şi finanţatorul, ne-a făcut nouă mult mai uşoară sarcina de a doborî întregul imperiu.

— Ce doriţi să fac în continuare, sir?

— Să te duci acasă, inspectore, şi să mă laşi pe mine să mobilizez echipa Omucideri.

William a fost dezamăgit că nu era el ofiţerul care să-l aresteze pe Roberts. A sperat că acesta va fi Paul, astfel glezna scrântită ar fi devenit folclor.

*

În vreme ce William stătea în metrou, pe drumul de întoarcere spre Fulham Broadway, ştia că Hawk dislocase deja o echipă de la Omucideri la Brixton, cu unitatea antidrog nu departe în spate. La momentul în care raportul lui a fost gata şi l-a predat secretarei lui Hawk, acesta nu era numai depăşit, ci era de-a dreptul istorie. Avea de aşteptat până la întâlnirea de dimineaţă a echipei pentru a afla ce se întâmplase după aceea.

Când a ajuns acasă, a găsit-o pe Beth în baie, cu gemenii, cu aproape tot atâta apă pe podea câtă era şi în cadă.

— Ai auzit despre Rashidi? a fost prima ei întrebare.

Tăcerea lui i-a spus tot ce avea ea nevoie să ştie.

— Îţi voi da detaliile mai târziu, a spus el. Inclusiv cum am ajuns să fiu arestat pentru omor, a şoptit el, în timp ce telefonul a început să sune. William a lăsat-o pe Beth cu gemenii care stropeau cu apă toată baia şi a ridicat receptorul.

Nu salut, nu nume, nu amabilităţi. Dar, William ştia cine era la celălalt capăt al liniei.

— Am vorbit cu familia şi suntem doritori să continuăm cu planul tău. Dar avem o condiţie.

William nu avea nevoie să i se spună care era condiţia. Nu putea decât să se întrebe cum va reacţiona Hawk. S-a întors în baie şi a găsit-o pe Beth uscându-i pe copii, pentru a-i pune în pijamale.

— Cine a fost? a întrebat ea.

— Mă duc să dau un telefon, a spus el, fără a-i răspunde la întrebare. I-a luat în braţe pe gemeni, unul sub fiecare braţ şi i-a dus chicotind în dormitorul lor, unde i-a învelit şi le-a stins lumina. S-a întors în hol, a ridicat telefonul şi a format un număr nelistat.

— Comandantul Hawksby la aparat.

23

BARONUL DROGURILOR ARUNCAT SUB ROŢILE TRENULUI.

Hawk a tras cu ochiul la prima pagină a cotidianului *Daily Mail,* înainte de a-l da deoparte.

— Noutăţi de ieri, a declarat el. Tony Roberts şi doi tovarăşi de-ai săi au fost arestaţi noaptea trecută şi toţi trei vor fi acuzaţi astăzi, mai târziu, de uciderea lui Rashidi. Ca bonus, unitatea antidrog a intrat şi a reuşit să închidă încă un laborator, într-o altă parte a Brixton-ului, care arăta de parcă ar fi fost înfiinţat recent, în pregătirea întoarcerii lui Rashidi.

— Abia aştept să citesc titlurile din ziarele de mâine, a spus Jackie.

— L-am informat deja pe comisar la ce să se aştepte şi am primit toate laudele. Niciunul dintre voi nu a fost menţionat.

Toţi au izbucnit în râs şi au început să bată cu palmele în masă, ca semn de aprobare.

— Sergent Adaja, pentru că tu ai fost responsabil de arestarea lui Roberts, poate că ne poţi prezenta situaţia, la zi.

— O echipă de la Omucideri s-a pus imediat în mişcare după apelul ofiţerului de la investigaţii, a început Paul. Cei unsprezece pretinşi agenţi de presă ai lui Roberts erau, aşa cum aţi bănuit, sir, nimic mai mult decât un front elaborat pentru spălarea banilor din drogurile lui Rashidi. Aproape toţi angajaţii lui Roberts au tăcut mormânt, numai o angajată a rupt tăcerea când i s-a sugerat c-ar putea fi acuzată că a sprijinit un infractor. Informaţiile date de ea ne-au condus la un bordel local, unde l-am găsit pe Roberts la treabă. Nu a încercat să se opună arestării. Tânăra care era cu el, ei, deasupra lui, a fost un izvor de informaţii, odată ce i-am promis să

nu-i înregistrăm numele în documente. Se pare că mama ei este preşedinta Asociaţiei Conservatoare locală.

— Fiecare are preţul său, a spus Hawk. Ce ne spui despre complicii lui Roberts?

— Nu sunt cele mai ascuţite unelte din cutie, sir. Au fost găsiţi sărbătorind într-o cârciumă. Au opus rezistenţă, dar nu cine ştie ce. Vor apărea în faţa magistratului în dimineaţa asta, împreună cu Roberts, toţi trei vor fi acuzaţi de omucidere.

— Aud că şi tu ai avut o la fel de meritorie seară, sergent Roycroft, a spus Hawk, întorcându-şi atenţia spre Jackie.

— Sir, aşa cum a subliniat Paul, Roberts nu este Rashidi. Odată ce-a fost acuzat de omor, a cedat, i-a acuzat pe cei doi criminali şi chiar ne-a spus unde este ultima fabrică de droguri a lui Rashidi. A susţinut că el nu este nimic mai mult decât un ţap ispăşitor care a fost plătit să spună că a locuit în apartamentul lui Rashidi. Când am pronunţat cuvintele *închisoare pe viaţă,* s-a oferit să-şi recunoască vinovăţia şi să devină martor în favoarea Coronei, în schimbul unei sentinţe mai uşoare.

— Sunt sigur că-i putem obţine vreo câţiva ani de închisoare, a spus Hawk, în aşa fel încât el să fie eliberat la timp, pentru a intra direct într-o casă pentru bătrâni.

Alte bătăi cu palmele pe masă.

— În urma dezvăluirilor lui Roberts, îi pot raporta supeintendentului Watts şi celor şaizeci de oameni ai lui care au măturat Brixton-ul noaptea trecută şi au pescuit un banc de peşti, au prins o duzină de alergători-vânzători şi, mai important, vreo doi distribuitori de droguri fruntaşi, pe care-i urmăream de ani de zile. A doua operaţiune după Calul Troian, ca importanţă, aşa i-am prezentat-o comisarului.

— Au găsit destule probe care să susţină acuzaţiile? a întrebat Paul.

— Şapte kilograme de cocaină, trei de heroină şi nenumărate pachete de marihuana, a spus Hawk. Voi produce fotografii ale prăzii şi le voi da presei, astăzi, mai târziu.

— Totuşi, superintendentul Watts este convins că asta a fost numai o mică parte a unui transport de marfă care a ajuns recent din Columbia şi că restul prăzii a fost deja distribuit în toată Londra, a spus Jackie.

— S-a întors ceva în Romford? a întrebat Hawk, uitându-se peste masă la poliţista Bailey.

— Nu ştiu, sir, a spus Nicky. Nu există nimic în Book 66 care să sugereze asta, nicio arestare semnificativă pentru deţinere de droguri nu s-a făcut în ultima săptămână şi nimic nu s-a livrat.

— Aminteşte-mi, a spus Hawk. Nu familia Turner era, cel mai probabil, cea care primea drogurile ce urmau să fie distribuite în Romford?

— Nu, sir, era familia Payne. Turner-ii nu au provocat niciun necaz, în ultima vreme.

— Fie minte, fie Summers nu are destulă încredere în ea pentru a-i spune ce face, s-a gândit Rebecca. Detectivul din ea întâi o suspecta, în timp ce prietena voia s-o creadă.

— Mă aştept ca rapoartele fiecăruia dintre voi să fie pe masa mea la prânz, a spus Hawk. Poliţist Pankhurst tu ce ai de spus? a întrebat-o el pe unica persoană care nu scosese nicio vorbă.

— Cererea pentru licenţă extinsă privitoare la lichior, pentru clubul de striptis a fost refuzată, sir, şi ofiţerul implicat a trebuit să-şi descoasă cele trei trese şi e din nou la patrulare.

Un mesaj codat pe care ultimul beneficiar ar fi trebuit să-l aştepte până când se adunau din nou, într-o oră, după ce Nicky pleca spre Romford.

Hawk a dat afirmativ din cap. Nu a reuşit să se uite la poliţista Bailey şi s-a întrebat cât timp va mai dura până când recunoaşte

cine era tatăl copilului ei nenăscut, pentru că acesta, cu siguranţă, nu s-a mutat din Croydon.

*

Se spune că funeraliile sunt pentru ca cel plecat să afle cât de popular a fost. Necazul e că el nu e prezent, ca să afle.

Participarea la funeraliile lui Assem Rashidi ar putea fi descrisă, în cel mai bun caz, ca slabă. Mama lui a fost singura care a vărsat o lacrimă când trupul sigurului ei copil, sau ce mai rămăsese din el, a fost coborât în pământ. Preotul catolic care a oficiat serviciul nu-l întâlnise niciodată şi nu ar fi permis să facă ceremonia, dacă mama lui Rashidi n-ar fi participat cu regularitate la Brompton Oratory şi, mai important, unul dintre cei mai generoşi binefăcători ai parohiei.

Booth Watson stătea la un pas de micul grup de îndoliaţi, îmbrăcat într-o ţinută sobră potrivită, cu capul plecat, reprezentându-şi clientul pentru ultima oară. Cu toate acestea avea speranţa că singura rudă în viaţă a lui Rashidi s-ar putea ca, foarte curând, să aibă nevoie de serviciile lui.

Doi bărbaţi robuşti, strânşi în costumele fixe pe trup, urmăreau funeraliile de departe, arătând de parcă singurul lor scop era să se asigure că decedatul nu se ridica în mod miraculos din morţi. Mica adunare a fost imediat dublată prin venirea celor patru gropari.

Încă şi mai departe, în spate, stătea William, ascuns de un monument care reprezenta trei îngeri, iar în spatele lui era un fotograf care făcea fotografii participanţilor, pentru a le pune pe biroul comandantului, până la prânz.

Preotul a dat ultima binecuvântare şi a făcut semnul crucii. Nu că ar fi crezut că acest păcătos anume avea mari şanse să intre în Rai.

Au început să cadă câteva picături de ploaie. Booth Watson şi-a deschis umbrela şi a însoţit-o pe doamna Rashidi la maşina care o aştepta.

— A fost amabil din partea dvs. să participaţi la funeraliile lui Assem, domnule Booth Watson, a spus ea, aproape şoptit.

— Un bărbat înţeles foarte greşit, a spus el pe ton grav. Dacă e ceva ce pot face pentru a vă ajuta în viitor, vă rog, doamnă, să nu ezitaţi să faceţi apel la serviciile mele, a adăugat el şi i-a dat o carte de vizită cu literele în relief.

— Domnule Booth Watson, chiar se întâmplă să am nevoie de un sfat într-o problemă personală. Fiul meu a murit fără testament şi vreau să mă sfătuiască cineva cum să mă descurc cu această, cam complicată, proprietate.

Booth Watson a deschis portiera din spate a Mercedesului negru, a închis umbrela şi s-a tras într-o parte pentru a-i permite noii sale cliente să urce.

— Voi aştepta să treacă o perioadă potrivită, doamnă Rashidi, pentru a vă permite să plângeţi, apoi voi lua legătura cu dumneavoastră.

— Să nu aşteptaţi prea mult, a spus ea, închizând portiera.

*

— Ia întotdeauna urma banilor!, a spus comandantul, când echipa s-a strâns din nou, după ce poliţista Bailey plecase la Romford. Dar, întâi, haideţi să recapitulăm cele mai recente informaţii. La ora unu, în vinerea trecută, Marlboro Man a vizitat rezidenţa familiei Payne. A observat doi bărbaţi care-l urmăreau cu privirea dintr-o maşină parcată cam la o sută de yarzi distanţă.

Odată ce MM a intrat în casă, i-a dat tatălui Payne, Reg, un kilogram de cocaină, o jumătate de kilogram de heroină şi zece mii de lire în bancnote marcate, toate puse într-o geantă Sainsbury. Am chitanţe pentru toate şi toate au fost autorizate de către comisarul adjunct.

După ce-a ieşit din casă, MM a condus, dar când a fost clar că nu-l urmărea nimeni, a întors maşina şi s-a dus la un loc pe care-l identificase mai devreme, de unde nu putea să fie văzut, dar el avea o vedere perfectă a uşii de la intrarea în casa lui Payne. Câteva minute mai târziu, au ieşit doi bărbaţi din maşina parcată şi au intrat în casa lui Reg Payne. Hawk a dat să circule câteva fotografii. Veţi remarca că MM nu este David Bailey, dar, ca să fiu cinstit, el nu putea folosi flash-ul şi era oarecum departe.

Ofiţerii au studiat fotografiile un timp, înainte ca Hawk să întrebe:

— Vreo observaţie?

— Cel înalt este Summers, a spus Jackie. Celălalt, în haină de ploaie, ar putea fi partenerul lui de crime, inspectorul Castle?

— Nu cred, a spus William. Castle este cu mult mai în vârstă decât acesta. Dar ce ţine în mâna dreaptă?

— Este Lamont, a spus Paul, care examina una dintre fotografii cu lupa.

— Ce te face să crezi asta, sergent Adaja? a întrebat Hawk.

— Este o caschetă de poliţist. Şi, dacă nu greşesc, asta arată ca o împletitură în argint, pe cozoroc.

— Să facă pe ofiţerul de poliţie se poate dovedi a fi cea mai mică din problemele lui Lamont. Totuşi, este încă o greşeală pe care ar putea s-o regrete toată viaţa, a spus Hawk, dând să circule alt rând de fotografii cu cei doi bărbaţi ieşind din casă, douăzeci de minute mai târziu.

— Vă daţi seama de diferenţe?

— Summers este cel care duce acum geanta pe care o adusese MM în casă, mai înainte, a spus Jackie.

— Şi ce vă spune asta, sergent Roycroft?

— Acum ei sunt în posesia drogurilor şi banilor.

— Şi, mai important de-atât?

— Nu a fost nimeni arestat, a spus Rebecca. Deci, probabil că au făcut o înţelegere.

— Nu uitaţi că poliţista Bailey ne-a spus că nimic nu a fost înregistrat în Book 66 şi Summers s-a întors la secţie, în dimineaţa următoare, cu mâinile goale, a spus Hawk.

— Deci, acum avem trei poliţişti corupţi – dacă îl includeţi pe Lamont, a spus William. Dar al patrulea nu e nicăieri de văzut.

— Poate că Nicky nu ştia ce se întâmplă, a sugerat Rebecca.

— Aşa pare, pentru că MM a confirmat că ea şi-a petrecut noaptea de vineri în casa lui Summers. Dar haideţi să-i acordăm prezumţia de nevinovăţie, pentru moment, a spus Hawk, cam neconvins. Cine are următoarea întrebare?

— Unde s-au dus Summers şi Lamont, după ce au părăsit casa lui Payne, dacă nu s-au întors la secţie? a întrebat Rebecca.

— Bine gândit, a spus comandantul, dându-le alt set de fotografii.

— MM i-a urmărit până la casa lui Jimmy Turner, capul familiei care locuieşte în cealaltă parte a zonei. Erau, în mod clar, aşteptaţi, pentru că luminile erau aprinse la parter şi uşa din faţă a fost deschisă chiar înainte ca Summers să bată.

— Apoi ce s-a întâmplat? a întrebat Paul.

— Cei doi au ieşit cam după o jumătate de oră, fără geanta Sainsbury. Deci ce putem presupune din asta, chiar dacă nu va fi considerată probă la proces?

— Au dat drogurile familiei Turner, dar au ţinut pentru ei banii?

— De aceea am accentuat, la începutul întâlnirii, că trebuie să iei întotdeauna urma banilor, a spus Hawk. Ştim, acum, că ei sunt în posesia celor zece mii de lire originale şi, în timp, pot, de asemenea, să aştepte partea lor din banii pe droguri. Dar ceea ce ei nu ştiu este că noi avem seria fiecăreia dintre acele bancnote, aşa că în secunda în care încearcă să cheltuiască vreun ban, vom fi pe ei.

— Nu pare că vor merge imediat la cumpărături, a spus William. Lamont este prea chibzuit ca să le permită să facă ceva aşa de stupid. Nu uitaţi că singurul motiv pentru care aţi putut recupera sacoşa plină cu bani, după razie, a fost acela că el nu începuse să-i cheltuiască.

— Summers s-ar putea să nu fie atât de răbdător, aşa că el ar putea fi încă pariul nostru.

— Eu cred că Summers a făcut deja ceva încă şi mai prostesc, a spus Rebecca, care nu a putut să nu facă o mică pauză pentru a vedea dacă are atenţia tuturor.

— Dă-i drumul, poliţist Pankhurst, a spus Hawk.

— Când Nicky a venit la micul dejun, duminică dimineaţă, avea un inel cu diamant pe deget.

— Duminică dimineaţa? a repetat Hawk. Dar asta înseamnă cu cinci zile înainte de a pune mâna pe bani.

— Deci, încă este posibil ca ea să nu fie implicată în operaţiune, a spus Rebecca. Cu toate acestea, mai e ceva ce cred că ar trebui să ştiţi, sir. Dacă este adevărat, asta ar fi costat cu mult mai mult decât câştigul unui sergent pe un an de zile.

— Bănuiesc că inelul a dispărut după un furt recent dintr-o casă, când Summers a fost ofiţerul care l-a arestat pe făptaş, a spus William. Caz în care, nu ar fi trebuit să fie dificil să-i luăm urma şi vom avea destule probe ca să-l acuzăm.

— Cum poţi fi sigură că era un diamant solitaire? a întrebat Hawk, întorcându-se din nou spre poliţista Pankhurst.

— Nu este diferit de inelul de logodnă al mamei mele, a spus ea, arătând cam stânjenită.

— Poliţist, tot vom face noi un detectiv din tine, a spus comandantul. Dar, pe care deget purta poliţista Bailey inelul?

Rebecca a arătat degetul al treilea de la mâna stângă.

— Săraca fată, a spus Hawk, cu deosebit de multă empatie. Dar, tot nu ne permitem să facem încă vreo mişcare. Mai sunt alte evoluţii pe front?

— Da, a spus Jackie. Lamont m-a chemat la o întâlnire. Vom ieşi la un pahar sâmbătă noaptea.

— Ce vrea? a întrebat Paul.

— După eşecul meu din metrou, mă aştept să vrea să afle dacă este urmărit, a spus Rebecca.

— Deci, ce să-i spun? a întrebat Jackie.

— Ce vrea el să audă, nu, nu este urmărit, a spus William.

— Atenţie, a spus Hawk, va veni timpul când voi vrea ca el să ştie că este supravegheat, dar nu acum.

William a zâmbit, iar Jackie arăta uluită, însă niciunul dintre ei nu a pus întrebarea evidentă, pentru că ştiau că nu vor primi niciun răspuns.

— Dacă Lamont îţi mai dă un plic maro, noi vom şti că el crede că eşti la fel de coruptă ca el.

— Să îndrăznesc să întreb cât a fost în primul plic? a întrebat Jackie.

— Habar n-am, a spus William. L-am predat direct la depozitul secţiei. Dar, abia aştept să mai primesc unul.

Jackie a avut delicateţea să zâmbească.

*

— Domnule Booth Watson, trebuie să înţelegi că nu ştiam că fiul meu era traficant de droguri. Eu am crezut că era preşedintele unei mici, dar respectabile firme de ceai. Când a fost arestat, a fost un şoc la fel de mare pentru mine, cum a fost şi pentru prietenii mei, că a putut să ducă o viaţă dublă.

Booth Watson şi-a alăturat palmele ca la rugăciune, dar nu a spus nimic.

— Apreciez, domnule Booth Watson, faptul că aţi reuşit să-l curăţaţi de cele mai serioase acuzaţii, dar v-aş spune că eu m-am rugat să fie găsit vinovat şi pedepsit pentru păcatele lui.

Booth Watson arăta contrariat, dar nu a făcut nicio încercare să-şi întrerupă clienta, cât timp ea îi făcea confidenţe.

— Sunt sigură că vă amintiţi ce v-am spus, în acel moment, că refuz să depun mărturie la proces, pentru că ar fi trebuit să recunosc că îl vedeam pe Assem numai o dată pe săptămână, vinerea după-masă, şi, atunci, numai pentru câteva ore. Ea a făcut o scurtă pauză, înainte de a adăuga: mărturisesc că moartea lui a venit ca o binecuvântare.

Booth Watson şi-a lăsat capul în jos.

— M-au părăsit cei mai mulţi dintre prieteni, a continuat ea, aşa că nu mai am niciun motiv pentru a rămâne în ţara asta. Intenţionez să mă mut în Franţa. Cât mai curând posibil. Mă rog ca Dumnezeu să nu-mi prelungească viaţa pe pământ prea mult timp.

Booth Watson a zâmbit spre clienta sa ca un păianjen benign care a prins un fluture mare în pânza lui şi nu avea nicio intenţie să-i dea drumul. Ultimul lucru pe care-l voia era ca doamna Rashidi să moară.

— Cu acestea în minte, vă întreb dacă îmi puteţi pune lucrurile în ordine, ca să mă pot întoarce în Lyonul naşterii mele.

— Fiţi sigură, doamnă, a spus Booth Watson, am lucrat zi şi noapte pentru dumneavoastră, cu acest singur ţel în minte. Dar mă tem că afacerile dumneavoastră sunt oarecum complexe. Totuşi, cum timpul este esenţial, s-ar putea să am o soluţie la problema dumneavoastră.

— Care, domnule Booth Watson?

Zâmbetul binevoitor a revenit, păianjenul mai adăugase câteva fire la pânza lui.

— Puteţi pleca la Lyon când doriţi, dacă...

— Dacă ce?

— Dacă vă simţiţi capabilă să-mi transferaţi mie calitatea de avocat pentru afacerile dumneavoastră, în absenţă. Aş fi onorat să vă reprezint, cu cele mai bune abilităţi ale mele. Desigur, aş fi fericit să vă vizitez la Lyon din când în când, ca să vă informez.

— Ce aş avea de făcut pentru a se întâmpla cum spuneţi?

— Dacă semnaţi acest document, doamnă Rashidi, a spus el, punând în faţa ei două coli de hârtie, problemele dumneavoastră vor deveni problemele mele şi dumneavoastră vă puteţi relaxa ştiind că eu voi avea întotdeauna interesele dumneavoastră în inimă.

I-a dat clientei sale un stilou şi a marcat cu două cruci locurile unde să semneze. Doamna Rashidi nu şi-a petrecut mult timp cu cititul documentului, înainte de a-l semna.

BW a aşteptat să se usuce cerneala, apoi a spus:

— Rămân umilul dvs. Servitor, doamnă, şi s-a înclinat uşor în faţa ei.

— Nu, nu, domnule Booth Watson. Eu sunt cea care trebuie să vă mulţumesc.

*

Nicky şi-a terminat serviciul, imediat după ora patru. Decisese că sosise vremea să spună că era însărcinată şi că nu mai era mult până ce starea ei va fi orbitor de evidentă. S-a uitat la inel şi a zâmbit. Intenţiona să profite din plin de cele trei luni libere plătite pentru maternitate oferite femeilor poliţiste, după care va hotărî dacă va reveni la muncă sau va demisiona. Un poliţist este suficient pentru o familie, după opinia ei.

A intrat în apartament şi nu a fost surprinsă să constate dezordinea. La urma-urmelor, fusese plecată o săptămână. În chiuvetă, era un maldăr de vase nespălate, cu mâncarea uscată pe ele. Limpezirea nu era, în mod clar, o activitate prioritară pentru

Jerry. A deschis fereastra şi s-a apucat să spele vasele, sperând că va termina treaba, până va veni el de la serviciu.

Odată încheiată curăţenia în bucătărie, şi-a concentrat atenţia spre dormitor. Patul era nefăcut şi halatul de mătase al lui Jerry fusese lăsat în devălmăşie pe podea. Exact cum face James Bond, îi spusese el odată. L-a ridicat şi l-a atârnat pe spatele uşii, apoi a umflat pernele şi a întins cearşaful. A rămas stană de piatră şi a simţit că i se face rău, când a văzut o pereche de chiloţi roşii de dantelă, în mijlocul patului. Cu siguranţă nu erau ai ei. S-a prăbuşit pe podea, în lacrimi. Îi lăsase cineva acolo intenţionat, ştiind că ea va fi cea care îi va găsi?

De câte ori jurase Jerry că începuse o viaţă nouă, de când o întâlnise pe ea? *„Am găsit femeia cu care vreau să-mi petrec tot restul vieţii”*, îi spusese el destul de des. Inelul nu însemna nimic? Ori era monedă de schimb, cum era şi ea?

Nu a durat mult până când lacrimile lui Nicky s-au transformat în furie, când s-a gândit la cât de multe riscuri îşi asumase pentru el, ca să fie aruncată ca o cutie goală de carton. Voia ca el să intre în casă, chiar în acea clipă, ca să poată să-i spună exact ce gândea despre el.

A trecut o oră şi el nu a apărut; ea a decis că era timpul să treacă de la gânduri la acţiune.

S-a ridicat de pe podea, s-a dus încet în bucătărie a luat o pereche de foarfeci mari dintr-un sertar. S-a întors în dormitor, a deschis dulapul, unde era o jumătate de duzină de costume, vreo două sacouri, pantaloni gri şi cravate. Nici chiar un papion roşu, purtat destul de rar, nu a scăpat de execuţie.

A admirat carnagiul risipit pe toată podeaua, şi a dus foarfecele în sertarul din bucătărie. Apoi, a luat un ciocan din cutia cu scule de sub chiuvetă şi a distrus televizorul din salon. În sfârşit, şi-a îndreptat atenţia spre vase, farfurii, ceşti şi farfurioare, lăsând la sfârşit serviciul de masă care tocmai fusese adus în casă pentru

ocazii speciale. Jerry îi spusese că era un cadou de la mama lui. Mai degrabă de la John Smith. Când a terminat, Nicky a stat pe loc şi a admirat dezastrul. Un taur într-un magazin de porţelanuri ar fi fost mândru de ea. Nicky s-a lăsat pe podea, extenuată, dar entuziasmată. Odată ce şi-a revenit în întregime, a continuat cu deciziile.

S-a aşezat la biroul lui Jerry din camera din faţă, a luat un plic mare din sertarul de sus şi a pus chiloţii de dantelă şi inelul cu diamant înăuntru, apoi l-a sigilat. Era pe punctul să închidă sertarul, când a zărit jurnalul lui Jerry.

A dat încet paginile, până a ajuns la zi. Văzând cuvintele *Club Playboy, Park Lane* subliniate, a înţeles că el nu se va întoarce acasă, înainte de miezul nopţii. A încercat să nu se gândească la iepuraşi.

A luat o coală de hârtie de pe suportul de argint din faţa ei şi a scris o notă scurtă pe care o va lăsa în drumul ei spre casă din acea seară la secţie, în speranţa că inspectorul Warwick nu va mai avea nicio îndoială de care parte era ea.

24

Au ajuns amândoi la bancă cu câteva minute înainte de întâlnirea cu managerul zonal. Tânăra de la recepţie le-a verificat numele pe clipboard şi le-a bifat.

— Dacă luaţi liftul până la etajul cinci, a spus ea, dra Davis, asistenta personală a domnului Simpson, vă va întâmpina şi vă va conduce la biroul managerului.

Cei doi bărbaţi au urmat instrucțiunile şi nu au vorbit între ei în liftul aglomerat, până când uşile s-au deschis la etajul al cincilea, unde au fost întâmpinaţi de o tânără.

— Bună dimineaţa, a spus ea. Sunt asistenta personală a domnului Simpson. Acesta aşteaptă cu nerăbdare întâlnirea cu dumneavoastră.

I-a condus pe un coridor lung spre o uşă pe care scria R.C. Simpson, Manager Zonal. A bătut o dată la uşă şi nu a aşteptat răspunsul ca să deschidă uşa şi s-a tras într-o parte.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus Simpson, ridicându-se din spatele biroului, pentru a le strânge mâinile potențialilor săi noi clienți.

— Asemenea, a spus, cu politeţe, Booth Watson. Faulkner nu a spus nimic.

— Vă rog să luaţi loc, a spus managerul. Dra Davis s-a aşezat în spate, cu carnetul de notiţe deschis şi stiloul pregătit. Deşi toate documentele dvs. sunt în ordine, a spus domnul Simpson, odată ce musafirii s-au aşezat, mi-am luat precauțiunea de a o suna pe doamna Rashidi, în Lyon, pentru a verifica dacă banca are permisiunea să colaboreze total cu dvs.

— Nu m-aş fi aşteptat să nu fie aşa, a spus Booth Watson, oferindu-i cel mai binevoitor zâmbet.

— Doamna Rashidi a confirmat nu numai că aveţi toată puterea ca avocat, ci că eu trebuie să răspund la orice întrebare aţi putea avea privitor la proprietăţile şi bunurile fiului ei defunct. Vă stau la dispoziţie, domnilor.

— Vă mulţumesc, a spus Booth Watson. Aş începe prin a vedea detaliile oricărui cont personal aflat pe numele domnului Rashidi şi cel mai recent raport anual de la Marcel & Neffe.

Domnul Simpson i-a înmânat două dosare groase, dovedind că anticipase, în mod clar, cele două întrebări.

Faulkner a întors ultima pagină şi a început cu rândul de jos, în timp ce Booth Watson a continuat cu lista cu întrebări.

— Mai există alte active depuse în bancă pentru siguranţă, care nu se regăsesc în contul curent al doamnei Rashidi?

— Procentul ei de cincizeci şi unu la sută din Marcel & Neffe. Vă pot spune, ca pe o confidenţă strictă pe care v-o fac, că ceilalţi patru deţinători de acţiuni vor dori să renunţe la participaţia lor la companie, dacă ar fi să primească o ofertă realistă.

— Cum preţul acţiunilor a scăzut, a spus Faulkner, luând cuvântul pentru prima oară, dar fără a-şi ridica privirile, sunt obligat să întreb ce ar considera ei o ofertă realistă?

— Cred că ar fi de acord să renunţe la procentul lor de patruzeci şi nouă la sută pentru două milioane de lire sterline.

— Le oferim un milion şi spuneţi-le că aceasta este ultima ofertă şi că nu e loc de negocieri.

— Dar compania a avut un profit de trei sute de mii, anul trecut.

— Asta a fost anul trecut. Cinstit vorbind, voi fi surprins dacă ating rentabilitatea, anul acesta. Repet, asta-i ultima ofertă.

— Le voi transmite mesajul, a spus Simpson, nepărând a avea vreo speranţă.

— Mai sunt alte active de care ar trebui să ştim? a întrebat Booth Watson, continuând să facă pe poliţistul bun.

— Cu siguranţă că mai sunt, a replicat Simpson. Domnul Rashidi a închiriat şapte cutii de valori, care sunt păstrate în seifurile noastre, dar, desigur, nu le cunosc conţinutul. Le puteţi vedea oricând doriţi.

— Este convenabil chiar acum, a spus Faulkner, ridicându-se de pe scaun şi punând dosarele înapoi pe biroul managerului.

Simpson a fost surprins, dar şi-a revenit rapid.

— Mă tem că asta nu va fi posibil, decât, desigur, dacă sunteţi în posesia cheii doamnei Rashidi.

Booth Watson a scos cheia din buzunarul interior.

— Domnişoară Davis, vă rog să-i însoţiţi pe domnul Booth Watson şi pe colegul său, la subsol. Voi suna la şeful securităţii să-l previn că sunteţi în drum spre el.

Domnişoara Davis şi-a închis carnetul de notiţe, s-a ridicat de la locul ei şi a spus:

— Urmaţi-mă, domnilor.

Booth Watson a dat mâna cu Simpson, încă o dată, apoi i-a urmat pe Faulkner şi pe dra Davis afară din cameră şi înapoi la lift.

— Frumoasă vreme avem, pentru acest moment al anului, s-a aventurat dra Davis, în timp ce liftul cobora încet spre subsol.

— Da, într-adevăr, a spus Booth Watson, care nu a mai făcut nici o altă remarcă despre vreme sau despre orice alt subiect, înainte ca uşile liftului să se deschidă.

De această dată, au fost întâmpinaţi de un bărbat înalt, îmbrăcat elegant, care avea în mână un mănunchi mare de chei.

— Bună dimineaţa, domnilor. Vă rog să mă urmaţi, a spus el, înainte de a-i conduce pe un coridor prost luminat, până la o uşă mare de oţel. A fost nevoie de trei chei şi de introducerea unui cod pe o tastatură de pe perete, înainte ca el să poată deschide uşa grea de fier, lăsând la vedere o încăpere cu sute de cutii de valori aliniate de-a lungul pereţilor, de la podea până la tavan. Funcţionarul a

verificat câteva numere într-un mic carnet, înainte de a extrage şapte cutii şi a le pune pe masa din centrul încăperii.

— Vă lăsăm acum, domnilor, a spus dra Davis. Când vă încheiaţi treaba, vă rog să apăsaţi pe butonul verde de pe perete. Uşa se va deschide automat şi eu vă voi însoţi înapoi la biroul managerului.

— Vă mulţumim, a spus Booth Watson.

Domnişoara Davis şi funcţionarul de la securitate s-au retras discret, închizând uşa în urma lor.

Booth Watson a deschis fără grabă fiecare din cele şapte cutii, înainte ca amândoi să verifice conţinutul acestora: primele şase cutii erau pline cu bani, diamante, obligaţiuni şi certificate de acţiuni, dar nu şi a şaptea. Booth Watson se simţea ca şi cum peştera lui Aladin ar fi semănat cu un magazin pentru săraci, în comparaţie cu comorile care erau acum în jurul lor. A fost nevoie de o oră pentru a face inventarul complet al conţinutului cutiilor.

— Estimez că sunt peste un milion de dolari şi aproape un alt milion în lire sterline, a spus el. Cu toate acestea, deşi sunt bancnote folosite şi prin urmare imposibil de urmărit, ultima lege privitoare la spălarea banilor va face dificilă pentru tine folosirea lor în sume mari.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, a spus Faulkner. Sunt destul de mulţi aristocraţi care ar fi fericiţi să renunţe la obiectele ciudate de familie pentru bani peşin, atâta vreme cât eu pot să produc pentru ei o copie pe care s-o atârne în locul originalului, asigurându-i că nu este nevoie să-l deranjeze pe agentul fiscal. Şi poţi de asemenea să fii sigur că nu e vorba de sărăcirea străinilor bogaţi care sunt nerăbdători să achiziţioneze capodopere pentru cazul în care ar deveni pe neaşteptate persona non grata în propriile lor ţări şi să aibă nevoie de active disponibile.

— Asta nu rezolvă problema modului în care vei cumpăra restul acţiunilor de la Marcel & Neffe. Simpson nu va accepta niciodată o

plată cash pentru o asemenea sumă. Orice tranzacţie va trebui să fie transparentă şi corectă.

— Şi aşa va fi, a spus Miles. Rashidi are trei conturi valide dintre care unul de puţin peste un milion. Deci, putem cumpăra cele patruzeci şi nouă de procente ale companiei cu propriii lui bani.

— Cum te aştepţi să-i explic eu doamnei Rashidi lucrul acesta? S-ar putea să nu fie chiar aşa de naivă cu bancnotele.

— Îi poţi spune că sunt bani murdari, obţinuţi de fiul ei din tranzacţii ilegale cu droguri. Atunci, nu va dori deloc să aibă de-a face cu ei.

— Dar cum rămâne cu procentul ei de cincizeci şi unu la sută din Marcel & Neffe?

— Sunt convins că va renunța la acele acțiuni în schimbul lucrării *Madonna di Cesare* a lui Raphael.

— Dar asta valorează milioane.

— S-ar putea, dacă ar fi originalul.

— Dar dacă îl dă în vânzare?

— Nicio şansă. Femeia care crede în Dumnezeu, mai bine ar muri decât să vândă Fecioara.

— Cu excepția cazului în care dă peste original.

— Exclus, pentru că eu dețin originalul şi nu am nicio intenţie să-l pun pe piață.

— Şi eu ce profit am din planul tău, ştiind că nimic din toate acestea nu sunt posibile fără mine, a întrebat Booth Watson, cu un gest larg al mâinilor.

— Vei asigura preluarea cu succes a companiei Marcel & Neffe, după care vei deveni juristul companiei cu un onorariu lunar destul de consistent pentru ca să nu mai ai niciodată nevoie să mai reprezinţi un alt client.

— Cu bonusuri, a sugerat Booth Watson, uitându-se la mormanele de bani de pe masa din fața lor.

— Bineînţeles, a spus Faulkner, luând câteva pachete sigilate de douăzeci de bancnote dintr-una dintre cutii şi dându-i-le lui Booth Watson. Pentru moment, acestea ar trebui să-ţi acopere micile necesităţi. Şi dacă te bagi, vor fi mult mai mulţi acolo, de unde vin aceştia.

Zâmbetul lui Booth Watson a rămas la locul lui, în timp ce acesta punea câteva pachete de bani în sacoşa Gladstone, care s-au alăturat conţinutului celor şapte cutii.

— Voi duce toate lucrurile personale la Lyon, a spus el, şi le voi da doamnei Rashidi. Fotografii, scrisori şi câteva amintiri de familie pe care ştiu că le va aprecia.

— Împreună cu copia lucrării lui Raphael, la care, sunt convins, că nu va rezista, a spus Faulkner.

— Luând în consideraţie totul, am lucrat bine, în dimineaţa asta, a declarat Booth Watson, în timp ce ridica sacoşa lui grea, iar Faulkner apăsa pe butonul verde. Când uşa s-a deschis, dra Davis şi funcţionarul de la securitatea băncii erau acolo.

— Pentru moment, am terminat, a spus Booth Watson. Eu voi reveni, din când în când.

*

Beth îi hrănea pe gemeni când a auzit poarta deschizându-se. S-a uitat pe fereastră şi a văzut o tânără care punea un plic în cutia lor poştală. Probabil o circulară de la parohie sau o invitaţie la o serată a Partidului Conservator local, s-a gândit ea, cu dezamăgire. S-a uitat cu mai mare atenţie la tânăra care se îndepărta pe alee. I se părea ceva cunoscut la ea, dar Beth nu îşi putea da seama unde şi când o mai văzuse.

A auzit a doua oară deschizându-se poarta când ducea gemenii la etaj şi a zâmbit la gândul că William venea acasă devreme. Odată

ce gemenii au fost aşezaţi în pătuţurile lor, a coborât la parter şi l-a găsit pe William citind ceva scris pe o coală de hârtie.

— Ai văzut cine a adus asta? a întrebat el, fără să-şi ridice ochii de pe foaie.

— Da. Şi ce plăcut să te văd şi pe tine!

— Scuze, a spus el, îmbrăţişând-o.

— M-am uitat numai o clipă la ea. Era tânără, cam douăzeci şi cinci-şase de ani, păr negru. Cred că s-ar putea să fie însărcinată.

William a dat din cap şi a citit textul a doua oară.

Mergi la Clubul Playboy, pe Park Lane, la ora 7:30, în seara aceasta. Nu lua în seamă iepuraşii, fii cu ochii pe braconieri.

— Am pregătit meniul tău favorit pentru cină, om al cavernelor, a spus Beth, aşa că sper că-ţi este foame.

William i-a dat biletul. După ce l-a citit, ea a spus:

— Hmm, este un loc unde te vei putea amesteca printre o mulţime de alţi oameni ai cavernelor, dar aş putea să pariez că, la Clubul Playboy, nu se serveşte plăcinta păstorului.

25

William a sosit la Clubul Playboy de pe Park Lane, imediat după ora şapte, convins că va avea mai mult decât destul timp să se familiarizeze cu locul, pentru că ştia că Summers nu termina serviciul până la ora opt.

După ce s-a înregistrat, a urcat scările spre primul etaj şi a intrat în cazinou. S-a plimbat agale în jurul sălii de jocuri, inventariind diferitele modalităţi de a pierde bani. O duzină de mese de blackjack şi câteva mese de ruletă erau supravegheate de crupieri care mişcau roţile în timp ce clienţii lor urmăreau parcursul unei mici mingi albe, sperând cu ardoare că ea se va opri pe numărul ales de ei. Nouăzeci şi trei la sută din timp, nu se întâmpla. În fundul sălii, William a remarcat o uşă pe care scria PRIVAT, prin care, a presupus el, erau invitaţi să treacă numai jucătorii mari. O invitaţie de care nu va avea parte niciodată.

După ce a dat ocol a doua oară sălii de jocuri, s-a aşezat la capătul barului şi a aşteptat să-şi facă apariţia Summers.

— Cu ce vă pot servi, sir? a întrebat un barman atent.

— Un suc de portocale, vă rog, a spus William, scoţând portofelul din buzunar.

— E din partea casei, sir, a spus barmanul primului său client.

A trecut o oră şi nici urmă de Summers. După a doua oră, William a început să se întrebe dacă poliţista Bailey nu cumva îl trimisese acolo în speranţa că-l va scăpa basma curată pe iubitul ei, în timp ce el îşi dorea să fi stat acasă.

William aproape că a căzut de pe scaunul de bar, când s-a deschis uşa şi a intrat Bruce Lamont. S-a îndreptat rapid spre cea mai apropiată scară, fără să ştie nici măcar unde ducea. Când a ajuns în capul treptelor a fost întâmpinat de şeful chelnerilor.

— Veţi lua cina cu noi, sir? a întrebat un bărbat care era obişnuit cu clienţii care iau masa singuri.

— Nu, mulţumesc, a spus William. Deja am mâncat. A aruncat o privire peste balcon şi l-a văzut pe Lamont stând la bar, la numai câteva scaune distanţă de locul pe care stătuse el cu doar câteva momente înainte. Dar, aş vrea o cafea, a continuat el, ochind o masă liberă în capătul îndepărtat al balconului.

— Bineînţeles, sir. Dacă doriţi să luaţi un loc, în scurt timp va veni o chelneriţă să vă ia comanda.

Noul punct de observaţie îi oferea lui William o vedere panoramică asupra parterului cazinoului, el rămânând pe jumătate ascuns în spatele unei coloane de marmură falsă. Lamont bea şampanie şi stătea de vorbă cu barmanul, când în cazinou a intrat Summers şi s-a dus lângă el, la bar.

— Ce vă pot aduce de băut, sir, a întrebat o tânără într-o ţinută care lăsa puţin loc imaginaţiei.

— Numai o cafea, a răspuns William, încercând să nu se uite fix la urechile ei mari de iepure şi la codiţa pufoasă. Neagră.

Şi-a întors apoi atenţia spre bar, unde Lamont şi Summers erau cufundaţi adânc în conversaţie. William s-a întrebat dacă aleseseră clubul ca loc de întâlnire, pur şi simplu pentru că, aici, era puţin probabil să dea de cineva care i-ar recunoaşte. Conversaţia celor doi s-a încheiat şi Summers s-a ridicat şi s-a îndreptat spre cea mai apropiată masă de ruletă.

I-a dat crupierului un pachet învelit în celofan care conţinea cinci sute de lire în cinci bancnote, pe care William îl văzuse ultima oară în biroul lui Hawk. Crupierul a împrăştiat banii pe postavul verde, i-a numărat şi i-a pus într-o cutie de plastic transparent, ca să-i vadă toţi. Apoi a împins un mic teanc de jetoane spre noul său client de dincolo de masă.

William nu ştia prea multe despre jocurile de noroc, dar ştia că ruleta era una din cele mai uşoare căi de a pierde bani. Au urmat

imediat pariurile asupra cărora tatăl lui l-a avertizat încă de la o vârstă fragedă. Dacă nu ar fi aşa, i-a explicat el, cele care ar sfârşi prin faliment ar fi cazinourile şi casele de pariuri, nu pariorii.

Câteva minute mai târziu, a venit şi Summers lângă Lamont, a ocupat un loc în faţa lui, fără să-l avertizeze. A dat cinci sute şi a primit şi el un teanc de jetoane. William a sorbit o gură de cafea, încercând să-şi dea seama ce urmăreau cei doi.

— *Faites vos jeux,* a spus crupierul, în timp ce învârtea roata.

Lamont a pus cinci jetoane pe negru, în timp ce Summers a pus aceeaşi sumă pe roşu, asigurându-se că unul dintre ei va câştiga cu siguranţă, iar celălalt era la fel de sigur că va pierde.

— *Rien ne va plus, a* anunţat crupierul. Mingea a continuat să se învârtă pe marginea exterioară înainte de a coborî spre numere, unde a ţopăit în jur o vreme, şi s-a aşezat în cele din urmă pe roşu 27.

Crupierul a strâns pariurile pierzătoare, inclusiv pe cel al lui Lamont, apoi a împins încă cinci jetoane în direcţia lui Summers.

— *Faites vos jeux,* a anunţat din nou crupierul.

Câţiva pariori au rămas la numerele lor favorite, fără o motivaţie logică, în timp ce alţii au urmat schemele presupus infailibile, ignorând faptul că sunt mii de cărţi scrise pe acest subiect, cele mai multe dintre ele netipărite.

Lamont a pus alte cinci din jetoanele lui pe negru, iar Summers a continuat cu roşu. Roşu 11. Summers a câştigat din nou, în timp ce Lamont a pierdut. După două rotiri între ei, nu pierduseră şi nu câştigaseră nimic, erau la egalitate. Lui William nu i-a luat mult timp până şi-a dat seama ce făceau cei doi.

Simplu şi metodic, depuneau bancnotele marcate ale lui Hawk în schimbul jetoanelor, pe care urmau să le schimbe, la sfârşit, în bani cash pentru un cec dat de cazinou. Câştigul putea fi depus, apoi, la orice bancă, ca *rezultat al norocului la mese,* dacă ar întreba cineva. De două ori a fost 0 şi amândoi şi-au pierdut miza de cinci lire. O mică

neregularitate în planul lor general, pentru că nu trebuiau să-şi plătească şampania şi somonul afumat oferite gratis.

După o oră de joc, Summers şi Lamont şi-au strâns jetoanele şi s-au îndreptat spre o altă masă, unde au dat încă o dată un pachet învelit în celofan, care conţinea cinci sute de lire, şi au continuat cu aranjamentul lor. William ştia că nu putea face nimic în această privinţă. Îşi putea imagina răspunsul lui Hawk, dacă el ar chema brigada locală şi le-ar cere să facă percheziţie.

A mai trecut o oră înainte ca ei să se mute la următoarea masă, acum cu buzunarele pline de jetoane. Strategia a continuat până când ultimul pachet de cash a fost depus, iar ei au părăsit, în sfârşit masa de joc, pentru a se aşeza la o coadă mică, la ghişeul casierului. Acesta le-a făcut două cecuri pentru trei mii nouă sute de lire fiecare, în schimbul jetoanelor.

Summers şi Lamont au părăsit clubul cu două sute de lire mai puţin decât avuseseră la venire, dar cu o deosebire esenţială. Aveau acum bancnote nemarcate.

William trebuia să admită că ei găsiseră un mijloc de a spăla banii, chiar sub nasul şefilor şi al poliţiei. Nu putea decât să se întrebe cât va dura până când va trece o lege care să-i împiedice pe alţii să joace acelaşi joc.

În ciuda orei înaintate, William ştia că Hawk stătea acasă lângă telefon, în aşteptarea unui apel. A răspuns înainte ca al doilea apel să-i deranjeze soţia.

— Lămureşte-mă, a spus Hawk, ştiind că numai o anume persoană îl suna la această oră din noapte.

William i-a povestit despre noaptea petrecută la Clubul Playboy şi, când a ajuns la ultima rotire a roţii, tot ce-a spus Hawk a fost:

— Inteligent.

— Numai că au făcut o greşeală, sir, a spus William, care s-ar putea să-i dea de gol.

— Lămureşte-mă.

— După câte îmi dau eu seama, nu au spălat toţi banii. Mi se pare că au scăpat de circa opt mii de lire cash, aşa că mai au încă două mii puşi undeva.

— Nu uita că inspectorul Castle va trebui să-şi primească partea.

— Nu am uitat, sir. De fapt, voiam să vă sugerez să obţinem mandate de percheziţie pentru toate locaţiile şi, dacă dăm peste vreuna din bancnotele noastre marcate, vom pune mâna pe ei.

— Castle şi Lamont sunt mult prea perspicace pentru a face acest fel de greşeală, a spus Hawk. Cu toate acestea, am putea avea noroc cu un supra încrezător detectiv sergent.

— În acelaşi timp, cred că ar trebui să percheziţionăm casa lui Jimmy Turner, a spus William. Eu bănuiesc că Turnerii sunt leneşi şi cred că având un poliţist local pe statul lor de plată, nu au a se teme de nimic. Am putea găsi acolo mai mult decât numai drogurile pe care Summers le-a luat de la Payne şi le-a dat Turner-ilor.

— Bine gândit, William. Mâine-dimineaţă la şapte să fie toată lumea la mine în birou, cu excepţia poliţistei Bailey. Dacă vrei să montezi întreaga operaţie, va trebui să ne mişcăm repede.

— Summers este plecat la Malaga în weekend, sir, aşa că, atât timp cât el este plecat din ţară, este momentul ideal să dăm lovitura.

— De acord, dar nu înainte ca el să fie în avion, la întoarcere.

26

Toţi membrii echipei erau aşezaţi în jurul mesei din biroul comandantului, cu mult înainte de ora şapte, cu excepţia poliţistei Bailey.

William îi spusese lui Beth, în timpul micului dejun, că încă nu putea să-şi dea seama dacă Nicky era în pat cu Summers sau chiar şi dormea cu el.

— Nu ai una fără cealaltă, a sugerat Beth, pentru care lucrurile tindeau să fie ori albe, ori negre.

William nu era convins încă de părerea soţiei, când Hawk l-a rugat să informeze echipa cu ultimele evoluţii. Prezentarea felului în care ajunsese el seara trecută la Clubul Playboy îi făcuse pe toţi să stea numai pe marginea scaunelor.

— Bine lucrat, William, a spus Hawk. De asemenea, cred că a fost înţelept să nu chemi poliţia locală. Cu toate acestea, acum avem o şansă reală să montăm o operaţie fără ajutorul lor. Permiteţi-mi să vă construiesc scheletul, pe care voi să aşezaţi carnea.

În timp ce el a început să-şi expună ideea, pentru William a devenit clar că Hawk nu se dusese la culcare, după convorbirea lor din timpul nopţii. După ce-a terminat, Hawk a întrebat numai:

— Observaţii?

Rebecca a vorbit prima.

— Lamont îşi poate plăti din nou datoriile, a spus ea, dar e o zi rară când el nu merge la o casă de pariuri iar soţia lui nu e văzută târâindu-se prin Harrods.

— Şi Summers? a întrebat Hawk, întorcându-se spre Jackie.

— Şi-a vândut vechiul Jaguar pentru a-şi lua ultimul model cu plata în rate, în aşa fel încât nimeni nu poate întreba de unde vin banii. Sâmbătă, va zbura spre Malaga cu dra Karen Turner, de

asemenea, ultimul model, cu toate că am sentimentul că ea nu va fi plătită în rate.

Hawk s-a încruntat.

— Dar inspectorul Castle?

— Merge pe burtă, pentru moment. Nu face extravaganţe evidente pe care să nu le poată explica.

— Putem oricând merge la Clubul Playboy să verificăm bancnotele, a sugerat Paul.

— Nu. Niciodată nu vom putea dovedi cine a dat acei bani şi n-am face decât să-i alertăm pe Summers şi Lamont că le-am luat urma. Trebuie să acceptăm că am pierdut ocazia asta. Să sperăm că, în timp ce Summers este plecat, să găsim câteva din bancnote într-una din casele lor. Ce-i cu poliţista Bailey? a întrebat Hawk, revenind la Rebecca. Credeam că va pleca cu Summers la Malaga.

— Aparent, nu, sir. Noaptea trecută a venit acasă extrem de enervată şi, poate, mai important, nu mai purta inelul de logodnă.

— De partea cui crezi că este ea acum? a întrebat Jackie.

— Cu siguranţă, nu de a lui Summers, a spus William, altfel nu mi-ar fi trimis biletul acasă.

— Vom afla curând, a spus comandantul, pentru că mai e o treabă pe care am nevoie s-o facă ea. Deci, să sperăm că iadul nu are nicio furie care să semene cu o femeie trădată în dragoste.

— Ştiţi de unde vine această zicală? a întrebat William, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— *Mireasa îndoliată,* a spus Hawk, fără ezitare.

— Scrisă de William Congreve, în 1697, a spus Paul.

— Un scriitor şi dramaturg din perioada Restauraţiei, care a fost educat la Trinity College din Dublin, a continuat Rebecca.

— Născut în 1670 şi decedat în 1729, a spus Jackie, înăbuşindu-şi un căscat.

William a ridicat braţele în aer şi s-a predat.

— Cu toate acestea, a spus Rebecca, înşelată sau nu, eu cred că ea îl iubeşte încă pe Summers. După ce a povestit echipei tot ce-i spusese Nicky în timpul micului dejun din acea dimineaţă, a scos o cutiuţă de piele şi a pus-o în mijlocul mesei. A lăsat-o pe dulapul din hol, în dimineaţa asta, înainte de a se întoarce în Romford.

— Eu presupun că e goală, a spus Paul, deschizând capacul cutiuţei.

— Da, dar, cum am spus, Nicky nu mai purta inelul, aşa că, în mod clar, a vrut ca eu să găsesc cutia.

William a studiat textul auriu din interior: *Casa Garrard fondată 1735. 24 Albemarle Street, London WI.*

— Adeseori, ceva mic şi neaşteptat duce la descoperirea adevărului, a spus comandantul. Bine lucrat, Rebecca. Totuşi, nu consider că ar fi potrivit să urmezi acest fir special. Lasă-i asta inspectorului William. Acum, înapoi la treabă! Avem numai câteva zile înainte ca Summers să se întoarcă de la Malaga, aşa că amintiţi-vă, nu există somn...

— Pentru cei răi, au spus cu toţii în cor.

*

Patruzeci de minute mai târziu, William stătea în faţa intrării magazinului Garrard's de pe strada Albemarle, unde l-a întâmpinat un anunţ: Închis. A verificat între ce ore era deschis magazinul: De luni până sâmbătă, de la 10 la 5. Trebuia să fie de acord cu F. Scott Fitzgerald: Bogaţii sunt diferiţi.

A decis să se plimbe puţin împrejur ca să mai treacă timpul până când se deschidea magazinul de bijuterii. Trecând pe lângă Instituţia Regală, a zărit un poster în fereastră: *Vizitaţi Laboratorul lui Michael Faraday.* Deschidea la ora nouă.

A intrat şi s-a alăturat unui grup de vizitatori care coborau scările ce duceau la laboratorul marelui om de ştiinţă din secolul al

nouăsprezecelea. William a fost uluit de geniul acelui bărbat care a transformat, pentru prima oară, energia electrică în mişcare mecanică şi viceversa. L-a amuzat să afle că sir Roberts Peel a spus, la momentul acela: „Dar, spune-mi, Faraday, care este problema?”, la care Faraday a răspuns: „Care e problema cu un nou-născut, domnule prim-ministru?”

Abia după ce ceasul a bătut ora zece, William a revenit, fără tragere de inimă, în secolul douăzeci. A urcat scările şi s-a îndreptat spre magazinul Garrard’s. A trecut în minte peste întrebările pe care le pregătise în metrou, în acea dimineaţă. Şi-a amintit că Beth îi spusese odată că ar strânge fericită de gât pe oricine care s-ar gândi numai să-i fure inelul de logodnă.

I-a deschis uşa un portar fără uniformă, care s-a purtat de parcă el ar fi fost un client pregătit să cheltuiască o mie de lire sterline pe un fleac. William s-a dus la unul dintre standuri şi i-a arătat legitimaţia tinerei vânzătoare.

— E posibil să vorbesc cu managerul?

Femeia a ridicat telefonul, a apăsat un buton şi a transmis mesajul. După o pauză scurtă, a pus telefonul jos şi a spus:

— Vă rog să mă urmaţi, domnule inspector.

L-a condus pe o scară elegantă în spirală până la primul etaj, unde îl aştepta managerul.

— Bună dimineaţa, domnule inspector. Mă numesc Paul Gumbley.

Cei doi au dat mâna şi Gumbley a deschis o uşă care dădea spre sanctuarul în care regii, maharajahii, preşedinţii şi dictatorii ocazionali erau invitaţi să vadă comori pe care simplii muritori nu le puteau vedea niciodată.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule inspector?

Investighez furtul unui inel de logodnă care a fost cumpărat de aici, a spus William, întinzându-i cutiuţa cu însemnele Garrard’s.

— Mă tem că nu vă pot spune prea multe pe baza acestui obiect, a spus managerul. Nu cred că aveţi chitanţa? William a scuturat din cap. Aveţi idee cât timp este de când a fost cumpărat?

— Nu ştiu, a spus William.

— Destul de ciudat, m-a mai vizitat cu ceva timp în urmă un coleg de-al dvs. şi m-a întrebat despre furtul unor bijuterii.

Managerul a deschis un sertar de la biroul său, a scos un jurnal şi a căutat ceva în el.

— Spuneţi-mi, numele lui era Summers? l-a rugat William.

— Ah, da, iată-l, a spus Gumbley, după ce a dat câteva pagini din jurnal. Un inspector Prescott din West End Central. A venit să se intereseze de nişte bijuterii care fuseseră furate dintr-o casă din Mayfair. Cu toate că nu am voie să dezvălui numele clientului interesat, pot confirma că inelul de logodnă era printre bijuteriile furate.

— Vă sunt recunoscător, a spus William. În afara chestiunii, îmi puteţi spune cât a costat inelul?

— Un pic mai mult de trei mii de lire sterline, a spus Gumbley, pe un ton dezinvolt.

— Înseamnă că nu o veţi cunoaşte niciodată pe soţia mea, a spus William, cu un zâmbet.

Gumbley l-a însoţit pe scară în jos.

— Sper să găsiţi bărbatul care a furat inelul, a spus el, în timp ce deschidea uşa magazinului.

Odată ajuns în strada Albemarle, William a pornit spre staţia de poliţie West End Central din Savile Row. A trecut pe lângă câteva galerii de artă în care i-ar fi plăcut să intre şi să se uite o oră sau două, dar nu astăzi.

Când a ajuns la secţie, a intrat, a arătat legitimaţia ofiţerului de la pază, care a verificat-o, apoi s-a mai uitat o dată la William şi l-a întrebat:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule inspector?

William s-a întrebat cât de în vârstă ar trebui să fie înainte ca alţi ofiţeri să nu fie surprinşi de rangul său.

— Inspectorul Prescott este de serviciu? a întrebat ei.

— L-am văzut urcând la biroul său, mai devreme, în această dimineaţă. Îl sun.

Ofiţerul de serviciu a ridicat receptorul şi a spus:

— Este aici un inspector Warwick, sir. Se întreabă dacă aţi putea să-l primiţi.

— Trimite-l sus, a spus o voce.

— În capul scărilor, prima uşă pe dreapta, sir, a spus sergentul.

William i-a mulţumit, a urcat scările şi a bătut la uşă, aşteptând până când a auzit comanda: „Intră!”, apoi a intrat.

William a fost întâmpinat de colegul lui care, în mod clar, se apropia de finalul carierei. O faţă ridată şi smochinită care trăise o „viaţă de crimă”, l-a strâns cu căldură mâna lui William şi a spus:

— Cu ce te pot ajuta?

— Urmăresc un spărgător în feuda dvs. Furtul unui inel de logodnă, printre alte bijuterii scumpe. Managerul de la Garrard’s mi-a spus că l-aţi vizitat şi dvs. în legătură cu asta.

— Domnul şi doamna van Haeften, a spus Prescott. S-a ridicat de la birou, s-a dus la un dulap cu dosare şi a răsfoit câteva, până a extras unul.

— Domnul van Haeften a raportat un furt, anul trecut, a spus el, revenind la birou. Se căsătoriseră numai de câteva luni şi doamna van Haeften mi-a spus clar că îşi voia inelul de logodnă înapoi şi că trebuie să las orice alt caz la care lucrez până când i-l găsesc.

William a început să dea foile, făcând ocazional câte o pauză pentru a-şi nota ceva şi să soarbă dintr-o cană cu cafea proastă. Vă mulţumesc, inspectore, a spus el, în sfârşit, dând înapoi dosarul.

— Ştii cine e responsabil de furt? a întrebat Prescott.

— Nu. Dar, sunt sigur că-l ştiu pe cel care l-a prins pe hoţ şi care a furat inelul de la hoţ.

Inspectorul Prescott ştia când să nu insiste pentru mai multe informaţii.

— Te rog transmite-i salutările mele lui Hawk, a spus el.

— Îl cunoaşteţi pe şeful meu?

— Am studiat amândoi la Hendon. Acolo şi-a căpătat porecla. Eşti cumva Coristul?

*

— Bine lucrat, inspectore, a spus Hawk, după ce a citit raportul lui William.

— Încotro ne îndreptăm, de aici, sir?

— Îţi aduci aminte că am spus ia întâlnirea din dimineaţa asta că mai e un lucru pe care am nevoie să-l facă poliţista Bailey.

— Cred că deja mi-am dat seama care ar fi lucrul acesta, sir.

— Luminează-mă.

— Vreţi să verifice toate documentele lui Summers ca să afle dacă el a arestat un hoţ, la puţin timp după furtul bijuteriilor din casa familiei van Haeften, pentru că asta ar explica de unde avea el inelul pe care, în mod clar, nu şi-l permitea. În funcţie de acest răspuns, vom şti de partea cui este ea.

— Şi dacă e de cealaltă parte?

— O voi aresta în aceeaşi zi cu Summers, când acesta se întoarce din vacanţă.

— Şi, în cazul în care crezi că urmează o săptămână uşoară, s-ar putea să te intereseze că domnul Justice Ramsden şi-a început sinteza în cazul lui Tony Roberts.

— Tata îmi spune că nu poate fi decât o cale. De fapt, a fost surprins că Roberts nu a pledat vinovat după ce eu am spus Curţii că l-am văzut pe peron stând de vorbă cu cei doi bărbaţi care l-au aruncat pe Rashidi pe şine.

— Se poate ca asta să nu fie suficient pentru a-i convinge pe juraţi. Aceştia pot trage concluzia că el a fost nimic mai mult decât un om nevinovat care se afla acolo şi care a fost şocat, ca toţi ceilalţi aflaţi pe peron, de ce s-a întâmplat.

— Atunci, de ce a început să fugă, când m-a văzut pe mine?

— Bună întrebare.

— Şi cum rămâne cu duzina de martori care au depus mărturie?

— Din păcate, mai există şi cei doisprezece juraţi care se poate să fi fost convinşi de limba mieroasă a lui Booth Watson.

— Dacă pierdem procesul, voi desfiinţa sistemul cu juraţi, a spus William.

— Nu, nu-l vei desfiinţa, a spus Hawk. Asta ar însemna tiranie.

*

— Îţi aminteşti când e ziua mea de naştere, om al cavernelor?

— Astăzi, a răspuns William, luând-o pe Beth în braţe. Ţi-aş fi urat „La mulţi ani!”, în dimineaţa asta, dacă tu nu ai fi dormit când am plecat eu de-acasă.

— Deci, unde este cadoul meu? a întrebat Beth, întinzând mâinile.

— Te aşteaptă pe masa noastră din restaurantul tău favorit.

— La Ritz?

— Nu încă. Va trebui să mă fac comisar, înainte de a ne putea petrece o seară la Ritz. Până atunci, va trebui să te mulţumeşti cu restaurantul Elena.

— Unde am mers la prima noastră întâlnire, ce romantic!

— Şi, înainte de asta, vom merge la teatrul de la Palat, a spus William.

— Să vedem ce?

— Mizerabilii, a răspuns William, exact când au auzit o bătaie în uşă.

— Cine poate fi?

— Bona. Suzy e liberă, în noaptea asta. De ce nu te duci tu să te schimbi, cât timp eu o prezint pe bonă gemenilor?

Când Beth a coborât, treizeci de minute mai târziu, William nu se putea stăpâni să nu se uite plin de dorinţă la ea.

— Nicio şansă, om al cavernelor. După cină, dacă eşti bun.

William a zâmbit, când a luat-o de mână.

— Copiii sunt aşezaţi în pătuţurile lor şi trăsura te aşteaptă, My Lady.

— Nu cred că poţi numi trăsură un Austin Allegro la mâna a doua. M-aş gândi că seamănă mai mult cu un dovleac.

De la ridicarea cortinei, s-au bucurat amândoi de spectacol, dar Beth a sunat acasă la pauză, ca să afle dacă au adormit copiii. După ce au plecat de la teatru, Beth a cântat tot drumul până la restaurant *Am avut un vis.*

Gino i-a condus la masa lor din colţ, cum făcuse şi în prima lor seară împreună, în urmă cu cinci ani. Pe masă, aştepta o cutie verde, de piele. Gino a destupat o sticlă de şampanie, în timp ce Beth deschidea cutia şi descoperea în ea un colier cu perle de cultură. A rămas cu gura căscată.

— L-ai furat de la Garrard's, om al cavernelor?

— Nu. Mi l-a lăsat bunica prin testament, pentru femeia cu care mă voi însura.

— De ce ți-a luat aşa de mult timp să mi-l dăruieşti?

— A trebuit să mă asigur că iubirea durează, a glumit el, aplecându-se peste masă şi punându-i perlele la gât.

Beth şi-a deschis pudriera şi s-a uitat în oglindă.

— Uau! Bunica ta avea gusturi bune, a exclamat ea.

— Ca şi bunicul meu, care le-a adus de la Tokyo, pentru aniversarea lor de treizeci de ani de căsătorie.

— Crezi că noi vom apuca treizeci de ani de căsătorie? a întrebat Beth, luându-l de mână.

— Dacă nu, voi vrea să-mi dai colierul înapoi, a spus William, zâmbind.

— Nicio speranţă, a spus Beth, când Gino a reapărut la masa lor, cu carnetul deschis şi pixul pregătit.

— Ce să fie? a întrebat el

— Am dori acelaşi preparat pe care l-am ales şi prima dată, a spus William.

— Desigur, dar, aş înlocui sticla de Frascati cu o şampanie veche, a spus Gino, în timp ce le umplea din nou paharele.

— Mai am o surpriză pentru tine, a spus William, după ce Gino a plecat. Nu ar trebui să mai dureze mult timp până când revin la echipă şi mă întorc, oficial, la muncă, la Yard.

— Ce s-a schimbat?

— Poliţista Bailey. Cred că se va întoarce la echipa de la bază, ceea ce ne va face vieţile mai uşoare.

— Va trebui să înfrunte un interogatoriu?

— Cu puţin noroc, nu va fi necesar, a spus William, în timp ce chelnerul îi punea în faţă un castron cu stracciatella.

— Chiar am comandat supă, la prima noastră întâlnire?

— Urmată de spaghete bologneze. În timp ce eu am mâncat somon afumat şi vită cu sos de lămâie şi piure de spanac.

— Cum de m-am bucurat eu de o a doua întâlnire?

— Am putut vedea potenţialul, a spus Beth. Chiar dacă tu nu prea te-al grăbit.

— Eşti deja directoare la Fitzmolean? a întrebat, întorcând lovitura, William.

— Nu, dar se vorbeşte că Tim va fi făcut cavaler şi introdus în lista de onoare a New York-ului, şi se poate să treacă la lucruri mai importante, cât de curând.

— Ca şi tine?

Chelnerul debarasa după primul fel, când Beth, l-a prins pe William de braţ:

— Nu te uita acum, dar Christina tocmai a intrat.

— Este cu căpitanul? a şoptit William, în timp ce pe masă era aşezat felul principal.

— Nu. E cu un tânăr mai degrabă urâţel, pe care nu l-am mai văzut niciodată până acum.

— Nu m-aş fi gândit că Elena's este stilul ei, a spus William, răsucind spaghetele pe furculiţă.

— Poate că nu vrea să fie văzută de vreunul din prietenii ei.

— Nu mi-ai spus tu că e serioasă treaba cu căpitanul Neville?

— Cu siguranţă, asta a fost impresia pe care mi-a făcut-o ea, când ne-am văzut, cu numai câteva zile în urmă. Mi-a spus că vor pleca într-o vacanţă la New York – cu Alden, nu mai puţin. Cinstită să fiu, sunt surprinsă că a revenit la fostul ei mod de viaţă.

— Eu nu sunt.

— Crezi că va veni să ne salute?

— Nu ţi-ar mulţumi că eşti aici, aşa că eu aş fi liniştit, a răspuns William.

— Îmi pare rău pentru Ralph. Îmi plăcea de el. Dar tu întotdeauna ai crezut că e un căutător de aur.

— Nu e chiar aşa de simplu, a spus William. E ceva ce nu pare în regulă la căpitanul Ralph Neville, a adăugat el, în timp ce farfuriile se goleau.

Gino a venit la ei, peste câteva momente, cu tortul aniversar. A tras aer în piept şi era gata să dea drumul unei versiuni răguşite a urării *La mulţi ani!,* când William i-a şoptit cu fermitate:

— Nu în seara asta, Gino!

— De ce nu, signore? Sunt cunoscut ca Pavarotti de la Potters Bar.

— Fără îndoială, dar noi încercăm să nu atragem atenţia unei anumite doamne care stă în cealaltă parte a restaurantului.

— Ah, signora Christina, a şoptit Gino, intrând în joc.

— Vine aici cu regularitate? a întrebat William.

— Cu certitudine. Cel care nu este un obişnuit este domnul.

Beth a râs.

— Există vreo posibilitate să ieşim de-aici, fără să fim văzuţi?

— Nu-i nicio problemă. Vă conduc eu prin bucătărie şi vă scot pe la intrarea personalului.

— Nu înainte ca noi să plătim, a spus William, scoţând portofelul.

— De data aceasta, este din partea casei, a spus Gino, începând să împacheteze tortul într-un ambalaj. Apropo, îmi place mult colierul.

*

— Harrison. Craig Harrison, a spus Nicky, când i s-a alăturat Rebeccăi, la micul dejun, în dimineaţa următoare. Un hoţ mărunt cu un dosar lung cât braţul tău.

— L-a arestat Summers pentru spargere de locuinţă, anul acesta, mai devreme?

— Da, pe douăzeci şi trei mai, pentru o altă faptă, a confirmat Nicky, aşezându-se la masa din bucătărie, deşi Rebecca a remarcat că nu s-a atins de micul dejun.

— A fost acuzat?

— A doua zi şi, când a apărut în faţa magistratului, a pledat vinovat şi a cerut să-i fie luate în seamă alte opt fapte. Dar eu bănuiesc că Hawk va fi interesat numai de una.

— Îl vei informa?

— I-am lăsat deja raportul meu pe birou.

— Asta-i o veste bună, a spus Rebecca, luând-o de mână.

— Am decis, de asemenea, că nu voi reveni în poliţie, după ce nasc.

— Eu n-aş spune nimănui altcuiva asta, a spus Rebecca. La urma-urmelor, ai putea să simţi altfel, peste câteva luni.

— Nu prea cred, a spus Nicky, pentru că tatăl copilului va satisface o sentinţă lungă cu închisoarea şi eu sunt cea care l-a turnat.

— Summers este tatăl?

— Oh, haide! Nu e nevoie să te faci că nu ştiai.

Rebecca s-a aşezat lângă prietena ei şi a cuprins-o cu blândeţe pe după umeri.

— Restul echipei ştie? a întrebat Nicky.

— Da. Ştiu de ceva vreme şi mă tem că eu sunt de blamat pentru asta.

Nicky s-a întors cu faţa spre colega ei de apartament, cu lacrimile şiroind pe obraji.

— Imediat ce am văzut inelul, am ştiut că Summers nu-şi putea permite un diamant de dimensiunea aceea, din salariul de poliţai.

— Nu putea să mi-l dea altcineva.

— Precum un agent de vânzări din Croydon, de exemplu? Nu cred asta.

— Dar l-am dat înapoi, a spus Nicky, bătând în retragere, şi am lăsat cutia de la Garrard's unde nu puteai să nu o vezi.

— I-am dat-o în aceeaşi dimineaţă inspectorului Warwick.

— Am presupus că i-ai dat-o.

— Şi, mulţumită ţie, ştim acum că Summers l-a arestat pe Harrison, după ce acesta furase inelul, aşa că...

— Voi fi arestată şi eu?

— Să sperăm că nu se va ajunge la asta, a spus Rebecca, cu blândeţe. Comandantul nu crede că eşti implicată în vreuna din activităţile criminale ale lui Summers şi ştie foarte bine că tu l-ai alertat pe inspectorul Warwick cu privire ia vizita lui la Clubul Playboy, ceea ce va fi în favoarea ta.

— Dar nu şi în a lui Jerry.

— Nu merită simpatia ta.

— Tu mi-ai fost o aşa de bună prietenă, a spus Nicky, luând-o de mână.

— Nu atât de bună, cât mi-ar fi plăcut să fiu.

*

— L-aţi găsit pe prizonierul din boxă, Anthony Roberts, vinovat sau nevinovat de omor?

Preşedintele juraţilor s-a ridicat încet de la locul său. Ea l-a privit pe judecător şi a spus:

— Vinovat, Onorată Instanţă.

William a sărit în picioare şi a ieşit afară din sala de judecată, uitând să se încline, în timp ce-şi făcea drum spre uşi şi se îndrepta spre cel mai apropiat telefon.

— Vinovat, a spus el, când a auzit vocea lui Hawk, la celălalt capăt al firului.

— Aşadar, nu vei desfiinţa sistemul cu juraţi, până la urmă?

— Nu, sir. Dar, se poate să-mi schimb părerea dacă este achitat Summers.

— Se poate să nu mai ai slujbă, dacă Summers este achitat, i-a răspuns Hawk.

27

— Avem o problemă.

— Nu mă scuti, a spus Miles.

— Nu la telefon.

— E atât de rău?

— Mă tem că da, a spus Booth Watson. Unde te vei afla mai târziu, în dimineaţa asta?

— Am o întâlnire de lucru în City, la ora zece.

— Anuleaz-o. Vino la biroul meu, cât poţi de repede.

— Dar eu prezidez întâlnirea...

— Se poate să nu mai fi preşedinte, până diseară.

— E aşa de rău?

*

Danny nu a luat în seamă linia dublă galbenă, zona interzisă şi semnele de parcare pe timp limitat, când l-a dus pe comandant la Aeroportul Gatwick şi s-a îndreptat spre poarta interzisă cetăţenilor obişnuiţi.

Un gardian i-a verificat comandantului Hawksby legitimaţia, apoi i-a indicat capătul culoarului, unde era aşteptat de superintendentul-şef Bob Fenton, directorul securităţii aeroportului şi de alţi trei ofiţeri fără uniformă.

— Bună dimineaţa, Bob, a spus Hawk, când a coborât din maşină şi i-a strâns mâna celuilalt bărbat. Mă poţi pune la zi?

— Zborul 016 a decolat de la Malaga la nouă treizeci şi cinci, în dimineaţa asta, a spus Fenton. Cam cu cincisprezece minute întârziere. Este aşteptat să aterizeze în aproximativ treizeci de minute.

— Sincronizare perfectă, a spus Hawk, care s-a întors la maşina sa şi i-a cerut pe Danny să-l contacteze pe sergentul Adaja, pe radio. Câteva minute mai târziu, o voce familiară s-a auzit printre cârâituri.

— Bună dimineaţa, sir.

— Bună dimineaţa, Paul. Summers este la bord şi zborul lui este cam la o jumătate de oră de Gatwick, aşa că nimeni nu poate lua legătura cu el. Vreau să acţionezi şi să-l arestezi pe Castle şi, în acelaşi timp, echipa sergentului Roycroft să facă o percheziţie serioasă la el acasă. Mă interesează orice lucru care arată scump şi nelalocul lui. Droguri şi bancnote marcate... asta ar fi un bonus.

— Ce facem cu casa lui Summers?

— Spune-i lui Jackie să se ocupe. Dacă găseşti un inel cu diamant, sună-mă imediat, pentru că acesta este proba de care avem nevoie.

— Sergentul Roycroft, poliţist Pankhurst şi echipa ei staţionează deja lângă casa lui Summers şi aşteaptă ordinul dvs., a spus Paul. La comanda dvs., echipa de căutare va intra imediat în acţiune, iar eu merg la secţia locală de poliţie şi mă auto-prezint inspectorului Castle.

— Daţi-i drumul, a spus Comandantul, înapoindu-i radioul lui Danny.

— Zero unu şase a cerut permisiunea să aterizeze, a spus Fenton. Se vor duce la poarta patruzeci şi trei pentru taxi şi colegul tău cu doi oameni ai mei îl aşteaptă deja. Poate ar trebui să mergem şi noi la ei.

— Superintendentul Watts, pe linie, a spus Danny, dându-i radioul lui Hawk.

— Bună dimineaţa Chris, a spus Hawk, noului şef al echipei antidrog. Te-a aşteptat Jimmy Turner cu câţiva prieteni, la micul dejun în dimineaţa asta?

— Nu, sir. Era încă în pat când am intrat în casă şi l-am arestat pe el şi pe alţi trei membri ai familiei.

— Cu ce acuzaţii?

— Posesia a opt kilograme de cocaină, printre alte câteva substanţe ilegale, dintre care unele s-a întâmplat să fie în geanta Sainsbury.

Hawk a zâmbit.

— Abia aştept să-i spun sergentului Summers vestea bună, când îl voi aresta, peste câteva minute.

— Ne vedem la sediu, sir, a spus Watts. Să sperăm că au destule celule în care să-i ţină.

— Bine lucrat, Chris. Voi încerca să nu uit să-i spun comisarului de rolul pe care l-ai jucat.

— Sunt sigur că nu uitaţi, sir, a spus Watts, râzând.

— Hai să acţionăm, a spus Hawk dându-i înapoi radioul lui Danny. Nu trebuie să-l lăsăm pe Summers să aştepte.

*

Miles i-a întins şoferului de taxi o bancnotă de o liră şi i-a spus să păstreze restul. A traversat încet Middle Temple, continuând încă să-şi imagineze de ce Booth Watson voia să se vadă cu el atât de urgent. Două tinere au trecut pe lângă el, una împingând o mică valiză, cealaltă îmbrăcată în robă de avocat. Le-a recunoscut pe amândouă, dar ele nu i-au dat atenţie..

Când a ajuns la Nr 1 Fetter Court, nu a trebuit să parcurgă lista numelor pictate pe peretele de cărămidă albă ca să descopere la ce etaj avea biroul şeful tribunalului. A urcat nişte scări de lemn care scârţâiau până la etajul al doilea şi a bătut la uşă. Nu pentru prima dată, s-a simţit ca un elev obraznic care este pe punctul să dea piept cu mânia directorului şcolii, pentru că nu i-a predat eseul săptămânal.

Uşa a fost deschisă de dra Plumstead, şefa secretariatului Tribunalului, care l-a condus în sanctuarul lui Booth Watson.

— Bună dimineaţa, căpitane Neville, a spus Booth Watson, în timp ce aştepta să iasă secretara din birou.

— Ce poate fi atât de important pentru ca să se aştepte de la mine să anulez o întâlnire şi să vin în fugă aici? a întrebat Miles, îndată ce s-a închis uşa.

— A murit doamna Rashidi. Booth Watson a făcut o pauză, pentru a-i permite clientului său să rumege vestea. A murit liniştită, în somn, ieri după-masă, a continuat el, în timp ce clientul său s-a prăbuşit pe un scaun.

Miles a rămas tăcut ceva timp, apoi a întrebat:

— Cui i-a lăsat Raphael-ul?

— A lăsat tot, inclusiv Raphael-ul, Oratoriului Brompton, biserica ei din Kensington, a spus Booth Watson, citind direct din testament.

— Atunci este în regulă, a spus Miles. Oratoriul va atârna pictura în biserică, urmând să se roage la ea toţi credincioşii din parohie şi nimănui nu-i va păsa de ea.

— S-ar putea aşa să fie dacă Oratoriul n-ar avea nevoie de un acoperiş nou, ceea ce va costa peste un milion de lire. Comitetul parohial consideră că apariția Madonnei lui Raphael, exact la momentul în care ei aveau nevoie mai mare de ea, nu este nimic mai puțin decât un miracol din cât am înțeles.

— Deci, trebuie s-o luăm înapoi înainte să afle cineva că este un fals, a spus Miles. Oferă-le un milion.

— S-ar putea să nu fie suficient. Din nefericire, unul dintre membrii comitetului bisericii este director la Christie's, aşa că poţi fi sigur că ceilalţi membri îi vor cere părerea. Dar eu cred că am o soluție la această problemă. În clipa aceea s-a deschis uşa şi dra Plumstead a apărut cu o tavă cu cafea şi biscuiţi.

— Aş fi onorat să particip ca vorbitor la cina dvs. de la Falklands, din octombrie, căpitane Neville, a spus Booth Watson, fără cea mai mică ezitare, turnând cafea pentru amândoi.

— Voi informa comitetul de următoarea noastră întâlnire. Şi aş dori să detaliaţi sănătatea clubului, de care eu voi răspunde, ca secretar, a spus Miles, în timp ce dra Plumstead ieşea din încăpere.

— Deci, care e soluţia? a insistat Miles, în clipa în care ea închidea uşa în urma ei.

— După cum ştim amândoi, *Madonna di Cesare* a lui Raphael este o copie, nu originalul... Ceea ce face situaţia şi mai rea este că, în momentul în care i-am dat lucrarea doamnei Rashidi, în schimbul acţiunilor ei la Marcel & Neffe, contractul includea documentul original şi dovada provenienţei, aşa că nici Oratoriul, nici Christie's nu vor avea niciun motiv să se îndoiască de autenticitatea lui.

— Deci ce mă sfătuieşti să fac?

— Nu ai altă opţiune decât să o cumperi înapoi când apare în vânzare la Christie's. Dacă Oratoriul ar descoperi că pictura este falsă, nu va dura mult până se află, în primul rând, cine a vândut lucrarea doamnei Rashidi şi, apoi, unde se află originalul.

— Dar eu sunt mort, dacă cumva ai uitat, a spus Miles.

— Şi Christina este încă foarte vie şi asta îi va da ei încă un băţ cu care să te bată, pentru că ştie că originalul atârnă pe perete în Monte Carlo.

— Eu tot nu mă văd aruncând încă peste un milion pentru un fals, când eu deţin deja originalul.

— Eu te înţeleg, Miles, dar este o alternativă mai bună să-ţi petreci următorii zece ani la izolare?

— Aş putea s-o ucid pe Christina.

— Atunci, vei sfârşi prin a-ţi petrece douăzeci de ani la izolare. Nu, eu cred că am o soluţie mai bună despre cum să negociem cu Christina.

— Anume?

— Să te căsătoreşti cu ea.

*

Danny a condus încet în jurul perimetrului aeroportului, înainte de a se opri la Poarta 43. Comandantul a coborât şi l-a prezentat pe Fenton colegilor săi.

— Bună dimineaţa, inspectore, a spus Fenton. Sper că nu v-am făcut să mă aşteptaţi prea mult timp.

— Cam şase luni, sir, a spus William, dând mâna cu superintendentul-şef.

— Ei, nu veţi mai avea de aşteptat prea mult, a spus Hawk în timp ce urmărea cu privirile zborul 016 care ateriza la capătul pistei şi începea să ruleze spre ei. A durat câteva minute până când avionul s-a oprit în faţa porţii şi comandantul a trebuit să-şi ţină pălăria cu mâna ca să nu i-o ia curentul provocat de motoare.

Personalul de la sol a împins scara spre uşa navei.

— Summers şi tovarăşa lui sunt pe rândul nouă, locurile A şi B, a spus Fenton, verificând rezervarea, aşa că trebuie să fie printre primii care coboară din avion.

Uşa avionului s-a deschis şi Hawk s-a instalat la baza scării şi a început să-i scaneze pe pasageri, în timp ce aceştia coborau spre asfalt. Nu a durat mult, până când William a spus:

— Ăsta este. Şase picioare, sacou albastru-marin, jeanşi şi o cămaşă deschisă la gât.

— Şi cred că în spatele lui este Karen Turner, a spus Hawk.

— Ce te face să spui asta, sir, a întrebat William.

— Uită-te la al treilea deget de la mâna ei stângă.

William şi-a întors atenţia spre blonda atrăgătoare care arăta de parcă tocmai petrecuse două săptămâni la soare.

— Asta va fi vacanţa pe care nu o va uita niciodată, a spus William. Îi arestăm pe amândoi?

— Nu. Numai pe Summers. Eu o voi lua deoparte pe dra Turner şi o voi uşura de inelul de logodnă, a spus Hawk. Să sperăm că nu au stabilit data nunţii înainte de 2010.

Când Summers şi dra Turner au pus piciorul pe asfalt, cinci ofiţeri s-au îndreptat spre ei. William şi doi tineri poliţişti i-au blocat drumul lui Summers, în vreme ce comandantul şi poliţista Pankhurst au tras-o pe tovarăşa lui deoparte.

— Sergent detectiv Jerry Summers, a spus William, care i-a prezentat legitimaţia. Sunt Inspectorul Warwick şi te arestez sub suspiciunea de însuşirea de obiecte furate şi conduită nepotrivită în funcţia publică. Poţi să nu spui nimic, dar îţi vei înrăutăţi apărarea, dacă, atunci când eşti întrebat, ascunzi ceva pe care te vei baza, mai târziu, la tribunal. Tot ce spui, poate fi prezentat ca probă la proces.

Summers arăta şocat şi a aruncat rapid o privire în spate, la Karen, pe care a văzut-o îndepărtându-se în compania unui bărbat mai în vârstă şi a unei poliţiste. Doi ofiţeri fără uniformă i-au răsucit mâinile la spate şi i-au pus cătuşe, apoi a fost dus la maşina poliţiei, care aştepta. El nu a spus nimic.

*

— Permiteţi-mi să deschid această întâlnire urându-i, în mod oficial, bun-venit Inspectorului Warwick. El a fost în ceea ce serviciul civil numeşte „ieşire pentru grădinărit”, chiar dacă el nu are grădină. De fapt, după cum ştiţi, în ultimele cinci luni a operat ca UCO şi m-a informat în permanenţă, fapt pentru care eu am putut să fiu cu un pas înaintea voastră. Chiar şi soţia lui a fost ţinută în întuneric, atât de secretă a fost această operaţiune.

William ar fi vrut să spună, „Ei, nu chiar”, dar a hotărât să nu o facă.

— Poliţista Bailey probabil că şi-a dat seama, a spus Paul, pentru că ea l-a informat asupra vizitei lui Summers şi a lui Lamont la Clubul Playboy, ceea ce a dovedit că cei doi lucrau în tandem.

— Nicky şi-a jucat cu siguranţă rolul, informându-mă de ce trebuie să mă duc în noaptea aceea la Clubul Playboy, a confirmat William.

— De acord, a spus Jackie. Dar nu trebuie să ignorăm faptul că poliţista Bailey a oferit informaţii vitale, de ceva timp, informaţii care au ajutat investigaţia.

— Poate că ar trebui să ne amintim, de asemenea, că ea nu intenţionează să se întoarcă în poliţie, după naşterea copilului ei, a intervenit poliţista Pankhurst.

— Ceea ce ar rezolva o problemă, a spus comandantul. Pentru că eu sunt totuşi convins că a jucat şi ea un rol în activităţile ilegale ale lui Summers.

— Cu toate că a fost fericită să etaleze un inel scump cu diamant dăruit ei de Summers, cred că şi-a dat seama că el nu şi-l permitea şi că, prin urmare, probabil era furat, a spus Jackie.

— Dar ea i l-a dat înapoi, i-a amintit Rebecca, şi a lăsat cutia Garrard, în care eu am fost sigură că se aflase inelul. Dacă este vinovată de ceva, este de o judecată greşită, ceva de care noi cu toţii am fost vinovaţi, uneori.

— Dacă cere să revină în poliţie, în viitor, veţi vrea să vă faceţi că nu vedeţi? a întrebat Jackie.

— Ea trebuie să ştie că aşa ceva nu e înţelept, date fiind circumstanţele, a spus comandantul, privind direct spre poliţist Pankhurst. Acum, hai să trecem la Summers şi la familia Payne şi la ce am plănuit pentru ei. Inspector Warwick?

— L-am arestat pe sergentul detectiv Summers, la Aeroportul Gatwick, ieri-dimineaţă, şi l-am acuzat de însuşirea de obiecte furate şi comportament greşit în slujba publică. Spre surpriza mea, a fost eliberat pe cauţiune – până când am aflat că avocatul lui a fost Booth Watson.

— Summers nu putea să-şi permită taxa de cauţiune, a spus sergent Adaja.

— Dar tatăl lui Karen Turner, cu siguranţă, poate, a spus William. Şi el nu vrea ca logodnicul fiicei lui să ajungă în închisoare. Aşa că ne putem aştepta ca Summers să apară la Old Bailey cam peste şase luni, ceea ce ne va da nouă mai mult decât destul timp pentru a ne pregăti cazul.

— Şi el să şi-l pregătească pe al lui, a spus Hawk. Dar cum e cu Castle?

— Nu am găsit destule probe pentru a-l acuza, a spus Jackie, şi nu e cazul să deschidem un dosar.

— Nu aţi găsit nimic incriminator, acasă la el? a insistat Hawk.

— O marcă nouă de televizor şi o brichetă, despre care spune că e moştenire de familie. Nu destul pentru a avea convingerea că îi putem asigura o condamnare.

— Tot va trebui să-şi dea demisia, a spus comandantul, odată ce toţi şi-au dat seama de ce i-a fost percheziţionată locuinţa.

— Şi Lamont? a întrebat William.

— Nu pot spune *Ăsta e!,* a admis Rebecca. Echipa mea nu a găsit niciun ban înseriat în casa lui, nici altceva care să-l implice, aşa că, precum Jackie, nu l-am putut acuza de nimic. De la a te da drept ofiţer de poliţie şi a petrece o seară la Clubul Playboy cu prietenul său Summers e drum lung până la a fi vinovat dincolo de orice îndoială rezonabilă.

— Deci va scăpa cu atât? a întrebat William.

— Numai dacă sergent Roycroft nu are să ne spună ceva care să merite, după ultima lor ieşire împreună, a spus Hawk.

— A fost la pescuit, sir, a spus Jackie. Mi-a spus că a citit în presă despre arestarea lui Summers şi s-a întrebat dacă am aflat de legătura dintre ei doi.

— Tu ce i-ai spus? a întrebat William.

— Eu m-am arătat cât trebuia de surprinsă când mi-a spus că a fost inspector în Romford pe când Summers era recrut, dar a susţinut că nu şi-l aminteşte.

— Deci are o memorie extrem de scurtă, a spus Hawk. Ai lăsat să-ţi scape informaţia pe care noi am dorit ca el să o ştie?

— Da, sir.

— Şi ai fost răsplătită cum trebuia?

Jackie şi-a deschis geanta, a scos un plic maro şi i l-a dat comandantului, care l-a deschis şi a scos din el un pachet gros de bancnote de cinci lire. Le-a distribuit celorlalţi, aceştia au început imediat să caute seriile, dar niciunul nu a strigat: Te-am prins!

— Presupun că am sperat prea mult, a spus Hawk, punând banii înapoi în plic şi dându-i plicul lui William. Ai grijă să-l predai la magazia secţiei, împreună cu raportul sergentului Roycroft.

William a dat din cap.

— Deci, acum, ne concentrăm pe Summers. Aţi găsit ceva incriminator în apartamentul lui, sergent Roycroft?

— Nu, sir, a spus Jackie. Este oarecum ironic că poliţista Bailey a distrus locul, pentru că asta poate fi ceea ce l-a salvat.

— Cum adică? a întrebat Hawk.

— Ea a distrus toate probele relevante. Am găsit resturile pe baza unei informaţii a Consiliului local.

— Nu acesta a fost motivul pentru care a făcut ea asta, a spus Rebecca.

— Posibil, a spus Jackie, dar asta se poate să-l scape pe iubitul ei din clenci.

— Atunci nu mai era iubitul ei.

— Potoliţi-vă, voi două, a spus William, tăios, şi încercaţi să vă amintiţi că vom avea nevoie de poliţista Bailey să apară ca martoră a apărării, la procesul lui Summers. Şi-a întors înapoi atenţia spre Jackie. Sergent Roycroft, am ajuns deci în situaţia că tu nu ai găsit nimic care să poată fi folosit ca probă?

— Numai suportul de argint pentru scrisori, vreo două ceasuri de colecţie şi câteva lire cash, dar niciuna înseriată de noi.

— Totuşi, a spus Hawk, datorită aroganţei lui Summers, lăcomiei, încrederii în el peste măsură, sau spuneţi-i cum vreţi, avem inelul cu diamant, ceea ce ar trebui să fie mai mult decât suficient să-l trimitem jos şi să-l prindem pe Lamont. Felicitări tuturor pentru o treabă bine făcută. Dar, amintiţi-vă, când cazul va veni în tribunal, voi să fiţi siguri că Summers va putea explica ce-i cu inelul, ceasurile de colecţie, suportul de argint pentru scrisori şi cu orice altceva mai descoperim. Deci niciunul dintre noi nu îşi poate permite să se relaxeze, până când nu-l vedem dus de la Old Bailey la Black Maria, şi nu conducându-şi ultimul său Jaguar.

*

— Vrei să-l ţii în braţe, a întrebat-o Nicky pe Rebecca, dându-i bebeluşul.

— Eşti aşa de norocoasă, a spus Rebecca, legănându-l în braţe.

— Nu mă simt aşa întotdeauna, a recunoscut Nicky luând în considerare că Jake se poate să nu-şi vadă tatăl până la adolescenţă.

— Îl poţi vizita oricând, la închisoare.

— Nu atâta timp cât el este logodit cu altă femeie. În orice caz, nu-l voi lăsa niciodată pe fiul meu să vadă cum e o puşcărie în interior. Aşa se obişnuiesc să admită ideea.

— Asta înseamnă că eşti de acord să depui mărturie împotriva lui Summers?

— Hawk nu prea mi-a dat de ales, dacă nu cumva vreau să fiu alături de el în boxă.

— Mărturia ta se poate dovedi crucială, a spus Rebecca, dând băieţaşul înapoi mamei lui.

— Sunt conştientă de asta, a spus, pe ton liniştit, Nicky. De data asta, nu te voi lăsa baltă.

— Îl iubeşti, încă, nu-i aşa?

A durat puţin, înainte ca poliţista Bailey să răspundă:

— Da, dar asta nu mă va opri să aduc o mărturie vitală care îl va îndepărta pe Jerry, chiar dacă asta înseamnă că şi eu, de asemenea, voi ajunge la o sentinţă pe viaţă.

*

S-a auzit o bătaie uşoară în uşa biroului lui Beth. Înainte de a putea răspunde, uşa s-a deschis şi, înăuntru, s-a strecurat Christina. Purta un costum Armani şi o eşarfă Hermes de mătase, o geantă Gucci, fapt pentru care nimeni nu s-ar fi îndoit de ce suferea ea de iluzia titulaturii, nu ca un membru minor al Familiei Regale.

Pe Beth o amuza că, niciodată, Christina nu o anunţa că va veni s-o viziteze la galerie. Nu numai că presupunea că prietena ei va fi acolo oricând ar veni ea s-o vadă, dar şi că aceasta va fi întotdeauna disponibilă. Complicii ei talentaţi, Rembrandt, Rubens şi Vermeer, nu se opuneau cauzei ei.

— E plăcut să te văd, a spus Beth, ca şi cum nu ar fi avut nimic mai bun de făcut. A sărutat-o pe Christina pe amândoi obrajii. Cui datorez această neaşteptată bucurie? a adăugat ea.

— Treceam prin zonă şi m-am gândit să intru.

Beth ştia foarte bine că Christina nu... trece din întâmplare pe undeva. Dimpotrivă, avea întotdeauna un motiv pentru vizitele ei neanunţate. Aceasta s-a aşezat pe cel mai confortabil scaun din încăpere, ceea ce însemna că nu avea să fie o întâlnire scurtă.

— Am câteva veşti pe care vreau să ţi le împărtăşesc.

Beth s-a aşezat în faţa celui mai generos binefăcător al galeriei Fitzmolean, interesată să descopere ce o trezise atât de devreme, în acea dimineaţă.

— Dar, întâi, ce mai face inspectorul meu favorit?

— Îşi petrece cea mai mare parte a timpului pregătindu-se pentru un proces major de corupţie la Old Bailey, când va trebui să fie în

cea mai bună formă, pentru că se confruntă din nou cu Booth Watson.

— Un om de care nu mi-a păsat niciodată, a spus Christina. Eu îl prefer pe socrul tău.

— Sir Julian va reprezenta Coroana, cu această ocazie, ceea ce nu-i uşurează deloc viaţa lui William. Dar, spune-mi, de ce ai vrut să mă vezi?

— Ralph mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

— Şi tu ce ai spus?

— Da! Eu chiar îl iubesc pe omul acesta.

— Felicitări! a spus Beth, încercând să pară încântată, deşi nu se putea stăpâni să nu-şi aducă aminte că ultima oară o văzuse pe Christina la Elena's şi nu Ralph era cel pe piciorul căruia era aşezată mâna acesteia.

— Este frumos, a spus Beth, când Christina a întins mâna stângă pentru a-i arăta un simplu diamant solitaire, ce arăta un pic cam pierdut printre rivalii lui mai sclipitori.

— Aţi fixat data?

— Douăzeci şi doi august.

— Nu trebuia să fii atunci pe Alden, înspre New York?

— Ba da, dar este singura sâmbătă înainte de sfârşitul lui septembrie când biserica parohiei Limpton nu este închiriată pentru o căsătorie. Aşa că, în loc să aşteptăm până atunci, am decis să amânăm călătoria, în favoarea evenimentului cel mai important. Care a fost şi motivul pentru care am vrut să te văd. Ne-am întrebat dacă n-aţi vrea să plecaţi în locul nostru?

— Glumeşti, a spus Beth. Noi nu ne permitem nici clasa a treia pe Alden!

Christina a izbucnit în râs.

— Nu, veţi ocupa pur şi simplu camera noastră, pentru că nu putem anula rezervarea cu atât de puţin timp înainte şi, dacă este să spunem adevărul, ne veţi face o favoare. A tăcut pentru a-i permite

lui Beth să-şi revină. Bineînţeles, dacă nu crezi că William ar avea obiecţii.

— Dacă are, voi pleca fără el, a spus Beth.

— Bine. Am stabilit. Dar, mai e ceva, chiar mai important, ce trebuie să discut cu tine.

Beth se gândea ce putea fi oare mai important decât să te căsătoreşti.

— Pentru a sărbători logodna noastră, Ralph şi cu mine am vrea să oferim galeriei Fitzmolean un cadou potrivit, care să marcheze această ocazie.

— Ce generos din partea voastră, a spus Beth, cu toate că nu se putea stăpâni să se întreba ce însemna în acest context cuvântul *potrivit.*

— După cum sunt sigură că ştii, draga mea, a apărut un Raphael la licitaţia de toamnă şi noi doi am simţit că Fitzmolean este locul în care această doamnă specială ar trebui să-şi petreacă restul zilelor ei.

— Nu cumva te referi la *Madonna di Cesare*? a întrebat Beth, fără a încerca măcar să-şi ascundă emoţia.

— Chiar la ea.

— Dar Pictura asta nu făcea la început parte din colecţia lui Miles?

— Ba da, dar, chiar înainte să moară, el i-a dat-o unui prieten. Cu toate acestea, eu ştiu că, la început, intenţionase să o lase, prin testament, galeriei Fitzmolean.

— Ce gest incredibil de generos! a spus Beth, rămasă aproape fără cuvinte.

— Există o condiţie mică.

Bineînţeles că există, s-a gândit Beth, dar nu a spus nimic.

— Eu voi fi în Monte Carlo împreună cu Ralph când va avea loc licitaţia şi va fi nevoie de cineva care să liciteze pentru pictură în

numele meu. Nu m-am putut gândi la cineva mai potrivit decât la tine să faci acest lucru.

— Sunt onorată. Dar, nu ar fi mai potrivit să vă reprezinte Tim Knox? La urma-urmelor, el este directorul galeriei, a spus Beth, începând să scotocească printr-un sertar de la birou, în căutarea ultimelor cataloage de licitaţie, pentru ca, astfel, să poată verifica la cât a fost estimat preţul picturii – maximum şi minimum.

— Opt sute de mii – un milion, a spus Christina, înainte ca Beth să fi ajuns la Lotul 25, *Madonna di Cesare* al lui Raphael, proprietatea unei doamne.

— Şi până la ce nivel îmi permiţi să licitez?

— Un milion ar trebui să-i alunge pe rivalii mei.

— Asta este dincolo de posibilităţile galeriei, aşa că aş avea nevoie de câteva documente de securitate.

— M-am gândit că vei spune asta, a spus Christina. A deschis geanta, a scos un cec şi i l-a dat lui Beth.

Mâna lui Beth a început să tremure când a văzut cifra de 1.000.000 lire sterline.

— Bineînţeles că Madona va atârna pe peretele de la Fitzmolean înainte ca tu să faci asta, a spus Christina, şi nu uita, trebuie să rămână micul nostru secret.

— Da, bineînţeles, a spus Beth, cu toate că ştia că exista o persoană căreia ar fi trebuit să-i spună. Aşa cum a făcut Christina.

*

— Nu uitaţi că luni începe procesul lui Summers, le-a reamintit Hawk. Cu toate acestea, sunt câteva lucruri care trebuie făcute înainte de alegerea juraţilor.

William şi Jackie şi-au deschis carneţelele.

— Sergent Roycroft, vreau să aranjezi o altă întâlnire cu Lamont. Spune-i că a apărut ceva ce trebuie să ştie imediat.

— Ce a apărut? a întrebat Jackie.

— Vreau să-l avertizezi că, în timpul procesului, va fi urmărit de o echipă de ofiţeri, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Ce să-i spun, dacă mă întreabă de ce este supravegheat?

— Ştie el de ce, a spus Hawk.

Jackie şi-a închis carnetul de note.

— Nu am suficient de mulţi ofiţeri disponibili pentru o supraveghere continuă, a spus William.

— Nici nu vei avea nevoie. Pentru Lamont, va fi suficient să creadă că este supravegheat ca să ne asigurăm că nu-şi va asuma niciun risc. Ceea ce mă conduce la cineva care nu dă doi bani pe asumarea de riscuri. *Bones* Turner!

William s-a încruntat la menţionarea numelui celui mai tânăr fiu al lui Jimmy Turner, al cărui unic scop în viaţă părea a fi să se asigure că membrii familiei sale vor fi găsiţi nevinovaţi, ori de câte ori zarurile le sunt potrivnice. Nu-i păsa dacă mituia sau şantaja. Descoperise că ameninţarea cu oasele rupte sau accidentul de maşină erau foarte convingătoare.

— În prezent, este în perioada de probă, după cei doi ani de puşcărie efectuaţi din sentinţa de patru ani pentru vătămare corporală gravă, a spus Paul.

— Atunci, găsiţi orice scuză, pentru a-l închide din nou pentru vreo două luni, până se termină procesul.

— Este de notorietate că întârzie de la întâlnirile săptămânale cu ofiţerul de eliberare condiţionată. Voi avea doi ofiţeri care să-l aştepte, data viitoare şi să-l ducă direct la Pentonville şi să-l lase acolo, până la încheierea procesului.

— Bun! William, cum am ajuns la subiectul proces, sper că, de această dată, eşti pregătit pentru a fi interogat de Booth Watson.

— Abia aştept, a recunoscut William, şi intenţionez să mă refer la superbul, magnificul inel cu diamant foarte scump, din nou şi din nou, ori de câte ori mi se oferă cea mai mică oportunitate.

28

— Îl rugăm pe acuzat să se ridice în picioare.

Summers s-a ridicat de la locul lui din boxa acuzaţilor. Purta un costum nou, cămaşă albă şi cravată albastră, de mătase.

— Jeremy Rochard Summers, ai fost acuzat de trafic de obiecte furate şi, prin asta, de conduită greşită în funcţia publică. Cum pledezi?

— Nevinovat, a răspuns Summers, uitându-se direct la funcţionarul tribunalului.

— Te poţi aşeza.

Domnul Justice Ramsden a privit în jos de la locul său şi l-a văzut pe sir Julian fremătând nerăbdător să-şi prezinte cuvântarea de deschidere, ca un ogar înfierbântat să pornească după pradă. Spre deosebire de Booth Watson, care trăgea cu ochiul de la celălalt capăt al băncii, dând impresia că era pe jumătate adormit. Ştia că va mai dura ceva timp, până când va trebui să deschidă ochii.

— Sir Julian, a spus judecătorul, întorcându-şi atenţia spre eminentul avocat al reginei. Vă rugăm să deschideţi procedurile.

Sir Julian s-a ridicat de la locul său, şi-a netezit roba lungă şi neagră, şi-a aranjat peruca, aşa cum făcea întotdeauna, înainte de a se întoarce cu faţa către juraţi. I-a salutat pe cei opt bărbaţi şi patru femei cu un zâmbet binevoitor, conştient că ei erau cele mai importante douăsprezece persoane din sala de judecată.

A aruncat o privire pe textul pregătit, chiar dacă avusese în vedere posibilitatea ca Summers să pledeze vinovat şi toate orele de muncă să se poată dovedi inutile, până la ultimul cuvânt. Anii de experienţă îl învăţaseră că acesta era un risc pe care nu trebuie să şi-l asume un avocat al acuzării.

— Onorată Instanţă, a început el, uitându-se în sus spre judecător, în cazul acesta, eu reprezint Coroana, alături de asistenta

mea, domnişoara Grace Warwick, iar distinsul meu prieten Booth Watson este avocatul Apărării.

Trebuie să-mi deschid pledoaria cu un avertisment, a spus sir Julian, întorcându-şi atenţia spre juraţi. Fapta reprobabilă pe care sunteţi chemaţi să o judecaţi este printre cele mai dezonorante pe care o poate comite un funcţionar public. Dovada este sentinţa stabilită de Parlament, aceea de pedeapsă cu închisoarea pe viaţă – sir Julian a făcut o pauză şi i-a privit intens pe juraţi, înainte de a continua, – dacă decideţi că acuzatul este vinovat.

Toţi cetăţenii care au de-a face cu un funcţionar al Coroanei, fie că este un distins judecător sau un poliţist de pe stradă, au dreptul să presupună că integritatea acestei persoane este dincolo de orice dubiu. Când această încredere este înşelată şi, în acest caz, a fost înşelată fără posibilitatea de reparaţie, cu siguranţă, este justificată o sentinţă draconică.

Sergentul detectiv Summers părea a fi un ofiţer de poliţie respectabil, cu un record de arestări şi condamnări care prevedeau o carieră strălucită. Dar el a ales să-şi folosească talentul pentru a încălca legea, nu pentru a o respecta.

Tentaţia face parte din viaţa de zi cu zi a unui ofiţer de poliţie şi marea majoritate a acestora nici nu s-ar gândi vreodată să încalce regula. Dar, din păcate, există unii, din fericire puţini, care nu au scrupule. Sergentul detectiv Summers este unul dintre aceştia şi veţi descoperi asta, pe parcursul acestui proces.

Doamnelor şi Domnilor Juraţi, nu este vorba de un singur caz de lipsă întâmplătoare de judecată care să poată fi trecută cu vederea când este pusă în balanţă cu un lăudabil record de servicii aduse comunităţii. Sergentul detectiv Summers a pus la cale o reţea clandestină la fel de bine organizată şi eficientă ca cele ale gangsterilor profesionişti din reţeaua de crimă organizată.

Domnilor juraţi, în cursul acestor proceduri, veţi afla cum Summers, în numeroase ocazii, după ce a făcut o arestare pentru

furt din buzunare sau din case, s-a asigurat ca unele din cele mai preţioase obiecte furate să nu ajungă în custodia poliţiei, ci în casa lui Summers sau să fie distribuite prietenilor şi asociaţilor lui.

Spre deosebire de dvs. sau de mine, a spus sir Julian privind din nou direct spre juraţi, sergentul detectiv Summers nu avea nevoie să viziteze magazinele de pe strada principală, dacă îşi dorea un televizor nou, cel mai nou hi-fi sau chiar un Jaguar. În loc de asta, el le lua, pur şi simplu, dintre bunurile furate la care avea acces, în timp ce-şi îndeplinea datoria de serviciu. Vă întrebaţi poate de ce hoţii înşişi nu au atras atenţia autorităţilor asupra acestei practici. De ce să fi făcut acest lucru, atâta vreme cât o reducere a numărului de obiecte pentru care erau acuzaţi că le-au furat însemna pentru ei obţinerea unei sentinţe mai blânde?

Cu toate acestea, nimic nu era destul pentru lăcomia fără limite a sergentului detectiv Summers. De ani de zile, districtul lui din Romford a fost pradă a două familii criminale rivale, familia Payne şi familia Turner. El a decis să sprijine activ una dintre aceste găşti nemiloase, în scopul de a înclina balanţa în favoarea acestora şi, poate chiar mai important, în favoarea lui.

A început să aresteze membri ai familiei Payne, permiţând, în acelaşi timp, finanţatorilor săi din gaşca Turner să scape cu faţa curată. Şi, în timp ce-şi umplea buzunarele cu bunurile obţinute ilegal, primea laude şi recompense pentru muncă exemplară în cadrul poliţiei. Un Jekyll şi Hyde al zilelor noastre.

Dar, la fel ca mulţi alţi răufăcători, a mers puţin prea departe şi Scortand Yard-ul i-a întins o cursă la care nu a putut rezista.

Booth Watson a scris cuvintele *Pus o cursă*, în caietul de notiţe.

Sir Julian a continuat:

— O cursă pe care intenţiona să o folosească mai târziu. Când acest ofiţer va depune mărturie, veţi constata fără nicio îndoială dimensiunea activităţilor criminale ale sergentului detectiv Summers. Verdictul dvs. va fi o lovitură de răsunet în bătălia

pentru protecţia cetăţenilor decenţi, obişnuiţi, de un individ corupt care a distrus reputaţia celei mai respectate forţe poliţieneşti din lume.

Sir Julian s-a aşezat nu în aplauze tumultuoase, ci lăsând nişte juraţi care meditau la fiecare cuvânt spus de el, ceea ce era ceva cu mult mai important. Chiar şi Booth Watson a trebuit să recunoască, fie şi numai pentru el însuşi, că niciodată nu fusese martor al unei forme mai bune a bătăiosului său rival. Dar, fusese trasă numai prima salvă – avertisment.

— Vă puteţi chema primul martor, sir Julian, a spus judecătorul.

— Vă mulţumesc, Onorată Instanţă. Îl chem pe inspectorul detectiv William Warwick.

*

Lamont s-a uitat spre cei opt bărbaţi şi patru femei de la locul lui din spatele galeriei vizitatorilor, conştient că nu putea risca să se apropie de vreunul dintre ei, după ce fusese avertizat de Jackie că era filat zi şi noapte.

Bănuia că Bones Turner ar fi mituit pe cel puţin unul dintre ei, aşa că juraţii nu puteau ajunge la un verdict unanim. Cu toate acestea, în timp ce procesul îşi urma cursul, el trebuia să evite contactul cu vreunul din membrii familiei Turner sau cu Booth Watson.

Nu se putea plânge. Fusese răsplătit corespunzător pentru îndepărtarea singurei dovezi în legătură cu care Booth Watson era îngrijorat.

*

William a luat Biblia în mâna dreaptă şi a spus jurământul cu glas sigur.

— Vă rog să vă spuneţi numele şi rangul, pentru înregistrare, a spus sir Julian, uitându-se peste ochelarii lui semilună.

— Inspector detectiv William Warwick.

— Inspectore Warwick, vă rog să le descrieţi juraţilor ce implică munca dvs. actuală în cadrul Poliţiei Metropolitane.

— Lucrez într-o unitate specială a Scotland Yardului care se ocupă de investigarea ofiţerilor de poliţie corupţi, a unuia, în particular.

— Care este numele şi rangul acestui ofiţer?

— Sergent detectiv Jerry Summers.

— Îl vedeţi, acum, în sala de judecată?

— Da, sir. El este acuzatul care se află în boxa pârâţilor.

— Ce a determinat deschiderea unei investigaţii asupra SD Summers?

— Poliţistul-şef Fin Essex a informat Scotland Yardul că îl suspectează pe un ofiţer din poliţia locală că este implicat în traficul cu obiecte furate şi că lucrează cu una din organizaţiile criminale din zonă.

— Ce aţi făcut în continuare?

— Noi ştiam deja că în Romford există două grupări importante care se ocupă cu traficul de droguri şi comandantul districtului a devenit suspicios când membrii uneia dintre familii erau încontinuu arestaţi, în timp ce rivalii lor îşi vedeau netulburaţi de afaceri.

— Înarmat cu aceste informaţii, ce aţi făcut apoi, domnule inspector?

— Am plasat unul dintre poliţiştii din echipa mea, pe poliţista Bailey, în poliţia din Romford, iar eu am continuat să lucrez sub acoperire.

Booth Watson a scris: *Poliţista Bailey*.

— L-aţi putut prinde pe sergentul Summers cu sânge pe mâini, ca să folosim o expresie colocvială?

— Da, sir, a răspuns William, deschizându-şi carnetul cu notiţe. La primele ore ale zilei de vineri, 29 mai, un ofiţer sub acoperire l-a văzut pe Summers intrând în locuinţa domnului Reg Payne, capul uneia dintre organizaţiile criminale de vârf. Summers era însoţit de un alt bărbat, aşa că ofiţerul nostru sub acoperire a presupus că Summers era acolo pentru a face o arestare.

Booth Watson a notat: *Va depune mărturie UCO*?

— Cei doi bărbaţi au ieşit din casă, douăzeci de minute mai târziu, când UCO l-a fotografiat pe Summers cărând o sacoşă Sainsbury voluminoasă.

— UCO a continuat să-l urmărească pe suspect, domnule inspector?

— Da, l-a urmărit. Acesta s-a dus cu maşina acasă la Jimmy Turner, în Westfield Drive, Romford.

— Jimmy Turner?

— Capul celeilalte familii de traficanţi de droguri, cu care bănuiam că lucrează Summers.

— Şi cât a stat el în casa familiei Turner?

— Cam treizeci de minute.

— Până la unu jumătate, noaptea.

— Da, sir.

— Şi, când a ieşit din casă, mai căra sacoşa voluminoasă?

— Nu, sir.

— Ce s-a întâmplat în continuare?

Ofiţerul nostru l-a urmărit pe Summers până la apartamentul lui, apoi s-a întors cu maşina la Scotland Yard, unde a lăsat un raport scris cu privire la tot ce văzuse în noaptea aceea, împreună cu fotografiile, pe biroul comandantului.

Comandantul Jack Hawksby? şi-a notat Booth Watson.

— Odată ce ai citit raportul, ce ai făcut în continuare, domnule inspector?

— Am obţinut un mandat de percheziţie a apartamentului lui Summers, percheziţie pe care a făcut-o, în absenţa lui, o echipă condusă de sergent detectiv Roycroft.

Booth Watson a notat: *Summers a fost informat de percheziţie*?

— Ce au găsit? a întrebat sir Julian.

— Un suport de argint pentru scrisori, două ceasuri de colecţie şi ceva cash. Un Jaguar nou-nouţ era parcat pe alee.

— Asta e tot ce ne poţi prezenta? a întrebat Booth Watson, destul de tare pentru ca rivalul lui să audă.

— Răbdare, l-a plesnit sir Julian, fără a se uita spre el.

— Îmi cer scuze, sir Julian, a spus judecătorul, privind în jos de la înălţimea lui.

— Eu îmi cer scuze, Onorată Instanţă, am avut un mic schimb de cuvinte cu distinsul meu prieten, a spus sir Julian, întorcându-şi înapoi atenţia către martor.

— Sergent Roycroft şi echipa ei au căutat ceva anume în apartamentul lui Summers?

— Da, sir, un inel de valoarea cu diamant, pe care colega poliţist Bailey îl văzuse, anterior, acolo.

— Şi au găsit inelul?

— Nu. Sir. Cu toate acestea, când sergent Summers s-a întors din vacanţa în Malaga, în aceeaşi zi, tovarăşa lui de călătorie, dra Karen Turner a fost văzută purtând acel inel, pe al treilea deget de la mâna stângă.

De această dată, Booth Watson a notat fiecare cuvânt, subliniind *Turner* şi adăugând *Răzbunare*?

— Aţi putut stabili cum a intrat Summers în posesia acestui inel?

Booth Watson s-a ridicat în picioare:

— Onorată Instanţă, nu există absolut nicio dovadă că clientul meu ar fi ştiut măcar de existenţa acestui inel, ca să nu mai vorbim că ar fi fost vreodată în posesia lui.

— Sper că distinsul meu prieten nu sugerează că cea care a furat inelul a fost domnişoara Turner, a spus sir Julian, cu un oftat. Sau că sergent Summers a plecat în vacanţă cu o tânără care era deja logodită cu altcineva?

Booth Watson s-a cufundat în fotoliul său.

— După ce l-aţi arestat pe Summers, l-aţi interogat cu privire la furtul inelului?

— Da, sir, dar a refuzat să răspundă la orice întrebare, ceea ce nici nu m-a surprins.

Booth Watson a fost din nou în picioare:

— Onorată Instanţă, trebuie să protestez. Un suspect este îndreptăţit să refuze să răspundă la orice întrebare pusă lui de către poliţie, în absenţa reprezentantului său legal.

— Aţi făcut o observaţie corectă, domnule Booth Watson, a spus judecătorul, şi, întorcându-se spre martor, a adăugat:

— Rămâneţi la fapte, inspectare. Nu ne interesează opiniile dvs.

William s-a simţit admonestat, dar, a ştiut care va fi următoarea întrebare pusă de tatăl lui.

— Într-adevăr, să rămânem la fapte, nu-i aşa, inspectare? Când reprezentatul legal al lui Summers a apărut, în cele din urmă, a devenit acesta mai comunicativ?

— Nu, sir, a spus William, care ar fi vrut să adauge *Ceea ce, de asemenea, nu m-a surprins,* dar s-a abţinut.

— Permiteţi-mi să mă întorc la întrebarea distinsului meu prieten: Ai putut descoperi cum a intrat Summers în posesia inelului?

— Da, sir, a spus William. Noi am stabilit că Garrard's, bijuteria Mayfair, a vândut iniţial inelul unui domn van Haeften, cu suma de trei mii trei sute de lire sterline.

Sir Julian a schimbat imediat abordarea:

— Cât câştigă un sergent detectiv pe săptămână?

— După ce plăteşte taxa şi asigurarea naţională, rămâne cu aproximativ o sută douăzeci şi cinci de lire sterline.

— Ne sugeraţi că sergent Summers a furat inelul de la domnul van Haeften? a întrebat sir Julian, revenind la subiect.

— Nu, sir. Inelul a fost furat de un hoţ pe nume Craig Harrison, pe care sergentul Summers l-a arestat, după câteva săptămâni, pentru o altă faptă. Când a fost declarat vinovat, Harrison a vorbit despre alte fapte de luat în consideraţie, printre care furtul unor bijuterii şi a altor obiecte valoroase dintr-un apartament din Mayfair, care includea inelul de logodnă al doamnei van Haeften.

Sir Julian a făcut o pauză, pentru a le permite juraţilor să absoarbă informaţia.

— Deci, l-aţi arestat pe Summers şi l-aţi acuzat de sustragerea unui inel furat în valoare de trei mii trei sute de lire sterline, când el şi dra Turner s-au întors din vacanţa în Malaga.

— Da, sir.

— Onorată Instanţă, Coroana va prezenta acum inelul în chestiune, pentru ca martorul să-l identifice.

Judecătorul a dat din cap înspre aprod, care s-a ridicat şi s-a dus la locul unde se aflau probele cu care fuseseră de acord ambele părţi. A verificat pe lista lui. Obiectul nr 11, un inel cu diamant în cutie de piele Garrard's.

A luat obiectul, s-a dus la boxa martorului şi i-a dat cutiuţa de piele inspectorului.

— Aceasta este cutia Garrard's despre care aţi vorbit mai devreme?

— Da, sir, aceasta este.

— Şi, mai important, inspectare Warwick, în ea se află inelul care a fost luat de la dra Karen Turner, când ea s-a întors în Anglia, din vacanţa în Malaga, petrecută cu sergent Summers? a întrebat sir Julian.

Booth Watson a permis ca o adiere de zâmbet să-i traverseze faţa.

William a deschis cutia şi s-a uitat la inelul cu diamant câteva momente, înainte de a spune:

— Da.

Booth Watson s-a uitat lung la Lamont, aflat în galeria vizitatorilor, care, după expresia feţei lui, nu avea nicio îndoială că fusese prins de Warwick. Sir Julian s-a înclinat şi i-a şoptit lui Booth Watson: *Odată ars, sufli şi în...*

— Sir Julian, poate că juraţii ar trebui să vadă această piesă, a sugerat judecătorul.

— Sunt cu totul de acord, a spus avocatul Coroanei. Numai să nu obiecteze distinsul meu prieten?

Booth Watson a reuşit să facă un semn negativ, scurt. William i-a dat inelul înapoi aprodului, care, după ce s-a uitat la el judecătorul, l-a dus la boxa juraţilor şi l-a dat preşedintei.

Preşedinta şi-a acordat un răgaz suficient pentru a studia inelul, înainte de a-l da spre examinare fiecăruia din colegii ei, pe rând. Ultima persoană căreia i s-a prezentat afurisita de piesă – dovadă a fost domnul Booth Watson, care l-a refuzat cu un semn al mâinii.

— Vă mulţumesc, inspectore Warwick, pentru valoroasa contribuţie, a spus sir Julian. Dar, aş putea să vă rog să rămâneţi în boxa martorilor, pentru că mă aştept ca domnul Booth Watson să vrea să vă interogheze.

Un freamăt de nerăbdare a măturat sala de judecată, pentru că, cu toţii, aşteptau ca taurul să înfrunte matadorul.

— Doriţi să-l interogaţi pe acest martor, domnule Booth Watson? a întrebat domnul Justice Ramsden.

Avocatul apărării s-a ridicat fără grabă de la locul său, dar nu a aruncat nici măcar o privire în direcţia lui Warwick, înainte de a se uita la judecător şi a spune:

— Nu, Onorată Instanţă.

Freamătul de nerăbdare s-a dizolvat într-o duzină de întrebări lipsite de răspuns, în timp ce avocatul apărării îşi relua locul.

William s-a simţit jefuit, pentru a doua oară, pentru că-şi petrecuse atât de multe ore pregătindu-se pentru această întâlnire. Sir Julian nu a părut deloc surprins, în timp ce Grace părea uluită.

— Ce pune ăsta la cale? i-a şoptit ea tatălui ei.

— I-am tras preşul de sub picioare, aşa că, acum, nu-şi permite să-l interogheze pe William. Booth Watson a fost convins că este goală cutia Gerrard's. Dar Hawk nu a permis să se întâmple aşa ceva, a doua oară.

— Prin urmare, ne aşteptăm la o schimbare a pledoariei?

— Nicio speranţă. Booth Watson nu va arunca prosopul cât timp mai are o cât de mică şansă de a-l scăpa pe clientul său. Cu toate acestea, acum ştie că poliţista Bailey este singura lui speranţă pentru a intra din nou în ring. Aşadar, să nu cumva să lăsaţi garda jos, în nicio circumstanţă, pentru că ea este singura martoră pe care o va aştepta Booth Watson.

— Sir Julian, sunteţi gata să chemaţi următorul dvs. martor? a întrebat judecătorul.

— Da, Onorată Instanţă. Cu toate acestea, cu permisiunea Înălţimii Voastre, o voi ruga pe asistenta mea să îl interogheze pe acest martor special, din partea Coroanei.

— Cum doriţi, sir Julian.

Fiica s-a ridicat pentru a lua locul tatălui său. Cu colţul ochiului, Grace a sesizat că Booth Watson aproape că-şi lingea buzele de nerăbdare. Poate că îl evitase pe Corist, dar abia o aştepta pe Coristă.

Grace s-a uitat încrezătoare la judecător şi apoi la juraţi, înainte de a spune:

— O chem pe poliţista Nicola Bailey!

29

— Crezi că a luat momeala? a întrebat Miles.

— Cârlig, undiță, scufundare, a răspuns Christina. I s-au luminat ochii la gândul că Fitzmolean pune mâna pe un Raphael.

— Ceea ce, din păcate, nu se va întâmpla. Ea nu este altceva decât un pion într-un joc cu mult mai mare şi este aproape să fie îndepărtată de pe tabla de joc.

Christina se simțea vinovată de felul în care era folosită prietena ei, dar Miles nu a lăsat-o să aibă vreun dubiu cu privire la alternativă.

— Îi dai autoritatea să liciteze până la un million de lire, în numele tău şi accentuezi că nu are voie să meargă mai sus. Şi, la fel de important, nu trebuie să spună nimănui că licitează în numele tău.

— Nici chiar lui Tim Knox? Ea nu are nicio idee că cecul nu va fi niciodată transformat în bani peşin, pentru că tu vei supralicita.

— Cum a reacționat ea, când i-ai oferit şansa să-ți ia locul pe Alden? a întrebat Miles.

— A fost copleşită. Dar a fost dezamăgită că aceasta înseamnă că nu va putea participa la căsătorie.

— Să sperăm că nu va afla niciodată adevăratul motiv pentru care nu putem risca să fim văzuți împreună pe Alden.

*

— Este chemată polițista Nicola Bailey, a repetat aprodul, a cărui voce a circulat ca un ecou prin sala de judecată.

În sală, a intrat o tânără îmbrăcată cu o bluză simplă, albă şi o fustă plisată, albastru-marin, lungă până sub genunchi. Nu purta nicio bijuterie şi avea numai o idee de ruj pe buze. Ea şi Rebecca se

gândiseră mult timp la cum să arate ea, având-u-i în minte numai pe juraţi.

Nicky a traversat încet sala până la boxa martorilor, fără să arunce nicio privire înspre fostul ei iubit din boxa acuzaţilor, cu toate că el nu-şi lua ochii de la ea. Funcţionarul i-a dat Biblia, ea a depus jurământul, fără a se uita pe cartonul cu textul acestuia.

Grace a verificat lista lungă de întrebări pentru pregătirea căreia ea şi Clare munciseră mai multe zile, pentru a se asigura că Summers nu era lăsat fără spaţiu de negociere şi, în acelaşi timp, sperând să evite orice cursă pe care ar putea s-o întindă Booth Watson, mai târziu.

Clare o instruise pe Nicky să spună adevărul şi să recunoască că a greşit şi că, sub nicio circumstanţă, nu trebuie să-şi piardă cumpătul, pentru că, dacă o face, Booth Watson se va folosi de asta.

Grace i-a zâmbit martorei, conştientă de cât de emoţionată trebuia ea să fie.

— Vă rog să vă spuneţi numele şi gradul, pentru înregistrare, a spus Grace.

— Polițist Nicola Bailey.

— Pe când serveaţi ca ofiţer în Poliţia Metropolitană, în ce direcţie aţi lucrat?

— Lucram într-o unitate specială de investigare a ofiţerilor de poliţie corupţi, cu baza la Scotland Yard. Ultimul meu loc de lucru a fost acela de polițist în Romford.

Booth Watson a scris în carnet cuvântul *Final*?

— De ce la Romford?

— Unitatea îl investiga pe un sergent detectiv Jerry Summers, un ofiţer de la divizia din Romford, despre care aveam motive să credem că era implicat în activităţi criminale serioase. Sarcina mea era să încerc să culeg informaţii pe teren, în timp ce şeful meu imediat rămânea sub acoperire.

Până acum, e bine, s-a gândit William, care stătea pe ultimul rând din sala de judecată.

— Cum v-aţi descurcat cu această sarcină?

— Ca să încep cu aceasta, am fost extrem de precautâ, pentru că, dacă sergentul Summers s-ar fi gândit că lucrez pentru Yard, eu aş fi devenit responsabilă pentru periclitarea întregii acţiuni.

— Ce informaţii ai reuşit să culegi despre activităţile lui Summers?

— Am început prin a-i verifica rapoartele zilnice, care, trebuie să mărturisesc, erau impresionante. Dar, deşi recordul arestărilor lui nu era depăşit de nimeni, existau, de asemenea, câteva anomalii inexplicabile.

— Cum ar fi?

— Două bine-cunoscute familii conduceau afacerile locale cu droguri şi, în timp ce membrii uneia dintre ele, familia Payne, erau, cu regularitate arestaţi de către Summers, rivalii lor la fel de faimoşi, familia Turner, scăpau adeseori cu un avertisment sau, cel mai grav, scăpau pe cauţiune.

— Aţi găsit vreo explicaţie la acest aparent tratament diferit?

— Da. Summers afirma deschis că avea un informator bine plasat în banda Turner, care îi furniza informaţii ce duceau la câteva capturi mari de droguri şi un număr de arestări.

— Aţi furnizat această informaţie Scotland Yardului?

— Da. Locuiesc în acelaşi apartament cu o altă membră a echipei noastre, aşa că nu a fost nicio problemă.

Booth Watson a scris în carnet *Numele şi gradul colegei de apartament*.

— Aţi încercat să stabiliţi un contact cu subiectul, în timpul acestei operaţiuni.

— Da, dar nu a fost uşor, la început, fără a o face prea evident, a spus Nicky. La urma-urmelor, Summers era un sergent detectiv şi, în ceea ce-l privea, eu eram numai o altă stagiară la patrulare. Cu

toate acestea, chiar mi-a vorbit într-o ocazie, în cantina secţiei de poliţie şi, când am aflat ce cârciumă frecventează, după muncă, am început să patrulez pe acolo, împreună cu o altă poliţistă, în speranţa că-l voi vedea, din nou.

— Şi complotul acesta s-a dovedit valoros?

— Nu, la început. Dar, într-o seară, după ce prietena mea a plecat pentru a intra în tura de noapte, sergentul Summers s-a oferit să-mi cumpere o băutură. Eu am acceptat, dar am rămas precaută şi, la un moment, am păstrat distanţa.

Booth Watson a scris: *La un moment, am păstrat distanţa'?*

— Mai târziu, în acea săptămână, m-a invitat la cinema. După aceea, am fost împreună să bem ceva la el în apartament, înainte de a merge acasă.

— De ce ai fost de acord să mergi în apartamentul lui? Nu a fost acesta un risc inutil care putea să pericliteze întreaga acţiune?

— Eu voiam să aflu dacă existau în casa lui obiecte scumpe care n-ar fi putut fi cumpărate din salariul unui sergent din poliţie.

— Şi erau?

— Da, cu mult peste. Clădirea în care locuia era oarecum ponosită şi, cu siguranţă, avea nevoie de un strat de vopsea, iar grădina avea mai multe buruieni decât flori, dar, odată ce erai în interiorul casei sergentului, povestea era diferită. Avea toate cele mai recente gadget-uri şi mobilă de top, care arăta de parcă venise de la un magazin scump din West End. Cu o singură excepţie – draperiile erau vechi şi uzate.

— De ce? a întrebat, cu inocenţă, Grace.

— Aşa putea semăna cu celelalte apartamente din clădire şi nu atrăgeau atenţia trecătorilor. Am fost mirată în mod special de cât de bine era echipat apartamentul, pentru că ştiam că Summers era mândru de faptul că, asemenea mie, venea din mediul muncitoresc, deci nu putea fi vorba de banii familiei, cei care-i permiteau să trăiască la acel nivel.

— Aţi raportat aceste nelămuriri ofiţerului însărcinat cu operaţiunea?

— I-am prezentat totul, imediat, colegei mele de apartament, poliţista Pankhurst, care era membră a echipei, în dimineaţa următoare.

Booth Watson a scris: *Imediat? Data?*

— Summers ţi-a explicat măcar cum a ajuns să intre în posesia a atât de numeroase obiecte scumpe şi luxoase, din salariul unui sergent?

— Nu mie, dar, la cârciumă, într-o seară în care sărbătorea un alt arest, l-am auzit spunându-i unui poliţist tânăr că, ori de câte ori capturează un spărgător de case, unul sau două din obiectele furate s-ar putea să dispară. *Poţi să spui că-i un adaos la salariu,* adăugase el, fără să pară că-i păsa cine-l auzea.

Booth Watson a început să vorbească chiar în timp ce se ridica de la locul lui, de la celălalt capăt al băncii.

— Aţi auzit, Onorată Instanţă? Nu-mi pot aduce aminte de un exemplu mai flagrant de erezie.

— Sunt de acord, domnule Booth Watson, a spus judecătorul şi, întorcându-se spre juraţi, i-a instruit: Nu veţi lua în seamă ultima declaraţie a martorei.

— După ce aţi căpătat suficient de multe probe pentru ca sergent Summers să fie arestat, de ce nu v-aţi întors la Scotland Yard ca să solicitaţi mandat de percheziţie? a întrebat Grace.

— Ştiu că aşa trebuia, a spus Nicky, dar mi-a fost ruşine să admit că, precum alte atât de multe înaintea mea, mă îndrăgostisem de el şi voiam să-i acord beneficiul îndoielii.

— Aşadar, nu i-ai spus poliţistei Pankhurst ce ai descoperit?

— Nu, nu imediat. Dar, mai târziu...

Cât de mai târziu? Şi-a notat Booth Watson. De-abia a pus stiloul jos, că l-a şi luat din nou în mână.

— Te-ai culcat cu sergentul Summers? a întrebat Grace. Întrebarea contondentă a provocat exclamaţii şi expresii de surpriză de la toţi cei din sala de judecată, dar Grace ştia că trebuia să fie înregistrată, înainte ca Booth Watson să o interogheze pe Nicky.

— Da, chiar dacă aveam dovada că ceea ce aflasem va complica mult cazul.

— Şi care era acea dovadă? a întrebat Grace, fără să piardă timpul.

— Am găsit o cutiuță de piele lângă patul lui Summers, în care era un inel cu diamant. Părea atât de scump încât am ştiut că exista un singur mod în care putea Summers să intre în posesia lui.

— Ai păstrat acel inel ca dovadă?

— Nu. Summers mi l-a pus pe deget şi, când am ajuns acasă, în dimineaţa următoare, i-am povestit Rebeccăi...

— Rebecca?

— Polițista Pankhurst... că m-am logodit.

— Cu sergentul detectiv Summers!

— Nu. Cu un agent imobiliar din Croydon.

— Cum a reacţionat ea la această veste?

— Când a văzut inelul, am ştiut că nu m-a crezut.

— Aşadar, de ce nu i-ai spus adevărul?

— În momentul acela, eu credeam cu adevărat că Jerry vrea să se căsătorească cu mine. Am sperat că voi putea să-l aduc pe calea cea bună şi voi opri investigaţia.

— Aşa că te-ai făcut că nu ai văzut nimic?

— Da, a recunoscut Nicky. Dar am deschis ochii, curând după aceea.

— Ce a provocat asta?

— Când i-am spus lui Jerry că eram însărcinată, nici măcar nu a încercat să-şi ascundă sentimentele şi, imediat, mi-a sugerat să fac avort.

— Ce ai răspuns la această sugestie?

— I-am spus NICIODATĂ. Eu voiam copilul nostru. Cu toate acestea, mi-a devenit repede clar că inelul de logodnă nu era nimic altceva decât încă o dezamăgire şi chiar m-am întrebat câte alte femei mai purtaseră acel inel, înaintea mea.

— Dar faptul că nu voia copilul nu este o dovadă în sine că nu mai ţinea la tine?

— O săptămână mai târziu, am primit toate dovezile de care aveam nevoie când m-am întors la apartament, după tura mea de după-masa. Am intrat şi am constatat că lăsase totul într-o mare dezordine, ca de obicei, aşa că am început să fac curăţenie. Am început din bucătărie, prin a spăla vasele, şi apoi, am trecut la dormitor. În timp ce aşterneam patul, am găsit chiloţii altei femei, printre cearşafuri. Mi-am dat seama că aceasta era modalitatea lui de a-mi da de ştire că trecuse la alta.

— Ce-ai făcut atunci?

— Am fost aşa de furioasă încât i-am scos hainele din şifonier, am tăiat cu foarfeca mânecile jachetelor şi cămăşilor şi i-am smuls cracii de la pantaloni.

O femeie dintre juraţi a zâmbit.

— Apoi, ai plecat din apartament?

— Nu. M-am dus înapoi în bucătărie, am găsit un ciocan şi am distrus toate lucrurile de care era el cel mai mândru. Acum îmi dau seama că a fost cel mai prostesc lucru pe care îl puteam face.

— De ce?

— Am distrus chiar probele pe baza cărora putea fi condamnat.

— Dar ai păstrat inelul cu diamantul?

— Nu. L-am scos de pe deget şi l-am pus pe noptieră, ştiind că va fi găsit de poliţie, la percheziţie.

Booth Watson nu se oprea din luat notiţe.

— Şi cutiuţa de piele în care ai văzut prima dată inelul?

— Am luat-o cu mine când am părăsit apartamentul, în acea noapte.

— De ce-ai făcut asta?

— Aveam adresa şi numele magazinului de bijuterii, în interior, aşa că am presupus că pentru colegii de la Yard va fi o pistă.

— Ai mai luat ceva din apartament?

— Numai câteva lucruri de-ale mele. Totuşi, am găsit jurnalul lui Summers şi, în timp ce-i rupeam filele, am văzut că avea planificată o întâlnire la Clubul Playboy din Mayfair, în acea noapte.

— Cu cine?

— Nu ştiu, pentru că nu era menţionat niciun nume în jurnal. Dar am scris o notă pentru Inspectorul Warwick pentru a-l informa ce punea la cale Jerry şi am pus-o în cutia sa poştală, în drumul meu spre casă.

— Şi descoperirea acestei dovezi vitale a condus la arestarea sergentului Summers şi a altui ofiţer de poliţie care s-a pensionat din poliţie, recent.

— Corect, dar nu uitaţi că eu am fost numai un membru al unei echipe de înalt profesionalism şi dedicată profesiei.

— Analizând perioada aceea, aveţi vreun regret? a întrebat Grace.

— Dacă nu ştii acum, vei şti atunci când voi termina eu cu tine, a mormăit Booth Watson, destul de tare încât Grace să audă.

— Da, am, a spus Nicky, uitându-se la Summers, pentru prima oară, dar fără să se mai simtă înfricoşată de privirea lui pătrunzătoare. Niciodată nu ar fi trebuit să devin atât de apropiată de acest suspect şi, odată ce am aflat dimensiunea activităţilor lui criminale, ar fi trebuit să-i raportez totul inspectorului Warwick, de îndată, şi să-l las pe el să se ocupe. Dar am permis propriilor mele sentimente să-mi întunece judecata.

— O greşeală destul de umană, a spus Grace, privind direct spre juraţi, ceea ce ar putea face oricare dintre noi, date fiind circumstanţele.

William a zâmbit. Poate că Nicky a lăsat impresia de naivitate şi prostie, dar când s-a uitat la juraţi, aceştia păreau empatici şi înţelegători faţă de ceea ce i se întâmplase acesteia.

— Vă mulţumesc, poliţist Bailey, pentru mărturia corectă şi cinstită pe care, sunt sigură, juraţii o vor păstra în minte când vor avea de stabilit verdictul. Grace a zâmbit. Vă rog să rămâneţi în boxa martorilor, pentru ca distinsul meu prieten să vă poată pune întrebări.

— În acest caz, domnule Booth Watson? a întrebat judecătorul, uitându-se de sus spre avocatul apărării.

— Numai o întrebare sau două, Onorată Instanţă, a declarat Booth Watson, ridicându-se încet din poziţia în şezut. I-a dăruit lui Nicky un zâmbet cald, înainte de a spune: Nu vă voi ţine mult, dra Bailey, dar sunt obligat să vă întreb dacă aţi auzit vreodată expresia *Iadul nu are nicio Furie asemenea unei femei înşelate în amor.*

— Da, am auzit-o, a răspuns Nicky, cu prudenţă.

— Aş sugera că o *femeie înşelată în amor* este o descriere mai exactă a dumneavoastră, decât *directă şi cinstită.* Ultimele două cuvinte au fost împletite cu sarcasm.

— Este opinia dvs., a spus Nicky.

Grace şi-a îngăduit un zâmbet.

— Este, dra Bailey. Aşa că vreau să vă gândiţi cu mare atenţie înainte de a răspunde la următoarea mea întrebare, pentru că sunt sigur că nu trebuie să vă aduc aminte că sperjurul este o crimă serioasă, chiar mai mult, când e comis de un ofiţer de poliţie. Şi-a întors privirea spre juraţi, apoi a întrebat: Cât timp aţi avut o relaţie intimă cu sergentul Summers, înainte de a...

Grace a fost rapid în picioare.

— Este relevant acest tip de întrebare, Onorată Instanţă? Poliţista Bailey şi-a recunoscut deja indiscreţia. Nu este suficient?

— Aproape destul, Onorată Instanţă, a spus Booth Watson, înainte ca dl Justice Ramsden să aibă şansa să-i răspundă lui Grace.

Comportamentul domnişoarei Bailey atinge chiar inima acestui caz, dacă vom descoperi cine spune adevărul şi cine este un mincinos notoriu.

— Reveniţi la subiect, domnule Booth Watson, a spus judecătorul, cu fermitate.

— Cum doriţi, Onorată Instanţă. Este normal ca eu să consider dificil de crezut că relaţia domnişoarei Bailey cu sergentul Summers a fost aşa de trecătoare şi întâmplătoare cum susţine ea, când ea a născut cu numai o lună în urmă. Datele, pur şi simplu, nu se potrivesc, a spus el, accentuând fiecare cuvânt. Aşa că trebuie să vă întreb din nou, dra Bailey. Cât timp a durat relaţia?

— Câteva săptămâni.

— Luni, aş sugera eu, dra Bailey.

— Săptămâni, a replicat aspru Nicky.

— Acum, că am stabilit că a fost o relaţie de durată între dvs. şi pârât, poate că ar trebui să trecem la relatarea dvs. despre cum aţi dat peste inelul cu diamant pe care afirmaţi că l-aţi găsit în apartament, în dimineaţa de după noaptea în care v-aţi culcat cu sergentul Summers, prima oară. Pentru că, încă o dată, lucrurile nu se potrivesc. Booth Watson a întins o mână, în care asistentul lui i-a pus o foaie de hârtie. Poate că puteţi explica acest memo dat sergentului Paul Adaja de către colega dvs. de camera, poliţista Rebecca Pankhurst, amândouă membre ale unităţii despre care aţi spus Curţii că eraţi aşa de mândră să lucraţi. S-a uitat în jos la memo şi a început să citească: în dimineaţa de 13 mai, când poliţista Bailey mi s-a alăturat pentru micul dejun, purta un inel cu diamant pe care nu-l mai văzusem niciodată înainte şi care părea extrem de scump.

Nicky şi-a încleştat degetele de marginea boxei şi a început să tremure necontrolat.

— Poate că aţi uitat, dra Bailey, că ambele părţi dintr-un proces sunt obligate de lege să prezinte orice dovadă deţin şi care s-ar

putea dovedi relevante pentru caz. Această mică dovadă a fost găsită rătăcită printre cele două sute douăzeci şi trei de obiecte predate curţii.

— Asta nu schimbă faptul că prezenţa cutiei Garrard's dovedeşte că inelul a fost furat de un hoţ, care mai târziu a fost arestat de sergentul Summers, a încercat Nicky să atace, la rândul ei.

— Sau poate că dezvăluie cum aţi pus mâna pe inel, dra Bailey? Şi, descoperind că era puţin prea periculos să-l manevraţi l-aţi plantat în apartamentul iubitului.

— Este o sugestie ridicolă, a spus Nicky, aproape strigând.

— Atunci, poate ne puteţi spune când a văzut poliţista Pankhurst că purtaţi inelul, prima dată, în apartamentul dvs. din Pimlico.

— A doua zi după ce m-a cerut Jerry.

— V-a cerut în căsătorie, dra Bailey?

— Nu cu cuvinte, dar mi-a pus inelul pe deget.

— Nu avem decât cuvântul dvs. ca dovadă pentru acest aspect, a spus Booth Watson.

— Dar, eu i-am returnat inelul şi eu i-am dat cutia Garrard's poliţistei Pankhurst, presupunând că ea i-l va da sergentului Adaja, ceea ce, într-adevăr, a şi făcut.

— Nu mă îndoiesc de asta dra Bailey. Cu toate acestea, sunt mai interesat de cât de mult timp a trecut între momentul în care colega de cameră a văzut pentru prima oară inelul pe degetul dvs. şi momentul în care i-aţi dat cutia Garrard's. Pentru că, din păcate, încă o dată lucrurile nu se potrivesc. Booth Watson a arătat un alt memo. S-ar părea că aţi păstrat inelul un timp considerabil înainte de a-l lăsa într-un loc unde, ca să citez propria dvs. mărturie, *să fie găsit când poliţia va percheziţiona casa.* Juraţii pot fi iertaţi pentru că se întreabă care este partea vinovată din acest caz şi cine a fost angajat în compromiterea unui om nevinovat.

— Summers este partea vinovată şi singurul meu interes a fost să strâng destule probe pentru a-l aduce în faţa justiţiei.

— Ți-a luat destul de mult timp, a bubuit Booth Watson şi nu a aşteptat ca Nicky să-şi revină înainte de a adăuga: Încep să cred, dra Bailey că, de fapt, tu ai fost cea care a furat inelul şi că sergentul Summers a păstrat tăcerea pentru că nu a vrut să fii arestată şi să suporți o sentință cu închisoarea.

— Cum să fie posibil aşa ceva, când inelul a fost furat înainte ca noi doi să ne cunoaştem?

Sir Julian şi-a permis un zâmbet.

— Avem numai cuvântul dvs. privitor la momentul în care v-ați întâlnit.

— Inventați astea, cum respirați!, a strigat Nicky.

— Cum ați făcut dvs. din clipa în care ați intrat în boxa martorilor.

— În continuare, veți spune că eu am plantat inelul lângă patul lui, ca un act de răzbunare.

Grace s-a strâmbat, iar sir Julian şi-a plecat capul.

— Vă felicit, dra Bailey, pentru că ați anticipat următoarea mea întrebare. Aşa cum ați recunoscut, acum, că cel care a încheiat relația a fost pârâtul. A făcut o pauză, s-a uitat câteva momente la jurați, apoi a spus: Poate pentru că a descoperit că erați un polițist corupt şi singura lui faptă reprobabilă a fost că s-a făcut că nu vede.

Avocatul acuzării a fost rapid în picioare.

— Sir Julian, n-ar trebui să vă amintesc, a spus judecătorul că nu dvs. îl interogați pe acest martor, în numele Coroanei.

Sir Julian s-a aşezat, iar Grace s-a ridicat în picioare, cu toate că nu ştia ce intenționase să spună tatăl ei.

— Onorată Instanță, a început ea ezitant, polițista Bailey nu este cea judecată...

— Asta crezi tu, a mormăit Booth Watson, care rămăsese în picioare.

— Am recunoscut deja că Jerry şi cu mine am avut o relație, ceea ce voi regreta tot restul vieții mele, a izbucnit Nicky.

— Într-adevăr, a spus Booth Watson. Dar ceea ce se pare că nu regretaţi este faptul că i-aţi tăiat hainele, i-aţi spart mobile, i-aţi distrus echipamentele electronice şi i-aţi făcut bucăţi serviciul de masa de la mama lui, înainte de a planta inelul lângă pat, *ca act de răzbunare*, ca să folosim cuvintele dvs.

Ziariştii de pe banca rezervată presei nu se opreau din scris.

— Nu! Nu am făcut asta! a strigat Nicky.

— Nu i-aţi devastat apartamentul, după ce el v-a lăsat baltă?

— Nu. Nu am plantat inelul.

— Dar aţi distrus apartamentul fostului iubit.

— Nimic mai mult decât ce merita.

— Sau aţi făcut asta pentru a distruge probele?

— Numai pe el am vrut să-l distrug!

William şi-a înclinat capul.

— Vă mulţumesc pentru răspunsul corect şi cinstit, dra Bailey, pentru că asta dovedeşte că am dreptate, a spus Booth Watson, şi permiteţi-mi să reamintesc juraţilor de cuvintele lui William Congreve: *Iadul nu are nicio furie asemenea unei femei înşelate în amor.* Mă întreb, dra Bailey, dacă vă amintiţi exact următorul rând al piesei de teatru?

Nicky s-a uita fără expresie la el.

— Atunci, permiteţi-mi şi vi-l reamintesc: *Pentru că unde nu e iubire, se instalează cea mai nebună răzbunare.*

Sir Julian s-a ridicat pe jumătate şi, apoi, şi-a amintit că nu el este cel care-l interoghează pe martor, altfel l-ar fi corectat pe adversarul său pentru citatul greşit intenţionat, din textul lui Congreve. Booth Watson i-a aruncat o privire distrugătoare oponentului său pus la podea, apoi s-a întors spre judecător şi a spus:

— Onorată Instanţă, nu mai am alte întrebări.

*

— Te-ai descurcat cât de bine te puteai aştepta, în circumstanţele date, i-a spus sir Julian lui Grace, pe drumul de întoarcere la Lincoln's Inn, după ce judecătorul a anunţat încheierea procedurilor din acea zi.

— Nicky ar fi trebuit să se stăpânească mai bine şi nu să se enerveze cu Booth Watson şi să-i permită să transforme problemele într-o chestiune personală, a spus Clare.

— Mă tem că, pentru ea, chiar a fost personal, a spus sir Julian.

— Dumnezeu e martor că i-am repetat destul să rămână calmă, indiferent cu ce aruncă în ea Booth Watson, a spus Grace.

— Ceea ce agravează situaţia se datorează performanţei şovăielnice a poliţistei Bailey şi, acum, Booth Watson îşi poate sfătui clientul că nu mai e nicio nevoie să depună şi el mărturie, din boxa martorilor, a spus sir Julian.

— Sunt de acord, a spus Grace. Dar, cu siguranţă, juraţii îşi vor da seama care dintre ei este vinovatul?

— Eu ştiu că el e vinovatul şi BW ştie cu siguranţă şi el că Summers e vinovat, a spus sir Julian, dar, la sfârşit, juraţii vor decide pe care dintre ei să creadă.

— Eu cred că şansele sunt juma-juma, a spus Clare. La urma urmelor, alegerea juraţilor este între o tânără susceptibilă şi bărbatul care a profitat de ea şi care nici măcar nu va apărea în boxa martorilor pentru a se apăra.

— Ceea ce este corect, conform legii, cum va sublinia judecătorul, le-a reamintit sir Julian. Nu, trebuie să sperăm că juraţii îşi amintesc mărturia lui William şi de faptul că BW a preferat să nu-l interogheze, după ce William a mărturisit că Summers furniza droguri pe bani unor răufăcători bine cunoscuţi.

— Dar noi avem inelul cu diamant furat pe care Summers l-a dat următoarei lui iubite, care, ce să vezi?! este fiica traficantului de droguri, a spus Clare.

— Nu putem decât să sperăm că juraţii şi-au dat seama de asta, a spus sir Julian.

— Încă un motiv pentru care BW nu-i va permite lui Summers să intre în boxa martorilor, a sugerat Grace.

— Booth Watson a reuşit chiar să deformeze citatul din Congreve, pentru a-l folosi în sprijinul cazului său, a spus sir Julian.

— De asta te-ai ridicat ca să-l întrerupi pe BW? a întrebat Grace.

— Verifică citatul, a spus tatăl ei.

— Ei, vei putea cel puţin să corectezi înregistrarea când vei prezenta concluziile, a spus Clare, când au ajuns la Essex Court.

— Citatul deformat din Congreve nu va sparge gheaţa, de vreme ce BW continua să repete întruna cuvintele *record de arestări, comentarii* şi *dincolo de orice îndoială rezonabilă,* în timpul concluziilor sale şi uită să menţioneze inelul sau orice alte bunuri furate pe care Nicky a reuşit să le distrugă.

— Atunci va trebui să menţionezi acest aspect din nou şi din nou, în timpul concluziilor acuzării.

— Aşa voi face. E păcat însă că BW va avea ultimul cuvânt.

— Nu, judecătorul va avea ultimul cuvânt, i-a reamintit Grace tatălui ei, în timp ce urcau treptele spre biroul avocatului principal.

— Dar el va trebui să prezinte ambele laturi ale cazului, fără părtinire, şi să le aducă aminte juraţilor că verdictul lor trebuie să fie luat în unanimitate şi, mai important chiar, să fie dincolo de orice îndoială rezonabilă.

— Eu consider că avem încă şanse juma-juma să câştigăm, a spus Clare.

30

Sir Julian s-a trezit devreme, în dimineaţa următoare, şi nu pentru că nu putuse să doarmă. Avea nevoie să repete cuvântul de închidere pentru păsările care se trezeau şi să capete aprobarea lor.

A aprins veioza de pe noptieră, şi-a pus halatul şi s-a îndreptat spre birou. A luat în mână notiţele, s-a uitat în oglindă şi a început: *Onorată Instanţă, domnilor juraţi, ce caz extraordinar s-a dovedit a fi acesta şi aş sugera că, la sfârşit, depinde, pur şi simplu, pe cine crezi. Pe de o parte...*

Patruzeci de minute mai târziu, sir Julian şi-a încheiat cuvântarea: *Sunt încrezător că stimaţii juraţi îşi vor folosi bunul simţ în stabilirea verdictului, conştienţi fiind de cine este vinovatul.*

Dar oare ei chiar sunt conştienţi de lucrul acesta? S-a întrebat el punând scriptul într-o parte. Încă nu putea fi sigur cum vor judeca juraţii şi nu era de niciun ajutor faptul că Booth Watson va vorbi după el şi va avea ultimul cuvânt înainte de sinteza judecătorului. A hotărât să-şi facă o cană de ceai, înainte de a se îmbrăca şi traversa biroul să vadă dacă Grace şi Clare aveau vreo sugestie de ultim minut.

În drum spre bucătărie, s-a oprit să ia de pe prag ziarul de dimineaţă. S-a uitat la titlul de pe prima pagină din *Telegraph* şi a tras o înjurătură cu voce tare. După ce a citit articolul, a înjurat din nou, încă şi mai tare.

— Crezi că-l vor găsi vinovat? a întrebat Beth, luând oul prăjit din tigaie şi punându-i-l lui William în farfurie.

— Va fi o cursă strânsă, a replicat William. Ar putea să simtă că nu sunt destule dovezi pentru a-l condamna pe Summers, după ce

Booth Watson a inventat ideea de răzbunare, despre care Congreve nu a scris nimic, niciodată.

— De ce nu l-a corectat tatăl tău?

— Nu putea, de vreme ce Coroana era reprezentată de Grace.

— Dar numai cu o săptămână în urmă, considerai acest caz unul simplu, deschis şi închis.

— Şi aşa ar fi fost, dacă agentul nostru sub acoperire ar fi fost în stare să-l aresteze pe Summers când acesta ieşea din casa lui Payne şi l-ar fi uşurat de sacoşa Sainsbury pe care o căra.

— Şi de ce n-a făcut asta?

— Nu-i aşa de simplu să arestezi doi oameni, când nu ai asigurat spatele şi dacă, desigur, nu eşti James Bond.

— Dar cum rămâne cu Clubul Playboy, când ţi s-a dat o a doua şansă?

— Din aceeaşi cauză, deşi, mulţumită lui Nicky, măcar am aflat cu ce se ocupau Summers şi Lamont.

— Dar puteai încă să prezinţi inelul ca dovadă, a spus Beth, începând să le dea să mănânce gemenilor.

— Da, dar nu era de folos faptul că Nicky a întârziat să recunoască când a văzut inelul, prima oară, a răspuns William, aruncând o privire spre exemplarul din *Daily Mail* al lui Beth.

— E tot de ce am nevoie, a spus el, după ce a citit titlul de pe prima pagină.

*

Grace nu s-a necăjit cu micul dejun, în acea dimineaţă; a trecut încă o dată peste remarcile de închidere ale avocatului principal, înainte de a porni spre biroul acestuia.

— Este tatăl tău în forma lui cea persuasivă, a spus Clare, după ce a citit şi ea peroraţia.

— Sunt de acord, a spus Grace, în timp ce ziarul de dimineaţă ateriza pe preşul de la intrare cu o bufnitură. Dar vor ajunge juraţii să-i ofere lui Summers beneficiul îndoielii?

— Vom afla destul de curând. De ce nu iei tu ziarul, în timp ce eu fac cafeaua?

Clare a pus ibricul pe foc, în timp ce Grace părăsea bucătăria. Câteva momente mai târziu, a auzit o avalanşă de injurii venind dinspre hol, care au crescut în intensitate, pe măsură ce partenera ei se întorcea la ea. Nu era felul de limbaj la care te aştepţi de la cineva care speră să fie numită consilier al reginei.

Grace a dat buzna înapoi în încăpere şi a aruncat *The Guardian* pe masa de bucătărie, spunând:

— Asta nu va ajuta cauza noastră.

*

Booth Watson încă simțea că verdictul era la limită, în timp ce trecea peste cuvântul lui final adresat juraţilor. Se bucura de un mic dejun englezesc complet, la masa lui favorită din Savoy Grill. Era încântat că fusese capabil să-l convingă pe Summers că nu trebuie să dea mărturie. Un risc care nu merita să fie luat, îi repetase el, de mai multe ori. Sir Julian probabil că va menționa stafia lui Banquo în timpul sintezei lui finale, dar el avea cel puţin avantajul că urma după rivalul său şi înainte ca judecătorul să se adreseze juraţilor.

A făcut una sau două corecturi la text, apoi l-a pus deoparte şi a luat un exemplar din *The Times.* Cafeaua s-a răcit, cât timp el a citit articolul de pe prima pagină, de două ori.

— Mai doriți o cafea, sir, a întrebat un chelner atent.

— Nu, a spus Booth Watson, abrupt. Adu-mi câte un exemplar din toate ziarele din dimineaţa asta şi trece-le în nota de plată. Imediat!

— Da, sir, a spus chelnerul şi a dispărut în mare grabă.

Booth Watson a citit articolul a treia oară şi a zâmbit. Zarurile nu mai erau juma-juma. A început să rescrie ultimul paragraf al discursului său de încheiere.

*

Sala de judecată a fost plină înainte de intrarea judecătorului, audienţa aşteptând cu nerăbdare să se ridice cortina pentru actul final.

Sir Julian îşi aranjase deja masa şi Grace verifica din nou dacă paginile manuscrisului erau în ordine. Clare stătea în banca din spatele lor, gata să înmâneze urgent o notă scrisă, dacă apare ceva neanticipat.

Booth Watson s-a instalat la celălalt capăt al băncii, singura persoană din sala plină care l-a urmărit pe acuzat când acesta a intrat în boxă, însoţit de doi ofiţeri care arătau de parcă sperau că Summers va încerca să scape.

Când a apărut judecătorul, toţi cei prezenţi în sala de judecată s-au ridicat în picioare şi s-au înclinat. Judecătorul le-a răspuns la fel şi s-a aşezat în fotoliul cu spătar înalt din centrul platformei. Odată instalat, a privit pe deasupra ochelarilor spre juraţi şi a zâmbit. În sfârşit şi-a întors atenţia către avocatul principal al acuzării.

— Sir Julian, sunteţi pregătit să prezentaţi concluzia în numele Coroanei?

— Sunt, Onorată Instanţă, a spus avocatul principal al Coroanei, ridicându-se, netezindu-şi roba şi potrivindu-şi peruca, arătând că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Onorată Instanţă, stimaţi juraţi, ce extraordinar s-a dovedit a fi acest caz. La sfârşit, aş sugera pur şi simplu că depinde în cine crezi. Puteţi fi iertaţi dacă vă întrebaţi cine este judecat aici, de vreme ce acuzatul a refuzat să răspundă la orice întrebare, după ce a fost arestat, şi, din nou, nu a reuşit să facă aceasta în prezenţa

distinsului meu prieten, iar noi suntem privaţi de orice explicaţie pe care el ar fi putut să o ofere dacă i s-ar fi dat şansa să ne spună varianta lui a poveştii, din boxa martorilor. Nu diferit de stafia lui Banquo; îl puteţi vedea stând aici, dar nu răspunde la niciuna din întrebările lui Macbeth.

— Cum este dreptul lui legal, a mormăit Booth Watson din poziţia aşezat, de la celălalt capăt al băncii.

Sir Julian s-a întors, a zâmbit spre rivalul său şi a spus:

— În sfârşit, am găsit ceva cu care suntem de acord. Unul sau doi dintre juraţi au zâmbit şi ei, de asemenea.

— Dacă ar fi făcut aceasta, Onorată Instanţă, eu aş fi putut să-l întreb pe pârât de ce a intrat în casa unui traficant de droguri notoriu la ora unu noaptea şi ce era în sacoşa Sainsbury pe care o căra când a ieşit din casă, douăzeci de minute mai târziu. Poate că există o explicaţie simplă. Dacă este aşa, nu ni s-a dat posibilitatea să aflăm.

Şi, te poţi întreba, a continuat el, întorcându-şi faţa înspre juraţi, de ce acuzatul s-a dus apoi cu maşina la casa unui alt traficant la fel de notoriu, care, în mod clar, îl aştepta, după cum a subliniat inspectorul Warwick, pentru că uşa de la intrare s-a deschis ca să-l primească chiar înainte ca el să apuce să bată? Când Summers a reapărut, o jumătate de oră mai târziu, nu mai avea cu el sacoşa Sainsbury. Ce putea să fi fost în ea? Vă puteţi întreba. Poate produse alimentare? (Aceasta i-a făcut pe câţiva dintre juraţi să zâmbească.) Şi, apoi, mai e misterioasa vizită la Clubul Playboy, unde a fost văzut cheltuind o sumă mare de bani. Dar oare chiar pierduse aceşti bani sau numai îi schimbase cu alţii? Pentru că, peste trei ore, a ieşit din club cu un cec pentru aproape exact aceeaşi sumă cu care pornise. Sunt sigur că există o altă explicaţie simplă pe care nu a simţit că ne-o poate împărtăşi.

Încă şi mai inexplicabil este cum a ajuns el în posesia inelului cu diamant în valoare de peste trei mii de lire, care a fost găsit în

apartamentul lui de poliţista Bailey. Distinsul meu prieten a încercat cu abilitate să plaseze vinovăţia pe poliţista Bailey însăşi, afirmând că datele nu se potrivesc. Eu vă voi spune o dată care se potriveşte şi pe care distinsul meu prieten a evitat să o menţioneze. Hoţul care a furat inelul din casa din Mayfair a fost arestat şi acuzat în luna mai, cu mult înainte ca poliţista Bailey să-l fi întâlnit pe pârât, aşa că nu se putea ca ea să fie cea care a furat inelul, ceea ce restrânge mai degrabă cercul.

Dacă acuzatul ar fi vrut să apară în boxa martorilor şi să jure că va spune adevărul, tot adevărul şi numai adevărul, se putea să fiu tentat să-l întreb cum a intrat el în posesia celui mai recent model de televizor Sony, a unui recorder VHS serie nouă, a două ceasuri de colecţie, ca să nu mai vorbim de Jaguar şi de mobile care s-ar fi potrivit într-o casă din Mayfair mai degrabă decât într-un apartament mic din Romford.

Cu toate acestea, există un lucru cu care distinsul meu prieten şi cu mine putem fi de acord. (Sir Julian s-a uitat spre Booth Watson, care stătea cu capul plecat, dând impresia că a aţipit.) Anume că numai o singură persoană ar fi putut fura toate aceste bunuri, inclusiv inelul. (Sir Julian s-a întors din nou cu faţa spre juraţi.) Şi, cu siguranţă, nu a fost vorba de o tânără naivă, impresionabilă, poate lipsită de înțelepciune, cea care s-a îndrăgostit de acuzat şi a ajuns să poarte copilul acestuia. Un copil de care el nu a vrut să ştie. De fapt, el a plecat în vacanţă cu o altă femeie, în timp ce poliţista Bailey era însărcinată şi, când cei doi s-au întors din vacanţă, cealaltă femeie avea pe deget inelul de logodnă. Domnilor juraţi, vă puteţi întreba cum poate un bărbat să decadă atât de mult încât să acuze de furt o femeie nevinovată, mama copilului lui, pentru a-şi salva propria-i piele.

Înainte de a vă retrage pentru a hotărî verdictul, v-aş ruga să meditaţi la încă un aspect şi mai important al acestui caz. Dacă i se permite sergentului Summers să încalce legea şi să-şi continue

faptele reprobabile extraordinare, ce mesaj trimite lucrul acesta miilor de ofiţeri decenţi şi dedicaţi din această ţară, care îşi îndeplinesc misiunea fără a se gândi la ei înşişi şi cu curaj, zi de zi, în serviciul public?

Sunt încrezător că, după ce veţi cântări dovezile, nu puteţi ajunge decât la o singură concluzie. Anume că sergentul detectiv Jerry Summers este un individ corupt şi lipsit de scrupule, care, acum, trebuie să se confrunte cu consecinţele acţiunilor lui, fie şi numai pentru a reasigura populaţia că nimeni nu este deasupra legii. Sir Julian s-a întors pentru ultima oară cu faţa spre juraţi şi a spus aproape în şoaptă: pentru a realiza acest lucru, trebuie ca verdictul dvs. să fie că Summers este vinovat.

Sir Julian s-a aşezat într-o avalanşă de şuşoteli care sugerau că cei mai mulţi din cei din sala de judecată erau de acord cu el. Jurnaliştii continuau să ia notiţe, părând convinşi că verdictul fusese deja decis şi că nu putea fi decât un titlu pe primele pagini ale ziarelor din dimineaţa următoare: VINOVAT.

Judecătorul a aşteptat să se liniştească toată lumea, înainte de a se întoarce spre celălalt capăt al băncii avocaţilor, unde mierosul avocat al apărării era nu numai perfect treaz, ci şi, în mod clar, nerăbdător să atace.

— Domnule Booth Watson, sunteţi gata să prezentaţi cuvântarea de încheiere în apărarea clientului dvs.? a întrebat judecătorul.

— Mai mult decât pregătit, Onorată Instanţă.

Booth Watson s-a ridicat de la locul său, nu s-a necăjit să-şi netezească roba sau să-şi aranjeze peruca. S-a uitat la cele şapte puncte scrise cu majuscule pe dosul unui plic. Şi el stătuse treaz toată noaptea.

BĂRBATUL

— Domnilor Juraţi, a început el, uitându-se la ei, pentru prima oară. Nu credeţi uneori că aţi dori să auziţi cealaltă parte a poveştii?

Bărbatul supus astăzi procesului a servit în poliţie, ca sergent, timp de şapte ani, ajungând la rangul de sergent detectiv, fără vreo pată în activitatea sa. (Ochii lui nu se dezlipeau de juraţi.) În trei situaţii diferite a primit laude pentru munca remarcabilă pe care a făcut-o în folosul comunităţii locale. Se poate ca acest bărbat să fie acelaşi cu cel pe care tocmai l-a portretizat Coroana? Eu nu cred.

BUNURILE GĂSITE ÎN CASA LUI

— Coroana ne-a spus că locuinţa acuzatului era plină de echipamente electronice scumpe şi obiecte de lux. Nu credeţi că e ciudat că niciunul din aceste obiecte nu a fost prezentat ca probă în proces? Ni s-a spus că motivul este că toate au fost distruse de unul din ofiţerii Scotland Yard-ului, poliţista Bailey, înainte ca poliţia să poată percheziţiona locaţia. Şi, puteţi întreba dvs., ce au găsit poliţiştii când au cercetat apartamentul. (Booth Watson a făcut o pauză.) Un suport de argint pentru scrisori, două ceasuri de colecţie şi un Jaguar plătit în rate? Cu greu „jaful cel mare al trenului".

Unul dintre juraţi şi-a stăpânit un zâmbet.

DOUĂ AFACERI CU DROGURI

— Coroana a făcut o mare problemă din vizitele făcute de acuzat la şeful unei grupări de traficanţi de droguri, la primele ore ale dimineţii. Dar nu este parte din sarcina ofiţerului de poliţie să descindă la suspecţii de trafic de droguri când aceştia se aşteaptă cel mai puţin, în speranţa de a găsi dovezi pe baza cărora să-i ducă în faţa justiţiei? Nu o treabă pe care ar vrea s-o facă mulţi dintre noi, în mijlocul nopţii, când am prefera să ne ghemuim liniştiţi în patul nostru. Să-i fim recunoscători sergentului Summers că şi-a asumat această responsabilitate solicitantă şi periculoasă, în numele nostru.

Dacă ofiţerul sub acoperire care-l supraveghea zi şi noapte a fost aşa de dornic să descopere ce era în sacoşa Sainsbury, în noaptea cu

pricina, de ce nu l-a arestat pe sergentul Summers şi nu s-a uitat în sacoşă? Poate că nu se afla la faţa locului?

Grace s-a aplecat şi i-a şoptit tatălui ei:

— Chestia e că ştie cu siguranţă, că agenţii sub acoperire rămân sub acoperire.

— Bineînţeles că ştie, a spus sir Julian. Totuşi, cuvintele lui nu ni se adresează, ci se adresează juraţilor, care nu ştiu acest lucru.

CLUBUL PLAYBOY

— Stimaţi juraţi, s-ar părea că acum, este o crimă să mergi la Clubul Playboy şi să te simţi bine, după o zi grea. Şi o crimă încă şi mai mare este să pleci de la club cu aproape aceeaşi sumă de bani cu care ai intrat. (Booth Watson a reuşit să-l facă să zâmbească pe un alt jurat.) Inspectorul Warwick vrea ca noi să credem că acuzatul făcea ceva ilegal, jucând la ruletă. Dacă aşa stau lucrurile, de ce, din nou, nu l-a arestat? Pentru că, încă o dată, ştia că sergentul Summers nu avea nimic de ascuns. (Booth Watson s-a uitat la lista cu titluri).

INELUL

— Să ne întoarcem, acum, la inelul solitaire pe care se bazează toată această şaradă. Un inel cu diamant care a fost descoperit pe noptiera sergentului Summers. Dar cum a ajuns el acolo? vă puteţi întreba. Dra Bailey ne-a spus că ea l-a lăsat pe noptieră, înainte de a pleca la casa ei. Dacă e să credem acest lucru, de ce nu l-a dat ea superiorilor ei de la Scotland Yard, în dimineaţa următoare, când, în acest fel, se putea rezolva pe loc cazul şi poliţista Bailey putea, cu siguranţă, primi laude pentru munca ei remarcabilă de detectiv, în loc să creeze suspiciunea că nu a fost pe de-a întregul cinstită cu privire la modul în care a intrat ea în posesia inelului. Ca să-l citez pe distinsul meu prieten, vă puteţi întreba de ce? Este posibil ca dra

Bailey să nu fie chiar aşa de naivă şi inocentă cum ar putea crede distinsul meu prieten?

La urma-urmelor, ştim că ea a purtat inelul cel puţin timp de o lună, posibil mai mult, şi, apoi, când lucrurile au început să iasă la suprafaţă, s-a întors în apartamentul pârâtului, când el nu era acolo, şi a lăsat inelul pe noptieră, în speranţa că va fi descoperit de percheziţia celor de la Scotland Yard, care urmau să sosească în ziua următoare, în forţă. Dar, din păcate, aceştia nu au găsit inelul. Aşa că, suntem obligaţi să ne întrebăm cine a furat inelul, de fapt.

RELAŢII PERSONALE

— Coroana a făcut mare tărăboi de faptul că, atunci când dra Bailey a născut, sergentul Summers, cu mare nesimţire, nu a făcut nici măcar efortul de a-şi vizita fiul. Încă o dată, dra Bailey v-a spus partea ei de poveste. Ceea ce nu a reuşit să vă lase să ştiţi stimaţi juraţi, iar domnul judecător vă poate confirma lucrul acesta, este că indiferent de circumstanţe, pârâtul nu are voie nici măcar să încerce să o contacteze pe dra Bailey înainte de începerea procesului, altfel cauţiunea i-ar fi anulată. Clientul meu s-a ţinut de litera legii şi ea îl condamnă pentru aceasta, a protestat Booth Watson, nedezlipindu-şi ochii de la juraţi.

SINTEZA

— Stimaţi juraţi, Coroana a continuat să sugereze că dacă nu va fi găsit vinovat şi condamnat pentru o perioadă lungă de închisoare clientul meu, va fi trimis un mesaj colegilor lui poliţişti în care vor fi anunţaţi că pot să-şi bată joc de lege, încălcând-o, fără să fie pedepsiţi.

De fapt, adevărul este exact opusul. Dacă îl veţi găsi nevinovat pe sergentul Summers, va fi trimis un mesaj colegilor săi care le va spune că un om nevinovat să nu se teamă de acuzaţii false şi fără bază reală aduse de o femeie răzbunătoare, atâta timp cât apare în

faţa unor juraţi care cred în lege. Booth Watson s-a oprit puţin din vorbit, înainte de a continua: La începutul acestui proces, aţi auzit, de la nimeni altul decât distinsul meu prieten, că sergentul Summers este un ofiţer cu multe distincţii, cu o carieră în faţa sa care promite. Dra Bailey a mers încă mai departe când a mărturisit că *recordul lui de arestări nu este depăşit de nimeni,* ca să citez propriile-i cuvinte. Cu toate acestea, aşa de dură a fost publicitatea adversă pe care a primit-o sergentul Summers ca rezultat al acestui proces încât, chiar dacă dvs. îl găsiţi nevinovat, el nu va avea altă soluție decât să demisioneze din poliţie, pentru că niciodată nu va putea să mai ajungă la cele mai înalte abilităţi ale sale în această meserie, aşa cum şi-a dorit întotdeauna, încă de când era copil. S-ar putea să simţiţi că este prea mare pedeapsa pentru o aşa mică abatere.

Şi, în sfârşit, doamnelor şi domnilor juraţi, eu m-am întrebat dacă dvs. aţi avut ocazia să citiţi vreun ziar din dimineaţa aceasta. Dacă nu, permiteţi-mi să vă arăt câte un exemplu de pe primele lor pagini.

Booth Watson a aşteptat un moment înainte de a arăta, întâi, un exemplar din *The Times,* urmat de cel din *Telegrapf,* apoi din *Daily MaiI* şi, la sfârşit, din *The Guardian.* Fiecare avea pe prima pagină titlul NEVINOVAT.

— Ieri, a continuat Booth Watson cu voce din ce în ce mai scăzută, a fost eliberat un prizonier de la Wormwood Scrubs, care a executat o sentință de paisprezece ani pentru o crimă pe care nu a comis-o. Eu vreau ca dvs., chiar şi numai pentru un moment, să vă amintiţi ce făceaţi cu paisprezece ani în urmă şi toate lucrurile care vi s-au întâmplat în acest interval de timp, a spus el, cu ochii trecând încontinuu de la judecător la juraţi. Apoi, privirile i s-au mutat pe rândul ai doilea. Şi, acum, imaginaţi-vă, doamnelor şi domnilor juraţi, cum ar fi dacă nu v-aţi putea întoarce la familiile dvs., pentru că aţi fi pe punctul să fiţi trimişi la închisoare pentru paisprezece ani, pentru o crimă pe care nu aţi comis-o. Sunt sigur că

sunteţi de acord că nici nu poţi suporta să te gândeşti la aşa ceva. Dar, mulţumită dvs., acum, am oportunitatea să vă asigur că un om nevinovat nu are de suportat o asemenea sentinţă dură pentru o crimă pe care nu a comis-o.

V-aş sugera ca, dacă există un dram de îndoială în mintea dvs. cu privire la vinovăţia sergentului Summers, să cântăriţi cu grijă verdictul. Pentru că, dacă faceţi aceasta, va fi cu siguranţă de partea justiţiei şi nu veţi avea altă posibilitate decât să ajungeţi la verdictul de nevinovăţie.

Încă o dată, Booth Watson a ridicat *The Times*, în aşa fel încât ultima imagine pe care să o vadă juraţii înainte de a se retrage pentru deliberare să fie cuvântul NEVINOVAT.

Booth Watson s-a prăbuşit pe fotoliu, în mod clar, extenuat. Nu pentru prima oară, sir Julian a trebuit să înţeleagă că nu avea un rival mai formidabil, în tribunal.

Încă o dată, în sala de judecată au izbucnit şuşoteli. Booth Watson a tras cu ochiul pe ascuns la juraţi. Era încrezător că sădise sămânţa îndoielii, pentru că toţi arătau cum îi descrisese, cândva, Dickens pe juraţi: între două stări.

— Sclipitor, i-a şoptit sir Julian lui Grace. Eu ştiu că e vinovat, tu ştii că e vinovat şi, cu siguranţă, şi Booth Watson ştie că e vinovat. Dar, după asta, juraţii pot să nu se mai simtă suficient de convinşi că au un verdict ce poate fi socotit ca dincolo de orice îndoială rezonabilă.

— Poate că ar fi timpul să luăm o pauză pentru prânz, a spus judecătorul. Dacă veţi reveni la ora două, voi începe prezentarea concluziei.

Domnul Justice Ramsden şi-a împins fotoliul înapoi, s-a ridicat, s-a înclinat în faţa adunării şi a părăsit sala de judecată. Imediat ce uşa s-a închis în urma lui, vorbăria a început din nou. Fiecare părea a avea o opinie în legătură cu vinovăţia sau nevinovăţia pârâtului.

Mă rog, fiecare, cu excepţia lui sir Julian Warwick şi a lui Booth Watson.

*

— Plăcintă cu carne şi rinichi cu cartofi prăjiţi, a cerut William.

Grace s-a încruntat.

— Sunt sigură că Beth n-ar fi de acord.

— Eu nu-i voi spune, dacă tu nu-i spui, a zâmbit William.

— Şi eu la fel, a comandat sir Julian, dând înapoi meniul.

Grace nu a comentat.

— Sir Julian, ştiu că e o întrebare prostească, a spus Clare, dar dacă ar fi să faceţi un pariu cu privire la verdict, care...

— Ai dreptate Clare, este o întrebare prostească. Noi nu avem decât să lăsăm această decizie juraţilor. Niciunul dintre noi nu poate să-şi dea cu presupusul.

Alte opinii n-au mai fost exprimate până când nu a reapărut chelnerița cu o tavă plină cu mâncăruri.

— Salata verde este a mea, a spus Grace.

— Nu vă uitaţi, acum, a spus William, dar stimatul tău coleg...

Sir Julian, Grace şi Clare şi-au ridicat privirile şi l-au văzut pe Booth Watson luând masa cu clientul său.

— BW nu e colegul meu şi, cu siguranţă, nu este stimat, a ripostat sir Julian. S-a întâmplat numai să avem aceeaşi profesie.

— Asta poate fi foarte adevărat, a spus William, dar, chiar şi aşa, eu îmi doresc să fi fost o muscă pe tavan.

*

— Tu ce crezi? a întrebat Summers, în timp ce tăia friptura în două.

— Odată ce nu mai e nimic din ce pot eu face ca să influenţez juraţii, nici nu mă mai gândesc, a răspuns Booth Watson. E un joc prostesc. Dar aş fi interesat să aud ce are de zis judecătorul, pentru că de fapt totul rămâne la decizia lui.

— Două femei dintre juraţi se uitau la mine, când te-ai aşezat după încheierea pledoariei şi tu ai fost de părere că e un semn bun.

— Probabil aceleaşi două femei care s-au uitat la Warwick, după depoziţia lui.

— Nu puteai face nimic mai mult, a spus Summers, aruncându-şi un cartof în gură.

Dar va fi suficient? nu putea să nu se gândească Booth Watson, în timp ce chelneriţa debarasa.

*

— Cât timp crezi că va dura sinteza judecătorului? a întrebat William, uitându-se la ceas. Speram să mă întorc la Yard şi să mă ocup de câteva dosare pe care începe să se aştearnă praful.

— Durează cât durează, a spus sir Julian, fiindu-i foarte de ajutor lui William.

— Tata, pot să-ţi spun ceva despre Nicky Bailey? a întrebat Grace, schimbând subiectul.

— Ce-i cu ea?

— Indiferent care este verdictul, mă întrebam dacă i-am putea găsi un serviciu la tribunal. Nu-i va fi uşor să se descurce, ca mamă singură.

— Essex Court nu e creşă, a răspuns sir Julian, punând jos ceaşca cu cafea. Noi suntem un birou de profesionişti în drept.

— Eu aş fi fericită să o iau ca investigator, a intervenit Clare. Este sclipitoare şi capabilă iar faptul că s-a îndrăgostit de cine nu trebuie nu înseamnă că nu are dreptul la o a doua şansă.

— De ce nu l-ai angaja pe Summers, dacă tot te ocupi de asta? a ripostat sir Julian. La urma-urmelor, s-ar putea ca şi el să-şi caute slujbă.

— Întotdeauna este tatăl tău aşa de recalcitrant? i-a şoptit Clare partenerei sale.

— Numai după ce-şi termină intervenţiile şi se gândeşte la întrebările pe care ar fi trebuit să le pună.

*

Chelneriţa s-a întors la masa lor.

— Mai doriţi ceva, sir?

Booth Watson s-a uitat la ceas.

— Nu, numai nota, a spus el, fără a face vreun gest că ar vrea să plătească.

Summers i-a zâmbit chelneriţei, în timp ce aceasta îi dădea nota de plată. S-a uitat la cifră, 7,80 lire şi i-a dat zece.

— Păstrează restul.

— Vă mulţumesc, sir.

— Abia aştept să ne vedem, mâine, a adăugat Summers cu un zâmbet.

Booth Watson nu a mai comentat nimic, doar a spus:

— E timpul să ne punem în mişcare. Mai bine ne-am întoarce înaintea judecătorului, altfel am putea ajunge amândoi în boxa acuzaţilor.

Au ieşit din restaurant şi au pornit înapoi spre tribunalul numărul unu, unde Summers s-a întors în boxa acuzaţilor, iar Booth Watson şi-a ocupat locul pe banca din faţă; amândoi s-au aşezat şi au aşteptat să se întoarcă şi domnul Justice Ramsden şi să-şi înceapă cuvântarea de final.

Când a bătut ora două, judecătorul a intrat, cu un dosar mare şi roşu sub braţul drept. Asemenea celor doi avocaţi principali, îşi

petrecuse noaptea stilizându-şi cuvântarea, care era printre cele mai grele pe care trebuise să le scrie, în lunga sa carieră.

S-a aşezat în fotoliul cu spătar înalt, şi-a rearanjat roba lungă şi neagră, a zâmbit către adunare, dar zâmbetul i-a dispărut când a observat că avocatul principal al Coroanei nu era la locul său. Şi nici asistenta lui. Şi-a verificat ceasul şi a văzut că era ora două şi trei minute. La două şi patru minute a început să bată nerăbdător cu degetele în dosarul deschis şi, la două şi cinci minute, a devenit incredibil de nervos. Nu ştia ca sir Julian să mai fi întârziat vreodată la începutul sesiunii.

Booth Watson nu a făcut nicio încercare să-şi disimuleze un zâmbet când ceasul a bătut două şi şase minute şi uşile sălii de judecată s-au deschis. Sir Julian, Grace şi Clare au dat năvală înăuntru.

— Îmi cer scuze, Onorată Instanţă, a spus avocatul Coroanei, încă în mers spre locul său.

Domnul Justice Ramsden a dat scurt din cap.

— Când sunteţi gata, sir Julian, probabil aş putea să primesc permisiunea să-mi încep cuvântarea.

— Onorată Instanţă, înainte de a chema înapoi juraţii, a spus sir Julian, cam fără suflu, sper că-mi veţi permite să fac o solicitare legală.

— Cum doriţi, a spus judecătorul, închizându-şi fără plăcere dosarul şi lăsându-se pe spătarul fotoliului.

— Cu permisiunea dvs., Onorată Instanţă, aş dori să rechem un martor, pentru că a apărut o nouă dovadă importantă.

— După cum bine ştiţi, sir Julian, asta ar fi foarte neobişnuit, în stadiul actual al procedurilor.

— Accept, Onorată Instanţă. Totuşi, dacă această nouă probă nu este adusă la cunoştinţa juraţilor, ar fi compromis întregul scop al acestor proceduri. Sunt sigur că veţi fi de acord cu mine că juraţilor

trebuie să li se ofere toate probele relevante şi administrative dacă e vorba să exercite o judecată corectă în acest caz.

— Aveţi vreo obiecţie la cererea lui sir Julian de a rechema un martor? a întrebat domnul Justice Ramsden, întorcându-şi atenţia spre celălalt capăt al băncii.

— Bineînţeles că am, a spus Booth Watson, ridicându-se de la locul său. Aşa cum aţi sugerat, asta ar fi deosebit de nereglementar, ţinând cont că procesul aproape s-a încheiat şi tot ce mai rămăsese de audiat, după retragerea juraţilor, a fost cuvântarea dvs. de încheiere.

— Vă înţeleg, domnule Booth Watson, şi voi avea nevoie de câteva momente, pentru a analiza cererea lui sir Julian.

În clipa în care judecătorul a închis uşa în urma lui, au izbucnit conversaţii intense. Booth Watson avea o discuţie urgentă, în şoaptă, cu asistentul său despre cine ar putea să fie martorul şi, mai important, ce probă nouă găsise Coroana.

Ceasul a bătut două şi treizeci şi şase de minute, înainte ca uşa să se deschidă, din nou, şi să reapară dl Justice Ramsden. Curtea a tăcut şi toţi au aşteptat ca judecătorul să pronunţe decizia lui.

— Am acordat cererii dvs. toată atenţia, sir Julian, a spus el, şi am decis că vom audia noua mărturie a martorului, înainte ca eu să-mi prezint concluzia.

— Presupun că ai ascultat sfatul lordului cancelar, a mormăit Booth Watson către asistentul lui, aşa că nu am de ce să mă obosesc să obiectez.

Judecătorul a aşteptat întoarcerea juraţilor şi să-şi ocupe fiecare locul, apoi a spus:

— Pe cine doriţi să rechemaţi, sir Julian?

— Pe inspectorul detectiv William Warwick, Onorată Instanţă, a răspuns avocatul acuzării.

Judecătorul a aprobat dând din cap şi aprodul tribunalului a strigat:

— Este chemat inspectorul detectiv William Warwick

William a intrat în sală, un moment mai târziu. În drum spre boxa martorului, i-a înmânat un plic lui Clare.

— Sunt sigur că nu trebuie să vă reamintesc, domnule inspector că sunteţi încă sub jurământ, a spus judecătorul.

William a înclinat capul, în timp ce Clare îi dădea conţinutul plicului şefului ei, care l-a verificat, înainte de a formula prima întrebare.

— Domnule inspector, vă rog să spuneţi Curţii exact la ce aţi fost martor cu câteva minute în urmă, în timp ce luaţi prânzul, la restaurantul Silks.

— L-am văzut pe acuzat, care lua masa cu reprezentantul lui legal, dându-i două hârtii de cinci lire chelneriţei, după ce aceasta i-a adus nota de plată.

— Ce ai făcut, atunci?

— Îndată ce ei au plecat din restaurant, am luat cele două bancnote de la chelneriţă.

Booth Watson a fost instantaneu în picioare.

— Sunt obligat să întreb, Onorată Instanţă, cum poate fi sigur inspectorul Warwick că erau aceleaşi bancnote?

— Nu pusese încă banii în sertar şi eu am întrebat-o dacă ar putea să-l identifice pe clientul care i-a dat acele bancnote, a spus William. Ea şi-a deschis carnetul. Cuvintele exacte au fost: oh, da, nu l-am putut uita, pentru că era chipeş şi mi-a dat un bacşiş aşa de substanţial.

— Onorată Instanţă, a spus sir Julian, îl pot ruga pe aprod să ia bancnotele şi să le dea martorului?

— Care este exact semnificaţia acestor bancnote? a întrebat dl Justice Ramsden.

— Ele fac parte din pachetul de zece mii de lire, cash, care i-a fost dat domnului Reg Payne, de către ofiţerul de poliţie sub acoperire, la scurt timp după ce sergentul Summers a intrat în casa acestuia, la

ore mici, în noaptea de douăzeci şi nouă mai, cum am raportat mai devreme, sub jurământ. Vă reamintiţi, Onorată Instanţă, că, atunci când Summers a ieşit din casă, douăzeci de minute mai târziu, el căra o sacoşă Sainsbury, care nu era, cum a sugerat domnul Booth Watson, plină cu alimente, ci plină cu zece mii de lire sterline cash, pe care ofiţerul sub acoperire i le dăduse domnului Payne şi primise o chitanţă pentru ele.

— Ce vă face să fiţi sigur că aceste bancnote de cinci lire vin din acelaşi pachet?

— Seriile bancnotelor date lui Payne au fost înregistrate la Scotland Yard de către comandantul Hawksby în prezenţa mea. Acestea erau, William s-a uitat din nou în carnetul său, AJ 142001 până la AJ 152000.

— Şi ce numere au cele două bancnote pe care le-ai recuperat de la chelneriţă, inspectare Warwick? a întrebat sir Julian.

— AJ 143018 până laAJ 143019.

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanţă, a spus sir Julian.

— Domnule Booth Watson, doriţi să-l interogaţi pe martor?

Booth Watson a rămas nemişcat la locul lui şi a mormăit:

— Dacă-aş fi plătit eu nota...

31

— ZECE ANI, a spus comandantul, pe baza a două bancnote şi datorită faptului că inspectorul Warwick era pe jumătate treaz. Ideea despre compliment a lui Hawk. Şi mulţumită restului echipei, inspectorul detectiv Castle s-a pensionat anticipat. Şi, poate, la fel de important, alţi 43 de ofiţeri din Poliţia Metropolitană au primit preaviz. Felicitări pentru o treabă bine făcută.

— Dar Lamont a scăpat curat, a spus Paul.

— Daţi-mi numai timpul necesar, a spus William, aproape aruncând cuvintele.

— Mă tem că nu, William. Tu va trebui să laşi asta succesorului tău, deoarece comisarul, în înţelepciunea sa, a decretat că orice unitate care îi investighează pe ofiţerii corupţi nu poate fi formată din membri ai aceleiaşi echipe pentru mai mult de o investigaţie majoră, de teamă că se separă de restul colegilor lor şi au dificultăţi să se întoarcă la sarcinile de serviciu normale. Şi eu sunt de acord cu el.

— Poate că ar trebui să cerem cu toţii pensionare anticipată? a sugerat William.

— Nicio speranţă, domnule inspector-şef, a spus Hawk, lăsându-se pe spătar şi aşteptând să vadă cine va reacţiona primul.

Paul a început să bată cu palma în masă şi Jackie şi Rebecca l-au urmat imediat.

— Felicitări, domnule inspector-şef, a spus Hawk, după ce s-au potolit aclamaţiile. Cum William nu răspundea, el a adăugat: După câte ştiu, te vei bucura să auzi că restul echipei ţi se va alătura în noua ta misiune.

— Să îndrăznesc să întreb ce aveţi în minte pentru noi, sir? a întrebat inspectorul-şef detectiv Warwick.

— Omorul, a spus comandantul şi, apoi, a lăsat ideea să se depună, câteva minute, ca să vadă cum reacţionează ei.

— Cred că eu aş prefera Artă şi Antichităţi, a spus Jackie.

— Oh, memorie binecuvântată, a spus Hawk.

— Ori chiar droguri, a spus Paul.

— Este cum poate fi, a spus comandantul. Dar, dacă sunteţi cei mai buni, ajungi să primeşti cea mai grea misiune, pentru că prima voastră sarcină va fi să investigaţi cinci persoane care, literal, au scos-o la capăt cu crima. Cu toate acestea, vă voi permite să vă răsfăţaţi câteva zile, înainte de a vă întoarce pentru o nouă misiune, luni dimineaţa. La ora opt fix.

— Asta înseamnă că suntem liberi, restul săptămânii? a întrebat Paul.

— Sergent Adaja, sunt uluit că ai nevoie de lamă, dimineaţa, când eşti atât de ascuţit... Da, sunteţi liberi o perioadă, aţi câştigat asta. Dacă decideţi să ieşiţi împreună să sărbătoriţi, primul rând îl dau eu.

— V-am auzit corect, sir? a insistat Paul.

— Da. Şi nu uita, eu am autoritatea să anulez, la fel cum am dreptul să promovez. Cât te priveşte pe tine, sergent Adaja, ori te întorci la patrulare ori mergi la omoruri. Tu alegi. Dar, pentru moment, nu vreau să vă mai văd pe niciunui dintre voi prin birou, până lunea viitoare. Cu excepţia poliţistului Pankhurst, toţi o puteţi şterge.

William şi-a strâns dosarele şi s-a alăturat celorlalţi, chiar când aceştia ieşeau din încăpere. Nu a spus că el, pentru prima dată, nu-şi va lua liber pentru restul săptămânii, pentru că avea încă de rezolvat o problemă personală.

Hawk a aşteptat până când a plecat restul echipei, apoi a început să-i vorbească Rebeccăi.

— Poliţist Pankhurst, în ciuda triumfului echipei, în care ai jucat un rol crucial, eu cred că există o persoană care nu poate sărbători.

Deşi nu pretind că înţeleg, o suspectez pe poliţist Bailey că încă ţine la Summers. Cu toate acestea, am nevoie să-i spui că, atâta cât mă priveşte pe mine, cazul este închis şi nu există niciun plan de a lua alte măsuri împotriva ei.

— Şi se va simţi aşa de uşurată. Vă mulţumesc, sir, a spus Rebecca.

— Să sperăm că-şi va putea găsi o altă slujbă.

— I s-a oferit deja o poziţie de investigator în biroul lui Clare.

— Pentru care este perfect calificată, a spus Hawksby. Dar, pentru moment, aş vrea să o inviţi tu la un pahar în oraş şi să încerci să o convingi că are toate motivele să sărbătorească. Tu te-ai dovedit o prietenă loială şi ea a fost norocoasă să te aibă de partea ei, sergent Pankhurst.

Rebecca s-a întors la birou şi şi-a găsit colegii bine-dispuşi deja.

— Mergi cu noi la cârciumă, Rebecca? a întrebat Jackie.

— Mulţumesc, dar trebuie să merg acasă, a spus ea, fără alte explicaţii.

William i-a zâmbit cu căldură, conştient de sarcina cu care se confrunta ea.

Rebecca a decis să meargă înapoi la Pimlico pe jos, pentru că voia să aibă puţin timp să-şi adune gândurile. Trebuia s-o convingă pe Nicky că făcuse ce trebuie când se gândise să depună mărturie împotriva fostului iubit şi că era, acum, timpul să meargă mai departe.

Când a ajuns la uşa casei, Rebecca era pregătită să se lupte cu lacrimile, incriminările şi spera la uşurare. A pus cheia în uşă şi a zâmbit când uşa s-a deschis şi a auzit copilul plângând. Era mândră că Nicky o invitase să fie una din naşele lui Jake.

În timp ce urca scările spre primul etaj, plânsul a devenit mai tare. A bătut la uşa lui Nicky. Nu a aşteptat răspuns, a intrat pentru a-şi găsi prietena ghemuită pe podea, cu două tuburi de barbiturice lângă ea. Jake continua să plângă.

*

— Zece ani pentru furtul unui inel în valoare de trei mii? a întrebat Miles. Nu-mi vine să cred.

— Mai mult de-atât, a spus Booth Watson, un inel care fusese deja furat de un hoţ care a primit numai doi ani.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Summers era ofiţer de poliţie, în acea perioadă. Dacă aş fi plătit eu prânzul...

— Asta ar fi fost un început, a spus Miles. Ori de câte ori am mâncat împreună cu tine, nu numai că eu am plătit masa, ci, după aceea, mi-ai trimis şi o factură pentru *consultaţie.* Micul dejun o oră, prânzul două ore, cina trei ore. BW, tu ai dat un sens nou cuvântului *reîmprospătare.*

— Nu e greşeala mea că tu nu poţi veni la biroul meu de la tribunal, a contraatacat Booth Watson. În orice caz, tu ai întotdeauna un motiv pentru care vrei să te întâlneşti cu mine. Care este motivul, de această dată? a întrebat el, înainte de a-şi pune încă un cubuleţ de zahăr în cafea.

— Vreau să ştiu dacă ai rezolvat cu Christina.

— La mai multe niveluri, a replicat Booth Watson. De unde vrei să încep?

— A reuşit să o convingă pe prietena ei Beth Warwick să liciteze pentru *Madonna di Cesare,* în numele muzeului?

— I-a dat chiar un cec de un million de lire, care nu va fi niciodată transformat în cash, pentru că eu voi face oferta finală pentru pictură, în numele tău. Nu aş vrea ca pariorii să creadă că ar putea să fie un fals.

— Atunci, de ce s-o implicăm pe Christina, când ea ar putea încă să treacă de partea cealaltă şi să-i spună prietenei ei Beth ce punem noi la cale?

— *Implicăm* este cuvântul relevant, a spus Booth Watson. În Legea din 1967, el apare la articolul privitor la *complicitatea cu un răufăcător cunoscut,* cum îi voi explica eu Christinei, când mă voi întâlni cu ea, data următoare. Sentința maximă pe care o poate da un judecător pentru această faptă este de şase ani, ceea ce ar trebui să fie mai mult decât suficient de stimulativ pentru a o face să-şi țină gura.

— Punct ochit, punct lovit! a spus Miles. Trebuie să recunosc că ți-ai câştigat cinstit fiecare bănuț dat de mine pentru reîmprospătare. Dar tot nu văd de ce trebuie să mă căsătoresc cu blestemata asta de femeie?

— Gândeşte-te la asta ca la o poliță de asigurare, a spus Booth Watson. Când Christina îşi va da seama că s-ar putea confrunta cu o a două acuzaţie – *adăpostirea unei persoane cunoscute ca fugind din fața legii* – eu o voi avertiza că, pentru această faptă, maximum de pedeapsă este la discreţia judecătorului.

— Însă asta tot nu înseamnă că eu scap de obligaţia de a da mălaiul – peste un million de lire – pentru un fals.

— Ori asta, ori următorii zece ani în închisoare. Alegerea îți aparţine.

— M-ai convins, BW. Aşa cum accept că nu îmi pot permite să fiu văzut pe Alden. Cu toate acestea, tot am nevoie să-mi salvez restul colecţiei din apartamentul de la New York.

— Atunci, va trebui să zbori.

— Îmi dau seama, dar tot nu sunt pe de-a întregul sigur de ce a trebuit să o pun pe Christina să-i dea lui Beth Warwick biletele noastre pentru Alden.

— Îi vreau pe Warwick-i cât mai departe posibil când are loc nunta şi tu plănuieşti să te muți în casa cea nouă.

— Christina nu ştie despre Barcelona...?

— Nu ştie nimeni altcineva în afară de mine şi de tine.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Dar tot va trebui să faci un contract pre-nupţial, a spus Miles, care să o facă pe Christina să nu aibă nicio îndoială asupra consecinţelor trecerii de partea cealaltă.

— Am făcut deja o primă variantă, a spus Booth Watson. Atâta timp cât nu te aştepţi să-ţi fiu cavalerul de onoare la căsătorie, treaba mea s-a încheiat.

— Amuzant să menţionezi asta, BW...

*

— Moartea este întotdeauna o mare tristeţe, a spus preotul pe un ton sumbru. Mai ales când se întâmplă cu o tânără cu aşa de mult potenţial nefructificat. Poliţista Nicola Bailey, Nicky, a fost o asemenea persoană. A fost destinată unei cariere sclipitoare în profesia aleasă, dar, din păcate, asta nu se va împlini niciodată. Cu toate acestea, ne putem inspira cu toţii din amintirea neîndoielnicului ei talent, inepuizabilului ei spirit şi cu entuziasmul ei de nestins. Cei rămaşi îşi vor aminti de ea cu afecţiune şi respect, tot restul vieţilor lor.

Mica adunare care înconjura mormântul a rămas tăcută, în suferinţă, în timp ce sicriul cu Nicola Anne Bailey era coborât în pământ. Rebecca a plâns fără jenă când preotul a dat ultima binecuvântare şi a făcut semnul crucii, în faţa persoanelor îndoliate. William i s-a alăturat când plecau din cimitir, dar nu i-a tulburat gândurile. Grace şi Clare au însoţit-o pe mama lui Nicky înapoi la căsuţa ei, unde au luat împreună un ceai.

Doamna Bailey a fost impresionată când comandantul Hawksby li s-a alăturat şi, mai mult de-atât, i-a spus ce rol important a jucat Nicky în echipa ei. Nu a putut să-şi ascundă mândria, în ciuda durerii şi suferinţei.

Grace şi Clare au rămas ultimele şi, după plecarea celorlalţi, doamna Bailey le-a întrebat dacă ele ar putea să mai rămână câteva minute, pentru că dorea să discute ceva cu ele, în particular.

— Bineînţeles, a spus Clare.

Doamna Bailey a tăcut câteva minute, dar, când a început să vorbească, a fost clar că se gândise mult la ceea ce urma să spună.

— Nicky v-a admirat mult pe amândouă, şi sunt recunoscătoare pentru tot ce aţi făcut pentru ea, mai ales pentru că i-aţi găsit o slujbă, după toate problemele ei din ultima vreme.

— Niciodată nu ne-am îndoit că era o persoană specială, a spus Clare. De aceea am vrut ca ea să lucreze la firma noastră.

— După cum ştiţi, Nicky a sperat că voi două veţi fi de acord să fiţi naşele lui Jake, alături de Paul Adaja, a spus ea.

— Am fost onorate şi încântate amândouă, când ne-a propus asta, a declarat Clare.

— Dar eu m-am întrebat, dragele mele, dacă v-aş putea încărca cu o responsabilitate încă şi mai mare.

— Cu orice, a spus Grace.

— Ce deosebit este ca un jurist să consimtă, înainte de a asculta detaliile şi de a avea măcar o lună la dispoziţie, pentru a analiza implicaţiile.

Grace şi Clare au râs, pentru prima oară, în ziua aceea.

Doamna Bailey a tăcut un moment, apoi a spus:

— Aş vrea să scot cuvântul Dumnezeu din noul vostru titlu pentru ca voi să deveniţi părinţi adoptivi ai lui Jake. La vârsta mea, nu sunt capabilă să cresc un copil şi nu am nicio îndoială că voi aţi fi nişte părinţi minunaţi.

Grace a rămas fără grai, dar nu şi Clare, care, imediat a spus:

— Nimic nu ne-ar face o mai mare plăcere.

*

— Ai ascultat ceva din ce ţi-am relatat? a întrebat Beth.

— Fiecare cuvânt, a spus William, în timp ce se urca în pat.

— Atunci, poţi să reproduci?

— Mâine-seară, va fi pus în vânzare tabloul *Madonna di Cesare* a lui Raphael la casa de licitaţii Christie's. Este lotul numărul douăzeci şi cinci.

— Unu din zece. Mai încearcă.

— Christina te-a autorizat să licitezi până la un million de lire, în numele ei, şi, dacă ai succes, pictura va fi donată galeriei Fitzmolean.

— E bine, om al cavernelor. Dar tot nu ai scăpat.

— Ţi-a dat un cec pentru întreaga sumă, dar, dacă cineva licitează mai mult, trebuie să te retragi şi să nu spui nimănui pe cine ai reprezentat.

— Impresionant, a spus Beth. William şi-a pus o mână pe interiorul uneia dintre coapsele ei, dar ea i-a îndepărtat-o, de parcă ar fi fost la prima lor întâlnire.

— Şi cum voi licita?

— Prin telefon, din biroul tău de la Fitzmolean.

— Îţi datorez scuze, om al cavernelor, a spus ea, luându-l în braţe. Deci, tot ce ai acum de făcut este să-mi urezi noroc.

— Înainte de asta a spus William, neluându-i în seamă avansurile, am nevoie să încetezi să te gândeşti ce înseamnă asta pentru galerie şi să începi să te gândeşti la ce înseamnă asta pentru Christina.

— De ce-aş face asta?

— Draga mea, eu sunt conştient că tu ai călca în picioare fericită peste o mie de cadavre pentru a pune mâna pe o pictură minoră a unui pictor olandez minor, pentru Fitzmolean, aşa că Dumnezeu ştie ce ai fi în stare să faci pentru a achiziţiona un Raphael.

— Ai uitat că asta face parte din sarcinile mele de serviciu? Am obţinut deja un Rembrandt şi un Rubens pentru muzeu, din aceeaşi sursă, în caz că nu ai observat.

— Chiar am observat, dar în ambele cazuri a fost amestecată Christina. Aşa că ce vreau eu să ştiu este pentru ce ar călca ea în picioare peste o mie de cadavre?

— Niciodată nu ai plăcut-o pe Christina, nu-i aşa?

— De fapt, o plac destul de mult. Numai că nu am încredere în ea.

— Ştiu că nu este o sfântă, a spus Beth, dar a fost foarte generoasă în decursul anilor. De ce nu-i acorzi tu prezumția de nevinovăţie, pentru o dată măcar.

— Nu, atâta vreme cât deţine câteva alte lucrări majore şi singurul ei interes în legătură cu ele, în trecut, a fost să afle cât valorează. Aşa că trebuie să mă întreb de ce nu oferă ea, pur şi simplu, muzeului Fitzmolean o pictură din colecţia defunctul ei soţ, mai degrabă decât să se despartă de un million de lire din propriii ei bani.

— Şi-a spus că vrea să dea *Madona* muzeului Fitzmolean, în amintirea lui Miles.

— Singurul lucru pe care ar fi fericită să-l dea Christina muzeului, în amintirea lui Miles, ar fi cenuşa lui. Aşa că sunt obligat să întreb, care este adevăratul motiv pentru care vrea ea să aibă înapoi pictura?

— Nu ştiu, domnule inspector-şef Warwick. Dar de ce eşti întotdeauna aşa de suspicios cu privire ia motivele altor oameni, în special cu ale Christinei?

— Mă tem că asta face parte din sarcinile mele de serviciu. Dar permite-mi să-ţi pun o altă întrebare. De ce are nevoie Christina să licitezi tu în numele ei, când ar putea foarte uşor să facă lucrul acesta chiar ea?

— E uşor de răspuns. Ea va fi în Monte Carlo, în seara licitaţiei.

— Şi, în Monte Carlo, nu există telefoane?

— Nu vrea să ştie nimeni altcineva că ea licitează.

— Cine anume?

— Tim Knox, de exemplu.

— Asta nu are niciun sens. El este directorul galeriei şi cu siguranţă ar trebui să-i spui ce ţi-a cerut Christina să faci. Dacă merge ceva prost, niciodată el nu va mai avea încredere în tine şi s-ar putea chiar să-ţi pierzi slujba.

— Dar Christina nu mă va ierta niciodată, dacă îmi încalc cuvântul.

— Atunci, poate că ar trebui să te întrebi de ce te-a ales pe tine şi, chiar mai important, cine este vânzătorul?

— Oratoriul din Brompton, a spus Beth. Au nevoie de bani pentru un acoperiş nou.

— Asta e ceva ce chiar cred. Dar, în primul rând, cine le-a dat pictura lor? Pentru că, cu siguranţă, nu Miles Faulkner este cel care s-a rugat la Mammon, nu la Dumnezeu.

— În catalog scrie că este „proprietatea unei doamne”, ceea ce, de obicei, înseamnă că proprietarul nu vrea să-şi spună numele.

— Dacă poţi afla cine este misterioasa doamnă, eu bănuiesc că vei descoperi, de asemenea, de ce Christina vrea ca tu să fii văzută cumpărând pictura.

— Ce te face să fii aşa de convins de lucrul acesta? a întrebat Beth.

— Oratoriul Brompton se întâmplă să fie biserica unde s-a rugat defuncta doamnă Rashidi, când locuia în The Boltons.

— Asta poate fi numai o coincidenţă, a spus Beth, încercând să-i distragă atenţia.

Era rândul lui William să ridice o mână.

— Tot coincidenţă este şi că defunctul Assem Rashidi a fost în Pentonville în acelaşi timp cu Miles Faulkner, proprietarul anterior al tabloului lui Raphael?

— Ce dovedeşte asta?

— Nu ştiu, dar ar putea explica de ce Christina nu vrea pe nimeni altcineva în afară de tine să ştie că ea este cumpărătorul.

— Dar, dacă eu chiar obţin pictura pentru un million sau mai puţin, teoria ta se face praf, şi tu odată cu ea.

— De acord.

— Caz în care, Christina este o sfântă şi tu eşti numai un cinic bătrân plictisitor.

— Christina nu e o sfântă şi există numai o cale de a afla dacă eu sunt un cinic bătrân plictisitor.

— Luminează-mă, a spus Beth, imitându-l pe Hawk.

— Când tu vei fi la galerie licitând la telefon în numele Christinei, eu voi fi la Christie's şi, te asigur, că nu mă voi uita la adjudecător.

William a stins lumina şi a început să-şi strecoare mâna între coapsele lui Beth.

— Interesant ce te excită, om al cavernelor.

32

— Cu cât să încep? a întrebat William, dându-se jos din pat, în dimineaţa următoare şi pornind spre baie.

— Dacă iau Raphael-ul cu mai puţin de un million, nici nu-mi pasă, pentru că un cinic bătrân mă va duce la Elena's, să sărbătorim triumful meu.

— Şi dacă e vândut altcuiva pentru mai mult de un million, ce faci?

— Plăcinta umilinţei va fi servită în bucătărie, domnule inspector-şef.

— Eu prefer Elena's, a spus William, închizând uşa băii.

Nu pentru prima oară, s-a gândit că, pentru Beth, toate paharele sunt pe jumătate pline, ceea ce era unul din numeroasele motive pentru care el o adora. Spera să se dovedească faptul că el greşea, dar se temea că acest pahar special era pe jumătate gol.

A dat drumul la apa caldă şi s-a uitat la sine în oglindă. Îi lipsise, ocazional, acel timp, când lucrase sub acoperire şi nu trebuia să se radă în fiecare zi. Şi atunci şi-a reamintit că astăzi va fi sub acoperire.

*

— Cât de mult crezi că va trebui să liciteze Booth Watson? a întrebat Christina, în timp ce aşteptau la coadă la poarta Plecări.

— Un million o sută, un million două sute, cel mult.

— Sunt mulţi bani, pentru un fals, a spus Christina.

— N-am prea avut de ales, a răspuns Miles. Dacă pune mâna pe pictură un alt licitant şi, după aceea, descoperă că este un fals, nu numai că va trebui să predai originalul, ci isteţul inspector Warwick

ar putea chiar pune împreună doi cu doi şi, apoi, noi amândoi vom sfârşi la pârnaie.

Miles i-a dat cartea de îmbarcare şi paşaportul ofiţerului de la birou, acesta a deschis la ultima filă a paşaportului, a verificat fotografia şi i-a dat paşaportul înapoi.

— Să aveţi un zbor plăcut, căpitane Neville! a spus el

*

Directorul a ascultat cu mare interes ce avea Beth de spus, înainte de a-i oferi opinia lui.

— Spui că doamna Faulkner ţi-a dat un cec de un million de lire ca să licitezi pentru tabloul lui Raphael, în numele ei?

Beth i-a dat cecul.

Tim a citit cifrele şi a zâmbit. Apoi a început să bată cu degetele în masă, ceea ce era, întotdeauna, un semn că gândea profund.

— În prezent, avem un million de lire în fondul nostru de achiziţii, a spus el, în cele din urmă, aşa că îţi voi acorda autoritatea să licitezi până la două milioane, ceea ce ar fi mai mult decât suficient pentru a obţine pictura.

— Îi pot spune Christinei decizia ta?

— Bineînţeles, iar eu vorbesc cu preşedintele Consiliului de Administraţie ca să am aprobarea lui.

— De ce zâmbeşti?

— Gândul că galeria va deţine un Raphael.

*

Christina a ridicat telefonul şi, când a auzit vocea de la celălalt capăt al firului, a fost uşurată că Miles ieşise să-şi facă alergarea de dimineaţă.

A ascultat în linişte ce avea de spus prietena ei, dar nu a răspuns imediat. Beth începea să se întrebe dacă nu cumva Christina pusese telefonul în furcă pentru că îşi încălcase promisiunea de a nu-i spune lui Tim despre aranjamentul lor, dar tăcerea s-a sfârşit, după un timp.

— Nu văd niciun motiv pentru care să nu poţi licita până la două milioane, a spus Christina. Îţi urez noroc!

Christina a zâmbit la gândul că Miles va trebui să plătească dublul sumei pe care o pregătise pentru a-şi cumpăra propriul fals. A auzit uşa trântindu-se şi a pus telefonul în furcă, fără să spună la revedere.

*

Lui William i-a fost greu să se concentreze când l-a informat pe inspectorul Cole cu privire la responsabilităţile lui ca nou şef al unităţii anticorupţie.

— Nu sunt prea încântat de ideea de a-mi spiona colegii, a recunoscut Cole, peste halba de bere şi bucata de plăcintă cu carne de porc.

— Eu am constatat că e de ajutor, dacă te gândeşti la ei ca la nişte corupţi, mai degrabă decât ca la nişte colegi, şi la fel de răi ca oricare alt răufăcător.

Cole s-a dus la bar şi a mai adus o a doua rundă de băuturi, dar când a revenit la masa lor, tot nu arăta convins.

— Aşa, deci, tu abia aştepţi să conduci o echipă pentru omoruri, ca ofiţer superior de investigaţii?

— Depinde cât de mult merge, a spus William. Inspectorul Cole arăta uluit.

— Scuze, a spus William, care a revenit în prezent. Eram cu mintea în altă parte.

*

Booth Watson a comandat un pahar de Courvoisier VSOP.

S-a uitat la ceasul de la mână: 6:37. La ora şapte, urma să vină primul lot, la bătaia cu ciocanul. Ştia exact cât va dura drumul de la Ritz la Christie's şi, cum Raphael era lotul numărul douăzeci şi cinci, nu avea nicio grabă.

— Coniacul dvs., sir.

*

Beth a început să se plimbe în jurul biroului, ca un tigru în cuşcă. La ora şapte a încuiat uşa, pentru a fi sigură că nu o va deranja nimeni.

Tim Knox trecuse pe acolo, după-amiază mai devreme, pentru a-i confirma acordul Consiliului de administraţie că ea poate să liciteze până la două milioane de lire pentru Raphael. Cu toate acestea, ei sperau că-l va obţine pentru o sumă mai mică, şi nu va fi nevoie de milionul instituţiei lor. Beth şi-a verificat ceasul şi şi-a mai turnat încă o cafea neagră, în timp ce aştepta să sune telefonul.

Omul de la Christie's o sunase chiar la prânz, pentru a o informa cu privire la procedură.

— Vă voi apela pe numărul acesta când se va ajunge la lotul douăzeci, a spus el. Aceasta vă va oferi mai mult decât suficient timp să vă pregătiţi. Domnul Pylkkänen mi-a spus că va deschide licitaţia cu suma de 500.000 de lire. Eu vă voi informa încontinuu cum evoluează vânzarea şi dvs. îmi puteţi spune când vreţi să începeţi să licitaţi. Dar, mai important, nu neglijaţi să-mi spuneţi când vă atingeţi limita maximă până la care vreţi să licitaţi. Dacă veţi câştiga lucrarea, aveţi paisprezece zile să încheiaţi achiziţia, şi după ce faceţi acest lucru, noi vă vom aduce lucrarea la muzeu.

— La ce oră să aştept apelul dvs.?

— La puţin după ora şapte şi treizeci de minute. Ar fi înţelept să mă puneţi pe speaker. Cunosc clienţi care au pus jos telefonul în timpul licitării şi cineva l-a închis accidental şi nu a mai putut reveni în timp util pentru a face licitarea finală. Nu mă pot gândi la o casă mai bună pentru *Madonna di Cesare* decât muzeul Fitzmolean. Vă urez noroc! a spus el.

Beth şi-a amintit de ultima persoană care spusese aceste cuvinte.

*

Booth Watson şi-a golit ultima picătură de coniac de colecţie din pahar, a vrut să mai comande unul, dar s-a răzgândit şi a cerut nota. A scris un cec şi a adăugat un bacşiş frumos în numele clientului său.

Parcursese distanţa scurtă dintre Ritz şi Christie's – nouă minute de mers –, cu câteva zile înainte şi participase la o licitaţie de stampe rare condusă de acelaşi personaj care era pe podium şi în seara aceasta.

A intrat în sala de licitaţie la 7:42 şi şi-a ocupat locul rezervat, pe care-l alesese, după ce se gândise serios unde era mai bine. Trei rânduri de la fundul sălii, pe partea stângă. Repetase chiar gestul de ridicare a paletei la o înălţime potrivită pentru ca cel care conducea licitaţia să o vadă, fără ca cineva aşezat în faţa lui să aibă vreo idee despre cine era licitatorul.

*

Când a sunat telefonul de pe birou, Beth l-a apucat, de parcă era un colac de salvare.

— Am ajuns la lotul douăzeci, doamnă Warwick, a spus reprezentantul Christie's. Mă puteţi auzi bine?

— Da, a răspuns Beth, înainte de a apăsa butonul hands-free şi a pune receptorul la loc. Auzea o voce în fundal spunând: Vândut pentru suma de patruzeci şi două de mii de lire, urmată de o bătaie de ciocan.

Beth a trecut la următoarea filă a catalogului şi a căutat lotul numărul douăzeci şi unu, exact când William a intrat în sala de licitație.

Nu diferit de noaptea de deschidere a West End Show, a fost primul gând al lui William. Toate locurile fuseseră ocupate înainte de ridicarea cortinei. S-a înghesuit în grupul de vorbăreţi, de unde avea vedere direct spre conducătorul licitației, continuând să rămână dificil de remarcat. A scanat cu privirile sala, dar nu a văzut niciun cunoscut. Nu l-a ajutat faptul că vedea mai mult spatele capetelor şi nu-i putea vedea pe unii dintre cei aşezaţi pe locurile din fundul sălii.

— Lotul numărul douăzeci şi unu.

Booth a studiat catalogul. O natură moartă de Oieter Claesz nu a reuşit să atingă preţul previzionat şi conducătorul licitaţiei a bătut cu ciocănelul şi a spus *Pass*, pentru a confirma că nu a fost o licitare de succes. Nu părea că Raphael va avea aceeaşi soartă, pe a cărui lucrare presa o declarase atracţia principală a licitaţiei de toamnă.

— Lotul numărul douăzeci şi doi, a anunţat conducătorul licitaţiei, pe un ton mai optimist. Un desen al Catedralei din Anvers, de Peter Paul Rubens. Suma de deschidere este douăzeci de mii de lire. Oferă cineva douăzeci şi două?

Da, şi desenul s-a vândut cu 33.000 de lire, cu puţin sub preţul estimat.

Beth nu avea nevoie să-şi verifice pulsul pentru a şti că de fiecare dată când aude lovitura de ciocănel, pulsul ei creşte cu alte câteva bătăi.

— Lotul numărul douăzeci şi trei. Un autoportret de Frantz Hals, ulei pe lemn. Preţ de pornire cincizeci de mii de lire.

William a continuat să se concentreze asupra licitatorilor. O femeie din rândul trei a ridicat paleta. Oferta ei a fost urmată de un licitator la telefon, al cărui reprezentant stătea în spatele mesei lungi de pe o platformă din partea dreaptă a sălii. Mâna lui a acoperit receptorul, în aşa fel încât numai clientul lui să audă ce spune ei.

William s-a uitat cu atenţie la duzina sau cam aşa ceva de asistenţi care aşteptau la telefoane să vină rândul loturilor care li se încredinţaseră de clienţii lor anonimi. S-a întrebat care dintre ei era pe linia cu Beth.

— O sută douăzeci şi cinci de mii, a spus conducătorul licitaţiei, în timp ce un alt licitator şi-a ridicat paleta.

— Adjudecat!

*

— Nu mai poate dura mult, a spus Christina, când pisica a sărit la ea în poală şi s-a ghemuit acolo.

— Booth Watson va suna în momentul în care s-a vândut pictura, a spus Miles.

— Nu pari deloc nervos, a spus ea, privind spre un soţ de care nu-şi permitea să divorţeze.

— De ce-aş fi? BW va pune mâna pe ea, indiferent de suma finală licitată.

— Chiar dacă merge mai sus de un million?

— Nu există niciun motiv pentru care să se vândă pentru mai mult decât estimarea maximă, a spus Miles, cu indiferenţă.

Christina a continuat să mângâie pisica, care a început să toarcă mulţumită.

*

— Conducătorul licitaţiei tocmai a deschis licitaţia pentru lotul douăzeci şi patru, a spus vocea la telefon. Nu ar trebui să dureze mult. Sunteţi gata, doamnă?

Mai mult decât gata, a vrut să-i răspundă Beth, dar mulţumită de ea, a spus numai:

— Da, vă mulţumesc.

— Adjudecat pentru nouăzeci de mii de lire, a auzit ea în fundal.

A urmat ceva ce părea o pauză interminabilă, apoi a auzit, în sfârşit cuvintele:

— Lotul douăzeci şi cinci, *Madonna di Cesare* de Raphael.

S-au auzit voci emoţionate în sala de licitaţie când capodopera a fost aşezată pe un şevalet în faţa podiumului, ca să o vadă toţi participanţii. Conducătorul a aşteptat până când s-a făcut linişte totală, ceea ce a făcut-o pe Beth şi mai nervoasă.

— Suma de deschidere: cinci sute de mii de lire sterline. Oferă cineva şase sute de mii?

— Doriţi să licitaţi, doamnă? a întrebat vocea din telefon.

— Da, a răspuns Beth, cu hotărâre.

— Se oferă şase sute de mii, prin telefon, a spus conducătorul licitaţiei, întorcându-se spre stânga.

Booth Watson s-a uitat la şirul de asistenţi care aşteptau răbdători pe latura dreaptă a sălii. Numai unul dintre ei acoperise receptorul telefonului şi şuşotea cu clientul său. Ştia exact cine se afla la celălalt capăt al firului.

— Cine licitează pentru şapte sute de mii de lire, a spus directorul licitaţiei. Nu a trebuit să aştepte mult, pentru că Booth Watson şi-a ridicat paleta.

— Şapte sute de mii a fost oferit de un gentleman aşezat spre spatele sălii, a spus vocea în telefon. Oferiţi opt sute de mii, doamnă?

— Da, a spus Beth, fără ezitare.

William ştia cine se afla la celălalt capăt al firului, dar nu era în stare să vadă cine licita împotriva ei. Nu putea risca să facă un pas în faţă, de teamă să nu fie descoperit.

800.000 lire, 900.000 lire, 1 milion de lire, s-au succedat cu repeziciune.

— Cine oferă un million o sută de mii, a întrebat directorul licitaţiei.

Booth Watson a ridicat paleta.

Atunci l-a identificat William.

*

Miles a început să se plimbe prin salon, aşteptând cu nerăbdare să sune telefonul, în timp ce Christina rămăsese pe sofa, mângâind pisica.

— Cu siguranţă au ajuns deja la lotul douăzeci şi cinci, a spus Miles, uitându-se la ceas.

— Aşa crezi tu, a spus Christina, dar eu simt că domnul Booth Watson va suna în clipa în care aude ciocănelul bătând. Este un om de încredere, a adăugat ea, continuând să mângâie pisica.

Torceau amândouă.

*

— Un million opt sute de mii, a spus directorul licitaţiei, în timp ce continua să-şi mute atenţia între licitatorul de la telefon şi gentlemanul aşezat în spatele sălii, care părea să fie singura persoană rămasă în cursă.

Booth Watson începea să se întrebe cine putea fi la celălalt capăt al telefonului, pentru că nu putea fi doamna Warwick. Numai dacă...

A ridicat din nou paleta.

— Domnul din spatele sălii oferă un million nouă sute, doamnă, a şoptit asistentul la telefon. Oferiţi două milioane?

— Da, a spus Beth, pentru ultima oară. A închis ochii şi s-a rugat ca oricine ar fi cel care licitase împotriva ei să fi ajuns la limita sa şi să nu mai ridice paleta.

— Am o ofertă de două milioane, la telefon, a spus directorul licitaţiei. Veţi oferi două milioane două sute de lire, sir? a întrebat el plin de speranţă, cu privirile fixate pe singurul licitator rămas în sală.

După ce lui Beth i s-a părut că, preţ de câteva secunde, a atins victoria vieţii ei, în sală, a fost ridicată o paletă.

Directorul licitaţiei şi-a îndreptat atenţia spre licitatorul de la telefon:

— S-a oferit suma de două milioane două sute de mii, a spus el, zâmbind cu bunăvoinţă.

— Doamnă, oferiţi două milioane patru sute de mii, a întrebat o voce care suna acum îndepărtat.

— Nu, a răspuns Beth, Mi-am atins limita maximă.

— Vă mulţumim, doamnă, a spus reprezentantul Christie's, înainte de a pune telefonul în furcă. S-a uitat spre directorul licitaţiei şi a scuturat din cap. Nu i-a spus clientului său cât de recunoscător era, pentru că, întotdeauna cel care decide preţul adjudecat este licitatorul care renunţă.

— Mai există oferte? Privirile directorului licitaţiei au măturat sala, dar fără niciun folos. În cele din urmă, a lovit puternic cu ciocănelul, apoi a declarat: Vândut domnului din spatele sălii pentru două milioane două sute de mii de lire sterline.

O rundă de aplauze spontane a izbucnit în sală, după un nou record de preţ pentru un Raphael. Booth Watson nu s-a alăturat entuziasmului.

William încă nu putea fi sigur de cine închisese licitaţia, pentru că nu văzuse decât spatele capului câştigătorului, dar tot nu avea de

gând să rişte să mai rămână pe-acolo, de teamă să nu fie recunoscut. Era momentul acela în care vânătorul devine pradă.

A părăsit rapid sala de licitaţie, a coborât pe scara largă acoperită cu covoare şi a ieşit pe uşa din faţă. Nu s-a uitat înapoi până când nu a traversat strada şi a ajuns pe o alee îngustă pe care o descoperise cu o noapte în urmă, de unde avea vedere direct asupra intrării în clădirea licitaţiei. William tremura de frig, aşteptând să se confirme cea mai rea din temerile sale.

*

Telefonul din salon a început să sune. Miles l-a smuls din furcă şi a ascultat în tăcere câteva momente. Sângele i s-a scurs din faţă, când a repetat:

— Două milioane două sute de mii?

— Corect, a spus Booth Watson. Sunt pe punctul să depun cei zece la sută – depozit obligatoriu. Diferenţa trebuie plătită în paisprezece zile.

— Cine este cel care a pierdut? a întrebat Miles.

— Asta-i ciudăţenia. A mai fost numai un singur licitator serios, dar la telefon. Pot numai să presupun că a fost doamna Warwick, care a licitat în numele muzeului Fitzmolean.

— Cum să fie posibil aşa ceva, când Christina i-a dat un cec de numai un milion?

— Habar n-am, a recunoscut Booth Watson. Poate o întrebi pe soţia ta.

— O voi întreba, a spus Miles şi a trântit telefonul, ceea ce a făcut-o pe pisică să sară din poala Christinei şi a zbughit-o din cameră.

— Ai reuşit? a întrebat Christina cu inocenţă.

— Da, a spus Miles, dar am de plătit două milioane două sute. S-a întors şi a văzut o adiere de zâmbet trecând peste faţa Christinei. Se poate să fie posibil aşa ceva?

*

După ce îi telefonase lui Tim Knox ca să-i spună veştile dezamăgitoare, Beth şi-a pus haina şi a descuiat uşa biroului. Se hotărâse să se ducă direct acasă şi să-şi plângă tristeţea împreună cu gemenii. Cel puţin ei nu vor jubila. Apoi va pregăti o plăcintă obişnuită pe care o va împărţi cu soţul ei atotştiutor. Se întreba numai ce altceva mai ştia ei.

Aveau măcar excursia la New York cu *Alden,* ca perspectivă şi, odată ce vor fi la bord, îi va interzice să deschidă, din nou, acest subiect.

*

Mulţimea care participase la licitaţie se revărsa acum afară din clădire şi apoi pe stradă. Unii căutau un taxi, alţii se îndreptau spre cluburile lor sau restaurantele la modă.

William a cercetat fiecare faţă, dar niciuna nu l-a făcut să se uite a doua oară. Nu a recunoscut pe nimeni. Începea chiar să se întrebe dacă cele 2,2 milioane n-ar putea veni de la licitatorul adevărat şi-şi lăsa imaginaţia să zboare în această direcţie. Dar nu avea nicio intenţie să plece acasă, până când nu se stingea ultima lumină din clădire. A acceptat că putea să fie o aşteptare lungă.

*

Booth Watson a pus jos telefonul din hol şi s-a întors să-l găsească pe asistentul care-l aştepta.

— Felicitări, sir, i-a spus acesta.

Licitatorul câştigător nu a simţit că felicitările erau în ordine, dar nu a spus nimic.

— După cum ştiţi, sir, vă vom cere două sute douăzeci de mii de lire depozit pentru a vă rezerva Raphael-ul, urmând ca restul banilor să fie plătiţi în interval de paisprezece zile.

Booth Watson a scos un cec din buzunarul de la piept care fusese deja semnat şi datat, dar pe care nu era menţionată suma. A scris el 220.000 lire, întâi în litere, apoi cu numere, înainte de a i-l înmâna tânărului asistent.

— Vă mulţumesc, sir. Îndată ce primim suma întreagă, puteţi fie să veniţi personal să luaţi lucrarea, fie noi vom fi fericiţi să facem aranjamentele pentru a v-o livra acasă.

Încă o dată, Booth Watson nu a comentat. L-a lăsat pe asistentul galeriei acolo şi s-a îndreptat spre ieşirea principală.

William era pe punctul să accepte că poate greşise, când din clădirea licitaţiei, a apărut o siluetă corpolentă familiară, care nu părea deloc bucuroasă. Aceasta a chemat un taxi şi a dispărut în direcţia St James.

William a pornit pe jos spre cea mai apropiată staţie de metrou, dar s-a oprit când a observat cabina telefonică din colţul Piccadilly Circus. A intrat înăuntru, a ridicat receptorul, a format un număr care nu era în nicio carte de telefon. Când o voce familiară a răspuns, el a pus o monedă de zece penny în fanta telefonului.

— Bună seara, sir. M-am gândit că aţi vrea să ştiţi că Booth Watson a fost la licitaţie şi, în ciuda faptului că soţia mea a licitat două milioane pentru Raphael, nu ea a fost câştigătoarea.

— Ei, un lucru e sigur, a spus Hawk. Booth Watson nu a licitat în numele doamnei Christina Faulkner, pentru că aceasta este vânzătoarea, nu cumpărătoarea.

— Ceea ce mai degrabă ne restrânge aria de cercetare, a spus William. De fapt, încep să mă întreb, dacă nu e posibil ca Miles Faulkner să fie viu.

— Eu nu am crezut niciodată că este mort, a spus comandantul.

JEFFREY ARCHER

SERIA WILLIAM WARWICK
POVESTEA VIETII UNUI DETECTIV
3

Seria captivantă despre viaţa unui detectiv, scrisă de maestrul povestitor Jeffrey Archer continuă cu al treilea roman FĂ-TE CĂ NU VEZI. William Warwick, acum inspector detectiv, este însărcinat cu o nouă misiune periculoasă, sub acoperire, cu scopul de a da în vileag corupţia din interiorul Poliţiei Metropolitane.

Echipa sa se concentrează pe urmărirea detectivului Jerry Summers, un tânăr ofiţer al cărui stil de viaţă pare să-i depăşească veniturile. Relaţia personală a acestuia cu o membră a echipei lui William, ameninţă să compromită întreaga acţiune. Pe parcursul investigaţiilor, William îşi dă seama de adâncimea fenomenului corupţiei, şi de faptul că, mai mulţi colegi de-ai săi erau dispuşi să închidă ochii la nereguli.

Personajele sunt bine alese, răsturnările de situaţii caracteristice romanelor lui JEFFREY ARCHER sunt perfect plasate iar finalul te conduce la următoarea carte.

ISBN 978-973-150-157-4

